

(ભગવાન શ્રી કુન્દકુન્દ-કહાન જૈન શાસ્ત્રમાળા પુષ્પ-૧૦૦)

શ્રી પરમાત્મને નમઃ

શ્રીમદ્ દેવનન્દી અપરનામ પૂજ્યપાદસ્વામી

વિરચિત

સમાધિતંત્ર

卐

મૂળ શ્લોકો ગુજરાતી અન્યયાર્થ, ભાવાર્થાદિ

તથા

શ્રી પ્રભાચન્દ્ર વિનિર્મિત સંસ્કૃત ટીકા

ગુજરાતી અનુવાદ સહિત

卐

: અનુવાદક :

છોટાલાલ ગુલાબચંદ ગાંધી (સોનાસણ)

બી. એ. (ઓનર્સ); એસ. ટી. સી.

卐

: પ્રકાશક :

શ્રી દિગમ્બર જૈન સ્વાધ્યાય મંદિર ટ્રસ્ટ

સોનગઢ (સૌરાષ્ટ્ર)

પ્રથમ આવૃત્તિ: પ્રત: ૧૫૦૦

બીજી આવૃત્તિ: પ્રત: ૨૦૦૦ (વીતરાગ સત્-સાહિત્ય ટ્રસ્ટ, ભાવનગર)

ત્રીજી આવૃત્તિ: વી. સં. ૨૫૧૫ પ્રત: ૧૦૦૦

ચોથી આવૃત્તિ: વી. સં. ૨૫૨૩ પ્રત: ૨૦૦૦

*

*

*

*

પ્રકાશક:

સાહિત્ય પ્રકાશન સમિતિ,

શ્રી દિ. જૈન સ્વાધ્યાય મંદિર ટ્રસ્ટ,

સોનગઢ. (સૌરાષ્ટ્ર)

Thanks & Our Request

This shastra has been kindly donated by [Mohanbhai & Motiben Shah, Hounslow, UK \(in Loving memory of late Ladhu Pancha and Jethiben Ladhu Malde\)](#) who have paid for it to be "electronised" and made available on the internet.

Our request to you:

- 1) We have taken great care to ensure this electronic version of [Samadhitantra](#) is a faithful copy of the paper version. However if you find any errors please inform us on rajesh@AtmaDharma.com so that we can make this beautiful work even more accurate.
- 2) Keep checking the version number of the on-line shastra so that if corrections have been made you can replace your copy with the corrected one.

Version 001: remember to check <http://www.AtmaDharma.com> for updates

Version History

Version Number	Date	Changes
001	23-May-2004	First electronic version.

સમાધિપ્રાપ્ત સર્વે સંતોને નમસ્કાર પ્રથમ આવૃત્તિનું પ્રકાશકીય નિવેદન

શરીરાદિ પરપદાર્થોમાં તથા પરભાવોમાં એકત્વબુદ્ધિ છોડીને, સંસારથી મુક્ત થવાના દિવ્ય સંદેશા ભગવાન શ્રી પૂજ્યપાદ આચાર્યે આ 'સમાધિતંત્ર' યા 'સમાધિશતક' માં આપ્યા છે. તે શાસ્ત્ર ઉપર સંસ્કૃત ટીકા શ્રી પ્રભાચંદ્ર આચાર્યે કરી છે, તેનો અક્ષરશઃ ગુજરાતી અનુવાદ પ્રથમ વાર જ પ્રકાશિત કરતાં અત્યાનંદ થાય છે.

સમાધિની પ્રાપ્તિ સર્વ કાળે દુર્લભ છે, તેમાં પણ આ વર્તમાન યુગમાં તો અત્યંત દુર્લભ છે. છતાં સમાધિપ્રાપ્ત આત્મજ્ઞ સંત પૂજ્યશ્રી કાનજીસ્વામીનાં ભવતાપનાશક અમૃતમય પ્રવચનોથી મુમુક્ષુઓને તેવી સમાધિની પ્રાપ્તિ સુલભ થઈ રહી છે એ મહાન સદ્ભાગ્ય છે. તેઓશ્રીના સાન્નિધ્યમાં રહીને તથા તેમનાં પ્રવચનોથી પ્રેરણા પામીને સદ્ધર્મપ્રેમી ભાઈશ્રી છોટાલાલ ગુલાબચંદ ગાંધી (સોનાસણવાળા) એ આ અનુવાદ તૈયાર કરી આપ્યો છે.

શ્રીયુત્ છોટાલાલભાઈ બી. એ. (ઓનર્સ); એસ. ટી. સી. છે. તેઓ સરકારી હાઈસ્કૂલના નિવૃત્ત આચાર્ય છે. વળી તેઓ સાબરકાંઠા બેતાલીસ દ. હુ. દિ. જૈન કેળવણી મંડળના પ્રમુખ તથા શેઠ જી. ઉ. દિ. જૈન છાત્રાલય, ઇડરના ટ્રસ્ટી અને માનદ મંત્રી છે. હાલમાં તેઓ મુખ્યતયા જૈન તત્ત્વજ્ઞાનનો અભ્યાસ, આધ્યાત્મિક શાસ્ત્રોનું વાંચન-મનન, જૈન સાહિત્યની સેવા અને સત્સમાગમાદિ ધાર્મિક પ્રવૃત્તિમાં પોતાનું જીવન વ્યતીત કરી રહ્યા છે. છેલ્લા બાર વર્ષથી દર વર્ષે સોનગઢ આવી, લાંબો સમય પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રીનાં પ્રવચનો તથા તત્ત્વચર્યાનો અલભ્ય લાભ તેઓ લઈ રહ્યા છે. તેઓ શાંત, સરળ સ્વભાવી, વૈરાગ્યભાવનાવંત, અધ્યાત્મરસિક સજ્જન છે, તેમણે આ અધ્યાત્મશાસ્ત્રનો ગુજરાતી અનુવાદ અત્યંત ખંત અને ચીવટપૂર્વક તદ્દન નિસ્પૃહભાવે કરી આપ્યો છે. તે માટે આ સંસ્થા તેમની અત્યંત ઋણી છે અને આભાર પ્રદર્શિત કરવા સાથે આવાં સત્કાર્યો તેમનાં દ્વારા સદા થતાં રહે એમ અંતરથી ઇચ્છીએ છે.

આ ગ્રંથના પ્રકાશનકાર્યમાં શ્રીયુત નવનીતભાઈ સી. ઝવેરીએ સારું પ્રોત્સાહન આપ્યું છે અને શ્રીયુત હિંમતલાલ છોટાલાલ શાહે ગ્રંથ છપાવવાના કાર્યમાં સહાય કરી છે, તેથી તે બંનેનો આભાર માનીએ છીએ.

આ ગ્રંથના પ્રકાશનાર્થે કલોલના ઉદારચિત્ત સદ્ધર્મપ્રેમી સ્વ. શ્રીયુત વાડીલાલભાઈ જગજીવનદાસ તરફથી રૂ. ૨૦૦૧) ની સહાયતા મળી છે તે બદલ તેમને તથા તેમના કુટુંબીજનોને

ધન્યવાદ.

વળી મુમુક્ષુઓ આ ગ્રંથનો વિશેષ લાભ લઈ શકે એ હેતુને લક્ષમાં રાખીને આ ગ્રંથની કિંમત ઘટાડવા માટે **શ્રી બચુભાઈ હેમાણી, કલકત્તાવાળા** તરફથી રૂ. ૧૦૦૦) મળ્યા છે તે માટે તેમનો આભાર માનવામાં આવે છે.

વસંત પ્રિન્ટીંગ પ્રેસ-અમદાવાદના વ્યવસ્થાપક શ્રી જયંતિલાલ દલાલે કુશળતાપૂર્વક આ ગ્રંથનું સુંદર છપાઈ આદિ કાર્ય કરી આપ્યું છે તે માટે તેમનો પણ આભાર માનીએ છીએ.

પરમપદની પ્રાપ્તિનો માર્ગ દર્શાવનાર આ શાસ્ત્રનાં સારી રીતે અધ્યયન તથા અનુભવ કરીને જગતના સર્વ જીવો આધિ-વ્યાધિ-ઉપાધિ રહિત પરમ જ્ઞાનાત્મક સમાધિની પ્રાપ્તિ કરો એવી ભાવના ભાવીએ છીએ.

સોનગઢ.

તા. ૧-૪- '૬૬

સાહિત્યપ્રકાશનસમિતિ

શ્રી દિ. જૈન સ્વાધ્યાયમંદિર ટ્રસ્ટ,

સોનગઢ.

ચતુર્થ આવૃત્તિનું પ્રકાશકીય નિવેદન

મહાનસમર્થ આચાર્ય શ્રી પૂજ્યપાદસ્વામી રચિત 'સમાધિતંત્ર' ની ત્રીજી આવૃત્તિ બપી જવાથી આ ચોથી આવૃત્તિનું પ્રકાશન કરવામાં આવી રહ્યું છે. પરમપૂજ્ય પરમ કૃપાળુ સદ્ગુરુદેવ **શ્રી કાનજીસ્વામી**ના સ્વાનુભૂતિપ્રધાન સદુપદેશથી તથા પ્રશમમૂર્તિ ભગવતી માતા પૂજ્ય બહેનશ્રી **ચંપાબેનનાં** આત્માર્થપોષક અંતર સાધનામય પવિત્ર જીવન અને દેવગુરુ-ઉપકારભીના અધ્યાત્મ ઉપદેશથી જીવોને ભવાંત કરવાની રુચિનાં જે બીજ રોપાઈ/પાંગરી રહ્યાં છે, તેના પ્રતાપે જ ટ્રસ્ટ તરફથી દિનોદિન પ્રકાશન વૃદ્ધિગત બની રહ્યું છે. આ બધોય પ્રતાપ બન્ને ધર્માત્માઓનો જ છે. જીવો આ પ્રકાશનથી વૈરાગ્ય વધારી આત્મહિતનો પુરુષાર્થ કરે, એ જ ભાવના સાથે-

વિ. સં. ૨૦૫૩

તા. ૧-૭-૯૭

સાહિત્યપ્રકાશનસમિતિ

શ્રી દિ. જૈન સ્વાધ્યાયમંદિર ટ્રસ્ટ,

સોનગઢ.

परमोपकारी पूज्य गुरुदेव श्री कानजिस्वामी

પ્રસ્તાવના

૧. ગ્રન્થ-સમાધિતંત્ર અપરનામ સમાધિશતક

શ્રી પૂજ્યપાદ આચાર્યે આ ગ્રન્થમાં જીવની ત્રણ અવસ્થાઓ-બહિરાત્મા, અન્તરાત્મા અને પરમાત્માનું સુંદર રીતે નિરૂપણ કર્યું છે અને બહિરાત્માવસ્થા છોડી અન્તરાત્માવસ્થાદ્વારા પરમાત્મપદની પ્રાપ્તિ કેવી રીતે થાય તેનો ઉપાય સૂચવ્યો છે. સ્વ-પરના ભેદવિજ્ઞાન વિના અન્તરાત્મપણું પ્રગટ થઈ શકે નહિ, તેથી આચાર્યદેવે આ ગ્રન્થમાં ભેદ-વિજ્ઞાનનું મહત્વ વિશેષપણે સમજાવ્યું છે.

આચાર્યદેવે આધ્યાત્મિક રસસાગરને આ નાની ગ્રન્થ-ગાગરમાં અતિ કલાપૂર્ણ કૌશલ્યથી ભરી દીધો છે. તેમાં ભેદજ્ઞાનનો ધ્વનિ પ્રત્યેક શ્લોકમાં ગુંજી રહ્યો છે. ભેદજ્ઞાનની ભાવના અને તેના અભ્યાસ માટે તે પૂરતી સામગ્રી પૂરી પાડે છે અને અભ્યાસીને આગળ વધવા માટે સારી પ્રેરણા આપે છે. આધ્યાત્મિક ભાવનાનો આ એક અત્યુત્તમ ગ્રન્થ છે.

પરમાત્મપદની પ્રાપ્તિ ભેદવિજ્ઞાનદ્વારા જ થઈ શકે, બીજી કોઈ રીતે થઈ શકે નહિ-એ બાબત ઉપર ગ્રન્થકારે આગમ, યુક્તિ અને જાત અનુભવદ્વારા પોતાની અનોખી, રોચક, હૃદયગ્રાહી, સરળ શૈલીમાં સુંદર રીતે પ્રકાશ પાડ્યો છે.

આ ગ્રન્થના અભ્યાસથી ચિત્ત અતિ પ્રફુલ્લિત બને છે અને અનાદિકાળથી અજ્ઞાનવશ થતી ભૂલોની પરંપરાનો પદે પદે બોધ થાય છે. ભેદવિજ્ઞાનદ્વારા તે ભૂલો ટાળી પરમપદની પ્રાપ્તિ કેમ કરવી તેની માર્ગદર્શનપૂર્વક પ્રેરણા, આચાર્યે સચોટ ભાવવાહી શબ્દોમાં કરી છે. આ ગ્રન્થના ભાવપૂર્વક વાંચન, વિચાર અને મનનથી ભવદુઃખથી સંતપ્ત થએલા જીવોને આત્મશાન્તિ તથા વગર રહેશે નહિ. ગ્રન્થની એ એક અદ્ભુત ખૂબી છે.

આચાર્યદેવે આ ગ્રન્થની રચના મોક્ષમાર્ગના અભિલાષી જીવોને લક્ષમાં રાખીને કરી છે- એ વાત શ્લોક (૩) ઉપરથી જણાઈ આવે છે.

અંતિમ શ્લોક (૧૦૫) માં ગ્રન્થનો ઉપસંહાર કરતાં આચાર્ય દેવે ગ્રન્થના નામ- 'સમાધિતંત્ર'-નો નિર્દેશ કરી તેની ઉપયોગિતા દર્શાવતાં કહ્યું છે કે આ મોક્ષમાર્ગભૂત ગ્રન્થનો સારી રીતે અભ્યાસ કરી તથા તેને અનુભવમાં ઉતારી, પરમાત્મામાં નિષ્ઠાવાન જીવ પરમપદની -પરમ સુખની પ્રાપ્તિ કરી શકે છે.

આ ગ્રન્થમાં આત્મ-વિષયને સ્પષ્ટ કરવા માટે એકાર્થવાચક ભિન્ન ભિન્ન શબ્દોનો સુંદર શૈલીમાં જે પ્રયોગ કરવામાં આવ્યો છે તે જોતાં, સાહિત્યદૃષ્ટિએ પણ ગ્રન્થની મહત્તા વિશેષ પ્રતિભાસે

છે. રચનાચાતુર્ય અને શબ્દપ્રયોગનું કૌશલ્યાદિ કર્તાનું સંસ્કૃતભાષાનું અગાધ જ્ઞાન પ્રગટ કરે છે.

પ્રસ્તુત ગ્રન્થ ભાષા-સૌષ્ઠવ, પદ્ય-રચના અને સાહિત્યગુણોની દૃષ્ટિએ જૈન સાહિત્યમાં એક વિશિષ્ટ-અનોખું સ્થાન પ્રાપ્ત કરે છે.

આ ગ્રન્થના સંસ્કૃત-ટીકાકાર શ્રી પ્રભાચન્દ્ર પોતાની ટીકા-પ્રશસ્તિમાં, ગ્રન્થના અપર નામ 'સમાધિશતક' નો ઉલ્લેખ કર્યો છે. આથી પ્રસ્તુત ગ્રન્થ, 'સમાધિતંત્ર' અને 'સમાધિશતક'—એ બંને નામોથી જૈન સમાજમાં પ્રસિદ્ધ છે.

૨. ગ્રન્થકર્તા શ્રી પૂજ્યપાદાચાર્ય

શ્રી પૂજ્યપાદાચાર્ય મૂલસંઘ-અન્તર્ગત નન્દિસંઘના પ્રધાન આચાર્ય હતા. તેઓ સુપ્રસિદ્ધ, બહુ પ્રતિભાશાલી, પ્રખર તાર્કિક વિદ્વાન અને મહાન તપસ્વી હતા.

સમય

શ્રવણ બેલ્ગોલના શિલાલેખ નં. ૪૦ (૧૦૮) માં ઉલ્લેખ છે કે તેઓ શ્રી સમન્તભદ્રાચાર્યની પછી થયા અને તેઓ તેમના મતાનુયાયી હતા.

તેમણે પોતાના 'જૈનેન્દ્ર વ્યાકરણ' માં—'ચતુષ્ટયં સમન્તભદ્રસ્ય' (૫-૪-૧૬૮)—એવો ઉલ્લેખ કર્યો છે. તે પણ બતાવે છે કે શ્રી સમન્તભદ્રાચાર્ય તેમના પૂર્વગામી હતા.

વિદ્વાનોના મત પ્રમાણે શ્રી સમન્તભદ્રાચાર્ય ઈ. સ. ૨૦૦ માં બીજી શતાબ્દિમાં થઈ ગયા.

શ્રી ભટ્ટાકલંકદેવે (સમય ઈ. સ. ૬૨૦ થી ૬૮૦) પોતાની 'તત્ત્વાર્થરાજવાર્તિક' માં અને શ્રી વિદ્યાનંદે (સમય ઈ. સ. ૭૭૫ થી ૮૦૦) પોતાની 'તત્ત્વાર્થશ્લોકવાર્તિક' ટીકામાં, શ્રી પૂજ્યપાદરચિત 'સર્વાર્થસિદ્ધિ' નાં વાક્યોનો ઉપયોગ અને અનુસરણ કર્યું છે. આથી અનુમાન થાય છે કે શ્રી પૂજ્યપાદ સ્વામી શ્રી ભટ્ટાકલંકદેવની પહેલાં અર્થાત્ ઈ. સ. ૬૨૦ પહેલાં થઈ ગયા હોવા જોઈએ.

આ બંને આધારોથી સાબિત થાય છે કે તેઓ ઈ. સ. ૨૦૦ અને ઈ. સ. ૬૨૦ની વચ્ચેના કાળમાં થઈ ગયા.

શિલાલેખો અને ઉપલબ્ધ જૈન સાહિત્ય ઉપરથી વિદ્વાનોએ નક્કી કર્યું છે કે આ સુપ્રસિદ્ધ આચાર્ય ઈ. સ. પાંચમી શતાબ્દિમાં અને વિક્રમની છઠ્ઠી શતાબ્દિમાં થઈ ગયા.

નિવાસસ્થાન અને માતા-પિતાદિ

તેઓ કર્ણાટક દેશના નિવાસી હતા. કન્નડ ભાષામાં લેખલા 'પૂજ્યપાદચરિતે' તથા 'રાજવલીકથે' નામના ગ્રન્થોમાં તેમના પિતાનું નામ 'માઘવભટ્ટ' અને માતાનું નામ 'શ્રીદેવી' આપ્યું છે અને લખ્યું છે કે તેઓ બ્રાહ્મણકુલમાં ઉત્પન્ન થયા હતા.

શ્રી દેવસેનાચાર્ય કૃત 'દર્શનસાર' માં લખ્યું છે કે તેમના એક વજ્રનન્દી નામના શિષ્યે વિ. સં. ૫૨૬માં દ્રાવિડ સંઘની સ્થાપના કરી.

તેમનું નામ

તેમનું દીક્ષાનામ દેવનન્દી હતું; અને પાછળથી તેઓ પૂજ્યપાદ, જિનેન્દ્રબુદ્ધિ આદિ અપર નામોથી લોકમાં પ્રસિદ્ધ થયા.

શ્રવણ બેલ્ગોલાના શિલાલેખમાં ઉલ્લેખ છે કે-

યો દેવનન્દિપ્રથમાભિધાનો બુદ્ધ્યા મહત્યા સ જિનેન્દ્રબુદ્ધિઃ ।

શ્રી પૂજ્યપાદોઽજનિ દેવતાભિર્યત્પૂજિતં પાદયુગં યદીયમ્ ॥

(-શ્રવણ બેલ્ગોલ શિ. લે. નં. ૪૦ (૬૪); શક સં. ૧૦૮૫)

પ્રાગમ્યધાયિ ગુરુણા કિલ દેવનન્દી,

બુદ્ધ્યા પુનર્વિપુલયા સ જિનેન્દ્રબુદ્ધિઃ ।

શ્રી પૂજ્યપાદ ઇતિ ચૈવ બુધૈઃ પ્રચખ્યે,

યત્પૂજિતઃ પદયુગે વનદેવતાભિઃ ॥

(શ્ર. શિ. લે. નં. ૧૦૫ (૨૫૪); શક સં. ૧૧૨૦)

ઉપરોક્ત લેખોથી જણાય છે કે તેઓ ત્રણ નામ-દેવનન્દી, જિનેન્દ્રબુદ્ધિ અને પૂજ્યપાદ-થી પ્રસિદ્ધ હતા. દેવનન્દી-એ તેમના ગુરુએ આપેલું દીક્ષાનામ છે, બુદ્ધિની પ્રકર્ષતા-વિપુલતાના કારણે તેઓએ પાછળથી 'જિનેન્દ્રબુદ્ધિ'-એ નામ પ્રાપ્ત કર્યું અને તેમના ચરણયુગલની દેવતાઓએ પૂજા કરી તેથી બુદ્ધજનોએ તેમને 'પૂજ્યપાદ' નામથી વિભૂષિત કર્યા.

તેમની અદ્ભુત જીવન-ઘટનાઓ

નીચેના શિલાલેખો તેમના જીવન ઉપર સારો પ્રકાશ પાડે છે :-

શ્રીપૂજ્યપાદોદ્ધૃતધર્મરાજ્યસ્તતઃ સુરાધીશ્વરપૂજ્યપાદઃ ।

યદીયવૈદુષ્યગુણાનિદાનીં વદન્તિ શાસ્ત્રાણિ તદુદ્ધૃતાનિ ॥

ધૃતવિશ્વબુદ્ધિરયમત્ર યોગિભિઃ કૃતકૃત્યભાવમનુભિન્નદુચ્ચકૈઃ ।

જિનવદ્ બભૂવ યદનજ્ઞચાપહૃત્સ જિનેન્દ્રબુદ્ધિરિતિ સાધુવર્ણિત્તઃ ॥

(શ્ર. શિ. લે. નં. ૧૦૮ (૨૫૮); શક સં. ૧૩૫૫)

શ્રીપૂજ્યપાદમુનિરપ્રતિમૌર્ષાર્ધ્વ ઝીયાદ્વિદેહજિનદર્શનપૂતગાત્રઃ ।

યત્પાદ્ધૌતજલસંસ્પર્શપ્રભાવાત્ કાલાયસં કિલ તદા કનકીયકાર ॥

[શ્ર. શિ. લે. નં. ૧૦૮ (૨૫૮)]

ઉપરોક્ત શિલાલેખોમાં દર્શાવ્યું છે કે-

શ્રી પૂજ્યપાદે ધર્મરાજ્યનો ઉદ્ધાર કર્યો, દેવોના અધિપતિઓએ તેમનું પાદપૂજન કર્યું તેથી તેઓ પૂજ્યપાદ કહેવાયા, તેમના દ્વારા ઉદ્ધાર પામેલાં શાસ્ત્રો આજે પણ તેમના વિદ્યાવિશારદ ગુણોનું કીર્તિગાન કરે છે. તેઓ જિનવત્ વિશ્વબુદ્ધિના ધારક હતા અર્થાત્ સમસ્ત શાસ્ત્ર-વિષયોમાં

પારંગત હતા. તેમણે કામદેવને જીત્યો હતો તેથી કૃતકૃત્યભાવધારી ઉચ્ચ કોટિના યોગીઓએ તેમને ‘જિનેન્દ્રબુદ્ધિ’ નામે વર્ણવ્યા છે.

વળી આ શિલા-લેખમાં એવો પણ ઉલ્લેખ છે કે-

(૧) તેઓ અદ્વિતીય ઔષધ-ઋદ્ધિના ધારક હતા,

(૨) વિદેહક્ષેત્રેસ્થિત જિનેન્દ્ર ભગવાનના દર્શનથી તેમનું ગાત્ર પવિત્ર થઈ ગયું હતું;

(૩) તેમના પાદોદક (ચરણ-જલ) ના સ્પર્શથી એક વખત લોહું પણ સોનું થઈ ગયું હતું.

આ ઉપરાંત ઘોર તપશ્ચર્યાદિથી તેમની આંખનું તેજ નષ્ટ થયું હતું, પરંતુ ‘શાન્ત્યષ્ટક’ ના એકાગ્રતાપૂર્વક પાઠથી નેત્ર-તેજ પુનઃ પ્રાપ્ત થયું હતું.

મહા યોગીઓને માટે આવી ઘટનાઓ અસંભવિત નથી.

ગ્રન્થરચના

શ્રી પૂજ્યપાદ સ્વામીએ જે ગ્રન્થો રચ્યા છે તેમાં ‘જૈનેન્દ્ર વ્યાકરણ’, શબ્દાવતાર; સર્વાર્થસિદ્ધિ, સમાધિતંત્ર, ઇષ્ટોપદેશાદિ ગ્રન્થો પ્રમુખ સ્થાને છે. નીચેના શિલાલેખથી તેમના ચરિત ગ્રન્થોનો ખ્યાલ આવે છે-

જૈનેન્દ્રં નિજશબ્દભાગમતુલં સર્વાર્થસિદ્ધિઃ પરા,
સિદ્ધાંતે નિપુણત્વમુદ્ધકવિતાં જૈનાભિષેકઃ સ્વકઃ ।

છન્દ સૂક્ષ્મધિયં સમાધિશતકં સ્વાસ્થ્યં યદીયં વિદા-

માખ્યાતીહ સ પૂજ્યપાદમુનિષઃ પૂજ્યો મુનિનાં ગણૈઃ ॥૪॥

(-શ્ર. શિ. લે. નં. ૪૦)

જેમનું ‘જૈનેન્દ્ર વ્યાકરણ’ શબ્દશાસ્ત્રોમાં પોતાના અનુપમ સ્થાનને, ‘સર્વાર્થસિદ્ધિ’ સિદ્ધાંતમાં પરમ નિપુણતાને, ‘જૈનાભિષેક’ ઉચ્ચ કક્ષાની કવિતાને, ‘છન્દશાસ્ત્ર’ બુદ્ધિની સૂક્ષ્મતા (રચનાચાતુર્ય) ને અને ‘સમાધિશતક’ સ્વાત્મસ્થિતિ (સ્થિતપ્રજ્ઞતા) ને સંસારમાં વિદ્વાનો પ્રતિ જાહેર કરે છે, તે પૂજ્યપાદ મુનિન્દ્ર મુનિગણોથી પૂજનીય છે.

જૈનેન્દ્ર વ્યાકરણ

આ સંસ્કૃત વ્યાકરણનો ગ્રન્થ છે. તેનાં સૂત્રોના લાઘવાદિના કારણે તેનું મહત્વ ઘણું છે, અને તેથી તેણે લોકમાં સારી પ્રતિષ્ઠા પ્રાપ્ત કરી છે. ભારતમાં આઠ પ્રમુખ શાબ્દિકોમાં આ વ્યાકરણના કર્તા શ્રી પૂજ્યપાદ સ્વામીની સારી ગણના છે.

‘સર્વવ્યાકરણે વિપશ્ચિદધિપઃ શ્રીપૂજ્યપાદઃ સ્વયમ્ ।’

(શ્રી શિ. લે. નં. ૪૭, ૫૦)

‘જૈનેન્દ્રે પૂજ્યપાદઃ’

(શ્ર. શિ. લે. નં. ૫૫)

સર્વ વ્યાકરણોમાં, શ્રી પૂજ્યપાદ સ્વયં વિદ્વાનોના અધિપતિ હતા; અર્થાત્ સર્વ વ્યાકરણ-પંડિતોમાં શિરોમણિ હતા.

શબ્દાવતાર

આ પણ વ્યાકરણનો ગ્રન્થ છે. તે પ્રખ્યાત વૈયાકરણ પાણિનીના વ્યાકરણ ઉપર લખેલો ‘શબ્દાવતાર’ નામનો ન્યાસ છે. ‘નગર’ તાલુકાના શિલાલેખમાં તેનો ઉલ્લેખ છે.

સર્વાર્થસિદ્ધિ

શ્રી ઉમાસ્વામી રચિત ‘તત્ત્વાર્થસૂત્ર’ ની સંસ્કૃત ટીકારૂપે આ ગ્રન્થ છે. ‘તત્ત્વાર્થસૂત્ર’ ની આ સૌથી પ્રથમ ટીકા છે. તેની પછી શ્રી અકલંકદેવે ‘તત્ત્વાર્થ રાજવાર્તિક’ અને શ્રી વિદ્યાનંદે ‘તત્ત્વાર્થશ્લોક’ નામની ટીકાઓ લખી. આ ટીકાઓમાં ‘સર્વાર્થસિદ્ધિ’ નો સારો ઉપયોગ કરવામાં આવ્યો છે અને તેનું ઠીક પ્રમાણમાં અનુસરણ કરવામાં આવ્યું છે. સિદ્ધાંત ગ્રન્થોમાં આ ગ્રન્થ બહુ જ પ્રમાણભૂત ગણાય છે અને જૈન સમાજમાં તેનું સારું મહત્ત્વ અંકાય છે.

સમાધિતંત્ર અને ઇષ્ટોપદેશ

આ બંને આધ્યાત્મિક ગ્રન્થો છે. સમાધિતંત્રનું અપરનામ સમાધિશતક છે. તેની સં. ટીકા શ્રી પ્રભાચન્દ્રે કરી છે અને ઇષ્ટોપદેશની સં. ટીકા પં. આશાધરજીએ કરી છે. બંને ગ્રન્થો જૈન-સમાજમાં સુપ્રસિદ્ધ છે.

શ્રી પૂજ્યપાદચાર્યે ‘સમાધિતંત્ર’ માં શ્રી કુન્દકુન્દાચાર્ય જેવા પ્રાચીન આચાર્યોનાં આગમ-વાક્યોનું સફળતાપૂર્વક અનુસરણ કર્યું છે. મોક્ષ પાહુડ, સમયસારાદિ આધ્યાત્મિક શાસ્ત્રોનો આંશિક પ્રતિધ્વનિ, આ ગ્રન્થમાં તુલનાત્મક દષ્ટિવાળાને જરૂર જણાયા વગર રહેશે નહિ.

ઉપસંહાર

શિલાલેખો, ઉપલબ્ધ ગ્રન્થો અને ઐતિહાસિક ગવેષણાથી જ્ઞાત થાય છે કે પૂજ્યપાદ સ્વામી એક સુપ્રતિષ્ઠિત જૈન આચાર્ય, અદ્વિતીય વૈયાકરણ, મહાન દાર્શનિક, ધુરંધરકવિ, મહાન્ તપસ્વી અને યુગપ્રધાન યોગીન્દ્ર હતા. મહત્ત્વના વિષયો ઉપર તેમણે જે ગ્રન્થો રચ્યા છે તે તેમની અપાર વિદ્વત્તાની સાક્ષી પૂરે છે.

તેમના દ્વિગંતવ્યાપી યશ અને વિદ્વત્તાથી આકર્ષાઈ કર્ણાટકના ઇ. સ. ૮મી, ૯મી, ૧૦મી શતાબ્દિના પ્રાયઃ સર્વ પ્રાચીન વિદ્વાન કવિઓએ પોતપોતાના ગ્રન્થોમાં બહુ ભક્તિ-ભાવભરી શ્રદ્ધાંજલિ અર્પી તેમની મુક્તકંઠે ખૂબ ખૂબ પ્રશંસા કરી છે.

૩. સંસ્કૃત ટીકાકાર શ્રી પ્રભાચન્દ્ર

પ્રસ્તુત ગ્રન્થની સંસ્કૃત ટીકાને અંતે આપેલી પ્રશસ્તિ ઉપરથી જણાય છે કે શ્રી પ્રભાચન્દ્ર (પ્રભેન્દુ) આ ગ્રંથના સંસ્કૃત ટીકાકાર છે. કેટલાક વિદ્વાનોના મત પ્રમાણે તેઓ ‘શ્રી સમન્તભદ્રાચાર્ય’

રચિત 'રત્નકરંડ-શ્રાવકાચાર' ના પણ સંસ્કૃત ટીકાકાર છે. તેમણે સમાધિતંત્રના (સમાધિશતકના) પ્રત્યેક શ્લોકમાં ગર્ભિત રહેલા ભાવને (હાર્દને) સરળ સંસ્કૃત ભાષામાં સારી રીતે વ્યક્ત કર્યો છે.

તેમનો સમય, સ્થાન, ગુરુ, માતા-પિતાદિના સંબંધમાં યોગ્ય સંશોધન થવાની જરૂર છે.

આ ગ્રન્થમાં તેમની સંસ્કૃત ટીકાનો શબ્દશઃ ગુજરાતી અનુવાદ કરવામાં આવ્યો છે.

૪. આભારદર્શન

કેટલાક વર્ષ ઉપર પરમ પૂજ્ય આત્મજ્ઞ સંત શ્રી કાનજી સ્વામીનાં, આ આધ્યાત્મિક ગ્રન્થ ઉપર સોનગઢમાં, પ્રવચનો થયેલાં. મને તે પૂરેપૂરાં સાંભળવાની અલભ્ય તક મળેલી. હું તેઓશ્રીનાં પ્રવચનોથી પ્રભાવિત થયો અને વિચાર સ્ફુર્યો કે આવા ગ્રન્થનો ગુજરાતી અનુવાદ પ્રગટ કરવામાં આવે તો, વિદ્વાન્ ગ્રન્થકર્તાના આધ્યાત્મિક જ્ઞાનથી જૈનસમાજ વંચિત રહે નહિ. આ વિચાર કેટલાંક વર્ષો સુધી ઘોળાયા કર્યો. આખરે મિત્રો અને સ્નેહીઓની સલાહ અને સહાનુભૂતિથી એ વિચાર બે વર્ષ ઉપર અનુવાદરૂપે પરિણમ્યો.

ખરું કહું, તો આ અનુવાદના મૂળ પ્રેરકરૂપ શ્રી સ્વામીજીનાં પ્રવચનો જ છે. તેથી અત્યંત આભારપૂર્વક હું તેઓશ્રી પ્રત્યે સાદર ભક્તિભાવ પ્રગટ કરું છું.

મેં મારો વિચાર માન્યવર મુરબ્બી શ્રીયુત રામજીભાઈ માણેકચંદ દોશી વકીલ આગળ રજૂ કર્યો અને કરેલા અનુવાદને તપાસી જવાને તેઓશ્રીને વિનંતી કરી. તેમણે ઘણી જ કાળજીપૂર્વક તે અનુવાદને આદિથી અંત સુધી-પ્રત્યેક શ્લોકનો અન્વયાર્થ, સંસ્કૃત ટીકાનો અનુવાદ, ભાવાર્થ, વગેરે-બરાબર તપાસ્યો અને અમૂલ્ય સૂચનાઓ કરી. સૂચવેલા સુધારા-વધારા સાથે મેં તેઓશ્રીની દેખરેખ નીચે ફરીથી અનુવાદ લખ્યો. આ અનુવાદ પણ તેઓશ્રી ફરીથી તપાસી ગયા. આ રીતે અનુવાદ પાછળ તેમણે લગભગ ત્રણ મહિના જેટલા પોતાના અમૂલ્ય સમયનો ભોગ આપી શ્રમ લીધો. તે માટે હું તેઓશ્રી પ્રતિ કૃતજ્ઞતાભરી લાગણીએ પૂજ્યભાવ પ્રગટ કરું છું.

આ અનુવાદના પ્રકાશન માટે શ્રી જૈન સ્વાધ્યાય મંદિર ટ્રસ્ટ-સોનગઢના પ્રમુખશ્રી નવનીતલાલ સી. ઝવેરી (મુંબઈ) ને વિનંતી કરી. તેમને પણ આ ગ્રન્થના અનુવાદની આશ્યકતા જણાઈ એટલું જ નહિ, પણ તે એક સુંદર ગ્રન્થસ્વરૂપે પ્રગટ થાય તેવી ઈચ્છા વ્યક્ત કરી અને બધો અનુવાદ શ્રીયુત ખીમચંદભાઈ જે. શેઠ દ્વારા તપાસાવી લેવા સલાહ આપી. તે પ્રમાણે મેં તેમને વિનંતી કરી. તેમણે મારી વિનંતીને માન આપી બધો અનુવાદ બારીક દ્રષ્ટિએ તપાસી લીધો અને કોઈ કોઈ સ્થળે યોગ્ય સુધારો સૂચવ્યો.

મુખ્યતયા શ્રીયુત રામજીભાઈ અને શ્રીયુત ખીમચંદભાઈના સુપ્રયત્નના ફલસ્વરૂપ આ અનુવાદ છે. તે માટે નમ્રભાવે હું તેમનો જેટલો આભાર માનું તેટલો ઓછો છે. તેમની સહાય અને પ્રોત્સાહનથી જ આ અનુવાદ પ્રકાશમાં આવવા પામ્યો છે, એમ કહેવામાં બિલકુલ અતિશયોક્તિ નથી.

આ ગ્રન્થનો હિન્દી અનુવાદ બ્ર. શ્રી શીતલપ્રસાદજી તથા શ્રીયુત જુગલકિશોર મુખારજીએ

કરેલો છે, પરંતુ તેઓએ સંસ્કૃત ટીકાનો શબ્દશઃ અનુવાદ નહિ કરતાં ફક્ત ભાવ જ આપ્યો છે. તેનો ગુજરાતી અનુવાદ, સ્વ. મણિલાલ નભુભાઈ દ્વિવેદીકૃત, સસ્તુ સાહિત્ય વર્ધક કાર્યાલય-અમદાવાદ તરફથી પ્રસિદ્ધ થયો છે. તેમણે પાટણ-જૈન ભંડારની હસ્તલિખિત પ્રતના આધારે સંસ્કૃત ટીકાનો અનુવાદ કર્યો છે, પરંતુ ઉપલબ્ધ બીજી દિગમ્બર જૈન હસ્તલિખિત પ્રતો સાથે તેનો કેટલીક જગ્યાએ મેળ બેસતો નથી.

જયપુર તથા દિલ્હી દિ. જૈન ભંડારોની હસ્તલિખિત પ્રતો ઉપરથી શ્રી મુખારજીએ જે સંસ્કૃત ટીકા પ્રગટ કરી છે, તેનો આ ગ્રન્થમાં ઉપયોગ કરવામાં આવ્યો છે. આ ટીકાને ઘણે અંશે મળતી એક વધુ શુદ્ધ હસ્તલિખિત પ્રત મને ઇડર-દિ. જૈન સરસ્વતી ભંડારમાંથી તેના પ્રબંધકર્તાના સૌજન્યથી પ્રાપ્ત થઈ છે. આ બધી પ્રતોનો આધાર લઈ શબ્દશઃ આ ગુજરાતી અનુવાદ કરવામાં આવ્યો છે અને ગ્રન્થકર્તા તથા ટીકાકારના ભાવને વધુ સ્પષ્ટ કરવા, તે સાથે ‘ભાવાર્થ’ તથા ‘વિશેષાર્થ’ પણ ઉમેરવામાં આવ્યા છે.

આ કાર્યમાં પ્રત્યક્ષ યા પરોક્ષ સહાય કરનાર વ્યક્તિઓનો તથા દિ. જૈન સંસ્થાઓનો હું આભાર માનું છું.

બ્ર. શ્રી ગુલાબચંદભાઈ તથા બ્ર. શ્રી ચંદુભાઈએ પણ આ અનુવાદ-કાર્યમાં પ્રોત્સાહન અને સહાનુભૂતિ દર્શાવી છે તથા માર્ગદર્શન કર્યું છે. તે માટે હું તેમનો પણ આભારી છું.

આ સિવાય જે જે ભાઈઓએ મને સહાય કરી છે, તે સર્વેનો હું સમગ્રપણે આભાર માનું છું.

આ અનુવાદ ઉપરોક્ત બે વિદ્વાનો દ્વારા પરિશોધિત હોવા છતાં તેમાં જે કાંઈ સ્ખલના દષ્ટિગોચર પડે તે અનુવાદકની જ છે, એમ સમજવા વિદ્વાન વર્ગને વિનંતી છે.

गच्छतः स्वल्पानं क्वापि भवत्येव प्रमादतः ।

हसन्ति दुर्जनास्तत्र समादधति सज्जनाः ॥

મુ. સોનગઢ (સૌરાષ્ટ્ર)

તા. ૩-૪-૧૯૬૬

શ્રી મહાવીર જયંતિ.

અનુવાદક,

છોટાલાલ ગુ. ગાંધી (સોનાસણ)

બી. એ. (ઓનર્સ) એસ. ટી. સી.

અધ્યાત્મ યુગપ્રવર્તક, આત્મજ્ઞસંત પરમપૂજ્ય સદ્ગુરુદેવશ્રી

જ્ઞાનજીસ્વામીના તેજઃ પુંજ આત્માને

ભાવ નમસ્કાર

અજ્ઞાનતિમિરાન્ધાનામ્ જ્ઞાનાન્જનશલાકયા ।

ચક્ષુરુન્મીલિતં યેન, તસ્મૈ શ્રીગુરવે નમઃ ॥

અમારા જેવા અનેક મુમુક્ષુઓને જેઓશ્રીએ અજ્ઞાનરૂપી અંધકારમાંથી બહાર કાઢી ભવાટવીમાં રખડતાં ચક્ષુ કે જે બંધ હતા, તેને જ્ઞાનરૂપી અંજન આંજી ખોલી નાખ્યા છે અને મોક્ષનો માર્ગ સ્પષ્ટ કરી બતાવ્યો છે. તેવા પરમ કૃપાળુ અનંત ઉપકારી પૂજ્ય સદ્ગુરુદેવશ્રી જ્ઞાનજીસ્વામીનાં પવિત્ર ચરણોમાં અમારા કોટિ કોટિ વંદન.

આવા મહાન ઉપકારી ગુરુનો પાર્થિવદેહ આપણી સમક્ષ નથી અને પુજ્ય ગુરુદેવશ્રીનો વિયોગ આપણને અતિશય સાલે છે. હવે આપણને ભગવાન કહી કોણ બોલાવશે? પામરને પ્રભુતા કોણ અર્પશે? વહાલભર્યા આત્મીય સંબોધન કોણ કરશે? આવા વિચારોથી હૈયું ભરાઈ જાય છે.

ભલે આજે આપણી સમક્ષ પૂજ્ય ગુરુદેવ નથી. પરંતુ તેઓશ્રીએ દર્શાવેલ મોક્ષનો માર્ગ તેઓશ્રીની વાણીમાં સચવાયેલો છે. આપણા જેવા ભક્તો માટે પૂજ્યશ્રીની મંગળ વાણીરૂપ અધ્યાત્મતીર્થ વિદ્યમાન છે. પૂજ્યશ્રીની અનુપસ્થિતિમાં પણ આ વાણીમાં આપણને તારવાની શક્તિ પડી છે. આપણી આવી પાત્રતા પણ પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રીની કૃપાને કારણે થઈ શકી છે. તે અનુસાર આત્મભાવના ભાવવી એ જ કર્તવ્ય છે.

પૂજ્યશ્રીનો આ યુગમાં જન્મ થવો એ જ માનવજાત માટે આશીર્વાદરૂપ હતો. જૈનધર્મ કે જે ક્રિયાકાંડની કેદમાં ફસાયેલો હતો તેનું સાચું સ્વરૂપ સમજાવી જૈનધર્મને ક્રિયાકાંડમાંથી મુક્ત કર્યો અને જૈનધર્મ એ વિશ્વધર્મ છે-એમ સમજાવ્યું. દરેક જીવ પોતાની અંદર રહેલા ચૈતન્યતત્ત્વરૂપ આત્મસત્તાની અનુભૂતિ કરી મોક્ષમાર્ગ પ્રાપ્ત કરી શકે છે. આમ ભક્તોને ભગવાન બનવાનો ઉપાય બતાવ્યો. આવા પૂજ્ય ગુરુદેવશ્રીનાં સમયમાં આપણો જન્મ થવો એ પણ આપણા ભવનો કિનારો નિકટ છે એમ સૂચવે છે. અનેક જન્મોના સંચિત પુણ્યોદયે આવા મહાન ગુરુનાં દર્શન થાય છે. અને આપણે તો પૂજ્યશ્રી સાથે રહ્યાં, તેમની વાણી સાંભળી અને ભવપાર થવાની દેશનાનો લાભ મળ્યો. આ બધું આપણને મુક્તિપુરીના પંથે જવા માટે પ્રેરણાના પીયુષ થાશે.

આજે જ્યારે સમગ્ર માનવજાતિ ભૌતિક સુખ માટે દોડી રહી છે અને સુવિધાવાળી જિંદગી પ્રત્યે અભિમુખ છે તે સમયે હે ગુરુદેવ! આપે ચૈતન્યતત્ત્વનો મહિમા સમજાવ્યો, અંતર્મુખ પુરુષાર્થ

કરવા અમને જાગૃત કર્યા અને અમને ચાર ગતિમાંથી ઉગારી લીધા. આ આપનો મહદ્ ઉપકાર અમારા બન્ને ઉપર તથા અમારા પરિવાર પર વર્તે છે. પૂજ્ય ગુરુદેવનાં કૃપા ભાજન બનવા બદલ અમે ધન્યતા અનુભવીએ છીએ.

સં. ૨૦૧૫માં આપની સાથે દક્ષિણયાત્રા કરી હતી. સિદ્ધક્ષેત્ર શ્રી ગિરનારજીની વંદના કરવા ઉપરાંત અનેક કુટુંબીજન સાથે શ્રી સમ્મેદશિખરજી તથા અન્ય જૈન ક્ષેત્રોની યાત્રા પણ અનેકવાર કરી છે. તે ગુરુદેવશ્રી! આપના પ્રતાપે છે.

અમે વતન છોડી પરદેશગમન કર્યું તે બધું વ્યાપાર-આર્થિક ઉપાર્જન અને લૌકિક સુખ અર્થે હતું. છતાં કલ્યાણ માર્ગની અંદરથી ઝંખના તો હતી જ તે સમયે ચેલાના વતની સ્વ. ધરમશીભાઈ દેવશીભાઈ પૂર્વ આફ્રિકામાં આવેલા અને વાંચન દ્વારા લોકોને પૂજ્ય ગુરુદેવની વાત સમજાવતા. તેમણે આ મહાન્ ગુરુને ઓળખાવ્યા, દર્શન કરાવ્યા, અને તે દ્વારા અમને પૂજ્ય ગુરુદેવના નિરૂપિત તત્ત્વમાં રસ તથા રુચિ ઉત્પન્ન થયાં અમે તેઓશ્રીનાં પણ આભારી છીએ.

પ્રશમમૂર્તિ પૂજ્ય ભગવતીમાતા બહેનશ્રી ચંપાબેનનાં શ્રીમુખેથી ચૈતન્યતત્ત્વનાં રસભરપૂર અમૃત વચનો સાંભળવાનો લાભ પણ અમોને મળ્યો છે. પૂજ્ય ભગવતીમાતા પ્રત્યે પણ ઉત્કૃત ભાવથી વંદન કરીએ છીએ.

‘સમાધિતંત્ર’ ના પ્રકાશનમાં સહભાગી થવાનું મળતા અમે કૃતાર્થતાની લાગણી અનુભવીએ છીએ.

હે ગુરુદેવ! અનેક રીતે આપનો અમારા ઉપર ઉપકાર વર્તે છે. “અહો! અહો! શ્રી સદ્ગુરુ, કરુણાસિંધુ અપાર; આ પામર પર પ્રભુ કર્યો, અહો! અહો! ઉપકાર.”

હે નિસ્પૃહ કરુણાસાગર ગુરુદેવ! આપના ઉપકારનો બદલો વાળવા અમો અસમર્થ છીએ. ભવ પર્યંત આપશ્રી પ્રત્યે અખંડપણે ભક્તિ રહો અને ભાવિ તીર્થાધિનાથ શ્રી સૂર્યકીર્તિનાથની ધર્મસભામાં શ્રોતા બનવાનું અહોભાગ્ય પ્રાપ્ત થાય એવી ભાવના ભાવીએ છીએ.

—અમે છીએ આપના દાસાનુદાસ

ભગવાનજી કચરાભાઈ શાહ

શ્રીમતિ ડાહીબેન ભગવાનજી શાહ

મોમ્બાસા (કેન્યા)

સમાધિતંત્ર

વિષયાનુક્રમણિકા

શ્લોક	વિષય	પૃષ્ઠ
૧	મંગલાચરણ (સિદ્ધાત્માને નમસ્કાર)	૧
૨	મંગલાચરણ (સકલ પરમાત્મા-શ્રીઅરહંતને નમસ્કાર)	૫
૩	ગ્રન્થકારની ગ્રન્થરચના માટે પ્રતિજ્ઞા	૮
૪	આત્માના ત્રણ ભેદ	૧૧
૫	બહિરાત્માદિનાં લક્ષણ	૧૪
૬	પરમાત્મા વાચક નામ	૧૭
૭	બહિરાત્માની શરીરાદિમાં આત્મબુદ્ધિ	૧૮
૮-૯	ચતુર્ગતિ સંબંધી શરીરભેદથી જીવભેદની માન્યતા	૨૦
૧૦	બહિરાત્માની અન્ય શરીરમાં માન્યતા	૨૩
૧૧	શરીરમાં આત્મબુદ્ધિનું પરિણામ	૨૪
૧૨	અવિદ્યાના સંસ્કારનું પરિણામ	૨૫
૧૩	બહિરાત્મા અને અન્તરાત્મામાં કર્તવ્ય-ભેદ	૨૬
૧૪	શરીરમાં આત્મબુદ્ધિ માટે ખેદ	૨૮
૧૫	સંસારદુઃખનું મૂળ	૨૯
૧૬	અન્તરાત્માનો પૂર્વ અવસ્થા સંબંધી ખેદ	૩૧
૧૭	આત્મજ્ઞાનનો ઉપાય	૩૨
૧૮	અન્તરંગ-બહિરંગ વચન-પ્રવૃત્તિના ત્યાગનો ઉપાય	૩૪
૧૯	અન્તર્વિકલ્પોના ત્યાગનો ઉપાય	૩૫
૨૦	આત્માનું નિર્વિકલ્પક સ્વરૂપ	૩૭
૨૧-૨૨	અન્તરાત્માની આત્મજ્ઞાન પહેલાં અને પછી ચેષ્ટા	૩૯-૪૦
૨૩	લિંગ-સંખ્યાદિ વિષે ભ્રમ-નિવારણ	૪૧
૨૪	આત્મસ્વરૂપનો અનુભવ	૪૩
૨૫-૨૬	આત્માનુભવીનો શત્રુ-મિત્ર વિચાર	૪૪-૪૫
૨૭	પરમાત્મપદની પ્રાપ્તિનો ઉપાય	૪૬
૨૮	પરમાત્મપદની ભાવનાનું ફળ	૪૭
૨૯	ભય અને અભયનું સ્થાન	૪૮
૩૦-૩૧-૩૨	પરમાત્મસ્વરૂપની પ્રાપ્તિનો ઉપાય	૫૦-૫૧-૫૩
૩૩	આત્મજ્ઞાન વિના તપશ્ચરણ વ્યર્થ	૫૪
૩૪	આત્મજ્ઞાનીને તપશ્ચરણનો ખેદ હોતો નથી	૫૫

૩૫	રાગ-દ્વેષ રહિત મનવાળો જ આત્મદર્શી છે	૫૭
૩૬	આત્મતત્ત્વ અને આત્મભ્રાન્તિ	૫૮
૩૭	વિક્ષિપ્ત અને અવિક્ષિપ્ત મનનું કારણ	૫૯
૩૮	વિક્ષિપ્ત-અવિક્ષિપ્ત મનનું ફળ	૬૧
૩૯	રાગ-દ્વેષાદિ દૂર કરવાનો ઉપાય	૬૩
૪૦	શરીરાદિનો પ્રેમ કેવી રીતે દૂર થાય ?	૬૪
૪૧	આત્મવિભ્રમજ દુઃખ દૂર કરવાનો ઉપાય	૬૫
૪૨	તપથી બહિરાત્મા અને અન્તરાત્મા શું ચાહે છે ?	૬૭
૪૩	કર્મબંધન કોણ કરે છે ? બહિરાત્મા કે અંતરાત્મા ?	૬૯
૪૪	બહિરાત્મા અને અંતરાત્માના વિચારો	૭૦
૪૫	અંતરાત્માને દેહાદિમાં અભેદ-ભ્રાન્તિ કેમ ?	૭૧
૪૬	અન્તરાત્મા થએલી ભ્રાન્તિને કેવી રીતે છોડે ?	૭૩
૪૭	બહિરાત્મા અને અન્તરાત્માનો ત્યાગ-ગ્રહણ વિષય	૭૪
૪૮	અન્તરાત્માનો અંતરંગ ત્યાગ-ગ્રહણ	૭૫
૪૯	બહિરાત્મા અને અન્તરાત્માને જગત્ કેવું ભાસે છે ?	૭૭
૫૦	અન્તરાત્માની ભોજનાદિકમાં કેવી પ્રવૃત્તિ હોય છે ?	૭૮
૫૧	અનાસક્ત અન્તરાત્મા આત્મજ્ઞાનને જ બુદ્ધિમાં ધારણ કરે છે.	૭૯
૫૨	આત્માનુભવ કરનારને દુઃખ-સુખ કેવી રીતે હોય ?	૮૧
૫૩	આત્મસ્વરૂપની ભાવના કેવી રીતે કરવી ?	૮૨
૫૪	શરીરાદિમાં ભ્રાન્ત-અભ્રાન્ત મનુષ્યનો વ્યવહાર	૮૪
૫૫	બહિરાત્માની બાહ્ય વિષયમાં આસક્તિ	૮૫
૫૬	બહિરાત્માની દશા	૮૭
૫૭	સ્વ શરીર અને પર શરીરને કેવી રીતે અવલોકવું ?	૮૯
૫૮	અન્તરાત્મા બહિરાત્માને આત્મતત્ત્વ કેમ બતાવતા નથી	૯૦
૫૯	બહિરાત્માને આત્મતત્ત્વમાં રુચિ નથી	૯૨
૬૦	બહિરાત્માને આત્મબોધ કેમ થતો નથી ?	૯૩
૬૧	અંતરાત્માની શરીરાદિકને શણગારવામાં ઉદાસીનતા	૯૫
૬૨	સંસાર શાથી ટકે છે ?	૯૬
૬૩-૬૪	અંતરાત્મા શરીરની અવસ્થાથી આત્માની	૯૮-૯૯
૬૫-૬૬	અવસ્થા માનતો નથી.	૧૦૦-૧૦૧
૬૭	અન્તરાત્માને મુક્તિની યોગ્યતા	૧૦૨
૬૮	બહિરાત્માનું સંસાર-ભ્રમણનું કારણ	૧૦૩
૬૯	બહિરાત્મા કોને આત્મા માને છે ?	૧૦૫
૭૦	શરીરથી ભિન્ન આત્મ-ભાવના કરવાનો ઉપદેશ	૧૦૭
૭૧	આત્માની એકાગ્ર ભાવનાનું ફળ	૧૦૮
૭૨	ચિત્તની સ્થિરતા માટે લોકસંસર્ગનો ત્યાગ	૧૦૯

૭૩	શું મનુષ્યોને સંસર્ગ છોડી જંગલમાં વસવું ?	૧૧૦
૭૪	આત્મભાવના અને અનાત્મભાવનાનું ફળ	૧૧૧
૭૫	આત્મા જ આત્માનો ગુરુ છે.	૧૧૨
૭૬	બહિરાત્મા મરણથી શાથી ડરે છે ?	૧૧૪
૭૭	અન્તરાત્માની મરણ સમયે નિર્ભયતા	૧૧૫
૭૮	જે વ્યવહારમાં સુતો તે આત્મવિષયમાં જાગૃત	૧૧૬
૭૯	જે આત્મવિષયમાં જાગૃત હોય છે તે મુક્તિ પામે છે	૧૧૮
૮૦	અન્તરાત્માને જગત્ યોગ-અવસ્થાઓમાં કેવું લાગે છે ?	૧૧૯
૮૧	આત્માને શરીરાદિથી ભિન્ન ભાષ્યા વિના મુક્તિ નથી	૧૨૧
૮૨	અન્તરાત્માએ ભેદવિજ્ઞાનની ભાવના કેવી રીતે કરવી ?	૧૨૨
૮૩	અવ્રતોની જેમ વ્રતોના વિકલ્પ પણ ત્યાજ્ય છે.	૧૨૪
૮૪	વ્રતોના વિકલ્પોને છોડવાનો ક્રમ	૧૨૫
૮૫	વિકલ્પજાલના નાશથી પરમપદની પ્રાપ્તિ	૧૨૬
૮૬	ઉત્પ્રેક્ષા-જાલના નાશનો ક્રમ	૧૨૭
૮૭	લિંગ-વિકલ્પ મોક્ષનું કારણ નથી.	૧૩૦
૮૮	જાતિનો આગ્રહ પણ મુક્તિનું કારણ નથી.	૧૩૧
૮૯	જાતિ સંબંધી આગમ-હઠવાળા પરમપદને પામતા નથી.	૧૩૨
૯૦	મોડી જીવોનો શરીરમાં અનુરાગ	૧૩૩
૯૧	મોડી જીવોનો શરીરમાં દર્શન-વ્યાપારનો વિપર્યાસ	૧૩૪
૯૨	સંયોગી અવસ્થામાં અન્તરાત્મા શું કરે છે ?	૧૩૫
૯૩	બહિરાત્મા અને અન્તરાત્માની કઈ દશા ભ્રમરૂપ અને કઈ ભ્રમરહિત હોય છે.	૧૩૬
૯૪	બહિરાત્માનું સકલ શાસ્ત્રજ્ઞાન નિષ્ફળ છે.	૧૩૮
૯૫	જ્ઞાતાત્માનું સુસાદિ અવસ્થાઓમાં પણ સ્વરૂપ-સંવેદન	૧૪૦
૯૬	ચિત્ત કયાં અનાસક્ત હોય છે ?	૧૪૧
૯૭	ભિન્નાત્માની ઉપાસનાનું ફળ	૧૪૨
૯૮	અભિન્નાત્માની ઉપાસનાનું ફળ	૧૪૩
૯૯	ભિન્નાભિન્નાત્મભાવનાનો ઉપસંહાર	૧૪૫
૧૦૦	ચાર્વાક-સાંખ્ય મતનું નિરસન	૧૪૬
૧૦૧	શરીરનો નાશ થવા છતાં આત્માનો અવિનાશ	૧૪૯
૧૦૨	મુક્તિ માટે ભેદવિજ્ઞાન સાથે તપશ્ચરણાદિનો અભ્યાસ	૧૫૦
૧૦૩	આત્માની ગતિ-સ્થિતિથી શરીરની ગતિ-સ્થિતિ	૧૫૧
૧૦૪	શરીર-ચંત્રોનું આત્મામાં આરોપણ	૧૫૪
૧૦૫	ગ્રન્થનો ઉપસંહાર	૧૫૫
	ટીકા પ્રશસ્તિ	૧૫૭

श्रीमद् देवनन्दी अपरनाम पूज्यपादस्वामीविरचित

श्रीप्रभाचन्द्रविनिर्मितसंस्कृतटीका

[मंगलाचरण]

सिद्धं जिनेन्द्रमलमप्रतिमप्रबोधम्
निर्वाणमार्गममलं विबुधेन्द्रवन्द्यम् ।
संसारसागरसमुत्तरणप्रपोतं
वक्ष्ये समाधिशतकं प्रणिपत्य वीरम् ॥

श्री पूज्यपादस्वामी मुमुक्षूणां मोक्षोपायं मोक्षस्वरूपं चोपदर्शयितुकामो निर्विघ्नतः
शास्त्रपरिसमाप्त्यादिकं फलमभिलषन्निष्टदेवताविशेषं नमस्कुर्वन्नाह-

येनात्माऽबुद्ध्यतात्मैव परत्वेनैव चापरम् ।
अक्षयानन्तबोधाय तस्मै सिद्धात्मने नमः ॥ १ ॥

भूण श्लोक अने संस्कृत टीकानो

गुजराती अनुवाद

मंगलाचरण

अर्थ : सिद्ध, अनुपमज्ञानवान् (अनंतज्ञानी), निर्वाणमार्गरूप, निर्मल (वीतराग),
देवेन्द्रोत्थी वंदनीय तथा संसार-सागरने पार करवा माटे उत्कृष्ट नावरूप-अवा वीर जिनेन्द्र
भगवानने प्रणिपात करीने, हुं (श्रीप्रभाचंद्र) समाधिशतक कहीश.

श्री पूज्यपादस्वामी (आ समाधितंत्रना रचयिता) मुमुक्षुओने मोक्षनो उपाय अने
मोक्षनुं स्वरूप बताववानी कामनाथी तथा निर्विघ्ने शास्त्रनी परिसमाप्ति-आदिरूप इदानी
अभिलाषाथी षष्टदेवताविशेषने नमस्कार करीने कहे छे:-

श्लोक १

अन्वयार्थ : (येन) जेनाथी (आत्मा आत्मा एव) आत्मा आत्मा रूपे ज (अबुद्ध्यत)
जज्ञायो (च) अने (अपरं परत्वेन एव) पर पररूपे ज जज्ञायुं (तस्मै) ते (अक्षयानन्तबोधाय)
अविनाशी अनंत ज्ञानस्वरूप (सिद्धात्मने) सिद्धात्माने (नमः) नमस्कार छे !

ટીકા- અત્ર પૂર્વાર્દ્ધેન મોક્ષોપાય ઉત્તરાર્દ્ધેન ચ મોક્ષસ્વરૂપમુપદર્શિતમ્ । સિદ્ધાત્મને સિદ્ધપરમેષ્ટિને સિદ્ધઃ સકલકર્મવિપ્રમુક્તઃ સ ચાસાવાત્મા ચ તસ્મૈ નમઃ યેન કિં કૃતં ? અબુદ્ધચત જ્ઞાતઃ । કોઽસૌ ? આત્મા । કથં ? આત્મૈવ । અયમર્થઃ યેન સિદ્ધાત્મનાઽત્રાત્મૈવાધ્યાત્મૈવાધ્યાત્મત્વેનાબુદ્ધચત ન શરીરાદિકં કર્માપાદિતસુરનરનારકતિર્યગાદિજીવપર્યાયાદિકં વા । તથા પરત્વેનૈવ ચાપરમ્ । અપરં ચ શરીરાદિકં કર્મજનિતમનુષ્યાદિજીવપર્યાયાદિકં વા પરત્વેનૈવાત્મનોભેદેનૈવાબુદ્ધચત । તસ્મૈ કથંભૂતાય ? અક્ષયાનન્તબોધાય અક્ષયોઽવિનશ્વરોઽનન્તો-દેશકાલાનવચ્છિન્નસમસ્તાર્થપરિચ્છેદકો વા બોધો યસ્ય તસ્મૈ । એવંવિધબોધસ્ય ચાનન્તદર્શન-સુખવીર્યૈરવિનાભાવિત્વસામર્થ્યાદનંતચતુષ્ટયરૂપાયેતિ ગમ્યતે । નનુ ચેષ્ટદેવતાવિશેષસ્ય પજ્જપરમેષ્ટિરૂપત્વાત્તદત્ર સિદ્ધાત્મન એવ કસ્માદ્ ગ્રન્થકૃતા નમસ્કારઃ કૃત્ત્વમ્ ઇતિ ચેત્ , ગ્રન્થસ્ય કર્તુર્વ્યાખ્યાતુઃ શ્રોતુરનુષ્ઠાતુશ્ચ સિદ્ધસ્વરૂપપ્રાપ્ત્યર્થત્વાત્ । યો હિ યત્પ્રાપ્ત્યર્થી સ તં નમસ્કરોતિ યથા ધનુર્વેદપ્રાપ્ત્યર્થી ધનુર્વેદવિદં નમસ્કરોતિ । સિદ્ધસ્વરૂપપ્રાપ્ત્યર્થી ચ સમાધિશતક-શાસ્ત્રસ્યકર્તા વ્યાખ્યાતા શ્રોતા તદર્થાનુષ્ઠાતા ચાત્મવિશેષસ્તસ્માત્સિદ્ધાત્માનં નમસ્કરોતીતિ । સિદ્ધશબ્દેનૈવ ચાર્હદાદીનામપિ ગ્રહણમ્ । તેષામપિ દેશતઃ સિદ્ધસ્વરૂપોપેતત્ત્વાત્ ॥૧॥

ટીકા : અહીં પૂર્વાર્ધથી મોક્ષનો ઉપાય અને ઉત્તરાર્ધથી મોક્ષનું સ્વરૂપ દર્શાવ્યું છે.

સિદ્ધાત્માને એટલે સિદ્ધપરમેષ્ટિને-સિદ્ધ એટલે સર્વ કર્મથી સંપૂર્ણપણે (અત્યંત) મુક્ત એવા આત્માને-નમસ્કાર હો !

જેણે શું કર્યું ? જાણ્યો. કોને ? આત્માને. કેવી રીતે (જાણ્યો) ? આત્મારૂપે જ અર્થ એ છે કે સિદ્ધાત્માએ અહીં આત્માને આત્મારૂપે જ અર્થાત્ અધ્યાત્મરૂપે જ જાણ્યો, તેને શરીરાદિક કે કર્મોપાદિત સુર-નર-નારક-તિર્યયાદિ જીવપર્યાયાદિકરૂપે ન જાણ્યો તથા (જેણે) અન્યને એટલે શરીરાદિક વા કર્મજનિત મનુષ્યાદિ જીવપર્યાયાદિને પરરૂપે અર્થાત્ આત્માથી ભિન્નરૂપે જ જાણ્યા.

કેવા તેમને (નમસ્કાર) ? અક્ષય અનંત^૧ બોધવાળા-અક્ષય એટલે અવિનશ્વર અને અનંતર એટલે દેશકાલથી અનવચ્છિન્ન એવા સમસ્ત પદાર્થોના પરિચ્છેદક અર્થાત્ જ્ઞાનવાળા-તેમને (નમસ્કાર). આવા પ્રકારના જ્ઞાન અનંત દર્શન-સુખ-વીર્ય સાથેના અવિનાભાવીપણાના સામર્થ્યને લીધે તેઓ અનંતચતુષ્ટયરૂપ છે એમ બોધ થાય છે.

શંકા : ઇષ્ટદેવતા વિશેષ પંચપરમેષ્ટી હોવા છતાં અહીં ગ્રન્થકર્તાએ સિદ્ધાત્મને જ કેમ નમસ્કાર કર્યા ?

સમાધાન : ગ્રન્થકર્તા, વ્યાખ્યાતા, શ્રોતા અને અનુષ્ઠાતાને સિદ્ધસ્વરૂપની પ્રાપ્તિનું પ્રયોજન હોવાથી (તેમણે તેમ કર્યું છે) જે જેની પ્રાપ્તિનો અર્થ હોય તે તેને નમસ્કાર કરે છે; જેમ ધનુર્વિદ્યા-

પ્રાપ્તિનો અર્થ ધનુર્વેદીને નમસ્કાર કરે છે તેમ. તેથી સિદ્ધસ્વરૂપની પ્રાપ્તિના અર્થ-સમાધિશતક શાસ્ત્રના કર્તા, વ્યાખ્યાતા, શ્રોતા અને તેના અર્થના અનુષ્ઠાતા આત્મવિશેષ-(એ સર્વે) સિદ્ધાત્માને નમસ્કાર કરે છે.

‘સિદ્ધ’ શબ્દથી અર્હતાદિનું પણ ગ્રહણ સમજવું કારણ કે તેમણે પણ દેશતઃ (અંશે) સિદ્ધસ્વરૂપ પ્રાપ્ત કર્યું છે. (૧)

ભાવાર્થ : ગ્રન્થકારે શ્લોકના પૂર્વાર્ધમાં સ્વ-પરનું ભેદવિજ્ઞાન તે જ મોક્ષપ્રાપ્તિનો ઉપાય છે એમ સૂચવ્યું છે અને તેના ઉત્તરાર્ધમાં ફળસ્વરૂપ પરિપૂર્ણ જ્ઞાન આનંદરૂપ એવી સિદ્ધદશા તે મોક્ષસ્વરૂપ છે એમ દર્શાવ્યું છે; અર્થાત્ પ્રસ્તુત શ્લોકમાં મોક્ષનો ઉપાય અને મોક્ષનું સ્વરૂપ બતાવ્યું છે.

જેમણે આત્માને આત્મારૂપે જ યથાર્થ જાણ્યો છે શરીરાદિ અને સુર નર-નારકાદિ પર્યાયરૂપે જાણ્યો નથી અને પરને પરરૂપે જાણ્યા છે-અર્થાત્ શરીરાદિ અને નર-નારકાદિ પર્યાયને આત્માથી પર જાણ્યા છે, તેવા અવિનાશી અનંતજ્ઞાનસ્વરૂપ સિદ્ધાત્માને અહીં નમસ્કાર કર્યા છે.

વિશેષ

આત્મા આત્મારૂપે છે અને શરીરાદિ પર પદાર્થોરૂપ નથી તથા શરીરાદિ પર પદાર્થો પરરૂપે છે અને આત્મારૂપે નથી-એવું નિર્ણયપૂર્વક સ્વ-પરનું ભેદ વિજ્ઞાન સિદ્ધપદ પામવાનો મોક્ષપ્રાપ્તિનો ઉપાય છે.

શ્રી સમયસાર ગાથા રની ટીકામાં પણ લખ્યું છે કે-

‘.....સર્વ પદાર્થોના સ્વભાવને પ્રકાશવામાં સમર્થ એવા કેવળજ્ઞાનને ઉત્પન્ન કરનારી ભેદજ્ઞાનજ્યોતિ ઉદય પામે છે.....’

એ પ્રમાણે ભેદજ્ઞાનજ્યોતિ જ કેવળજ્ઞાન પ્રગટ કરવાનું સાધન (ઉપાય) છે.

સ્વ-પરનું-જીવ-અજીવનું ભેદજ્ઞાન

“પ્રથમ તો દુઃખ દૂર કરવા માટે સ્વ-પરનું જ્ઞાન અવશ્ય જોઈએ કારણ કે સ્વ-પરનું જ્ઞાન જો ન હોય તો પોતાને ઓળખ્યા વિના પોતાનું દુઃખ કેવી રીતે દૂર કરે ?

અથવા સ્વ-પરને એકરૂપ જાણી પોતાનું દુઃખ દૂર કરવા અર્થે પરનો ઉપચાર કરે તો તેથી પોતાનું દુઃખ કેવી રીતે દૂર થાય ? અથવા પોતાથી ભિન્ન એવા પરમાં આ જીવ અહંકાર-મમકાર કરે તો તેથી દુઃખ જ થાય. માટે સ્વ-પરનું જ્ઞાન થતાં દુઃખ દૂર થાય છે.

હવે સ્વ-પરનું જ્ઞાન જીવ-અજીવનું જ્ઞાન થતાં જ થાય છે કારણ કે પોતે જીવ છે તથા શરીરાદિક અજીવ છે. જો લક્ષણાદિ વડે જીવ-અજીવની ઓળખાણ થાય તો જ સ્વ-પરનું ભિન્નપણું ભાસે; માટે જીવ-અજીવ જાણવા જોઈએ.....”

ભેદજ્ઞાનની આવશ્યકતા

“..... સર્વે દુઃખોનું મૂળ કારણ મિથ્યાદર્શનજ્ઞાનચારિત્ર છે. એ સર્વે દુઃખોનો અભાવ કરવા માટે તેને બે પ્રકારનું ભેદજ્ઞાન કરાવવામાં આવે છે.

પહેલા પ્રકારનું ભેદજ્ઞાન

જીવ પોતાના ગુણો અને પર્યાયોથી એક છે-અભિન્ન છે તથા પર દ્રવ્યો, તેના ગુણો અને પર્યાયોથી અત્યંત જુદો છે અર્થાત્ જીવ સ્વદ્રવ્યે સ્વક્ષેત્રે સ્વકાળે અને સ્વભાવે, પર દ્રવ્યનાં દ્રવ્યક્ષેત્રકાળભાવથી અત્યંત જુદો છે. તેથી તે અપેક્ષાએ પર દ્રવ્યો, તેના ગુણો અને તેના પર્યાયો સાથેનો સંબંધ માત્ર વ્યવહારનયે સંયોગરૂપ કે નિમિત્તરૂપ છે એવું જ્ઞાન કરાવવામાં આવે છે.

આ દૃષ્ટિએ પર દ્રવ્યો સાથેનો સંબંધ અસદ્ભૂત-અસત્ય હોવાથી તે સંબંધીનું જ્ઞાન કરાવનારા નયને ‘વ્યવહારનય’ કહેવામાં આવે છે અને જીવના દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાય પોતાના હોવાથી તે સદ્ભૂત-સત્ય હોવાથી તે સંબંધીનું જ્ઞાન કરાવનારા નયને ‘નિશ્ચયનય’ કહેવામાં આવે છે.

બીજા પ્રકારનું ભેદજ્ઞાન

પણ પહેલાં પ્રકારનું ભેદજ્ઞાન કરવા માત્રથી જ સમ્યગ્દર્શનજ્ઞાન થતું નથી. અનાદિથી જીવનો પર્યાય અશુદ્ધ છે. તેને પોતામાં થતો હોવાની અપેક્ષાએ ‘નિશ્ચયનય’ નો વિષય કહે છે, તો પણ તે પરના આશ્રયે થતો હોવાથી તેને વ્યવહારનયનો પણ વિષય કહેવાય છે. વળી શુદ્ધ પર્યાયો પણ જીવનું ત્રિકાલી સ્વરૂપ નથી, તેમજ તેના આશ્રયે તથા ગુણભેદના આશ્રયે વિકલ્પ ઉત્પન્ન થાય છે તેથી તેનો આશ્રય છોડાવવા માટે તેને પણ વ્યવહાર કહેવામાં આવે છે અને જીવ દ્રવ્યનું ત્રિકાલી શુદ્ધસ્વરૂપ કે જે ધ્રુવ છે તેને ‘નિશ્ચય’ કહેવામાં આવે છે કેમકે તેને આશ્રયે જ ધર્મની શરૂઆત-તેનું ટકવું-તેની વૃદ્ધિ અને પૂર્ણતા થાય છે.^૩

સિદ્ધાત્માને નમસ્કાર શા માટે ?

“.....સિદ્ધ ભગવંતો સિદ્ધપણાને લીધે, સાધ્ય જે આત્મા તેના પ્રતિચ્છંદના (પ્રતિબિંબના) સ્થાને છે-જેમના સ્વરૂપનું સંસારી ભવ્ય જીવો ચિંતવન કરીને, તે સમાન પોતાના સ્વરૂપને ધ્યાવીને, તેમના જેવા થઈ જાય છે.....”

“સંસારીને શુદ્ધ આત્મા સાધ્ય છે અને સિદ્ધ સાક્ષાત્ શુદ્ધાત્મા છે તેથી તેમને નમસ્કાર કરવા ઉચિત છે.....”

વળી શ્રી મોક્ષમાર્ગપ્રકાશક-ગુ. આવૃત્તિ પૃ. ૩ માં સિદ્ધ^૪ ભગવાનનું સ્વરૂપ બતાવતાં કહ્યું છે કે-

“....જેના ધ્યાન વડે ભવ્ય જીવોને સ્વદ્રવ્ય-પરદ્રવ્યનું ઉપાધિક ભાવ તથા સ્વાભાવિક ભાવનું વિજ્ઞાન થાય છે, જે વડે પોતાને સિદ્ધ સમાન થવાનું સાધન થાય છે. તેથી સાધવા યોગ્ય પોતાનું શુદ્ધ સ્વરૂપ, તેને દર્શાવવા માટે જે પ્રતિબિંબ સમાન છે તથા જે કૃતકૃત્ય થયા છે તેથી એ જ પ્રમાણે અનંતકાળ પર્યંત રહે છે એવી નિષ્પન્નતાને પામેલા શ્રી સિદ્ધ ભગવાનને અમારા નમસ્કાર હો.....”

૩. જુઓ: શ્રી સમયસાર - શ્રી રાયચંદ્ર ગ્રન્થમાળા- શ્રી જયસેનાચાર્ય ટીકા-ગાથા ૫૭; પૃ. ૧૦૧; ગાથા ૧૦૨, પૃ. ૧૬૭; ગાથા ૧૧૧ થી ૧૧૫, પૃ. ૧૭૯; ગાથા ૧૩૭-૧૩૮, પૃ. ૧૯૮ (ગુ. દ્રવ્યસંગ્રહ પૃ. ૮, ૯).

૪. શ્રી સમયસાર- નવી ગુ. આવૃત્તિ પૃ. ૬, ૭.

अथोक्तप्रकारसिद्धस्वरूपस्य तत्प्राप्त्युपायस्य चोपदेष्टारं सकलात्मानमिष्टदेवता-
विशेषं स्तोतुमाह-

जयन्ति यस्यावदतोऽपि भारतीविभूतयस्तीर्थकृतोप्यनीहितुः ।

शिवाय धात्रे सुगताय विष्णवे जिनाय तस्मै सकलात्मने नमः ॥ २ ॥

टीકા- यस्य भगवतो जयन्ति सर्वोत्कर्षेण वर्तन्ते । काः ? भारतीविभूतयः

પ્રશ્ન : પંચપરમેષ્ઠીમાં પહેલાં અરિહંત દેવ છે; તો તેમના બદલે અહીં સિદ્ધ ભગવાનને પ્રથમ નમસ્કાર કેમ કર્યા ?

ઉત્તર : સિદ્ધ દશા તે આત્માનું પરમ ધ્યેય છે. તે જ આત્માને ઇષ્ટ છે. ગ્રન્થકર્તા વ્યાખ્યાતા, શ્રોતા અને અનુષ્ઠાતાને સિદ્ધસ્વરૂપ પ્રાપ્ત કરવાની ભાવના છે, તેથી સિદ્ધ ભગવાનને નમસ્કાર કરી કર્તાએ ગ્રન્થની શરૂઆત કરી છે. જેને જે ગુણની પ્રાપ્તિની ભાવના હોય તે તે ગુણધારીનું બહુમાન કરી તેને નમસ્કાર કરે એ સ્વાભાવિક છે. જેમ ધનુર્વિદ્યાની પ્રાપ્તિનો અભિલાષી પુરુષ ધનુર્વિદ્યા જાણનારનું બહુમાન કરે છે, તેમ સિદ્ધપદની પ્રાપ્તિની ભાવનાવાળો જીવ, સિદ્ધપદને પામેલા સિદ્ધ ભગવાનને નમસ્કાર કરીને શુદ્ધાત્માનો આદર કરે છે.

વળી આ અધ્યાત્મ શાસ્ત્ર છે તેથી તેમાં પ્રથમા સિદ્ધ ભગવાનને નમસ્કાર કરવા તે ઉચિત છે.^૫

શ્રી કુન્દકુન્દાચાર્યે પણ શ્રી સમયસારની શરૂઆત કરતાં પ્રથમ ‘વંદિત્તુ સર્વસિદ્ધે...’ કહીને સર્વ સિદ્ધોને નમસ્કાર કર્યા છે.

અરહંતાદિને એકદેશ સિદ્ધપણું પ્રગટ થયું છે, માટે સિદ્ધ ભગવાનોને નમસ્કાર કરતાં પંચપરમેષ્ઠી ભગવંતોને પણ તેમાં નમસ્કાર આવી જાય છે.

આ કારણથી શાસ્ત્રકર્તાએ મંગલાચરણમાં પ્રથમ સિદ્ધ ભગવાનને નમસ્કાર કર્યા છે.

હવે ઉક્ત પ્રકારના સિદ્ધસ્વરૂપના તથા તેની પ્રાપ્તિના ઉપાયના ઉપદેશદાતા ઇષ્ટદેવતા વિશેષ ‘સકલાત્મની’ (અરહંત ભગવાનની) સ્તુતિ કરતાં કહે છે:-

શ્લોક ૨

અન્વયાર્થ : (યસ્ય અનીહિતુઃ અપિ) જેમને ઇચ્છા પણ નથી, (અવદતઃ અપિ) જેમને તાલુ, ઓષ્ઠાદિદ્વારા શબ્દોચ્ચારણ પણ નથી, (તીર્થકૃતઃ) જેઓ તીર્થના કરનાર છે અને જેમની (ભારતીવિભૂતયઃ) વાણીની (સર્વ પ્રાણીઓને હિત ઉપદેશવારૂપ) વિભૂતિએ (જયન્તિ) જયવંત વર્તે છે, (તસ્મૈ) તે (શિવાય) શિવને (ધાત્રે) વિદ્યાતાને-બ્રહ્માને, (સુગતાય) સુગતને, (વિષ્ણવે) વિષ્ણુને, (જિનાય) જિનને અને (સકલાત્મને) સશરીર શુદ્ધાત્માને (અરહંત પરમાત્માને) (નમઃ) નમસ્કાર હો.

૫. જુઓ : બૃ. દ્રવ્યસંગ્રહ-ગાથા ૧ ની ટીકા.

૬]

સમાધિતંત્ર

ભારત્યાઃ વાણ્યાઃ વિભૂતયો બોધિતસર્વાત્મહિતત્વાદિસમ્પદઃ। કથંભૂતસ્યાપિ જયન્તિ ?
અવદતોઽપિ તાલ્વોષ્ટપુટવ્યાપારેણ વચનમનુચ્ચારયતોઽપિ । ઉક્તં ચ-

“યત્સર્વાત્મહિતં ન વર્ણસહિતં ન સ્પંદિતોષ્ટદ્વયં,
નો વાંછાકલિતં ન દોષમલિનં ન શ્વાસરુદ્ધક્રમં ।
શાન્તામર્ષવિષૈઃ સમં પશુગૈરાકર્ણિતં કર્ણિભિઃ,
તન્નઃ સર્વવિદઃ પ્રણષ્ટવિપદઃ પાયાદપૂર્વ વચઃ” ॥૧॥

અથવા ભારતી ચ વિભૂતયશ્ચ છત્રત્રયાદયઃ । પુનરપિ કથમ્ભૂતસ્ય ?

ટીકા : જે ભગવાનની જયવંત વર્તે છે અર્થાત્ સર્વોત્કર્ષરૂપે વર્તે છે-શું (જયવંત વર્તે છે)? ભારતીની વિભૂતિઓ-ભારતીની એટલે વાણીની અને વિભૂતિઓ એટલે સર્વ આત્માઓને હિતનો ઉપદેશ દેવો ઇત્યાદિરૂપ સંપદાઓ-(જયવંત વર્તે છે).

કેવા હોવા છતાં (તેમની વાણીની વિભૂતિઓ) જયવંત વર્તે છે? નહિ બોલતા હોવા છતાં અર્થાત્ તાલુ-ઓષ્ઠના સંપુટરૂપ (સંયોગસમ) વ્યાપારદ્વારા વચનોચ્ચાર કર્યા વિના પણ (તેમની વાણી પ્રવર્તે છે).

વળી કહ્યું છે કે-

“જે સર્વ આત્માઓને હિતરૂપ છે, વર્ણરહિત નિરક્ષરી છે, બંને હોઠના પરિસ્પંદન (હલન-ચલનરૂપ વ્યાપારથી) રહિત છે, વાંચ્છરહિત છે, કોઈ દોષથી મલિન નથી, તેના (ઉચ્ચારણમાં) શ્વાસનું રૂંધન નહિ હોવાથી અક્રમ (એક સાથે) છે અને જેને શાન્ત તથા ક્રોધરૂપી વિષથી રહિત (મુનિગણ) સાથે પશુગણે પણ કર્ણદ્વારા (પોતાની ભાષામાં) સાંભળી છે તે દુઃખવિનાશક સર્વજ્ઞની અપૂર્વ વાણી અમારી રક્ષા કરો.”

અથવા ‘ભારતીવિભૂતયઃ’ નો અર્થ ‘ભારતી એટલે વાણી અને વિભૂતિઓ એટલે ત્રણ છત્રાદિ’ એમ પણ થાય.

વળી કેવા ભગવાનની? તીર્થના કર્તા હોવા છતાં ઇચ્છા રહિતની-ઇલા એટલે વાંચ્છ જે મોહનીયકર્મનું કાર્ય છે, તે કર્મનો ભગવાનને ક્ષય હોવાથી તેમનામાં તેનો (વાંચ્છનો) અસદ્ભાવ (અભાવ) છે; તેથી તેઓ ઇચ્છરહિત હોવા છતાં-તે કરવાની ઇચ્છા રહિત હોવા છતાં ‘તીર્થકૃત્’ છે અર્થાત્ સંસારથી તારવાના (પાર કરાવવાના) કારણભૂતપણાને લીધે તીર્થ સમાન અર્થાત્ તીર્થ એટલે આગમ-તેના કરનાર છે-તેમની (વાણી જયવંત વર્તે છે).

કેવા નામવાળા તેમને (નમસ્કાર)? સકલાત્માને, ‘શિવ’ ને^૧-શિવ એટલે પરમ સુખ, પરમ કલ્યાણ અને જે નિર્વાણ કહેવાય છે તે જેમણે પ્રાપ્ત કર્યું તેવાને, ‘ઘાતાને’ - અસિ-મસિ-કૃષિ આદિદ્વારા સન્માર્ગના ઉપદેશક હોવાના કારણે જેઓ સકલ લોકના અભ્યુદ્ધારક (તારણહાર)

૧. શિવં પરમકલ્યાણં નિર્વાણં શાન્તમક્ષયં ।

પ્રાસં મુક્તિપદં યેન સ શિવઃ પરિકીર્તિતઃ ॥

તીર્થકૃતોઽપ્યનીહિતુઃ ઈહા વાઙ્છા મોહનીયકર્મકાર્ય, ભગવતિ ચ તત્કર્મણઃ પ્રક્ષયાત્તસ્યાઃ સદ્ભાવાનુપપત્તિરતોઽનીહિતુરપિ તત્કરણેચ્છારહિતસ્યાપિ, તીર્થકૃતઃ સંસારોરત્તણહેતુભૂતત્વા-તીર્થમિવ તીર્થમાગમઃ તત્કૃતવતઃ। કિં નામ્ને તસ્મૈ સકલાત્મને ? શિવાય શિવં પરમસૌખ્યં પરમકલ્યાણં નિર્વાણં ચોચ્યતે તત્પ્રાપ્તયા। ધાત્રે અસિમષિકૃષ્યાદિભિઃ સન્માર્ગોપદેશકત્વેન ચ સકલલોકાભ્યુદ્ધારકાય। સુગતાય શોભનં ગતં જ્ઞાનં યસ્યાસૌ સુગતઃ, સુષ્ટુ વા અપુનરાવર્ત્યગતિં ગતં સમ્પૂર્ણં વા અનંતચતુષ્ટયં ગતઃ પ્રાપ્તઃ સુગતસ્તસ્મૈ। વિષ્ણવે કેવલજ્ઞાનેનાશૈષ-વસ્તુવ્યાપકાય। જિનાય અનેકભવગહનપ્રાપણહેતૂન્ કર્મારાતીન્ જયતીતિ જિનસ્તસ્મૈ। સકલાત્મને સહ કલયા શરીરેણ વર્તત ઇતિ સકલઃ સચાસાવાત્મા ચ તસ્મૈ નમઃ।। ૨।।

છે તેમને, ‘સુગતને’-સારું છે ગત એટલે જ્ઞાન જેમનું અથવા જે સારી રીતે અપુનરાવર્ત્યગતિને (મોક્ષને) પામ્યા છે તેમને, અથવા સંપૂર્ણ કે અનંતચતુષ્ટયને જેમણે પ્રાપ્ત કર્યું છે તેવા સુગતને, ‘વિષ્ણુને’^૨-જેઓ કેવળજ્ઞાન દ્વારા અશૈષ (સમસ્ત) વસ્તુઓમાં વ્યાપક છે એવાને, ‘જિને’^૩-અનેક ભવરૂપી અરણ્યને (વનને) પ્રાપ્ત કરાવવાના કારણભૂત કર્મશત્રુઓને જેમણે જીત્યા છે તે જિનને-એવા સકલાત્મને-કલ એટલે શરીર સહિત જે વર્તે છે તે સકલ; અને સકલ અર્થાત્ સશરીર આત્મા તે ‘સકલાત્મા’-તેમને નમસ્કાર હો! (૨)

ભાવાર્થ : જેઓ તીર્થકર છે, શિવ છે, વિદ્યાતા છે, સુગત છે, વિષ્ણુ છે તથા સમવસરશાદિ વૈભવ સહિત છે અને ભવ્ય જીવોને કલ્યાણરૂપ જેમની દિવ્ય વાણી (દિવ્ય ધ્વનિ) મુખેથી નહિ પણ સર્વાંગેથી ઈચ્છા વગર છૂટે છે અને જયવંત વર્તે છે તે સશરીર શુદ્ધાત્માને અર્થાત્ જીવનમુક્ત અરહંત પરમાત્માને અહીં નમસ્કાર કર્યા છે.

આ પણ માંગલિક શ્લોક છે. તેમાં ગ્રન્થકારે શ્રી અરહંત ભગવાનને અને તેમની દિવ્ય ધ્વનિને નમસ્કાર કર્યા છે.

શ્રી અરહંત દેવ કેવા છે ?

તાણુ-ઓષ્ઠ વગેરેની ક્રિયારહિત અને ઈચ્છારહિત તેમની વાણી જયવંત વર્તે છે, તેઓ તીર્થના કર્તા છે અર્થાત્ જીવોને મોક્ષનો માર્ગ બતાવનારા છે-‘હિતોપદેશી છે, તેમને મોહના અભાવને લીધે કોઈપણ પ્રકારની ઈચ્છા શેષ રહી નથી અર્થાત્ તેઓ વીતરાગ છે અને જ્ઞાનાવરણાદિ ચાર ઘાતિયાં કર્મોનો નાશ થવાથી તેમને અનંતજ્ઞાનાદિ ગુણો પ્રગટ થયા છે અર્થાત્ તેઓ ‘સર્વજ્ઞ’ છે.

૨. વિશ્વં હિ દ્રવ્યપર્યાયે વિશ્વં ત્રૈલોક્યગોચરમ્ ।

વ્યાસં જ્ઞાનત્વિષા યેન સ વિષ્ણુર્વ્યાપકો જગત્ ॥ [આસસ્વરૂપઃ]

૩. રાગદ્વેષાદયો યેન જિતાઃ કર્મ-મહાભટાઃ ।

કાલચક્રવિનિર્મુક્તઃ સ જિનઃ પરિકીર્તિતઃ ॥ ૨૧ ॥ [આસસ્વરૂપઃ]

૮]

સમાધિતંત્ર

નનુ નિષ્કલેતરરૂપમાત્માનં નત્વા ભવાન્ કિં કરિષ્યતીત્યાહ-

શ્રુતેન લિંગેન યથાત્મશક્તિ સમાહિતાન્તઃ કરણેન સમ્યક્ ।

સમીક્ષ્ય કૈવલ્યસુખસ્પૃહાણાં વિવિક્તમાત્માનમથાભિધાસ્યે ॥ ૩ ॥

ટીકા- અથ ઇષ્ટદેવતાનમસ્કારકરણાનન્તરં । અભિધાસ્યે કથયિષ્યે । કં ? વિવિક્તમાત્માનં કર્મમલરહિતં જીવસ્વરૂપં । કથમભિધાસ્યે ? યથાત્મશક્તિ આત્મશક્તેરનતિક્રમેણ । કિં કૃત્વા ? સમીક્ષ્ય તથાભૂતમાત્માનં સમ્યગ્જ્ઞાત્વા । કેન ? શ્રુતેન-

વળી તેઓ શિવ છે, ધાતા છે, સુગત છે, વિષ્ણુ છે, જિન છે અને સકલાત્મા છે. આ બધાં તેમનાં ગુણવાચક નામો છે.

ભગવાનની વાણી કેવી છે ?

તે દિવ્ય વાણી છે. તે ભગવાનના સર્વાંગેથી ઇચ્છા વિના છૂટે છે, સર્વ પ્રાણીઓને હિતરૂપ છે અને નિરક્ષરી છે.

વળી ભગવાનના દિવ્યધ્વનિને દેવ, મનુષ્ય, તિર્યચાદિ સર્વ જીવો પોતપોતાની ભાષામાં પોતાના જ્ઞાનની યોગ્યતાનુસાર સમજે છે. તે નિરક્ષર ધ્વનિને ‘ઝંકાર ધ્વનિ’ કહે છે. શ્રોતાઓના કર્ણપ્રદેશ સુધી તે ધ્વનિ ન પહોંચે ત્યાં સુધી તે અનક્ષર જ છે અને જ્યારે તે શ્રોતાઓના કર્ણો વિષે પ્રાપ્ત થાય છે ત્યારે તે અક્ષરરૂપ થાય છે.^૪

“.....જેમ સૂર્યને એવી ઇચ્છા નથી કે હું માર્ગ પ્રકાશું પરંતુ સ્વાભાવિક જ તેનાં કિરણો ફેલાય છે, જેથી માર્ગનું પ્રકાશન થાય છે, તે જ પ્રમાણે શ્રી વીતરાગ કેવલી ભગવાનને એવી ઇચ્છા નથી કે અમે મોક્ષમાર્ગને પ્રકાશિત કરીએ, પરંતુ સ્વાભાવિકપણે જ અઘાતિકર્મના ઉદયથી તેમનાં શરીરરૂપ પુદ્ગલો દિવ્યધ્વનિરૂપ પરિણમે છે, જેનાથી મોક્ષમાર્ગનું સહજ પ્રકાશન થાય છે.....”^૫

ભગવાનની દિવ્ય ધ્વનિ દ્રવ્યશ્રુત વચનરૂપ છે. તે સરસ્વતીની મૂર્તિ છે, કારણ કે વચનોદ્વારા અનેક ધર્મવાળા આત્માને તે પરોક્ષ બતાવે છે. કેવળજ્ઞાન અનંત ધર્મસહિત આત્મતત્ત્વને પ્રત્યક્ષ દેખે છે, તેથી તે પણ સરસ્વતીની મૂર્તિ છે. આ રીતે સર્વ પદાર્થોનાં તત્ત્વને જણાવનારી જ્ઞાનરૂપ અને વચનરૂપ અનેકાન્તમયી સરસ્વતીની મૂર્તિ છે. સરસ્વતીનાં વાણી, ભારતી, શારદા, વાગ્દેવી, ઇત્યાદિ ઘણાં નામ છે.^૬

નિષ્કલથી અન્યરૂપ આત્માને (નિષ્કલ નહિ એવા સકલ આત્માને) નમસ્કાર કરીને આપ શું કરશો ? તે કહે છે-

૪. જુઓ : ગોમ્મટસાર-જીવકાંડ ગાથા ૨૨૭-ની ટીકા.

૫. જુઓ : મોક્ષમાર્ગપ્રકાશક - ગુ. આવૃત્તિ પૃ. ૨૦-૨૧.

૬. જુઓ : શ્રી સમયસાર- ગુ. આવૃત્તિ પૃ. ૪.

“एगो मे सासओ आदा णाणदंसणलक्खणो ।

सेसा मे बाहिरा भावा सव्वे संजोगलक्खणा ॥”

इत्याद्यागमेन । तथा लिंगेन हेतुना । तथा हि-शरीरादिरात्मभिन्नोभिन्नलक्षणलक्षितत्वात् । ययोर्भिन्नलक्षणलक्षितत्वं तयोर्भेदो यथाजलानलयोः । भिन्नलक्षणलक्षितत्वं चात्मशरीरयोरिति । न चानयोर्भिन्नलक्षणलक्षितत्वमप्रसिद्धम् । आत्मनः उपयोगस्वरूपोपलक्षितत्वात्-शरीरादेस्तद्विपरीतत्वात् । समाहितान्तःकरणेन समाहितमेकाग्रीभूतं तच्च तदन्तःकरणं च मनस्तेन । सम्यक्-समीक्ष्य सम्यग्ज्ञात्वा

શ્લોક ૩

અન્વયાર્થ : (અથ) હવે પરમાત્માને નમસ્કાર કર્યા બાદ (અહં) હું-પૂજ્યપાદ આચાર્ય (વિવિક્ત આત્માને) પરથી ભિન્ન એવા આત્માના શુદ્ધસ્વરૂપને (શ્રુતેન) શ્રુતદ્વારા (લિંગેન) અનુમાન અને હેતુદ્વારા, (સમાહિતાન્તઃકરણેન) એકાગ્ર મનદ્વારા (સમ્યક્સમીક્ષ્ય) સમ્યક્ પ્રકારે જાણીને-અનુભવીને (કૈવલ્યસુખસ્પૃહાણાં) કેવલ્યપદ-વિષયક અથવા નિર્મલ અતીન્દ્રિયસુખની ભાવનાવાળાઓને (યથાશક્તિ) શક્તિ અનુસાર (અભિધાસ્યે) કહીશ.

ટીકા : હવે ઇષ્ટદેવતાને નમસ્કાર કર્યા પછી હું કહીશ. શું (કહીશ) ? વિવિક્ત આત્માને અર્થાત્ કર્મમલરહિત જીવસ્વરૂપને (કહીશ). કેવી રીતે કહીશ? યથાશક્તિ-આત્મશક્તિનું ઉદ્ધંધન કર્યા વગર-કહીશ. શું કરીને (કહીશ)? સમીક્ષા કરીને અર્થાત્ તેવા આત્માને (વિવિક્ત આત્માને) સમ્યક્ પ્રકારે જાણીને (કહીશ). શા વડે (કયા સાધન વડે)? શ્રુતદ્વારા-

“જ્ઞાનદર્શનલક્ષણવાળો શાશ્વત એક આત્મા મારો છે; બાકીના બધા સંયોગલક્ષણવાળા ભાવો મારાથી બાહ્ય છે.” ઇત્યાદિ આગમદ્વારા તથા લિંગ અર્થાત્ હેતુદ્વારા (કહીશ). તે આ પ્રમાણે :-

શરીરાદિ આત્માથી ભિન્ન છે, કારણ કે તેઓ ભિન્ન લક્ષણોથી લક્ષિત છે. જેઓ ભિન્ન લક્ષણોથી લક્ષિત છે, તેઓ બંને (એક બીજાથી) ભિન્ન છે; જેમ જલ અને અગ્નિ (એક બીજાથી) ભિન્ન છે તેમ. આત્મા અને શરીર (બંને) ભિન્ન લક્ષણોથી લક્ષિત છે અને તે બંનેનું ભિન્ન લક્ષણોથી લક્ષિતપણું અપ્રસિદ્ધ નથી (અર્થાત્ પ્રસિદ્ધ છે). કારણ કે આત્મા ઉપયોગસ્વરૂપથી ઉપલક્ષિત છે અને શરીરાદિક તેનાથી વિપરીત લક્ષણવાળાં છે.

સમાહિત અન્તઃકરણથી-સમાહિત એટલે એકાગ્ર થએલા અને અંતઃકરણ એટલે મન-એકાગ્ર થએલા મન વડે, સમ્યક્પ્રકારે સમીક્ષા કરીને-(વિવિક્ત આત્માને) જાણીને-અનુભવીને (કહીશ) એવો અર્થ છે. હું કોને તેવા પ્રકારના આત્માને કહીશ? કેવલ્ય સુખની સ્પૃહાવાળાઓને-કેવલ્ય અર્થાત્ સકલ કર્મોથી રહિત થતાં જે સુખ (ઊપજે) તેની સ્પૃહા (અભિલાષા) કરનારાઓને-(કહીશ). કેવલ્ય અર્થાત્ વિષયોથી ઉત્પન્ન નહિ થએલા એવા સુખની-અથવા કેવલ્ય અને સુખની-સ્પૃહાવાળાઓને (કહીશ). (૩)

અનુભૂયેત્યર્થઃ। કેષાં તથા ભૂતમાત્માનમભિધાસ્યે? કૈવલ્યસુખસ્પૃહાણાં કૈવલ્યે સકલકર્મરહિતત્ત્વે સતિ સુખં તત્ર સ્પૃહા અભિલાષો યેષાં, કૈવલ્યે વિષયાપ્રભવે વા સુખે; કૈવલ્યસુખયો સ્પૃહા યેષામ્ ॥૩॥

ભાવાર્થ : શ્રી પૂજ્યપાદ સ્વામી પ્રતિજ્ઞારૂપે કહે છે કે, ‘હું શ્રુત વડે, યુક્તિઅનુમાન વડે અને ચિત્તની એકાગ્રતા વડે શુદ્ધાત્માને યથાર્થ જાણીને તથા તેનો અનુભવ કરીને, નિર્મળ અતીન્દ્રિય સુખની ભાવનાવાળા ભવ્ય જીવોને મારી શક્તિ અનુસાર શુદ્ધ આત્માનું સ્વરૂપ કહીશ.

વિશેષ

આગમમાં આત્માનું સ્વરૂપ

કહ્યું છે કે :-

હું એક, શુદ્ધ, સદા અરૂપી, જ્ઞાન દર્શનમય ખરે,
કંઈ અન્ય તે મારું જરી પરમાણુમાત્ર નથી અરે !

દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રરૂપ પરિણમેલો આત્મા જાણે છે કે-‘નિશ્ચયથી હું એક છું, શુદ્ધ છું, દર્શન જ્ઞાનમય છું, સદા અરૂપી છું; કાંઈ પણ અન્ય પર દ્રવ્ય-પરમાણુમાત્ર પણ મારું નથી. એ નિશ્ચય છે.’^૧

યુક્તિ (અનુમાન)

શરીર અને આત્મા એકબીજાથી ભિન્ન છે કારણ કે તે બંનેના લક્ષણ^૨ ભિન્ન ભિન્ન છે. આત્મા જ્ઞાન-દર્શન લક્ષણવાળો છે અને શરીરાદિ તેનાથી વિરુદ્ધ લક્ષણવાળાં છે-અર્થાત્ અચેતન જડ છે. જેમનાં લક્ષણ ભિન્ન ભિન્ન હોય છે તે બધાં એકબીજાથી ભિન્ન હોય છે; જેમકે જલનું લક્ષણ શીતલપણું અને અગ્નિનું લક્ષણ ઉષ્ણપણું છે. એમ બંનેના લક્ષણ ભિન્ન છે, તેથી જલથી અગ્નિ ભિન્ન છે.

જેમ સોના અને ચાંદીનો એક પિંડ હોવા છતાં તેમાં સોનું તેનાં પીળાશાદિ લક્ષણવડે અને ચાંદી તેનાં શુકલાદિ લક્ષણવડે-બંને જુદાં છે-એમ જાણી શકાય છે, તેમ જીવ અને કર્મ-નોકર્મ (શરીર) એકક્ષેત્રે હોવા છતાં તેમનાં લક્ષણોવડે તેઓ એકબીજાથી ભિન્ન જાણી શકાય છે.^૩

વળી અંતરંગ રાગ-દ્વેષાદિ પરિણામો પણ વાસ્તવમાં આત્માના જ્ઞાન લક્ષણથી ભિન્ન છે, કારણ કે રાગ-દ્વેષાદિ-ભાવો ક્ષણિક અને આકુળતા લક્ષણવાળા છે; તે સ્વ-પરને જાણતા નથી; જ્યારે જ્ઞાનસ્વભાવ તો નિત્ય ને શાન્ત-અનાકુળ છે, સ્વ-પરને જાણવાનો તેનો સ્વભાવ છે. આ રીતે ભિન્ન લક્ષણદ્વારા જ્ઞાનમય આત્મા રાગાદિકથી ભિન્ન છે-એમ નક્કી થાય છે.^૪

૧. શ્રી સમયસાર-ગુ. આવૃત્તિ - ગાથા ૩૮

૨. ઘણા મળેલા પદાર્થોમાંથી કોઈ પદાર્થને જુદો કરનાર હેતુને લક્ષણ કહે છે. (જૈન સિદ્ધાંત પ્રવેશિકા)

૩. જુઓ: સમયસાર ગાથા- ૨૭-૨૮.

૪. જીવ બંધ બંને, નિયત નિજ નિજ લક્ષણે છેદાય છે;

પ્રજ્ઞા-છીણીયકી છેદતાં, બંને જુદા પડી જાય છે. (શ્રી સમયસાર-ગુ. આવૃત્તિ ગા. ૨૮૪)

કતિભેદઃ પુનરાત્મા ભવતિ ? યેન વિવિક્તમાત્માનમિતિ વિશેષ ઉચ્યતે । તત્ર કુતઃ કસ્યોપાદાનં કસ્ય વા ત્યાગઃ કર્તવ્યં ઇત્યાશંક્યાહ-

*** બહિરન્તઃ પરશ્ચેતિ ત્રિધાત્મા સર્વદેહિષુ ।**

ઉપેયાત્તત્ર પરમં મધ્યોપાયાદ્બહિસ્ત્યજેત્ ॥ ૪ ॥

ટીકા- બહિર્બહિરાત્મા , અન્તઃ અન્તરાત્મા , પરશ્ચ પરમાત્મા ઇતિ ત્રિધા આત્મા ત્રિપ્રકાર આત્મા । ક્વા ? સર્વદેહિષુ સકલપ્રાણિષુ । નનુ અભવ્યેષુ બહિરાત્મન એવ સમ્ભવાત્ કથં સર્વદેહિષુ ત્રિધાત્મા સ્યાત્ ? ઇત્યપ્યનુપપન્નં , તત્રાપિ દ્રવ્યરૂપતયા ત્રિધાત્મસદ્ભાવોપપત્તેઃ કથં પુનસ્તત્ર પંચજ્ઞાનાવરણાન્યુપપદ્યન્તે ? કેવલજ્ઞાનાદ્યાવિર્ભાવસામગ્રી

માટે આત્મા પરમાર્થે પર-ભાવોથી અર્થાત્ શરીરાદિક બાહ્ય પદાર્થોથી તથા રાગ-દ્વેષાદિ અંતરંગ પરિણામોથી વિવિક્ત છે-ભિન્ન છે.

અનુભવ

આગમ અને યુક્તિ દ્વારા આત્માનું શુદ્ધ સ્વરૂપ જાણી પોતાના ત્રિકાળ શુદ્ધાત્માની સન્મુખ થતાં આચાર્યને જે શુદ્ધાત્માનો અનુભવ થયો તે અનુભવથી તેઓ વિવિક્ત આત્માનું સ્વરૂપ બતાવવા માગે છે.

આચાર્ય આત્માનું સ્વરૂપ કોને બતાવવા માગે છે ?

આત્માના અતીન્દ્રિય સુખની જ જેને સ્પૃહા છે-ઇન્દ્રિય-વિષયસુખની જેને સ્પૃહા નથી, તેવા (જિજ્ઞાસુ) ભવ્ય જીવોને જ આચાર્ય વિવિક્ત આત્માનું (શુદ્ધાત્માનું) સ્વરૂપ કહેવા માગે છે.

આ રીતે શ્રી પૂજ્યપાદ આચાર્યે આગમ, યુક્તિ અને અનુભવથી આત્માનું શુદ્ધસ્વરૂપ કહેવાની પ્રતિજ્ઞા કરી છે.

આત્માના વળી કેટલા ભેદ છે. જેથી 'વિવિક્ત આત્મા'-એમ વિશેષ કહ્યું છે ? અને એ આત્માના ભેદોમાં શા વડે કોનું ગ્રહણ અને કોનો ત્યાગ કરવા યોગ્ય છે ? એવી આશંકા કરી કહે છે-

શ્લોક ૪

અન્વયાર્થ : (સર્વદેહિષુ) સર્વ પ્રાણીઓમાં (બહિઃ) બહિરાત્મા, (અન્ત) અન્તરાત્મા (ચ પરઃ) અને પરમાત્મા (ઇતિ) એમ (ત્રિધા) ત્રણ પ્રકારે (આત્મા અસ્તિ) આત્મા છે. (તત્ર) તેમાં (મધ્યોપાયાત્) અંતરાત્માના ઉપાયદ્વારા (પરમં) પરમાત્માને (ઉપેયાત્) અંગીકાર

* તિપયારો સો અપ્પા પરમંતરબાહિરો હુ દેહીણં ।

તત્થ પરો જ્ઞાજ્જજ્ઞ અંતોવાણ ચયહિ બહિરપ્પા ॥

- મોક્ષપ્રાપ્તે , કુન્દકુન્દઃ ।

હિ તત્ર કદાપિ ન ભવિષ્યતિત્યભવ્યત્વં, ન પુનઃ તદ્યોગ્યદ્રવ્યસ્યાભાવાદિતિ । ભવ્યરાશ્યપેક્ષયા વા સર્વદેહિગ્રહણં । આસન્નદૂરદૂરતરભવ્યેષુ ભવ્યસમાનઅભવ્યેષુ ચ સર્વેષુ ત્રિધાઽઽત્મા વિદ્યત ઇતિ । તર્હિ સર્વજ્ઞે પરમાત્મન એવ સદ્ભાવાદ્બહિરન્તરાત્મનોરભાવાત્ત્રિધાત્મનો વિરોધ ઇત્યપ્યયુક્તમ્ । ભૂતપૂર્વપ્રજ્ઞાપનનયાપેક્ષયા તત્ર તદ્વિરોધાસિદ્ધેઃ ધૃતઘટવત્ । યો હિ સર્વજ્ઞાવસ્થાયાં પરમાત્મા

કરવો જોઈએ અને (બહિઃ) બહિરાત્માને (ત્યજેત્) છોડવો જોઈએ.

ટીકા : બહિઃ એટલે બહિરાત્મા, અંતઃ એટલે અંતરાત્મા અને પરઃ એટલે પરમાત્મા-એમ ત્રિધા એટલે ત્રણ પ્રકારે આત્મા છે. તે (પ્રકારો) શામાં છે? સર્વ દેહીઓમાં-સકલ પ્રાણીઓમાં.

અભવ્યોમાં બહિરાત્માનો જ સંભવ હોવાથી સર્વ દેહીઓમાં ત્રણ પ્રકારનો આત્મા છે એમ કેવી રીતે હોઈ શકે?

એમ કહેવું પણ યોગ્ય નથી કારણ કે ત્યાં પણ (અભવ્યમાં પણ) દ્રવ્યરૂપપણાથી ત્રણ પ્રકારના આત્માનો સદ્ભાવ ઘટે છે. વળી ત્યાં પાંચ જ્ઞાનાવરણ (કર્મો) ની ઉપપત્તિ કેવી રીતે ઘટી શકે? કેવલજ્ઞાનાદિના પ્રગટ થવારૂપ સામગ્રી જ તેમને કદાપિ થવાની નથી તેથી તેમનામાં અભવ્યપણું છે, પણ નહિ કે તદ્યોગ્ય દ્રવ્યના અભાવથી (અભવ્યપણું છે); અથવા ભવ્યરાશિની અપેક્ષાએ સર્વ દેહીઓનું ગ્રહણ સમજવું. આસન્ન ભવ્ય, દૂર ભવ્ય, દૂરતર ભવ્યમાં તથા અભવ્ય જેવા ભવ્યોમાં-સર્વેમાં ત્રણ પ્રકારનો આત્મા છે.

તો સર્વજ્ઞમાં પરમાત્માનો જ સદ્ભાવ હોવાથી અને (તેમાં) બહિરાત્માનો અને અંતરાત્માનો અસદ્ભાવ હોવાથી તેમાં (સિદ્ધમાં) ત્રણ પ્રકારના આત્માનો વિરોધ આવશે?

એમ કહેવું પણ યોગ્ય નથી, કારણ કે ભૂતપૂર્વ^૧ પ્રજ્ઞાપન-નયની અપેક્ષાએ તેમાં ધૃતઘટવત્ તે વિરોધની અસિદ્ધિ છે (તેમાં વિરોધ આવતો નથી). જે સર્વજ્ઞ અવસ્થામાં પરમાત્મા થયા, તે પૂર્વે બહિરાત્મા તથા અંતરાત્મા હતા.

ધૃતઘટની જેમ ભૂત-ભાવિ પ્રજ્ઞાપન-નયની અપેક્ષાએ અંતરાત્માને પણ બહિરાત્મપણું અને પરમાત્મપણું સમજવું.

એ ત્રણેમાંથી કોનું શા વડે ગ્રહણ કરવું કે કોનો ત્યાગ કરવો તે કહે છે. ગ્રહણ કરવું એટલે તેમાં તે ત્રણ પ્રકારના આત્માઓને વિષે પરમાત્માનો સ્વીકાર (ગ્રહણ) કરવો. કેવી રીતે? મધ્ય ઉપાયથી-મધ્ય એટલે અંતરાત્મા તે જ ઉપાય છે તે દ્વારા (પરમાત્માનું ગ્રહણ કરવું) તથા મધ્ય (અંતરાત્મારૂપ) ઉપાયથી જ બહિરાત્માનો ત્યાગ કરવો (૪)

ભાવાર્થ : સર્વે જીવોમાં બહિરાત્મા, અંતરાત્મા અને પરમાત્મા-એમ ત્રણ પ્રકારની અવસ્થાઓ

૧. જે ભૂતકાળના પર્યાયને વર્તમાનવત્ કહે તે જ્ઞાનને (અથવા વચનને) ભૂતનૈગમનય (અથવા ભૂતપૂર્વપ્રજ્ઞાપન-નય કહે) છે. જે ભવિષ્યકાળના પર્યાયને વર્તમાનવત્ કહે તે જ્ઞાનને (અથવા વચનને) ભાવિનૈગમનય (અથવા ભાવિપ્રજ્ઞાપન-નય) કહે છે. (જુઓ: ગુ. મોક્ષશાસ્ત્ર-અ. ૧/સૂત્ર ૩૩)

સમ્પન્નઃ સ પૂર્વબહિરાત્મા અન્તરાત્મા ચાસીદિતિ । ઘૃતઘટવદન્તરાત્મનોઽપિ બહિરાત્મત્વં પરમાત્મત્વં ચ ભૂતભાવિપ્રજ્ઞાપન-નયાપેક્ષયા દૃષ્ટવ્યમ્ । તત્ર કુતઃ કસ્યોપાદાનં કસ્ય વાત્યાગઃ કર્તવ્યમ્ ઇત્યાહ-ઉપેયાદિતિ । તત્ર તેષુ ત્રિધાત્મસુ મધ્યે ઉપેયાત્ સ્વીકુર્યાત્ । પરમં પરમાત્માનં । કસ્માત્ ? મધ્યોપાયાત્ મધ્યોઽન્તરાત્મા સ એવોપાયસ્તસ્માત્ । તથા બહિઃ બહિરાત્માનં મધ્યોપાયાદેવ ત્યજેત્ ॥ ૪ ॥

હોય છે. તેમાં બહિરાત્માવસ્થા છોડવા યોગ્ય છે; અંતરાત્માવસ્થા, પરમાત્મપદની પ્રાપ્તિનું સાધન છે, માટે તે પ્રગટ કરવા યોગ્ય છે અને પરમાત્માવસ્થા જે આત્માની સ્વાભાવિક પર વીતરાગી અવસ્થા છે તે સાધ્ય છે માટે તે પરમ ઉપાદેય (પ્રગટ કરવા યોગ્ય) છે.

પ્રશ્ન : સર્વ પ્રાણીઓમાં આત્માની ત્રણ અવસ્થાઓ છે એમ શ્લોકમાં કહ્યું છે પણ અભવ્યને તો એક બહિરાત્માવસ્થા જ સંભવિત છે, તો સર્વ પ્રાણીઓને આત્માની ત્રણ અવસ્થાઓ કેમ બની શકે ?

ઉત્તર : જે જીવ અજ્ઞાની બહિરાત્મા છે તેમાં પણ અંતરાત્મા અને પરમાત્મા થવાની શક્તિ છે. ભવ્ય અને અભવ્ય જીવોમાં પણ કેવલજ્ઞાનાદિરૂપ પરમાત્મશક્તિ છે. જો તે શક્તિ તેમનામાં ન હોય, તો તેને પ્રગટ ન થવામાં નિમિત્તરૂપ કેવલજ્ઞાનાવરણાદિ કર્મ પણ ન હોવાં જોઈએ, પણ બહિરાત્માને (અભવ્યને પણ) કેવલજ્ઞાનાવરણાદિ કર્મ તો છે; તેથી સ્પષ્ટ છે કે બહિરાત્મામાં (ભવ્ય કે અભવ્યમાં) કેવલજ્ઞાનાદિ શક્તિપણે છે. અભવ્યને તે શક્તિ પ્રગટ કરવા જેટલી યોગ્યતા નથી.

અનાદિથી બધા જીવોમાં કેવલજ્ઞાનાદિરૂપ પરમસ્વભાવ શક્તિરૂપે છે. તે સ્વભાવના શ્રદ્ધા-જ્ઞાન કરી તેમાં લીન થાય તો તે કેવલજ્ઞાનાદિ શક્તિઓ પ્રગટ થઈ જાય અને કેવલજ્ઞાનાવરણાદિ કર્મો સ્વયં છૂટી જાય.

શ્રીમદ્ રાજચંદ્રે કહ્યું છે કે-

‘ સર્વ જીવ છે સિદ્ધસમ, જે સમજે તે થાય. ’

બધાય જીવો શક્તિપણે પરિપૂર્ણ સિદ્ધ ભગવાન જેવા છે, પણ જે પોતાની ત્રિકાલ શુદ્ધ ચૈતન્યસ્વરૂપ સ્વભાવશક્તિને સમ્યક્ પ્રકારે સમજે, તેની પ્રતીત કરે અને તેમાં સ્થિરતા કરે, તે પરમાત્મદશા પ્રગટ કરી શકે.

વર્તમાનમાં જે ધર્મી અંતરાત્મા છે તેને પૂર્વે અજ્ઞાન દશામાં બહિરાત્મપણું હતું ને હવે અલ્પ કાળમાં પરમાત્મપણું પ્રગટ થશે.

પરમાત્મપદને પ્રાપ્ત થએલા શ્રી અરિહંત અને સિદ્ધ ભગવાનને પણ પૂર્વે બહિરાત્મદશા હતી. તેઓ પોતાની સ્વાભાવિક શક્તિની પ્રતીતિ કરી જે સમયે સ્વભાવસન્મુખ થયા તે સમયે તેમનું બહિરાત્મપણું ટળી ગયું અને અંતરાત્મદશા પ્રગટ થઈ અને પછી ઉગ્ર પુરુષાર્થ કરી સ્વભાવમાં લીન થઈ પરમાત્મા થયા.

એ રીતે, અપેક્ષાએ દરેક જીવમાં ત્રણ પ્રકારો લાગુ પડે એમ સમજવું.

તત્ર બહિરન્તઃ પરમાત્મનાં પ્રત્યેકં લક્ષણમાહ-

* **બહિરાત્મા શરીરાદૌ જાતાત્મભ્રાન્તિરાન્તરઃ ।**

ચિત્તદોષાત્મવિભ્રાન્તિઃ પરમાત્માઽતિનિર્મલઃ ॥૫॥

ટીકા- શરીરાદૌ શરીરે આદિશબ્દાદ્વાઙ્મનસોરેવ ગ્રહણં તત્ર જાતા આત્મેતિભ્રાન્તિર્યસ્ય સ બહિરાત્મા ભવતિ । આન્તરઃ અન્તર્ભવઃ । તત્ર ભવ ઇત્યણષ્ટેર્ભમાત્રે ટિ લોપમિત્યસ્યાઽનિત્યત્વં યેષાં ચ વિરોધઃ શાશ્વતિક ઇતિ નિર્દેશાત્ અન્તરે વા ભવ આન્તરોઽન્તરાત્મા । સ કથં ભૂતો ભવતિ ? ચિત્તદોષાત્મવિભ્રાન્તિઃ ચિત્તં ચ વિકલ્પો , દોષાશ્ચ રાગાદયઃ , આત્મા ચ શુદ્ધં ચેતનાદ્રવ્યં તેષુ વિગતા વિનષ્ટા ભ્રાન્તિર્યસ્ય । ચિત્તં ચિત્તત્વેન બુદ્ધ્યતે દોષાશ્ચ દોષત્વેન આત્મા આત્મત્વેનેત્યર્થઃ । ચિત્તદોષેષુ વા વિગતા આત્મેતિ ભ્રાન્તિર્યસ્ય । પરમાત્મા ભવતિ કિં વિશિષ્ટઃ ? અતિનિર્મલઃ પ્રક્ષીણાશેષકર્મમલઃ ॥૫॥

વિશેષ

બહિરાત્મા

બાહ્ય શરીરાદિ, વિભાવ ભાવ તથા અપૂર્ણ દશાદિમાં જે આત્મબુદ્ધિ કરે છે અર્થાત્ તેની સાથે એકતાની બુદ્ધિ કરે છે તે બહિરાત્મા છે. તે આત્માનું વાસ્તવિક સ્વરૂપ ભૂલી બહારમાં કાયા અને કષાયોમાં મારાપણું માને છે, તેને ભાવકર્મ અને દ્રવ્યકર્મ સાથે એકતાબુદ્ધિ છે; તેનાથી જ પોતાને લાભ-હાનિ માને છે. તે મિથ્યાદષ્ટિ જીવ અનાદિકાલથી સંસારપરિભ્રમણનાં દુઃખોથી પિડાય છે.

અંતરાત્મા

જેને શરીરાદિથી ભિન્ન જ્ઞાનાનંદસ્વરૂપ આત્માનું ભાન છે તે અંતરાત્મા છે. તેને સ્વ-પરનું ભેદજ્ઞાન છે. તેને એવો વિવેક વર્તે છે કે ‘હું જ્ઞાન-દર્શનરૂપ છું; એક શાશ્વત આત્મા જ મારો છે, બાકીના સંયોગલક્ષણરૂપ અર્થાત્ વ્યવહારરૂપ જે ભાવો છે તે બધા મારાથી ભિન્ન છે-મારાથી બાહ્ય છે.’ આવો સમ્યક્દષ્ટિ આત્મા મોક્ષમાર્ગમાં સ્થિત છે.

પરમાત્મા

જેણે અનંતજ્ઞાન-દર્શનાદિરૂપ ચૈતન્ય-શક્તિઓને પૂર્ણપણે વિકાસ કરી સર્વજ્ઞપદ પ્રાપ્ત કર્યું છે તે પરમાત્મા છે.

ત્યાં બહિરાત્મા, અન્તરાત્મા અને પરમાત્મા-પ્રત્યેકનું લક્ષણ કહે છે-

* અક્ષાણિ બાહિરપ્પા અંતરપ્પા હુ અપ્પસંકપ્પો ।

કમ્મકલંકવિમુક્કો પરમપ્પા ભણ્ણે દેવો ॥ ૫ ॥

- મોક્ષપ્રાપ્તે , કુન્દકુન્દઃ ।

Please inform us of any errors on rajesh@AtmaDharma.com

શ્લોક ૫

અન્યર્થ : (શરીરાદૌ જાતાત્મભ્રાન્તિઃ બહિરાત્મા) શરીરાદિમાં જેને આત્મ-ભ્રાન્તિ ઉત્પન્ન થઈ છે તે ‘બહિરાત્મા’ છે; (ચિત્તદોષાત્મવિભ્રાતિઃ અન્તરઃ) ચિત્ત (વિકલ્પો), રાગાદિ દોષો અને આત્મા (શુદ્ધ ચેતનાદ્રવ્ય) ના વિષયમાં જેને ભ્રાન્તિ નથી (અર્થાત્ જે ચિત્તને ચિત્તરૂપે, દોષોને દોષરૂપે અને આત્માને આત્મારૂપ જાણે છે) તે ‘અન્તરાત્મા’ છે; (અતિનિર્મલઃ પરમાત્મા) જે સર્વ કર્મમલથી રહિત અત્યંત નિર્મળ છે તે ‘પરમાત્મા’ છે.

ટીકા : શરીર આદિમાં-શરીરમાં અને ‘આદિ’ શબ્દથી વાણી અને મનનું જ ગ્રહણ સમજવું, તેમાં જેને ‘આત્મા’ એવી ભ્રાન્તિ ઉત્પન્ન થઈ છે તે બહિરાત્મા છે. અન્તર્ભવ અથવા અંતરે ભવ તે આન્તર અર્થાત્ અન્તરાત્મા. તે (અન્તરાત્મા) કેવો છે? તે ચિત્ત, દોષ અને આત્મા સંબંધી ભ્રાન્તિ વિનાનો છે-ચિત્ત એટલે વિકલ્પ, દોષ એટલે રાગાદિ અને આત્મા એટલે શુદ્ધ ચેતના દ્રવ્ય-તેમાં જેની ભ્રાન્તિ નાશ પામી છે તે-અર્થાત્ જે ચિત્તને ચિત્તરૂપે, દોષને દોષરૂપે અને આત્માને આત્મારૂપે જાણે છે તે અન્તરાત્મા છે, અથવા ચિત્ત અને દોષોમાં ‘આત્મા’ માનવારૂપ ભ્રાન્તિ જેને જતી રહી છે તે (અન્તરાત્મા) છે.

પરમાત્મા કેવા હોય છે? અતિ નિર્મળ છે અર્થાત્ જેનો અશેષ (સમસ્ત) કર્મમલ નાશ પામ્યો છે તે (પરમાત્મા) છે. (૫)

ભાવાર્થ : જે શરીરાદિ બાહ્ય પદાર્થોમાં આત્માની ભ્રાન્તિ કરે છે-તેને જ આત્મા માને છે-તે ‘બહિરાત્મા’ છે; વિકલ્પો, રાગાદિ દોષો અને ચૈતન્યસ્વરૂપ આત્માના વિષયમાં જેને ભ્રાન્તિ નથી, અર્થાત્ જે વિકારને વિકારરૂપે અને આત્માને આત્મારૂપે-એકબીજાથી ભિન્ન સમજે છે ‘અંતરાત્મા’ છે; જે રાગાદિ દોષોથી સર્વથા રહિત છે-અત્યંત નિર્મળ છે અને સર્વજ્ઞ છે તે ‘પરમાત્મા’ છે.

વિશેષ

બહિરાત્મા

જે શરીરાદિ (શરીર, વાણી, મન, વગેરે) અજીવ છે તેમાં જીવની કલ્પના કરે છે તથા જીવમાં અજીવની કલ્પના કરે છે, દુઃખદાયી રાગદ્વેષાદિક વિભાવ ભાવોને સુખદાયી સમજે છે, જ્ઞાન-વૈરાગ્યાદિ જે આત્માને હિતકારી છે તેને અહિતકારી જાણી તેમાં અરુચિ યા દ્વેષ કરે છે, શુભ કર્મફલને સારાં અને અશુભ કર્મફલને બૂરાં માની તે પ્રત્યે રાગ-દ્વેષ કરે છે, શરીરનો જન્મ થતાં પોતાનો જન્મ અને તેનો નાશ થતાં પોતાનો નાશ માને છે તે મિથ્યાદષ્ટિ ‘બહિરાત્મા’ છે.

વળી આ શરીરાદિ જડ પદાર્થો પ્રગટપણે આત્માથી જુદા છે, તે કોઈ પદાર્થો આત્માના નથી-આત્માથી પર (ભિન્ન) જ છે, છતાં તેને પોતાના માનવા, તેમજ શરીરની બોલવા-ચાલવા વગેરેની ક્રિયા હું કરું છું, મને તેનાથી લાભ-અલાભ થાય છે; આ શરીર મારું, હું પુરુષ, હું સ્ત્રી, હું રાજા, હું રંક, હું રાગી, હું દ્વેષી, હું ઘોળો, હું કાળો-એમ બાહ્ય પદાર્થોથી

પોતાના આત્માને ભિન્ન નહિ જાણતો તે પર પદાર્થોને જ આત્મા માને છે અને મોક્ષમાર્ગમાં પ્રયોજનભૂત જીવ અજીવાદિ તત્ત્વોના સ્વરૂપમાં ભ્રાન્તિથી પ્રવર્તે છે તે જીવ ‘બહિરાત્મા’ છે.

પર પદાર્થોમાં આત્મભ્રાન્તિને લીધે આ અજ્ઞાની જીવ વિષયોની ચાહરૂપ દાવાનલમાં રાત-દિન જલતો રહે છે, આત્મશાન્તિ ખોઈ બેસે છે, અતીન્દ્રિય ચૈતન્ય આત્માને ભૂલી બાહ્ય ઇન્દ્રિય-વિષયોમાં મૂર્છાઈ જાય છે અને આકુલિતા રહિત મોક્ષ-સુખની પ્રાપ્તિ માટે કોઈ પ્રયત્ન કરતો નથી.

અંતરાત્મા

ચૈતન્ય લક્ષણવાળો જીવ છે અને તેનાથી વિપરીત લક્ષણવાળો અજીવ છે; આત્માનો સ્વભાવ જ્ઞાતા-દષ્ટા છે, અમૂર્તિક છે અને શરીરાદિક પર દ્રવ્ય છે, પુદ્ગલપિંડરૂપ છે, જડ છે, વિનાશક છે: તે મારાં નથી અને હું તેનો નથી-એવું ભેદજ્ઞાન કરનાર સમ્યગ્દષ્ટિ ‘અંતરાત્મા’ છે.

વળી તે જાણે છે કે, ‘હું દેહથી ભિન્ન છું, દેહાદિક મારા નથી. મારો તો એક જ્ઞાન-દર્શન લક્ષણરૂપ શાશ્વત આત્મા જ છે, બાકીના સંયોગ લક્ષણવાળા (વ્યાવહારિક ભાવો) જે કોઈ ભાવો છે તે બધાય મારાથી ભિન્ન છે; આત્માના આશ્રયે જે જ્ઞાન-વૈરાગ્યરૂપ ભાવ પ્રગટે છે તે સંવર-નિર્જરા-મોક્ષનું કારણ હોઈ મને હિતરૂપ છે અને બાહ્ય પદાર્થોને આશ્રયે જે રાગાદિ ભાવો થાય છે તે આસ્રવ-બંધરૂપ હોઈ સંસારનું કારણ છે, મને તે અહિતરૂપ છે.’ આ રીતે જીવાદિ તત્ત્વોને જેમ છે તેમ જાણીને તેની સાચી પ્રતીતિ કરીને જે પોતાના જ્ઞાનાનંદ-સ્વરૂપ આત્મામાં જ અંતર્મુખ થઈને વર્તે છે તે ‘અંતરાત્મા’ છે.

અંતરાત્માના ત્રણ ભેદ છે- ઉત્તમ અંતરાત્મા, મધ્યમ અંતરાત્મા અને જઘન્ય અંતરાત્મા.

અંતરંગ-બહિરંગ પરિગ્રહોથી રહિત શુદ્ધોપયોગી આત્મધ્યાની દિગમ્બર મુનિ ‘ઉત્તમ અંતરાત્મા’ છે. ‘આ મહાત્મા સોળ કષાયોના અભાવદ્વારા ક્ષીણમોહ પદવીને પ્રાપ્ત કરીને સ્થિત છે.’

ચોથા ગુણસ્થાનવર્તી વ્રતરહિત સમ્યગ્દષ્ટિ આત્મા ‘જઘન્ય અંતરાત્મા’ કહેવાય છે.

આ બેની (જઘન્ય અંતરાત્મા અને ઉત્તમ અંતરાત્માની) મધ્યમાં રહેલા સર્વે ‘મધ્યમ અંતરાત્મા’ છે, અર્થાત્ પાંચમાથી અગિયારમા ગુણસ્થાનવર્તી જીવો મધ્યમ અંતરાત્મા છે.^૧

પરમાત્મા

જેમણે અનંતજ્ઞાન-દર્શનાદિરૂપ ચૈતન્ય શક્તિઓનો પૂર્ણપણે વિકાસ કરી સર્વજ્ઞપદ પ્રાપ્ત કર્યું છે તે ‘પરમાત્મા’ છે.

પરમાત્માના બે પ્રકાર છે-સકલ પરમાત્મા અને નિકલ પરમાત્મા.

અરહંત પરમાત્મા તે સકલ પરમાત્મા છે અને સિદ્ધ પરમાત્મા તે નિકલ પરમાત્મા છે, તેઓ કેવલજ્ઞાનાદિ અનંતચતુષ્ટયથી સહિત છે.

અરહંત પરમાત્માને ચાર અઘાતિ કર્મો બાકી છે. તેનો ક્ષણે ક્ષણે ક્ષય થતો જાય છે. તેમને બહારમાં સમવસરણાદિ દિવ્ય વૈભવ હોય છે. તેમને ઇચ્છા વિના ભવ્ય જીવોને કલ્યાણરૂપ દિવ્ય ધ્વનિ છૂટે છે. તેઓ પરમ હિતોપદેશક છે. પરમ ઔદારિક શરીરના સંયોગ સહિત

તદ્વાચિકાં નામમાલાં દર્શયન્નાહ -

નિર્મલઃ કેવલઃ શુદ્ધો વિવિક્તઃ પ્રભુરવ્યયઃ ।

પરમેષ્ઠી પરાત્મેતિ પરમાત્મેશ્વરો જિનઃ ॥ ૬ ॥

ટીકા- નિર્મલઃ કર્મમલરહિતઃ। કેવલઃ શરીરાદીનાં સમ્બન્ધરહિતઃ। શુદ્ધઃ દ્રવ્યભાવકર્મણામભાવાત્ પરમવિશુદ્ધિસમન્વિતઃ। વિવિક્તઃ શરીરકર્માદિભિરસંસ્પૃષ્ટઃ। પ્રભુરિન્દ્રાદીનાં સ્વામી। અવ્યયો લબ્ધાનંતચતુષ્ટયસ્વરૂપાદપ્રચ્યુતઃ। પરમેષ્ઠી પરમેન્દ્રાદિવંદ્યે પદે તિષ્ઠતીતિ પરમેષ્ઠી સ્થાનશીલઃ। પરાત્મા સંસારિજીવેભ્ય ઉત્કૃષ્ટ આત્મા। ઇતિ શબ્દઃ પ્રકારાર્થે। એવંપ્રકારા યે શબ્દાસ્તે પરમાત્મનો વાચકાઃ। પરમાત્મેત્યાદિના તાનેવ દર્શયતિ। પરમાત્મા સકલપ્રાણિભ્ય ઉત્તમ આત્મા। ઈશ્વરેન્દ્રાદ્યસમ્ભવિના અન્તરજ્ઞબહિરજ્ઞેણ પરમૈશ્વર્યેણ સદૈવ સમ્પન્નઃ। જિનઃ સકલકર્મોન્મૂલકઃ ॥ ૬ ॥

હોવાથી તેઓ સકલ (કલ-શરીર સહિત) પરમાત્મા કહેવાય છે.

જે જ્ઞાનાવરણાદિ દ્રવ્યકર્મ, રાગાદિ ભાવકર્મ અને શરીરાદિ નોકર્મથી રહિત છે, શુદ્ધજ્ઞાનમય છે, ઔદારિક શરીર (કલ) રહિત છે, તે નિર્દોષ અને પરમ પૂજ્ય સિદ્ધ પરમેષ્ઠી 'નિકલ પરમાત્મા' કહેવાય છે. તેઓ અનંત કાળ સુધી અનંત સુખ ભોગવે છે.

“આત્મામાં પરમાનંદની શક્તિ ભરી પડી છે. બાહ્ય ઈન્દ્રિય-વિષયોમાં વાસ્તવિક સુખ નથી. એમ અંતર પ્રતીતિ કરીને ધર્મી જીવ અંતર્મુખ થઈને આત્માના અતીન્દ્રિય સુખનો સ્વાદ લે છે. જેમ લીંડીપીપરના દાણે દાણે ચોસઠ પહોરી તીખાશની તાકાત ભરી છે તેમ પ્રત્યેક આત્માનો સ્વભાવ પરિપૂર્ણ જ્ઞાન-આનંદથી ભરેલો છે, પણ તેનો વિશ્વાસ કરી અંતર્મુખ થઈને તેમાં એકાગ્ર થાય તો તે જ્ઞાન-આનંદનો સ્વાદ અનુભવવામાં આવે. આત્માથી ભિન્ન બાહ્ય વિષયોમાં ક્યાંય આત્માનો આનંદ નથી. ધર્માત્મા પોતાના આત્મા સિવાય બહારમાં ક્યાંય-સ્વપ્નમાં ય આનંદ માનતો નથી. આવો અંતરાત્મા પોતાના આંતરસ્વરૂપમાં એકાગ્ર થઈને પરિપૂર્ણ જ્ઞાન આનંદ પ્રગટ કરીને પોતે જ પરમાત્મા થાય છે.....” (‘આત્મધર્મ’ માંથી)

પરમાત્માનાં નામ-વાચક નામાવલિ દર્શાવતાં કહે છે :-

શ્લોક ૬

અન્વયાર્થ : (નિર્મલઃ) નિર્મળ-મલ રહિત, (કેવલઃ) કેવળ-શરીરાદિ પર દ્રવ્યના સંબંધથી રહિત, (શુદ્ધઃ) શુદ્ધ-રાગાદિથી અત્યંત ભિન્ન થઈ ગયા હોવાથી પરમ વિશુદ્ધિવાળા, (વિવિક્તઃ) વિવિક્ત-શરીર અને કર્માદિકના સ્પર્શથી રહિત, (પ્રભુઃ) પ્રભુ-ઈન્દ્રાદિકના સ્વામી, (અવ્યયઃ) અવ્યય-પોતાના અનંતચતુષ્ટયરૂપ સ્વભાવથી ચ્યુત નહિ થવાવાળા, (પરમેષ્ઠી) પરમેષ્ઠી-ઈન્દ્રાદિથી વન્ધ પરમ પદમાં સ્થિત, (પરાત્મા) પરાત્મા-સંસારી જીવોથી ઉત્કૃષ્ટ

इदानीं बहिरात्मनो देहस्यात्मत्वेनाध्यवसाये कारणमुपदर्शयन्नाह-

* बहिरात्मेन्द्रियद्वारैरात्मज्ञानपराङ्मुखः ।

स्फुरितः स्वात्मनो देहमात्मत्वेनाध्यवस्यति ॥ ७ ॥

ટીકા- इन्द्रियद्वारैरिन्द्रियमुखैः कृत्वा स्फुरितो बहिरर्थग्रहणे व्यापृतः सन्

આત્મા, (ઈશ્વરઃ) ઈશ્વર-અન્ય જીવોમાં અસંભવ એવી વિભૂતિના ધારક-અર્થાત્ અંતરંગ અનંતચતુષ્ટય અને બાહ્ય સમવસરણાદિ વિભૂતિથી યુક્ત, (જિનઃ) જિન-જ્ઞાનાવરણાદિ સંપૂર્ણ કર્મશત્રુઓને જીતનાર (इति परमात्मा)-એ પરમાત્માનાં નામ છે.

ટીકા : નિર્મલ એટલે કર્મભરહિત, કેવલ એટલે શરીરાદિના સંબંધરહિત, શુદ્ધ એટલે દ્રવ્યકર્મ-ભાવકર્મના અભાવના કારણે પરમ વિશુદ્ધિવાળા, વિવિક્ત એટલે શરીર-કર્માદિથી નહિ સ્પર્શાએલા, પ્રભુ એટલે ઇન્દ્રાદિના સ્વામી, અવ્યય એટલે પ્રાપ્ત થયેલ અનંતચતુષ્ટયમય સ્વરૂપથી ચ્યુત (ભ્રષ્ટ) નહિ થએલા, પરમેષ્ઠી એટલે પરમ અર્થાત્ ઇન્દ્રાદિથી વન્ધ-એવું મોટું પદ-તેમાં જે રહે છે તે સ્થાનશીલ પરમેષ્ઠી, પરાત્મા એટલે સંસારી જીવોથી ઉત્કૃષ્ટ આત્મા-એવા પ્રકારના જે શબ્દો છે તે પરમાત્માના વાચક છે,

‘પરમાત્મા’ ઇત્યાદિથી તેમને જ દર્શાવાય છે. પરમાત્મા એટલે સર્વ પ્રાણીઓમાં ઉત્તમ આત્મા, ઈશ્વર એટલે ઇન્દ્રાદિને અસંભવિત એવા અંતરંગ-બહિરંગ પરમ ઐશ્વર્યથી સદાય સંપન્ન; જિન-સર્વકર્મોનો મૂલમાંથી નાશ કરનાર-(ઇત્યાદિ પરમાત્માનાં અનંત નામ છે).

ભાવાર્થ : નિર્મળ, કેવળ, શુદ્ધ, વિવિક્ત પ્રભુ, અવ્યય, પરમેષ્ઠી, પરમાત્મા, ઈશ્વર, જિન વગેરે નામો પરમાત્મા-વાચક છે.

આ નામો પરમાત્માના સ્વરૂપને બતાવે છે. તે સ્વરૂપને ઓળખીને પોતાના આત્માને પણ તેવા સ્વરૂપે ચિંતવવો તે પરમાત્મા થવાનો ઉપાય છે.

આત્મામાં શક્તિરૂપે રહેલા ગુણોનું જીવને ભાન થાય તેટલા માટે ભિન્ન ભિન્ન ગુણવાચક નામોથી પરમાત્માની ઓળખાણ કરાવી છે.

આત્મા ચૈતન્યાદિ અનંત ગુણોનો પિંડ છે. આ ગુણો ભગવાનમાં પૂર્ણપણે વિકસિત થઈ ગયા છે, તેથી તે ગુણોની અપેક્ષાએ તેઓ અનેક નામોથી ઓળખાય છે.

પરમાત્માને ગુણ અપેક્ષાએ જેટલા નામ લાગુ પડે છે તે બધાંય નામો આ આત્માને પણ સ્વભાવ અપેક્ષાએ લાગુ પડે છે, કારણ કે શક્તિ અપેક્ષાએ બંને આત્માઓ સમાન છે; તેમાં કાંઈ ફેર નથી. જે પરમાત્માના ગુણોને^૧ બરાબર ઓળખે છે તે પોતાના આત્માના સ્વરૂપને

* बह्विधे फुरियमणो इंद्रियदारेण णियसरुवचओ ।

णियदेहं अप्पाणं अज्जवसदि मूढदिट्ठिओ ॥ ८ ॥ - मोक्षप्राभृते-कुन्दकुन्दाचार्यः ।

૧. જે જાણતો અહીંતને ગુણ, દ્રવ્ય ને પર્યયપણે,

તે જીવ જાણે આત્મને, તસુ મોહ પામે લય બરે. (શ્રી પ્રવચનસાર, ગુ. આવૃત્તિ-ગાથા-૮૦)

बहिरात्मा मूढात्मा । आत्मज्ञानपराङ्मुखो जीवस्वरूपज्ञानाद्बहिर्भूतो भवति । तथाभूतश्च सन्नसौ किं करोति ? स्वात्मनो देहमात्मत्वेनाध्यवस्यति आत्मीयशरीरमेवाहमिति प्रतिपद्यते ॥ ७ ॥

જાણ્યા વગર રહે નહિ. જેટલા ગુણો પરમાત્મામાં છે તેટલા જ ગુણો દરેક આત્મામાં છે. પોતાના ત્રિકાલી આત્માની સન્મુખ થઈને તેમનો પૂર્ણપણે વિકાસ કરીને આ આત્મા પણ પરમાત્મા થઈ શકે છે. ૬.

હવે બહિરાત્માને દેહમાં આત્મબુદ્ધિરૂપ મિથ્યા માન્યતા કયા કારણે થાય છે તે બતાવતાં કહે છે-

શ્લોક ૭

અન્વયાર્થ : (બહિરાત્મા) બહિરાત્મા (ઇન્દ્રિયદ્વારૈઃ) ઇન્દ્રિય દ્વારોથી (સ્ફુરિત) બાહ્ય પદાર્થોને જ ગ્રહણ કરવામાં પ્રવૃત્ત હોવાથી (આત્મજ્ઞાનપરાઙ્મુખઃ) આત્મજ્ઞાનથી પરાઙ્મુખ-વંચિત હોય છે; તેથી તે (આત્મનઃ દેહં) પોતાના શરીરને (આત્મત્વેન અધ્યવસ્યતિ) મિથ્યા અભિપ્રાયપૂર્વક આત્મારૂપ સમજે છે.

ટીકા : ઇન્દ્રિયોરૂપ દ્વારોથી અર્થાત્ ઇન્દ્રિયોરૂપ મુખથી બહારના પદાર્થોના ગ્રહણમાં રોકાએલો હોવાથી તે બહિરાત્મા-મૂઢાત્મા છે. તે આત્મજ્ઞાનથી પરાઙ્મુખ અર્થાત્ જીવસ્વરૂપના જ્ઞાનથી બહિર્ભૂત છે. તેવો થએલો તે (બહિરાત્મા) શું કરે છે? પોતાના દેહને આત્મારૂપે માને છે અર્થાત્ પોતાનું શરીર જે ‘હું છું’ એવી મિથ્યા માન્યતા કરે છે.

ભાવાર્થ : બહિરાત્મા ઇન્દ્રિયોદ્વારા જે બાહ્ય મૂર્તિક પદાર્થો ગ્રહણ કરે છે તેને મોહવશાત્ પોતાના માને છે. તેને અંદરના આત્મતત્વનું કંઈ પણ જ્ઞાન નથી; તેથી તે પોતાના શરીરને જ આત્મા સમજે છે-અર્થાત્ શરીર, મન અને વાણીની ક્રિયા જે જડની ક્રિયા છે તેને પોતે કરી શકે છે અને તેનો પોતે સ્વામી છે એમ માને છે.

જીવ ત્રિકાલી જ્ઞાનસ્વરૂપ છે. તેને બહિરાત્મા અજ્ઞાનવશ જાણતો નથી અને બાહ્ય ઇન્દ્રિયગોચર પદાર્થો જે માત્ર જ્ઞેયરૂપ છે તેમાં ઈષ્ટ-અનિષ્ટની કલ્પના કરી પોતાને સુખી-દુઃખી, ધનવાન-નિર્ધન, બલવાન-નિર્બલ, સુરૂપ-કુરૂપ, રાજા-રંક, વગેરે હોવાનું માને છે.

વિશેષ

મિથ્યા અભિપ્રાયવશ અજ્ઞાની માને છે કે, ‘શરીર ઉત્પન્ન થવાથી મારો જન્મ થયો, શરીરનો નાશ થવાથી હું મરી જઈશ, શરીરની ઉષ્ણ અવસ્થા થતાં મને તાવ આવ્યો, શરીરની ભૂખ, તરસ, આદિરૂપ અવસ્થા થતાં મને ભૂખ-તરસ લાગી, શરીર કપાઈ જતાં હું કપાઈ ગયો, વગેરે.’ એ રીતે અજીવની અવસ્થાને તે પોતાના આત્માની અવસ્થા માને છે.

“.....આપને આપરૂપ જાણી તેમાં પરનો અંશ પણ ન મેળવવો તથા પોતાનો અંશ પણ પરમાં ન મેળવવો-એવું સાચું શ્રદ્ધાન કરતો નથી. જેમ અન્ય મિથ્યાદષ્ટિ નિર્ધાર વિના પર્યાય-બુદ્ધિથી જાણપણામાં વા વર્ણાદિમાં અહંબુદ્ધિ ધારે છે, તેમ આ પણ આત્માશ્રિત જ્ઞાનાદિમાં

તત્ત્વ પ્રતિપદ્યમાનો મનુષ્યાદિચતુર્ગતિસમ્બન્ધિશરીરાભેદેન પ્રતિપદ્યતે તત્ર-

* નરદેહસ્થમાત્માનમવિદ્વાન્ મન્યતે નરમ્ ।

તિર્યચં તિર્યગ્જ્ઞસ્થં સુરાગ્જ્ઞસ્થં સુરં તથા ॥૮॥

નારકં નારકાગ્જ્ઞસ્થં ન સ્વયં તત્ત્વતસ્તથા ।

અનંતાનંતધીશક્તિઃ સ્વસંવેદ્યોઽચલસ્થિતઃ ॥૯॥

તથા શરીરાશ્રિત ઉપદેશ-ઉપવાસાદિ ક્રિયાઓમાં પોતાપણું માને છે.....વળી પર્યાયમાં જીવ-પુદ્ગલના પરસ્પર નિમિત્તથી અનેક ક્રિયાઓ થાય છે તે સર્વને બે દ્રવ્યોના મેળાપથી નીપજી માને છે, પણ આ જીવની ક્રિયા છે તેમાં પુદ્ગલ નિમિત્ત છે તથા આ પુદ્ગલની ક્રિયા છે તેમાં જીવ નિમિત્ત છે-એમ ભિન્ન ભિન્ન ભાવ ભાસતો નથી.....”^૧

‘જેની મતિ અજ્ઞાનથી મોહિત છે અને જે મોહ, રાગ, દ્વેષ આદિ ઘણા ભાવોથી સહિત છે એવા જીવ એમ કહે છે કે આ શરીરાદિ બદ્ધ તેમજ ધન-ધાન્યાદિ અબદ્ધ પુદ્ગલ દ્રવ્ય મારું છે.’^૨

વળી શરીરાદિ બાહ્ય પદાર્થોમાં એકતાબુદ્ધિ કરવાથી અજ્ઞાનીને ભ્રમ થાય છે કે રસ, રૂપ, ગંધ, સ્પર્શ અને શબ્દનું જે જ્ઞાન થાય છે તે ઇન્દ્રિયોથી થાય છે તથા ઘટપટાદિનું જે જ્ઞાન થાય છે તે બાહ્ય પદાર્થોથી થાય છે, પણ તેને ખબર નથી કે જીવને જે જ્ઞાન થાય છે તે પોતાના જ્ઞાનગુણરૂપ ઉપાદાન શક્તિથી થાય છે. ઇન્દ્રિયો અને ઘટ-પટાદિ પદાર્થો તો જડ છે. તેનાથી જ્ઞાન થાય નહિ. તે તો જ્ઞાન થવામાં નિમિત્તમાત્ર છે.

એ રીતે બહિરાત્મા પોતાના જ્ઞાનાત્મક સ્વભાવને ભૂલી શરીરાદિ પર પદાર્થોથી પોતાનું અસ્તિત્વ માને છે અર્થાત્ શરીરાદિ પદાર્થોમાં તે આત્મબુદ્ધિ કરે છે. ૭.

અને તેનું પ્રતિપાદન કરી મનુષ્યાદિ ચતુર્ગતિ સંબંધી શરીરભેદથી જીવભેદનું તેમાં પ્રતિપાદન કરે છે.

૧. મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક - ગુ. આવૃત્તિ પૃ. ૨૨૯.

૨. અજ્ઞાનથી મોહિતમતિ, બહુ ભાવસંયુત જીવ જે,
“ આ બદ્ધ તેમ અબદ્ધ પુદ્ગલ દ્રવ્ય મારું ” તે કહે.

(શ્રી સમયસાર, ગુ. આવૃત્તિ-ગાથા ૨૩)

* સુરં ત્રિદશપર્યાયૈસ્તથાનરમ્ ।
તિર્યચ્ચ તદગ્જ્ઞે સ્વં નારકાગ્જ્ઞે ચ નારકમ્ ॥ ૩૨-૩૩ ॥
વેત્યવિદ્યાપરિશ્રાન્તો મૂઢસ્તન્ન પુનસ્તથા ।
કિન્ત્વમૂર્ત્ત સ્વસંવેદ્ય તદ્રૂપં પરિકીર્તિતમ્ ॥ -૧૪ ॥

- જ્ઞાનાર્ણવે-શુભચન્દ્રાચાર્યઃ

ટીકા- નરસ્ય દેહો નરદેહઃ તત્ર તિષ્ઠતીતિ નરદેહસ્થસ્તમાત્માનં નરં મન્યતે । કોઽસૌ ? અવિદ્વાન્ બહિરાત્મા । તિર્યચમાત્માનં મન્યતે । કથંભૂતં ? તિર્યગજ્ઞસ્થં તિરશ્ચામજ્ઞં તિર્યગજ્ઞં તત્ર તિષ્ઠતીતિ તિર્યગજ્ઞસ્થસ્તં । સુરાજ્ઞસ્થં આત્માનં સુરં તથા મન્યતે ॥ ૮ ॥ નારકમાત્માનં મન્યતે । કિં વિશિષ્ટં ? નારકાજ્ઞસ્થં । ન સ્વયં તથા નરાદિરૂપ આત્મા સ્વયં કર્મોપાધિમંતરેણ ન ભવતિ । કથં ? તત્ત્વતઃ પરમાર્થતો ન ભવતિ । વ્યવહારેણ તુ યદા ભવતિ તદા ભવતુ । કર્મોપાધિકૃતા હિ જીવસ્ય મનુષ્યાદિપર્યાયાસ્તન્નિવૃતૌ નિવર્તમાનત્વાત્ ન પુનઃ વાસ્તવા इत्यર્થઃ । પરમાર્થતસ્તર્હિકીદશોઽસાવિત્યાહઅનંતાનન્તધીશક્તિઃ ધીશ્ચ શક્તિશ્ચ ધીશક્તિ અનંતાનન્તે ધીશક્તિ યસ્ય । તથાભૂતોઽસૌકુતઃ પરિચ્છેદ્ય इत्याહ-સ્વસંવેદ્યો નિરૂપાધિકં હિ રૂપં વસ્તુનઃ સ્વભાવોઽભિધીયતે । કર્માદ્યપાયે ચાનન્તાનન્તધીશક્તિપરિણત આત્મા સ્વસંવેદનેનૈવ વેદ્યઃ । તદ્વિપરીતપરિણત્યનુભવસ્ય સંસારાવસ્થાયાં કર્મોપાધિનિર્મિત-ત્વાત્ । અસ્તુ નામ તથા સ્વસંવેદ્યઃ કિયત્કાલમસૌ ન તુ સર્વદા । પશ્ચાત્ તદ્રૂપવિનાશાદિત્યાહ- અચલસ્થિતિઃ અનંતાનંતધીશક્તિસ્વભાવેનાચલાસ્થિતિર્યસ્ય સઃ । યૈઃ પુનર્યોગસાંખ્યેર્મુક્તૌ તત્પ્રચ્યુતિરાત્મનોઽભ્યુપગતા તે પ્રમેયકમલમાર્તળંડે ન્યાયકુમુદચન્દ્રે ચ મોક્ષવિચારે વિસ્તરતઃ પ્રત્યાખ્યાતાઃ ॥ ૧ ॥

શ્લોક ૮-૯

અન્વયાર્થ : (અવિદ્વાન્) મૂઢ બહિરાત્મા (નરદેહસ્થં) મનુષ્યદેહમાં રહેલા (આત્માનં) આત્માને (નરમ્) મનુષ્ય, (તિર્યગજ્ઞસ્થં) તિર્યચના શરીરમાં રહેલા આત્માને (તિર્યચમ્) તિર્યચ, (સુરાજ્ઞસ્થં) દેવના શરીરમાં રહેલા આત્માને (સુરં) દેવ (તથા) અને.....

અન્વયાર્થ : (નારકાજ્ઞસ્થં) નારકીના શરીરમાં રહેલા આત્માને (નારકં) નારકી (મન્યતે) માને છે. (તત્ત્વતઃ) વાસ્તવિક રીતે (સ્વયં) સ્વયં આત્મા (તથા ન) તેવો નથી- અર્થાત્ તે મનુષ્ય, તિર્યચ, દેવ અને નારકીરૂપ નથી; પરંતુ વાસ્તવિક રીતે આ આત્મા (અનંતાનંતધીશક્તિ) અનંતાનંત જ્ઞાન અને અનંતાનંત શક્તિ (વીર્ય) રૂપ છે, (સ્વસંવેદ્યઃ) સ્વાનુભવગમ્ય છે-પોતાના અનુભવગોચર છે અને (અચલસ્થિતિઃ) પોતાના સ્વરૂપમાં સદા નિશ્ચલ-સ્થિર રહેવાવાળો છે.....

ટીકા : નરનો દેહ તે નરદેહ. તેમાં રહે છે તેથી નરદેહસ્થ. તે (નરના દેહમાં રહેનાર) આત્માને નર માને છે. કોણ તે (આવું માને છે)? અવિદ્વાન-બહિરાત્મા (એવું માને છે); તિર્યચને આત્મા માને છે, કેવા (તિર્યચ) ને? તિર્યચોના શરીરમાં રહેનારને-તિર્યચોનું શરીર તે તિર્યચશરીર-તેમાં રહે છે તેથી તિર્યચસ્થ - તેને (આત્મા માને છે). તેવી રીતે દેવોના શરીરમાં રહેનાર (આત્મા) ને દેવ માને છે.

નારકને આત્મા માને છે. કેવા (નારકને)? નારકીના શરીરમાં રહેનારને. આત્મા સ્વયં નરાદિરૂપ નથી; કર્મોપાધિ વિના તે સ્વયં થતો નથી. કેવી રીતે? તત્ત્વતઃ એટલે પરમાર્થે તે (તેવો) નથી, પણ વ્યવહારે તે હોય તો ભલે હોય. જીવની મનુષ્યાદિ પર્યાયો કર્મોપાધિથી થએલી છે. તે (કર્મોપાધિ) નિવૃત્ત થતાં (મટતાં) તે (પર્યાય) નિવૃત્ત થતી હોવાથી વાસ્તવમાં (તે પર્યાયો જીવની) નથી-એમ અર્થ છે.

ત્યારે પરમાર્થે તે (આત્મા) કેવો છે? તે કહે છે. તે અનંતાનંત ધીશક્તિ-અર્થાત્ અનંતાનંત જ્ઞાન અને શક્તિ-વાળો છે. તેવો તે કેવી રીતે જાણી શકાય (અનુભવી શકાય)? તે કહે છે. તે સ્વસંવેદ છે. નિરુપાધિક રૂપ જ વસ્તુનો સ્વભાવ કહેવાય છે. કર્મોદિનો વિનાશ થતાં, અનંતાનંત જ્ઞાન-શક્તિરૂપે પરિણત આત્મા સ્વસંવેદનથી જ વેદી શકાય છે. સંસાર-અવસ્થામાં તે કર્મોપાધિથી નિર્મિત (નિર્મયિલો) હોવાથી તેનાથી વિપરીત પરિણતિનો અનુભવ થાય છે.

તેવો સ્વસંવેદ (આત્મા) ભલે હો, પણ તે કેટલો કાલ? સર્વદા તો નહિ હોય, કારણ કે પાછળથી તેના રૂપનો નાશ થાય છે. (આવી શંકાનો પરિહાર કરતાં) કહે છે કે-તેની (આત્માની) અચળ સ્થિતિ છે, કારણ કે અનંતાનંત ધીશક્તિના સ્વભાવના કારણે તે અચલ સ્થિતિવાળો છે. જે યોગ અને સાંખ્યમતવાળાઓએ, મુક્તિના વિષયમાં આત્માની તેનાથી (મુક્તિથી) પ્રચ્યુતિનો (પતનનો) સંભવ માન્યો છે, તેમના સંબંધી (ખંડનરૂપે) પ્રમેયકમલમાર્તણ્ડ અને ન્યાયકુમુદ્યન્દ્રમાં મોક્ષવિચાર-પ્રસંગે વિસ્તારથી કહેવામાં આવ્યું છે.

ભાવાર્થ :- નરનારકાદિ જે પર્યાયોને જીવ ધારણ કરે છે તે પર્યાયોરૂપ અજ્ઞાની પોતાને માને છે. વાસ્તવમાં જીવ તે પર્યાયોરૂપ નથી, પણ તે સ્વાનુભવગમ્ય, શાશ્વત અને અનંતાનંત-જ્ઞાન-વીર્યમય છે. મુક્ત-અવસ્થામાં (મોક્ષમાં) તેની સ્થિતિ અચલ છે; ત્યાંથી (મુક્તિથી) તેનું કદી પણ પતન થતું નથી-અર્થાત્ જીવ મુક્ત થયા પછી કદી ફરીથી સંસારમાં આવતો નથી. યોગ અને સાંખ્યમતવાળાની માન્યતા તેનાથી વિપરીત છે.

વિશેષ

બહિરાત્મા નરનારકાદિ પર્યાયોને જ પોતાની સાચી અવસ્થા માને છે. આત્માનું વાસ્તવિક સ્વરૂપ તેનાથી ભિન્ન કર્મોપાધિરહિત, શુદ્ધ, ચૈતન્યમય, ટંકોત્કીર્ણ એક જ્ઞાતા-દષ્ટા છે, અભેદ છે, અનંતજ્ઞાન તથા અનંતવીર્યથી યુક્ત છે અને અચલ સ્થિતિરૂપ છે-આવું ભેદજ્ઞાન (વિવેકજ્ઞાન) તેને હોતું નથી, તેથી તે સંસારના પર પદાર્થોમાં તથા મનુષ્યાદિ પર્યાયોમાં આત્મબુદ્ધિ કરે છે-તેને આત્મા માને છે.

જીવ જે જે ગતિમાં જાય છે તે તે ગતિને અનુરૂપ જુદો જુદો સ્વાંગ (વેષ) ધારણ કરે છે. આ સ્વાંગ અચેતન છે, જડ છે અને ક્ષણિક છે. તે વેષને ધારણ કરનાર જીવ, તેનાથી ભિન્ન, શાશ્વત, જ્ઞાનસ્વરૂપ ચેતન દ્રવ્ય છે. અજ્ઞાનીને પોતાના વાસ્તવિક સ્વરૂપનું ભાન નથી, તેથી તે બાહ્ય વેષને જ જીવ માની તે પ્રમાણે વર્તાવ કરે છે.

“.....અમૂર્તિક પ્રદેશોનો પુંજ પ્રસિદ્ધ જ્ઞાનાદિ ગુણોનો ધારક અનાદિનિધન વસ્તુ પોતે (આત્મા) છે, તથા મૂર્તિક પુદ્ગલ દ્રવ્યોનો પિંડ પ્રસિદ્ધ જ્ઞાનાદિરહિત નવીન જ જેનો સંયોગ

સ્વદેહે એવમધ્યવસાયં કુર્વાણો બહિરાત્મા પરદેહે કથંભૂતં કરોતીત્યાહ-

*** સ્વદેહસદૃશં દૃષ્ટ્વા પરદેહમચેતનમ્ ।**

પરાત્માધિષ્ટિતં મૂઢઃ પરત્વેનાધ્યવસ્યતિ ॥ ૧૦ ॥

ટીકા- વ્યાપાર-વ્યાહારાકારાદીના સ્વદેહસદૃશં પરદેહં દૃષ્ટ્વા । કથંભૂતં ? પરાત્મનાધિષ્ટિતં કર્મવશાત્સ્વીકૃતં અચેતનં ચેતનેન સંગતં । મૂઢો બહિરાત્મા પરત્વેન પરાત્મત્વેન અધ્યવસ્યતિ ॥ ૧૦ ॥

થયો છે એવાં શરીરાદિ પુદ્ગલ કે જે પોતાનાથી પર છે-એ બન્નેના સંયોગરૂપ નાના પ્રકારના મનુષ્ય-તિર્યચાદિ પર્યાયો હોય છે તે પર્યાયોમાં આ મૂઢ જીવ અહંબુદ્ધિ ધારી રહ્યો છે, સ્વ-પરનો ભેદ કરી શકતો નથી. જે પર્યાય પામ્યો હોય તેને જ પોતાપણે માને છે; તથા એ પર્યાયમાં પણ જે જ્ઞાનાદિ ગુણો છે તે તો પોતાના ગુણ છે અને રાગાદિક છે તે પોતાને કર્મનિમિત્તથી ઔપાધિક ભાવ છે; વળી વર્ણાદિક છે તે પોતાના ગુણો નથી પણ શરીરાદિ પુદ્ગલના ગુણો છે; શરીરાદિમાં પણ વર્ણાદિનું વા પરમાણુઓનું પલટાવું નાના પ્રકારરૂપ થયા કરે છે. એ સર્વ પુદ્ગલની અવસ્થાઓ છે, પરંતુ તે સર્વને આ જીવ પોતાનું સ્વરૂપ જાણે છે. તેને સ્વભાવ-પરભાવનો વિવેક થઈ શકતો નથી”^૧ ૮-૯

સ્વદેહમાં આવો અધ્યવસાય કરનાર બહિરાત્મા પરદેહમાં કેવો અધ્યવસાય કરે છે, તે કહે છે-

શ્લોક ૧૦

અન્યયાર્થ : (મૂઢઃ) અજ્ઞાની બહિરાત્મા, (પરાત્માધિષ્ટિતં) બીજાના આત્મા સાથે રહેલા (અચેતનં) અચેતન-ચેતનારહિત (પરદેહં) બીજાના શરીરને, (સ્વદેહસદૃશં) પોતાના શરીર સમાન (દૃષ્ટ્વા) જોઈને (પરત્વેન) બીજાના આત્મારૂપે (અધ્યવસ્યતિ) માને છે.

ટીકા : વ્યાપાર, વ્યાહાર (વાણી, વચન) આકારાદિવડે પરદેહને પોતાના દેહ સમાન જોઈને-કેવો (જોઈને)? કર્મવશાત્ બીજાના આત્માથી અધિષ્ટિત-સ્વીકૃત અચેતન (પરના દેહને) ચેતનાયુક્ત જોઈને બહિરાત્મા તેને (દેહને) પરપણારૂપ-અર્થાત્ પરના આત્મારૂપે માને છે.

૧. મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક ગુ. આવૃત્તિ- પૃ. ૪૨.

* ણિયદેહસરિત્થં પિચ્છિરુણ પરવિગ્ગહં પયત્તેણ ।

અચ્ચેયણં પિ ગહિયં સાહજ્જ પરમભાણ ॥ ૧ ॥

મોક્ષપ્રાપ્તે, કુન્દકુન્દાચાર્યઃ ।

સ્વશરીરમિવાન્વિધ્ય પરાહ્મગચ્ચુતચેતનમ્ ।

પરાત્માનમજ્ઞાની પરબુદ્ધયાઽધ્યવસ્યતિ ॥ ૩૨-૩૫ ॥

જ્ઞાનાર્ણવે, શુભચન્દ્રઃ ।

एवंविद्याध्यवसायात्किं भवतीत्याह -

*** स्वपराध्यवसायेन देहेष्वविदितात्मनाम् ।
वर्तते विभ्रमः पुंसां पुत्रभार्यादिगोचरः ॥ ११ ॥**

ટીકા- વિભ્રમો વિપર્યાસઃ પુંસાં વર્તતે। કિં વિશિષ્ટાનાં? અવિદિતાત્મનાં અપરિજ્ઞાતાત્મસ્વરૂપાણાં। કેન કૃત્વાઽસૌ વર્તતે? સ્વપરાધ્યવસાયેન। ક્વ? દેહેષુ કથમ્ભૂતો વિભ્રમઃ? પુત્રભાર્યાદિગોચરઃ પરમાર્થતોઽનાત્મીયમનુપકારકમપિ પુત્રભાર્યા-ધનધાન્યાદિક-માત્મીયમુપકારકં ચ મન્યતે। તત્સમ્પત્તૌ સંતોષં તદ્વિયોગે ચ મહાસન્તાપમાત્મવધાદિકં ચ કરોતિ ॥ ૧૧ ॥

ભાવાર્થ : અજ્ઞાની બહિરાત્મા, જેવી રીતે પોતાના શરીરને પોતાનો આત્મા માને છે તેવી રીતે બીજાના (સ્ત્રી-પુત્ર-મિત્રાદિકના) અચેતન શરીરને તેમનો (સ્ત્રી-પુત્ર-મિત્રાદિકનો આત્મા) માને છે.

વિશેષ

જેમ પોતાના શરીરનો નાશ થતાં, બહિરાત્મા પોતાનો નાશ સમજે છે, તેમ સ્ત્રી-પુત્ર-મિત્રાદિના શરીરનો નાશ થતાં તે તેમના આત્માનો નાશ સમજે છે. એમ તે પોતાના શરીરમાં આત્મબુદ્ધિ-આત્મકલ્પના-કરી દુઃખી થાય છે, અને બીજાઓ પણ શરીરની પ્રતિકૂળતાના કારણે દુઃખી થાય છે એમ માને છે. ૧૦.

એવા પ્રકારના અધ્યવસાયથી શું થાય છે તે કહે છે-

શ્લોક ૧૧

અન્યર્થ : (અવિદિતાત્મનાં પુંસાં) આત્માના સ્વરૂપથી અજ્ઞાત પુરુષોને, (દેહેષુ) શરીરોમાં (સ્વપરાધ્યવસાયેન) પોતાની અને પરની આત્મબુદ્ધિના કારણે (પુત્રભાર્યાદિગોચરઃ) પુત્ર-સ્ત્રી-આદિકના વિષયમાં (વિભ્રમઃ વર્તતે) વિભ્રમ વર્તે છે.

ટીકા : પુરુષોને વિભ્રમ અર્થાત્ વિપર્યાસ (મિથ્યાજ્ઞાન) વર્તે છે. કેવા પુરુષોને? આત્માથી અજાણ-આત્મસ્વરૂપને નહિ જાણનારા-પુરુષોને. શાથી કરીને તે (વિભ્રમ) વર્તે છે? સ્વ-પરના અધ્યવસાયથી. (વિભ્રમ) ક્યાં થાય છે? શરીરો વિષે. કેવો વિભ્રમ થાય છે? પુત્ર ભાર્યાદિ વિષયક (વિભ્રમ થાય છે.)-પરમાર્થ (વાસ્તવમાં) પુત્ર, સ્ત્રી, ધન, ધાન્યાદિ આત્મીય (પોતાનાં) તેમજ ઉપકારક નહિ હોવા છતાં, તે (વિભ્રમિત પુરુષ) તેમને આત્મીય તથા ઉપકારક માને છે, તેમની સંપત્તિમાં (આબાદીમાં) તે સંતોષ તથા તેના વિયોગમાં મહાસંતાપ અને

* સપરજ્ઞવસાણં દેહેસુ ય અવિદિદત્થમપ્પાણં ।

સુયદારાર્ઘિવિસણ મણુયાણં વહ્લદણ મોહો ॥ ૧૦ ॥

મોક્ષપ્રાપ્તૈ, કુન્દકુન્દાચાર્યઃ ।

एवंविधविभ्रामाच्च किं भवतीत्याह -

* अविद्यासंज्ञितस्तस्मात्संस्कारों जायते दृढः ।

येन लोकोऽङ्गमेव स्वं पुनरप्यभिमन्यते ॥ ૧૨ ॥

આત્મવધાદિક કરે છે.

ભાવાર્થ : જે પુરુષોને આત્મસ્વરૂપનું યથાર્થ જ્ઞાન નથી, તેઓ પોતાના શરીરમાં પોતાના આત્માની અને પરના શરીરમાં પરના આત્માની કલ્પના કરી, સ્ત્રી-પુત્રાદિકના વિષયમાં વિભ્રાન્ત રહે છે-અર્થાત્ પોતાના શરીરની સાથે સ્ત્રી-પુત્રાદિકના શરીર-સંબંધને જ પોતાના આત્માનો સંબંધ માને છે.

બહિરાત્મા સ્ત્રી-પુત્ર-મિત્રાદિ અનાત્મીય અર્થાત્ પર હોવા છતાં તેમને આત્મીય માને છે અને પોતાને અનુપકારક હોવા છતાં તેમને ઉપકારક માની તેમની રક્ષાનો પ્રયત્ન કરે છે, તેમના સંયોગાદિમાં સુખી થાય છે અને તેમના વિયોગાદિમાં મહાસંતાપ માને છે અને આત્મવધ પણ કરે છે.

વિશેષ

“.....શરીરનો સંયોગ થવા અને છૂટવાની અપેક્ષાએ જન્મ-મરણ હોય છે તેને પોતાનાં જન્મ-મરણ માની “હું ઉપજ્યો, હું મરીશ” એમ માને છે. વળી શરીરની જ અપેક્ષાએ અન્ય જીવોથી સંબંધ માને છે, જેમકે જેનાથી શરીર નીપજ્યું તેને પોતાનાં માતા-પિતા માને છે, શરીરને રમાડે તેને પોતાની રમણી માને છે, શરીરવડે નીપજ્યાં તેને પોતાનાં દીકરા-દીકરી માને છે, શરીરને જે ઉપકારક છે તેને પોતાનો મિત્ર માને છે તથા શરીરનું બૂરું કરે તેને પોતાનો શત્રુ માને છે, ઇત્યાદિરૂપ તેની માન્યતા હોય છે. ઘણું શું કહીએ? હરકોઈ પ્રકારવડે પોતાને અને શરીરને તે એકરૂપ જ માને છે...”^૧

“.....વળી જેમ કોઈ બહાવરો બેઠો હતો ત્યાં કોઈ અન્ય ઠેકાણેથી માણસ, ઘોડા અને ઘનાદિક આવી ઊતર્યા; તે સર્વને આ બહાવરો પોતાનાં જાણવા લાગ્યો, પણ એ બધાં પોતપોતાને આધીન હોવાથી તેમાં કોઈ આવે, કોઈ જાય અને કોઈ અનેક અવસ્થારૂપ પરિણમે -એમ એ સર્વની પરાધીન ક્રિયા થવા છતાં આ બહાવરો તેને પોતાને આધીન જાણી મહા ખેદખિન્ન થાય છે. એ પ્રમાણે આ જીવ જ્યાં પર્યાય (શરીર) ધારણ કરે છે ત્યાં કોઈ અન્ય ઠેકાણેથી પુત્ર, ઘોડા અને ઘનાદિક આવીને સ્વયં પ્રાપ્ત થાય છે તેને આ જીવ પોતાનાં જાણે છે, પણ એ તો પોતપોતાને આધીન કોઈ આવે, કોઈ જાય તથા કોઈ અનેક અવસ્થારૂપ પરિણમે-એમ તેની પરાધીન ક્રિયા હોય છે,

* મિચ્છાણાણે સુરઓ મિચ્છાભાવેણ ભાવિઓ સંતો ।
મોહોદયેણ પુણરવિ અંગં સમ્મણ્ણે મણુઓ ॥ ૧૧ ॥
- મોક્ષપ્રાપ્તે , કુન્દકુન્દાચાર્યઃ ।

૧. મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક ગુ. આવૃત્તિ - પૃ. ૮૫.

ટીકા- તસ્માદ્વિભ્રમાદ્વહિરાત્મનિ સંસ્કારો વાસના દૃઢોઽવિચલો જાયતે । કિન્નામા ? અવિદ્યાસંજ્ઞિતઃ અવિદ્યા સંજ્ઞાઽસ્ય સંજાતેતિ “ તારકાદિભ્ય ઇત્ત્વ ” યેન સંસ્કારેણ કૃત્વાલોકોઽવિવેકિજનઃ । અંગમેવ ચ શરીરમેવ । સ્વં આત્માનં । પુનરપિ જન્માન્તરેઽપિ । અભિમન્યતે ॥ ૧૨ ॥

એવમભિમન્યમાનશ્ચાસૌ કિં કરોતીત્યાહ-

દેહે સ્વબુદ્ધિરાત્માનં યુનક્ત્યેતેન નિશ્ચયાત્ ।

સ્વાત્મન્યેવાત્મધીસ્તસ્માદ્વિયોજયતિ દેહિનં ॥ ૧૩ ॥

તેને પોતાને આધીન માની આ જીવ ખેદખિન્ન થાય છે. ”૨ ૧૧.

એવા પ્રકારના વિભ્રમથી શું થાય છે? તે કહે છે:-

શ્લોક ૧૨

અન્યયાર્થ : (તસ્માત્) એ વિભ્રમથી (અવિદ્યાસંજ્ઞિતઃ) અવિદ્યા નામનો (સંસ્કારઃ) સંસ્કાર (દૃઢઃ) દૃઢ-મજબૂત (જાયતે) થાય છે, (યેન) જે કારણથી (લોકઃ) અજ્ઞાની જીવ (પુનઃ અપિ) જન્માન્તરમાં પણ (અંગમ્ એવ) શરીરને જ (સ્વં અભિમન્યતે) આત્મા માને છે.

ટીકા : તે વિભ્રમથી બહિરાત્મામાં સંસ્કાર એટલે વાસના દૃઢ-અવિચલ થાય છે. કયા નામનો (સંસ્કાર) ? અવિદ્યા નામનો (સંસ્કાર)-અવિદ્યા સંજ્ઞા જેની છે તે-જે સંસ્કારને લીધે અવિવેકી (અજ્ઞાની) જન અંગને જ એટલે શરીરને જ ફરીથી પણ, અર્થાત્ અન્ય જન્મમાં પણ પોતાનો આત્મા માને છે.

ભાવાર્થ : આ જીવને અજ્ઞાનજનિત અવિદ્યા સંસ્કાર અનાદિકાલથી છે, સ્ત્રી-પુત્રાદિ પર પદાર્થોમાં આત્મબુદ્ધિ કરવાથી આ સંસ્કાર દૃઢ થાય છે અને તેને લીધે અન્ય જન્મમાં પણ જીવ શરીરને જ આત્મા માને છે.

અનાદિ અજ્ઞાનતાના કારણે આ જીવને જે પર્યાય (શરીર) પ્રાપ્ત થાય છે તેને તે પોતાનો આત્મા સમજી લે છે અને તેનો આવો અજ્ઞાનાત્મક સંસ્કાર જન્મ-જન્માન્તરોમાં પણ બન્યો રહેવાથી તે દૃઢ થતો જાય છે. જેમ રસ્સીના ઘસારાથી કૂવાના પથ્થરમાં કાપો વધુ ને વધુ ઊંડો પડતો જાય છે, તેમ અવિદ્યાના સંસ્કારો પણ અજ્ઞાની જીવમાં વધુ ને વધુ ઊંડા ઊતરતા જાય છે.

અવિદ્યાના સંસ્કારોથી પ્રેરાઈ આ જીવ શરીરાદિ પર પદાર્થો વિષે આત્મબુદ્ધિ કરે છે. પોતાને પરનો કર્તા-ભોક્તા માને છે, પર પ્રત્યે અહંકાર-મમકાર બુદ્ધિ ને એકતાબુદ્ધિ કરે છે. આ કારણથી તેને રાગ-દ્વેષ થાય છે અને રાગ-દ્વેષથી તેનું સંસાર-ચક્ર ચાલુ જ રહે છે. ૧૨.

ટીકા- દેહે સ્વબુદ્ધિત્મબુદ્ધિરાબંહિરાત્મા કિં કરોતિ ? આત્માનં યુનક્તિ સમ્બદ્ધં કરોતિ દીર્ઘસંસારિણં કરોતીત્યર્થઃ । કેન ? એતેન દેહેન । નિશ્ચયાત્ પરમાર્થેન સ્વાત્મન્યેવ જીવસ્વરૂપે એવ આત્મધીરન્તરાત્મા । નિશ્ચયાદ્વિયોજયતિ અસમ્બદ્ધં કરોતિ દેહિનં ।। ૧૩ ।।

એવી રીતે માનીને તે શું કરે છે ? તે કહે છે :-

શ્લોક ૧૩

અન્યર્થ : (દેહે સ્વબુદ્ધિઃ) શરીરમાં આત્મબુદ્ધિ કરનાર બહિરાત્મા (નિશ્ચયાત્) નિશ્ચયથી (આત્માનં) પોતાના આત્માને (એતેન) તેની સાથે-શરીરની સાથે (યુનક્તિ) જોડે છે-સંબંધ કરે છે, અર્થાત્ બંનેને એકરૂપ માને છે, પરંતુ (સ્વાત્મનિ એવ આત્મધીઃ) પોતાના આત્મામાં જ આત્મબુદ્ધિ કરનાર અંતરાત્મા (દેહિનં) પોતાના આત્માને (તસ્માત્) તેનાથી-શરીરથી (વિયોજયતિ) પૃથક્-અલગ કરે છે.

ટીકા : શરીરમાં^૧ સ્વબુદ્ધિ-આત્મબુદ્ધિ કરનાર બહિરાત્મા શું કરે છે ? તે (પોતાના) આત્માને (શરીર સાથે) જોડે છે-(તેની સાથે) સંબંધ કરે છે; તેને દીર્ઘ સંસારી કરે છે-એવો અર્થ છે. કોની સાથે (જોડે છે)? નિશ્ચયથી એટલે નક્કી તે શરીર સાથે (જોડે છે); પણ આત્મામાં જ એટલે જીવસ્વરૂપમાં જ આત્મબુદ્ધિવાળો અંતરાત્મા નિશ્ચયથી તેને (આત્માને) તેનાથી (શરીરથી) પૃથક્ (અલગ) કરે છે-(શરીર સાથે) અસંબંધ કરે છે.

ભાવાર્થ : અજ્ઞાની બહિરાત્મા પોતાના શરીરમાં સ્વ-બુદ્ધિ-આત્મબુદ્ધિ કરે છે અર્થાત્ શરીર અને આત્માને એકરૂપ માને છે, જ્યારે જ્ઞાની અંતરાત્મા પોતાના આત્માને શરીરથી ભિન્ન સમજે છે.

“.....આ જીવ એ શરીરને પોતાનું અંગ જાણી પોતાને અને શરીરને એકરૂપ માને છે, પણ શરીર તો કર્મોદય આધીન કોઈ વેળા કૃશ થાય, કોઈ વેળા સ્થૂલ થાય, કોઈ વેળા નષ્ટ થાય અને કોઈ વેળા નવીન ઊપજે, ઇત્યાદિ ચરિત્ર થાય છે. એ પ્રમાણે તેની પરાધીન ક્રિયા થવા છતાં આ જીવ તેને પોતાને આધીન જાણી મહા ખેદખિન્ન થાય છે.....” ૨

દેહાધ્યાસથી મિથ્યાદષ્ટિ બહિરાત્મા શરીરને જ આત્મા માનતો હોવાથી તેને નવાં નવાં શરીરોનો સંબંધ થતો રહે છે અને તેથી તે અનંતકાલ સુધી આ ગહન સંસારવનમાં ભટકતો ફરે છે તથા સંસારના તીવ્ર તાપથી સદા બળતો રહે છે.

૧. પાટણ-જૈન ભંડારની પ્રત આધારે ‘સમાધિશતક’ ની ટીકાના અનુવાદમાં શ્રીયુત મણિલાલ નભુભાઈ ત્રિવેદીએ નીચે પ્રમાણે લખ્યું છે :-

“બહિરાત્માને દેહને વિષે જ આત્મબુદ્ધિ છે, ને તે આત્માને પરમાનંદ ન પામવા દેતાં, દેહમાં જ બાંધી રાખે છે, અર્થાત્ દીર્ઘ સંસારતાપમાં પાડે છે...”

૨. મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક, ગુ. આવૃત્તિ- પૃ. ૨૪

દેહેષ્વાત્માનં યોજયતશ્ચ બહિરાત્મનો દુર્વિલસિતોપદર્શનપૂર્વકમાચાર્યોઽનુશયં કુર્વન્નાહ -

દેહેષ્વાત્મધિયા જાતાઃ પુત્રભાર્યાદિકલ્પનાઃ ।

સમ્પત્તિમાત્મનસ્તાભિ મન્યતે હા હતં જગત્ ॥ ૧૪ ॥

ટીકા- જાતાઃ પ્રવૃત્તાઃ । કાઃ ? પુત્રભાર્યાદિકલ્પનાઃ । ક્વ ? દેહેષુ । કયા ? આત્મધિયા । ક્વ આત્મધીઃ ? દેહેષ્વેવ । અયમર્થઃ-પુત્રાદિદેહં જીવત્વેન પ્રતિપદ્યમાનસ્ય મત્પુત્રો ભાર્યૈતિકલ્પના વિકલ્પા જાયન્તે । તાભિશ્ચાનાત્મનીયાભિરનુપકારિણીભિશ્ચ સમ્પત્તિં પુત્રભાર્યાદિવિભૂત્યતિશયં આત્માનો મન્યતે જગત્કર્તૃ હા હતં નહં સ્વસ્વરૂપ-પરિજ્ઞાનાદ્ બહિર્ભૂતં જગત્ બહિરાત્મા પ્રાણિગણઃ ॥ ૧૪ ॥

અન્તરાત્માને શરીરાદિમાં આત્મબુદ્ધિ (મમત્વબુદ્ધિ) હોતી નથી; પણ તેને પોતાના જ્ઞાન-દર્શનસ્વરૂપ આત્મામાં જ આત્મબુદ્ધિ હોય છે; તેથી તે શરીરને, પોતાના ચૈતન્યસ્વરૂપથી ભિન્ન, પુદ્ગલનો પિંડ સમજે છે. ભેદ-જ્ઞાનના બળે તે ધ્યાનદ્વારા-સ્વરૂપલીનતા દ્વારા પોતાના આત્માને શરીરાદિના બંધનથી સર્વથા પૃથક્ કરે છે અને સદાને માટે મુક્ત થઈ જાય છે.

આવી રીતે દષ્ટિકેરને લીધે બહિરાત્મા પર સાથે એકતાબુદ્ધિ કરી સંસારમાં રખડે છે, જ્યારે અંતરાત્મા પર સાથેનો સંબંધ તોડી તથા સ્વ સાથે સંબંધ જોડી અંતે સંસારના દુઃખોથી સર્વથા મુક્ત થાય છે.

અનાદિ કાલથી શરીરને આત્મા માનવાની ભૂલ જીવે પોતે જ પોતાની અજ્ઞાનતાથી કરી છે અને આત્મજ્ઞાન વડે તે જ પોતાની ભૂલ સુધારી શકે છે.

‘શરીરાદિમાં આત્મબુદ્ધિરૂપ વિભ્રમથી ઉત્પન્ન થયેલું દુઃખ આત્મજ્ઞાનથી જ શાન્ત થાય છે’^૩ ૧૩.

શરીરોમાં આત્માનો સંબંધ જોડનાર બહિરાત્માના નિન્દનીય વ્યાપારને બતાવીને આચાર્ય બેદ પ્રગટ કરતાં કહે છે :-

શ્લોક ૧૪

અન્યર્થ : (દેહેષુ) શરીરોમાં (આત્મધિયા) આત્મબુદ્ધિના કારણે (પુત્રભાર્યાદિ-કલ્પનાજાતાઃ) મારો પુત્ર, મારી સ્ત્રી, ઇત્યાદિ કલ્પનાઓ ઉત્પન્ન થાય છે. (હા) બેદ છે કે (જગત્) બહિરાત્મ-સ્વરૂપ પ્રાણિગણ (તાભિઃ) એ કલ્પનાઓના કારણે (સમ્પત્તિમ્) સ્ત્રી-પુત્રાદિની સમૃદ્ધિને (આત્મનઃ) પોતાની સમૃદ્ધિ (મન્યતે) માને છે. એવી રીતે આ જગત્ (હતં) હણાઈ રહ્યું છે.

ટીકા : ઉત્પન્ન થઈ-પ્રવર્તી. શું (પ્રવર્તી)? પુત્ર-સ્ત્રી આદિ સંબંધી કલ્પનાઓ. શાને વિષે ?

इदानीमुक्तमर्थमुपसंहृत्यात्मन्यन्तरात्मनोऽनुप्रवेशं दर्शयन्नाह-

**मूलं संसारदुःखस्य देह एवात्मधीस्ततः ।
त्यक्तवैनां प्रविशेदन्तर्बहिरव्यापृतेन्द्रियः ॥ १५ ॥**

શરીરો વિષે. કયા કારણે? આત્મબુદ્ધિના કારણે. શામાં આત્મબુદ્ધિ? શરીરોમાં જ. અર્થ એ છે કે -પુત્ર વગેરેના દેહને જીવરૂપે માનનારને, 'મારો પુત્ર, સ્ત્રી,-એવી કલ્પનાઓ-વિકલ્પો થાય છે. અનાત્મરૂપ અને અનુપકારક એવી તે કલ્પનાઓથી પુત્ર-ભાર્યાદિરૂપ વિભૂતિના અતિશય સ્વરૂપ સંપત્તિને જગત્ પોતાની માને છે. અરે! સ્વસ્વરૂપના પરિજ્ઞાનથી બહિર્ભૂત (રહિત) બહિરાત્મારૂપ જગત્-પ્રાણિગણ-હણાઈ રહ્યું છે.

ભાવાર્થ : દેહમાં આત્મબુદ્ધિના કારણે આત્મસ્વરૂપના જ્ઞાનથી રહિત બહિરાત્માઓ સ્ત્રી-પુત્રાદિ સંબંધોમાં મારાપણાની કલ્પનાઓ કરે છે અને તેમની સમૃદ્ધિને પોતાની સમૃદ્ધિ માને છે. આમ આ જગત્ હણાઈ રહ્યું છે-એ ખેદની વાત છે.

જ્યાંસુધી જીવને શરીરમાં આત્મબુદ્ધિ રહે છે ત્યાંસુધી તેને પોતાના નિરાકુલ નિજાનન્દરસનો સ્વાદ આવતો નથી અને પોતાની અનંતચતુષ્ટયરૂપ સમ્પત્તિથી અજ્ઞાત રહે છે. તે સ્ત્રી-પુત્ર-ધન-ધાન્યાદિ બાહ્ય સમ્પત્તિઓને પોતાની માની તેના સંયોગ-વિયોગમાં હર્ષ-વિષાદ કરે છે. તેના ફલસ્વરૂપ તેનું સંસાર-પરિભ્રમણ ચાલુ રહે છે. તેથી આચાર્ય ખેદ દર્શાવતાં કહે છે કે, “હાય! આ જગત્ માર્યું ગયું! ઠગાઈ ગયું! તેને પોતાનું કાંઈ પણ ભાન રહ્યું નહિ!”

વિશેષ

“.....વળી કોઈ વખતે કોઈ પ્રકારે પોતાની ઇચ્છાનુસાર પરિણમતા જોઈ આ જીવ એ શરીર-પુત્રાદિકમાં અહંકાર-મમકાર કરે છે અને એ જ બુદ્ધિથી તેને ઉપજાવવાની, વધારવાની તથા રક્ષા કરવાની ચિંતાવડે નિરંતર વ્યાકુળ રહે છે, નાના પ્રકારનાં દુઃખ વેઠીને પણ તેમનું ભલું ઇચ્છે છે.....”^૧

“.....મિથ્યાદર્શન વડે આ જીવ કોઈ વેળા બાહ્ય સામગ્રીનો સંયોગ થતાં તેને પણ પોતાની માને છે. પુત્ર, સ્ત્રી, ધન, ધાન્ય, હાથી, ઘોડા, મંદિર (મકાન) અને નોકર-ચાકરાદિ જે પોતાનાથી પ્રત્યક્ષ ભિન્ન છે, સદાકાળ પોતાને આધીન નથી-એમ પોતાને જણાય તો પણ તેમાં મમકાર^૨ કરે છે, પુત્રાદિકમાં “આ છે તે હું જ છું”-એવી પણ કોઈ વેળા ભ્રમબુદ્ધિ થાય છે, મિથ્યાદર્શનથી શરીરાદિકનું સ્વરૂપ પણ અન્યથા જ ભાસે છે.....”^૩ ૧૪.

હવે કહેલા અર્થનો ઉપસંહાર કરીને આત્મામાં અન્તરાત્માનો અનુપ્રવેશ દર્શાવતાં કહે છે:-

૧. મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક, ગુ. આવૃત્તિ-પૃ. ૫૫.

૨. વપુ ગૃહં ધનં દારાઃ પુત્રા મિત્રાણિ શત્રવઃ ।

સર્વથાન્યસ્વભાવાનિ મૂઢઃ સ્વાનિ પ્રપદ્યતે ॥ ૮ ॥ (ઇષ્ટોપદેશ)

૩. મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક, ગુ. આવૃત્તિ- પૃ. ૮૫.

ટીકા- મૂલં કારણં । કસ્ય ? સંસારદુઃખસ્ય । કાઽસૌ ? દેહૈવાત્મધીઃ । દેહઃ કાયઃ સૈવાત્મ ઇતિ ધીઃ । યત્ એવં તતસ્તસ્માત્કારણાત્ । એનાં દેહૈવાત્મબુદ્ધિં ત્યક્ત્વા અન્તઃ પ્રવિશેત્ આત્મનિ આત્મબુદ્ધિં કુર્યાત્ અન્તરાત્મા ભવેદિત્યર્થઃ । કથં ભૂતઃ સન્ ? બહિરવ્યાપૃતેન્દ્રિયઃ બહિર્બાહ્યવિષયેષુ અવ્યાપૃતાન્યપ્રવૃત્તાનીન્દ્રિયાણિ યસ્ય ।। ૧૫ ।।

શ્લોક ૧૫

અન્વયાર્થ : (દેહે) શરીરમાં (આત્મધીઃ એવ) આત્મબુદ્ધિ હોવી તે જ (સંસારદુઃખસ્ય) સંસારના દુઃખનું (મૂલં) કારણ છે (તતઃ) તેથી (એનાં) તેને-શરીરમાં આત્મબુદ્ધિને- (ત્યક્ત્વા) છોડીને તથા (બહિઃ અવ્યાપૃતેન્દ્રિયઃ) બાહ્ય વિષયોમાં ઇન્દ્રિયોની પ્રવૃત્તિને રોકીને (અન્તઃ) અંતરંગમાં-આત્મામાં (પ્રવિશેત્) પ્રવેશ કરવો.

ટીકા : મૂલ એટલે કારણ, કોનું ? સંસારદુઃખનું તે (કારણ) કયું ? દેહમાં જ આત્મબુદ્ધિ અર્થાત્ દેહ-કાય તે જ આત્મા એવી બુદ્ધિ (માન્યતા) તે. તે કારણને લીધે તેનો, એટલે દેહમાં જ આત્મબુદ્ધિનો, ત્યાગ કરીને અંતરમાં પ્રવેશ કરવો-આત્મામાં આત્મબુદ્ધિ કરવી-અંતરાત્મા થવું-એવો અર્થ છે. કેવો થઈને ? બાહ્યમાં અવ્યાપૃત ઇન્દ્રિયોવાળો થઈને-અર્થાત્ બાહ્ય વિષયોમાં જેની ઇન્દ્રિયો અવ્યાપૃત એટલે અપ્રવૃત્ત થઈ છે (રોકાઈ ગઈ છે-અટકી ગઈ છે) તેવો થઈને.

ભાવાર્થ : શરીરમાં આત્મબુદ્ધિ થવી એ જ સંસારનું મૂળ (એક જ સાચું) કારણ છે, માટે તેને છોડીને તથા ઇન્દ્રિયોની બાહ્ય વિષયોમાં થતી પ્રવૃત્તિને રોકીને આત્મામાં પ્રવેશ કરવો, અર્થાત્ પર તરફથી હઠીને સ્વસન્મુખ થવું.

સંસારમાં જેટલા દુઃખ છે તે બધા શરીરમાં એકતાબુદ્ધિના કારણે જ હોય છે. જ્યાંસુધી જીવને બાહ્ય પદાર્થોમાં આત્મબુદ્ધિ રહે છે ત્યાંસુધી આત્માની સાથે શરીરનો સંબંધ રહ્યા કરે છે અને તેથી તેને સંસારમાં ઘોર દુઃખ ભોગવવાં પડે છે.

જ્યારે જીવને શરીરાદિ પર પદાર્થો તરફનો મમત્વભાવ છૂટી જાય છે ત્યારે તેને બાહ્ય પદાર્થોમાં અહંકાર-મમકારબુદ્ધિ હોતી નથી. તે પરથી મુખ મોડી સ્વસન્મુખ ઢળે છે અને આત્મિક આનંદ અનુભવે છે; તેથી ગ્રન્થકારે સમસ્ત દુઃખોનું મૂળ કારણ જે શરીરમાં આત્મબુદ્ધિ છે તેનો ત્યાગ કરી, અન્તરાત્મા થવાની જીવને પ્રેરણા કરી છે, જેથી તે ઘોર સાંસારિક દુઃખોથી છૂટકારો પામી સાચા નિરાકુલ સુખની પ્રાપ્તિ કરે.

વિશેષ

“આ જીવને પર્યાયમાં અહંબુદ્ધિ થાય છે, તેથી તે પોતાને અને શરીરને એકરૂપ જાણી પ્રવર્તે છે. આ શરીરમાં પોતાને રુચે એવી ઈષ્ટ અવસ્થા થાય છે તેમાં રાગ કરે છે તથા પોતાને અણરુચતી એવી અનિષ્ટ અવસ્થામાં દ્વેષ કરે છે. શરીરની ઈષ્ટ અવસ્થાના કારણભૂત બાહ્ય પદાર્થોમાં રાગ કરે છે તથા તેના ઘાતક પદાર્થોમાં દ્વેષ કરે છે.....કોઈ બાહ્ય પદાર્થ

અન્તરાત્મા આત્મન્યાત્મબુદ્ધિ કુર્વાણોઽલબ્ધલાભાત્સંતુષ્ટ આત્મીયાં બહિરાત્માવસ્થા-
મનુસ્મૃત્ય વિષાદં કુર્વન્નાહ -

મત્તશ્ચ્યુત્વેન્દ્રિયદ્વારૈઃ પતિતો વિષયેષ્વહમ્ ।

તાન્ પ્રપદ્યાઽહમિતિ માં પુરા વેદ ન તત્ત્વતઃ ॥ ૧૬ ॥

ટીકા- મત્ત આત્મસ્વરૂપાત્ । ચ્યુત્વા વ્યાવૃત્ય । અહં પતિતઃ અત્યાસક્ત્યા પ્રવૃત્તઃ । ક્વ ? વિષયેષુ । કૈઃ કૃત્વા ? ઇન્દ્રિયદ્વારૈઃ ઇન્દ્રિયમુખૈઃ । તતસ્તાન્ વિષયાન્ પ્રપદ્ય મમોપકારકા એતે ઇત્યતિગૃહ્યાનુસ્મૃત્ય । માં આત્માનં । ન વેદ ન જ્ઞાતવાન્ કથં ? અહમિત્યુલ્લેખેન અહમેવાહં ન શરીરાદિકમિત્યેવં તત્ત્વતો ન જ્ઞાતવાનિત્યર્થઃ । કદા ? પુરા પૂર્વ અનાદિકાલે ॥ ૧૬ ॥

શરીરની અવસ્થાના કારણરૂપ નથી, છતાં તેમાં પણ તે રાગદ્વેષ કરે છે.”^૧

“પોતાનો સ્વભાવ તો દષ્ટા-જ્ઞાતા છે. હવે પોતે કેવળ દેખવાવાળો જાણવાવાળો તો રહેતો નથી, પણ જે જે પદાર્થોને તે દેખે-જાણે છે તેમાં ઈષ્ટ-અનિષ્ટપણું માને છે અને તેથી રાગી-દ્વેષી થાય છે. કોઈના સદ્ભાવને તથા કોઈના અભાવને ઈચ્છે છે, પણ તેનો સદ્ભાવ કે અભાવ આ જીવનો કર્યો થતો જ નથી, કારણ કે કોઈ દ્રવ્ય કોઈ અન્ય દ્રવ્યનો કર્તા છે જ નહિ,^૨ પણ સર્વ દ્રવ્યો પોતપોતાના સ્વભાવરૂપ પરિણમે છે; માત્ર આ જીવ વ્યર્થ કષાયભાવ કરી વ્યાકુળ થાય છે.

વળી કદાચિત્ પોતે ઈચ્છે તેમ જ પદાર્થ પરિણમે તો પણ તે પોતાનો પરિણમાવ્યો તો પરિણમ્યો નથી, પણ જેમ ચાલતા ગાડાને ઘડેલી બાળક એમ માને કે, “આ ગાડાને હું ચલાવું છું”-એ પ્રમાણે તે અસત્ય માને છે.^૩.....

માટે શરીરાદિ મારાં છે અને તેની ક્રિયા હું કરી શકું છું એવી શરીરમાં આત્મબુદ્ધિ તે અજ્ઞાનચેતના છે. તેનો ત્યાગ કરી ‘આત્મા એ જ મારો છે’-એવી આત્મામાં આત્મબુદ્ધિરૂપ જ્ઞાયકસ્વભાવનું અવલંબન કરી અંતરાત્મા થવા, આચાર્યે અજ્ઞાની જીવને ઉપદેશ કર્યો છે. ૧૫.

અંતરાત્મા આત્મામાં આત્મબુદ્ધિ કરતો, અલબ્ધ (પૂર્વે નહિ પ્રાપ્ત થયેલા એવા) લાભથી સંતોષ પામી, પોતાની બહિરાત્માવસ્થાનું સ્મરણ કરીને વિષાદ (ખેદ) કરે છે. તે કહે છે :-

શ્લોક ૧૬

અન્યર્થ : (અહં) હું (પુરા) અનાદિકાલથી (મત્ત) આત્મસ્વરૂપથી (ચ્યુત્વા) ચ્યુત થઈને

૧. મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક, ગુ. આવૃત્તિ - પૃ. ૯૪-૯૫
૨. કોઈ દ્રવ્ય બીજા દ્રવ્યને ઉત્પાદ નહિ ગુણનો કરે, તેથી બધાંયે દ્રવ્ય નિજ સ્વભાવથી ઊપજે ખરે. (શ્રી સમયસાર - ગુ. આવૃત્તિ, ગાથા ૩૭૨)
૩. મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક, ગુ. આવૃત્તિ- પૃ. ૯૨

અથાત્મનો જ્ઞાવાવુપાયં દર્શયન્નાહ-

एवं त्यक्त्वा बहिर्वाचं त्यजेदन्तरशेषतः ।

एष योगः समासेन प्रदीपः परमात्मनः ॥ ૧૭ ॥

ટીકા- एवं વક્ષ્યમાણન્યાયેન। બહિર્વાચં પુત્રભાર્યાધનધાન્યાદિલક્ષણાન્બહિરર્થ-વાચકશબ્દાન। ત્યક્ત્વા। અશેષતઃ સાકલ્યેન। પશ્ચાત્ અન્તર્વાચં અહં પ્રતિપાદકઃ, પ્રતિપાદ્યઃ, સુખી, દુઃખી, ચેતનો વેત્યાદિલક્ષણમન્તર્જલ્પં ત્યેજેદશેષતઃ। એષ બહિરન્તર્જલ્પત્યાગલક્ષણઃ યોગઃ સ્વરૂપે ચિત્તનિરોધલક્ષણઃ સમાધિઃ। પ્રદીપઃ સ્વરૂપપ્રકાશકઃ। કસ્ય ? પરમાત્મનઃ। કથં ? સમાસેન સંક્ષેપેણ જ્ઞાતિતિ પરમાત્મસ્વરૂપપ્રકાશક इत्यर्थः ॥ ૧૭ ॥

(ઇન્દ્રિયદ્વારૈઃ) ઇન્દ્રિયોદ્ધારા (વિષયેષુ) વિષયોમાં (પતિતઃ) પતિત થયો, (તતઃ) તેથી (તાન્) તે વિષયોને (પ્રપદ્ય) પ્રાપ્ત કરી (તત્ત્વતઃ) વાસ્તવમાં (માં) મને-પોતાને (અહં ઇતિ ન વેદ) હું તે જ છું આત્મા છું એમ મેં ઓળખ્યો નહિ.

ટીકા : મારાથી અર્થાત્ આત્મસ્વરૂપથી ચ્યુત થઈ-પાછો ફરી, હું પતિત થયો અર્થાત્ અતિ આસક્તિથી પ્રવર્ત્યો. ક્યાં (પ્રવર્ત્યો)? વિષયોમાં. કોના દ્વારા? ઇન્દ્રિયોરૂપ દ્વારોથી- ઇન્દ્રિય-મુખેથી. પછી તે વિષયોને પ્રાપ્ત કરીને, તે મારા ઉપકારક છે એમ સમજી તેને અતિપણે ગ્રહી-અનુસરી મેં પોતાને આત્માને-ઓળખ્યો નહિ- જાણ્યો નહિ. કેવા પ્રકારે (ન જાણ્યો)? ‘હું’ એવા ઉલ્લેખથી હું જ પોતે (આત્મા) છું, શરીરાદિરૂપ નથી. એમ તત્ત્વતઃ (વાસ્તવમાં) મેં જાણ્યું નહિ-એવો અર્થ છે. ક્યારે? પૂર્વે-અનાદિકાલે.

ભાવાર્થ : અંતરાત્મા વિચાર કરે છે કે, ‘હું અનાદિકાલથી આત્મસ્વરૂપને ચૂકી ઇન્દ્રિયોના વિષયોમાં આસક્ત રહ્યો; તેમાં આત્મબુદ્ધિ કરી મેં મારા આત્માનું વાસ્તવિક સ્વરૂપ જાણ્યું નહિ.’

જ્યાંસુધી જીવને પોતાના અસલી ચૈતન્યસ્વરૂપનું યથાર્થ પરિજ્ઞાન હોતું નથી, ત્યાંસુધી તે પોતાના સ્વરૂપથી ચ્યુત થઈ બાહ્ય ઇન્દ્રિયોના વિષયોને પોતાને સુખદાયક-ઉપકારક સમજી તેમાં અતિ આસક્ત રહે છે-તેમાં આત્મબુદ્ધિ કરે છે, પણ જ્યારે તેને ચૈતન્ય અને પર જડ પદાર્થોનું ઇન્દ્રિયોના વિષયોનું ભેદવિજ્ઞાન થાય છે અને પોતાનાં નિરાકુલ ચિદાનંદ-સુધારસનો સ્વાદ આવે છે ત્યારે તેને બાહ્ય ઇન્દ્રિયોના વિષયો વગેરે પદાર્થો ભલા-બૂરા લાગતા નથી, ફક્ત તેઓ તેને જ્ઞેયરૂપ ભાસે છે. આ કારણથી અંતરાત્મા પહેલાં બહિરાત્માવસ્થામાં વિષય-ભોગોને સુખરૂપ માની સેવતો હતો તે હવે ભોગવેલા વિષયોની બાબતમાં વિચાર કરવા લાગે છે કે, ‘અરે! અજ્ઞાનતાથી ઇન્દ્રિયોના વિષયમાં ફસાઈ મેં મારું ચૈતન્યસ્વરૂપ ઓળખ્યું નહિ!’ ૧૬.

શ્લોક ૧૭

અન્યાર્થ : (एवं) આગળના શ્લોકમાં કહેવામાં આવતી વિધિ અનુસાર (બહિર્વાચં) બાહ્ય

અર્થવાચક વચન-પ્રવૃત્તિનો (ત્યક્ત્વા) ત્યાગ કરીને (અન્તઃ) અંતરંગ વચન-પ્રવૃત્તિને પણ (અશેષતઃ) સંપૂર્ણપણે (ત્યજેત્) તજવી. (एषः) આ (योगः) યોગ અર્થાત્ સમાધિ (સમાસેન) ટૂંકામાં (परमात्मनः) પરમાત્મસ્વરૂપનો (प्रदीपः) પ્રકાશક દીવો છે.

ટીકા : એવી રીતે અર્થાત્ આગળ કહેવામાં આવતા ન્યાયથી, બાહ્ય વચન-અર્થાત્ પુત્ર-સ્ત્રી-ધન-ધાન્યાદિરૂપ બાહ્યાર્થ વાચક શબ્દોને, અશેષપણે એટલે સંપૂર્ણપણે તજીને, પછી અંતરંગ વચનને-અર્થાત્ હું પ્રતિપાદક (ગુરુ), હું પ્રતિપાદ્ય (શિષ્ય), સુખી, દુઃખી, ચેતન, ઇત્યાદિરૂપ અંતર્જલ્પનો પૂર્ણપણે ત્યાગ કરવો. એ બહિર્જલ્પ-અંતર્જલ્પના ત્યાગ-સ્વરૂપ યોગ-અર્થાત્ સ્વરૂપમાં ચિત્તનિરોધલક્ષણ સમાધિ-પ્રદીપ અર્થાત્ સ્વરૂપપ્રકાશક છે. કોનો? પરમાત્માનો. કેવી રીતે? સમાસથી એટલે સંક્ષેપથી શીઘ્રપણે તે પરમાત્મસ્વરૂપનો પ્રકાશક છે એવો અર્થ છે.

ભાવાર્થ : બાહ્ય વચન-પ્રવૃત્તિના વિકલ્પો તેમ જ અંતરંગ વિકલ્પોનો સર્વથા ત્યાગ કરીને ચૈતન્યસ્વરૂપમાં એકાગ્ર થવું તે યોગ છે સમાધિ છે. આ યોગ જ પરમાત્માનો પ્રકાશક પ્રદીપ છે.

‘સ્ત્રી, પુત્ર, ધન, ધાન્યાદિ મારાં છે’ એવો મિથ્યા પ્રલાપ તે બાહ્ય વચન-વ્યાપાર-બહિર્જલ્પ છે અને ‘હું સુખી, હું દુઃખી, હું રંક, હું રાય, હું ગુરુ, હું શિષ્ય’ ઇત્યાદિ અંતરંગ વચનપ્રવૃત્તિ તે અંતર્જલ્પ છે. તે બંને બહિરંગ અને અંતરંગ વચન-પ્રવૃત્તિને છોડી આત્મસ્વરૂપમાં એકાગ્રતા પ્રાપ્ત કરવી તે યોગ અથવા સમાધિ છે. આ યોગ જ પરમાત્મસ્વરૂપને પ્રકાશવા માટે દીપક સમાન છે.

આચાર્યે યોગને પ્રદીપ કહ્યો છે, કારણ કે જેમ દીવો નિશ્ચયથી પોતાના સ્વરૂપને પ્રકાશે છે, તે યોગ અંદર બિરાજેલા નિજ આત્માના સ્વરૂપને પ્રકાશે છે.

જે સમયે આત્મા આ બાહ્ય-અભ્યન્તર સંકલ્પ-વિકલ્પોનો પરિત્યાગ કરે છે તે સમયે તે ઇન્દ્રિયોની પ્રવૃત્તિથી હઠી નિજ સ્વરૂપમાં લીન થઈ જાય છે અને પોતાના શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપનો અનુભવ કરે છે.

વિશેષ

‘હું સિદ્ધ સમાન છું, હું કેવલજ્ઞાનમય છું, વગેરે’-એવા વિકલ્પો મનમાં કર્યા કરે અને ઉપયોગને શુદ્ધાત્મસ્વરૂપમાં ન જોડે તો તે કલ્પના-જાળ છે. તેમાં જ ફસાઈ રહે તો શુદ્ધ સ્વાત્માનો અનુભવ થાય નહિ, કારણ કે આવું અંતર્જલ્પન આત્માનુભવમાં બાધક છે. જ્યાં સુધી અંતર્જલ્પનરૂપ અંતરંગ પ્રવૃત્તિ છે, ત્યાં સુધી સવિકલ્પ દશા છે. અતીન્દ્રિય જ્ઞાન-સ્વરૂપમાં ઉપયોગને જોડવા માટે જ્ઞાની સવિકલ્પ દશાનો ત્યાગ કરે છે. નિર્વિકલ્પ દશામાં જ-સમાધિમાં જ શુદ્ધાત્માનો અનુભવ થાય છે. તેથી ગ્રન્થકારે અંતર્જલ્પરૂપ સવિકલ્પ દશાનો પણ પૂર્ણપણે ત્યાગ કરવાનું સૂચવ્યું છે.

‘અંતરંગમાં જે વચન-વ્યાપારવાળી અનેક પ્રકારની કલ્પના-જાળ છે તે આત્માને દુઃખનું મૂલ કારણ છે. તેનો નાશ થતાં હિતકારી પરમ પદની પ્રાપ્તિ થાય છે.’^૧

૧. જુઓ - પ્રસ્તુત ગ્રન્થનો શ્લોક ૮૫.

કુતઃ પુનર્બહિરન્તર્વાચસ્ત્યાગઃ કર્તવ્ય ઇત્યાહ-

* યન્મયા દશ્યતે રૂપં તન્ન જાનાતિ સર્વથા ।

જાનન્ન દશ્યતે રૂપં તતઃ કેન બ્રવીમ્યહમ્ ॥૧૮॥

ટીકા- રૂપં શરીરાદિરૂપં યદ્ દશ્યતે ઇન્દ્રિયૈઃ પરિચ્છિદ્યતે મયા તદચેતનત્વાત્ ઉક્તમપિ વચનં સર્વથા ન જાનાતિ । જાનતા ચ સમં વચનવ્યવહારો યુક્તો નાન્યેનાતિપ્રસજ્ઞાત્ । યચ્ચ જાનદ્ રૂપં ચેતનમાસ્વરૂપં તન્ન દશ્યતે ઇન્દ્રિયૈર્ન પરિચ્છિદ્યતે । યત એવં તતઃ કેન સહ બ્રવીમ્યહમ્ ॥૧૮॥

વળી અંતરંગ અને બહિરંગ વચન-પ્રવૃત્તિનો ત્યાગ કેવી રીતે કરવો ? તે કહે છે -

શ્લોક ૧૮

અન્વયાર્થ : (મયા) મારાવડે (યત્ રૂપં) જે રૂપ-શરીરાદિરૂપી પદાર્થ (દશ્યતે) દેખાય છે (તત્) તે-અચેતન પદાર્થ (સર્વથા) સર્વથા (ન જાનાતિ) કોઈને જાણતો નથી અને (જાનત્ રૂપં) જે જાણવાવાળો ચૈતન્યરૂપ આત્મા છે તે (ન દશ્યતે) દેખાતો નથી. (તતઃ) તો (અહં) હું (કેન) કોની સાથે (બ્રવીમિ) બોલું-વાતચીત કરું ?

ટીકા : રૂપ એટલે શરીરાદિરૂપ જે દેખાય છે અર્થાત્ ઇન્દ્રિયોદ્ધારા મારાથી જણાય છે, તે અચેતન (જડ) હોવાથી (મારા) બોલેલા વચનને પણ સર્વથા જાણતું નથી; જે જાણતો હોય (સમજતો હોય) તેની સાથે વચન-વ્યવહાર યોગ્ય છે; બીજાની સાથે (વચન-વ્યવહાર) યોગ્ય નથી કારણ કે અતિ પ્રસંગ આવે છે, અને જે રૂપ અર્થાત્ ચેતન-આત્મસ્વરૂપ-જાણે છે તે તો ઇન્દ્રિયોદ્ધારા દેખાતું નથી-જાણતું નથી; જો એમ છે તો હું કોની સાથે બોલું ?

ભાવાર્થ : જે શરીરાદિરૂપી પદાર્થો ઇન્દ્રિયોથી દેખાય છે તે અચેતન હોવાથી બોલેલું વચન સર્વથા જાણતા નથી-સમજતા નથી અને જેનામાં જાણવાની શક્તિ છે તે ચૈતન્યસ્વરૂપ આત્મા અરૂપી હોવાથી ઇન્દ્રિયોદ્ધારા દેખાતો નથી; તેથી અંતરાત્મા વિચારે છે કે 'કોઈની સાથે બોલવું યા વચન-વ્યવહારની પ્રવૃત્તિ કરવી તે નિરર્થક છે, કારણ જે પરનું જાણવાવાળું ચૈતન્ય-દ્રવ્ય છે તે તો મને દેખાતું નથી અને ઇન્દ્રિયોદ્ધારા જે રૂપી શરીરાદિક જડ પદાર્થો દેખાય છે તે ચેતનારહિત હોવાથી કાંઈ પણ જાણતા નથી; તો હું કોની સાથે વાત કરું ? કોઈની પણ સાથે વાતચીત કરવાનું બનતું નથી, માટે હવે તો મારે મારા સ્વરૂપમાં રહેવું એ યોગ્ય છે, પરંતુ બોલવાનો વિકલ્પ (રાગ) કરવો તે યોગ્ય નથી."

* જં મયા દિસ્સદે રૂવં તં ણ જાણાદિ સવ્વહા ।

જાણગં દિસ્સદે ણં તં તમ્હા જપેમિ કેણ હં ॥ ૨૧ ॥

(મોક્ષપ્રામૃતે-શ્રીકુન્દકુન્દાચાર્યઃ)

Please inform us of any errors on rajesh@AtmaDharma.com

एवं बहिर्विकल्पं परित्यज्यान्तर्विकल्पं परित्याजयन्नह-

यत्परैः प्रतिपाद्योऽहं यत्परान् प्रतिपादये ।

उन्मत्तचेष्टितं तन्मे यदहं निर्विकल्पकः ॥ १९ ॥

ટીકા- પરૈરૂપાધ્યાયાદિભિરહં યત્પ્રતિપાદ્યઃ પરાન્ શિષ્યાદીનહં યત્પ્રતિપાદયે તત્સર્વં મે ઉન્મત્તચેષ્ટિતં મોહવશાદુન્મત્તસ્યેવાખિલં વિકલ્પજાલાત્મકં વિજૃમ્ભિતમિત્યર્થઃ કુત એતત્ ? યદહં નિર્વિકલ્પકો યદ્યસ્માદહમાત્મા નિર્વિકલ્પક એતૈર્વચનવિકલ્પૈરગ્રાહ્યઃ ॥ ૧૯ ॥

આ શ્લોકમાં આચાર્યે વિભાવ-ભાવરૂપ બાહ્ય વિકલ્પ-જાળથી છૂટવા માટે એક ઉત્તમ ઉપાય દર્શાવ્યો છે.

વિશેષ

કોઈની સાથે બોલવું એ વ્યવહાર કથન છે. નિશ્ચયનયની દૃષ્ટિએ કોઈ જીવ બોલી શકતો જ નથી. જે વાણી નીકળે છે તે ભાષાવર્ગશારૂપ પુદ્ગલોનું વચનરૂપ પરિણમન છે. તે આત્માનું કાર્ય નથી. તે કાર્યમાં અજ્ઞાન દશામાં જીવનો બોલવાનો વિકલ્પ (ઈચ્છા) નિમિત્તમાત્ર છે. વિકલ્પ અને વાણી એ બંનેમાં નિમિત્ત-નૈમિત્તિક સંબંધ છે. વિકલ્પના કારણે વાણી નીકળે છે એમ નથી અને વાણી નીકળી એટલે વિકલ્પ થયો એમ પણ નથી. અજ્ઞાનીને આ વાતની સમજણ નથી, તેથી તે એમ માને છે કે, ‘મેં બોલવાની ઈચ્છા કરી એટલે વાણી નીકળી,’ પરંતુ તાત્ત્વિક દૃષ્ટિએ વિચારતાં એ સત્ય નથી. ભાષાવર્ગશારૂપ વાણીરૂપે પરિણમન તેના કારણે છે, સ્વતંત્ર છે; ઈચ્છાથી તે નિરપેક્ષ છે; છતાં ‘હું બોલું છું’ એમ માનવામાં તે જીવ અને અજીવ તત્ત્વોની એકતા-બુદ્ધિ કરે છે. આવી ઊંઘી માન્યતાને લીધે તેને અનંત સંસારના કારણભૂત અનંતાનુબંધી કષાય થયા વગર રહેતો નથી.

જ્ઞાનીને અસ્થિરતાના કારણે બોલવાનો વિકલ્પ આવે, પણ સ્વભાવની દૃષ્ટિએ તેના અભિપ્રાયમાં તે વિકલ્પનો તેને નિષેધ વર્તે છે, કારણ કે તે જાણે છે કે વિકલ્પ એ રાગ છે, તે આત્માનું સ્વરૂપ નથી, તે તેનાથી ભિન્ન છે.

માટે કોઈની સાથે વાત કરવાનો વિકલ્પ કરવો તે દોષ છે. આવી સમજણપૂર્વક જે સ્વરૂપમાં લીનતારૂપ મૌન સેવે છે તેને જ સાચી વચન-ગુપ્તિ છે. આવી વચન-ગુપ્તિથી અંતર્બાહ્ય વચન-પ્રવૃત્તિનો સ્વયં નાશ થાય છે. ૧૮.

એવી રીતે બાહ્ય વિકલ્પોનો પરિત્યાગ કરીને આભ્યંતર વિકલ્પોને છોડાવતાં કહે છે :-

શ્લોક ૧૯

અન્વયાર્થ : (અહં) હું (પરૈઃ) બીજાઓથી-અધ્યાપકાદિથી (યત્ પ્રતિપાદ્યઃ) જે કાંઈ શીખવવા યોગ્ય છું તથા (પરાન્) બીજાઓને શિષ્યાદિકને (યત્ પ્રતિપાદયે) હું જે કાંઈ શીખવું (તત્)

૩૬]

સમાધિતંત્ર

તે (મે) મારી (ઉન્મત્તચેષ્ટિતં) ઉન્મત્ત (પાગલ) ચેષ્ટા છે; (યદ્ અહં) કારણ કે (વાસ્તવમાં) હું (નિર્વિકલ્પકઃ) નિર્વિકલ્પક અર્થાત્ વચન-વિકલ્પોથી અગ્રાહ્ય છું.

ટીકા : પર વડે અર્થાત્ ઉપાધ્યાયાદિ વડે મને જે શીખવાડવામાં આવે છે અને બીજાઓને-શિષ્યો વગેરેને હું જે શીખવું છું તે બધી મારી ઉન્મત્ત (પાગલ) ચેષ્ટા છે-મોહવશાત્ ઉન્મત્તના (પાગલના) જેવી જ તે બધી વિકલ્પજાલરૂપ ચેષ્ટા પ્રવર્તે છે, એવો અર્થ છે. શાથી તે (ઉન્મત્ત ચેષ્ટા) છે? કારણ કે હું (આત્મા) તો નિર્વિકલ્પક અર્થાત્ વચનવિકલ્પોથી અગ્રાહ્ય છું.

ભાવાર્થ : અધ્યાપકાદિ મને શીખવે છે તથા હું શિષ્યાદિ બીજાઓને શીખવું છું-એવો સંકલ્પ કરું તે મારું ઉન્મત્તપણું-પાગલપણું છે, કારણ કે મારું વાસ્તવિક સ્વરૂપ તો નિર્વિકલ્પ છે અર્થાત્ બધા વિકલ્પોથી હું અગ્રાહ્ય છું-પર છું.

આત્માનો સ્વભાવ તો જ્ઞાતા-દષ્ટા છે. કોઈને શીખવવું યા તેનું ભલું-બૂરું કરવું એ વાસ્તવમાં આત્માનો સ્વભાવ નથી, કારણ કે 'કોઈ દ્રવ્ય અન્ય કોઈ દ્રવ્યનો કર્તા છે જ નહિ, પણ સર્વ દ્રવ્યો પોતપોતાના સ્વભાવે પરિણમે છે' એમ વિચારી સમ્યગ્દષ્ટિ અંતરાત્મા અંતરના વિકલ્પોને તોડી સ્વરૂપમાં લીન થવા પ્રયત્ન કરે છે.

વિશેષ

વિકલ્પો દૂર કરી પરમાત્મતત્ત્વમાં લીન થવા માટે ઉપદેશ આપતાં શ્રી અમિતગતિ આચાર્ય કહે છે કે-

“સંસારરૂપી ભયાનક જંગલમાં પટકવાના હેતુભૂત સર્વ વિકલ્પોને દૂર કરીને તારા આત્માને સર્વથી (દ્રવ્યકર્મ, ભાવકર્મ અને નોકર્મથી) ભિન્ન અનુભવ કરતાં તું પરમાત્મતત્ત્વમાં લીન થઈ જઈશ.”^૧

ઉન્મત્તતા સંબંધી સ્પષ્ટતા

ઉન્મત્તતા બે પ્રકારની છે-એક શ્રદ્ધા અપેક્ષાએ અને બીજી ચારિત્ર અપેક્ષાએ.

(૧) શ્રી તત્ત્વાર્થસૂત્રમાં^૨ જે ઉન્મત્તતા દર્શાવી છે તે શ્રદ્ધા અપેક્ષાએ છે. મિથ્યાદષ્ટિ સત અને અસતનો ભેદ જાણતો નથી. તે ઉન્મત્ત પુરુષની માફક પોતાની રુચિ અનુસાર વસ્તુને સમજે છે. જેમ મદિરા પીને ઉન્મત્ત થએલો પુરુષ માતા-પત્નીનો ભેદ જાણતો નહિ હોવાથી કદી માતાને પત્ની અને પત્નીને માતા કહે છે અને કોઈ વખત તે પત્નીને પત્ની અને માતાને માતા પણ કહે છે, છતાં તે ઠીક સમજીને તેમ કહે છે એમ નથી. તેવી રીતે મિથ્યાદષ્ટિને પણ વસ્તુસ્વરૂપનું યથાર્થ જ્ઞાન નહિ હોવાથી તેના વિકલ્પો મિથ્યા માન્યતાના કારણે ઉન્મત્ત પુરુષના જેવા હોય છે.

૧. સર્વ નિરાકૃત્ય વિકલ્પજાલં, સંસારકાન્તારનિપાતહેતુમ્ ।

વિવિક્તમાત્માનમવેક્ષ્યમાણો, નિલીયસે ત્વં પરમાત્મતત્ત્વે ॥૨૧॥ (સામાયિક પાઠ)

૨. જુઓ- તત્ત્વાર્થસૂત્ર-અ. ૧, સૂત્ર ૩૨.

તદેવ વિકલ્પાતીતં સ્વરૂપં નિરૂપયન્નાહ -

યદગ્રાહ્યં ન ગૃહ્ણાતિ ગૃહીતં નાપિ મુંચતિ ।

જાનાતિ સર્વથા સર્વં તત્સંવેદ્યમસ્મ્યહમ્ ॥ ૨૦ ॥

ટીકા- યત્ શુદ્ધાત્મસ્વરૂપં । અગ્રાહ્યં કર્મોદયનિમિત્તં ક્રોધાદિસ્વરૂપં । ન ગૃહ્ણાતિ આત્મસ્વરૂપતયા ન સ્વીકરોતિ । ગૃહીતમનન્તજ્ઞાનાદિસ્વરૂપં । નૈવ મુચ્ચતિ કદાચિન્ન પરિત્યજતિ । તેન ચ સ્વરૂપેણ સહિતં શુદ્ધાત્મસ્વરૂપં કિં કરોતિ ? જાનાતિ । કિં વિશિષ્ટં તત્ ? સર્વં ચેતનમચેતનં વા વસ્તુ । કથં જાનાતિ ? સર્વથા દ્રવ્યપર્યાયાદિસર્વપ્રકારેણ । તદિત્યમ્ભૂતં સ્વરૂપં સ્વસંવેદ્યં સ્વસંવેદનગ્રાહ્યમ્ અહમાત્મા અસ્મિ ભવામિ ॥ ૨૦ ॥

(૨) પ્રસ્તુત શ્લોકમાં જે ઉન્મત્તતા દર્શાવી છે તે અંતરાત્માની ચારિત્ર અપેક્ષાએ છે, શ્રદ્ધા અપેક્ષાએ નથી; કેમકે જ્ઞાનીને પણ અસ્થિરતાના કારણે તેવા વિકલ્પો ઊઠે છે, પણ અભિપ્રાયમાં તેને તેનો આદર નથી. જ્યાં સુધી વિકલ્પ ઊઠે ત્યાં સુધી નિર્વિકલ્પ થઈ શકાતું નથી. તેથી આચાર્યે વિકલ્પ તોડીને આત્મસ્વરૂપમાં લીન થવા માટે નિર્દેશ કર્યો છે; અને અંતરાત્માની ભૂમિકાના વિકલ્પોને ચારિત્ર અપેક્ષાએ ઉન્મત્તપણું કહ્યું છે. ૧૮.

તે જ વિકલ્પાતીત (નિર્વિકલ્પ) સ્વરૂપનું નિરૂપણ કરતાં કહે છે :-

શ્લોક ૨૦*

અન્વયાર્થ : (યત્) જે એટલે શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપ (અગ્રાહ્યં) અગ્રાહ્યને અર્થાત્ ક્રોધાદિસ્વરૂપને (ન ગૃહ્ણાતિ) ગ્રહણ કરતું નથી અને (ગૃહીતં અપિ) ગ્રહણ કરેલાને અર્થાત્ અનંતજ્ઞાનાદિ ગુણોને (ન મુચ્ચતિ) છોડતું નથી તથા (સર્વં) સંપૂર્ણ પદાર્થોને (સર્વથા) સર્વ પ્રકારે એટલે દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાયરૂપે (જાનાતિ) જાણે છે, (તત્ સ્વસંવેદ્યં) તે પોતાના અનુભવમાં આવવા યોગ્ય ચૈતન્ય દ્રવ્ય (અહં અસ્મિ) હું છું.

ટીકા : જે એટલે શુદ્ધાત્મસ્વરૂપ છે, તે અગ્રાહ્યને અર્થાત્ કર્મોદય નિમિત્તે (થએલા) ક્રોધાદિરૂપને ગ્રહણ કરતું નથી એટલે તેને આત્મસ્વરૂપપણે સ્વીકારતું નથી અને ગ્રહણ કરેલા અનંતજ્ઞાનાદિ સ્વરૂપને છોડતું જ નથી એટલે ક્યારેય પણ તેનો પરિત્યાગ કરતું નથી. આવા સ્વરૂપવાળું શુદ્ધાત્મસ્વરૂપ શું કરે છે? જાણે છે. શું જાણે છે? સર્વ ચેતન યા અચેતન વસ્તુને (જાણે છે). કેવી રીતે જાણે છે? તે સર્વથા અર્થાત્ દ્રવ્ય-પર્યાયાદિ સર્વ પ્રકારે (જાણે છે). તેથી આવું સ્વસંવેદ્ય સ્વરૂપ એટલે સ્વસંવેદનથી ગ્રાહ્ય સ્વરૂપ તે હું-આત્મા છું.

* જો ગિય ભાઉ ણ પરિહરઈ જો પર-ભાઉ ણ લેઈ ।

જાણઈ સયલુ વિ ણિચ્ચુ પર સો સિઉ સંતુ હવેઈ ॥ ૧૮ ॥ (પરમાત્મપ્રકાશ-અ. ૧/૧૮)

ભાવાર્થ : શુદ્ધાત્મા એ અનુભવગમ્ય ચૈતન્ય દ્રવ્ય છે. તે નહિ ગ્રહણ કરવા યોગ્ય રાગ-દ્વેષાદિને ગ્રહણ કરતું નથી, અને ગ્રહણ કરેલા આત્મિક ગુણોને-અનંતજ્ઞાનાદિ ગુણોને-છોડતું નથી. તે સંપૂર્ણ પદાર્થોને સર્વથા-દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાય સહિત-જાણે છે.

‘ જે નિજ ભાવને છોડતો નથી, કાંઈપણ પરભાવને ગ્રહતો નથી, સર્વને જાણે-દેખે છે, તે હું છું-એમ જ્ઞાની ચિંતવે છે. ’^૧

વિશેષ

આત્મા પર દ્રવ્યને જરા પણ ગ્રહતો નથી તથા છોડતો નથી કારણ કે પર નિમિત્તના આશ્રયે થએલા-પ્રાયોગિક ગુણના સામર્થ્યથી તેમ જ સ્વાભાવિક-વૈજ્ઞાનિક ગુણના સામર્થ્યથી આત્માવડે પર દ્રવ્યનું ગ્રહવું તથા છોડવું અશક્ય છે.^૨

આત્માને પર દ્રવ્યનો ગ્રહણ-ત્યાગ કહેવો એ તો વ્યવહારનયનું કથનમાત્ર છે. નિશ્ચયનયે તો તે પર દ્રવ્યનો ગ્રહણ-ત્યાગ કરી શકતો જ નથી. જ્યારે જીવ આત્મસ્વરૂપમાં લીન થાય છે, ત્યારે રાગાદિ વિકારો સ્વયં છૂટી જાય છે; તેને છોડવા પડતા નથી. અને આત્મિક ગુણો સ્વયં પ્રગટ થાય છે.

વળી આત્મસ્વરૂપ સંપૂર્ણપણે પ્રગટ થાય ત્યારે આત્માના જ્ઞાનગુણની પર્યાય પણ કેવળજ્ઞાનરૂપે પ્રગટે છે. આ કેવળજ્ઞાનનો એવો અનંત મહિમા છે કે તે અનંત દ્રવ્યોના અનંત ગુણોને અને તેમની ત્રિકાલવર્તી વિકારી-અવિકારી અનંત પર્યાયોને સંપૂર્ણપણે એક જ સમયમાં સર્વથા પ્રત્યક્ષ જાણે છે.^૩

જ્ઞાન પર પદાર્થોને જાણે છે-એમ કહેવું તે પણ વ્યવહારનયનું કથન છે. વાસ્તવમાં તો આત્મા પોતાને જાણતાં સમસ્ત પર પદાર્થો જણાઈ જાય છે એવી જ્ઞાનની નિર્મળતા-સ્વચ્છતા છે.

વળી તે આત્મસ્વરૂપ સ્વસંવેદ છે અર્થાત્ પોતાના આત્માના જ અનુભવમાં આવે તેવું છે. ગુરુ, તેમની વાણી કે તીર્થંકર ભગવાનની દિવ્ય-ધ્વનિ પણ તેનો અનુભવ કરાવી શકે તેમ નથી. જીવ અનુભવ કરે તો તે નિમિત્તમાત્ર કહેવાય. તે સ્વાનુભવ-ગોચર છે. આત્મા પોતે જ તેને ઓળખી, અનુભવ કરી શકે.

૧. ગિયમાવં ણવિ મુચ્ચઈ પરમાવં ણેવ ગેણહરે કેઈં ।
જાણદિ પસ્સદિ સવ્વં સોહંં ઇદિ ચિંત્તણ ણાણી ॥ ૧૭ ॥
(શ્રી સમયસાર, - ગાથા ૯૭)

૨. જે દ્રવ્ય છે પર તેહને ન ગ્રહી, ન છોડી શકાય છે,
એવો જ તેનો ગુણ કો પ્રાયોગી ને વૈજ્ઞાનિક છે.
(શ્રી સમયસાર ગુ. આવૃત્તિ-ગાથા ૪૦૬)

જુઓ : શ્રી પ્રવચનસાર ગાથા-૩૨ અને શ્રી સમયસાર કલશ-૨૩૬

૩. જુઓ : શ્રી પ્રવચનસાર ગાથા-૩૭, ૩૮, ૩૯, ૪૧, ૪૭, ૪૮, ૪૯, ૫૧.

इत्थंभूतात्मपरिज्ञानात्पूर्वं कीदृशं मम चेष्टितमित्याह -

उत्पन्नपुरुषभ्रान्तेः स्थाणौ यद्वद्विचेष्टितम् ।

तद्वन्मे चेष्टितं पूर्वं देहादिष्व्वात्मविभ्रमात् ॥ २१ ॥

ટીકા- ઉત્પન્નપુરુષભ્રાન્તેઃ પુરુષોઽયમિત્યુત્પન્ના ભ્રાન્તિર્યસ્ય પ્રતિપત્તુસ્તસ્ય । સ્થાણૌ સ્થાણુવિષયે । યદ્વદ્વત્પ્રકારેણ । વિચેષ્ટિતંવિવિધમુપકારાપકારાદિરૂપં ચેષ્ટિતં વિપરીતં વા ચેષ્ટિતં । તદ્વત્ તત્પ્રકારેણ । મે ચેષ્ટિતં । ક્વ ? દેહાદિષુ । કસ્માત્ ? આત્મવિભ્રમાત્ આત્મવિ-પર્યાસાત્ । કદા ? પૂર્વમ્ ઉક્તપ્રકારાત્મસ્વરૂપ-પરિજ્ઞાનાત્ પ્રાક્ ॥ ૨૧ ॥

એ રીતે વાસ્તવમાં આત્માને પરદ્રવ્યનાં તથા રાગાદિનાં ગ્રહણ-ત્યાગ નથી; તે સર્વજ્ઞ છે અને માત્ર સ્વાનુભવ-ગોચર છે. ૨૦.

આવા આત્મ-પરિજ્ઞાનની પૂર્વે મારી ચેષ્ટા કેવી હતી તે કહે છે :-

શ્લોક ૨૧

અન્વયાર્થ : (સ્થાણૌ) ઝાડના ઠૂંઠામાં (ઉત્પન્નપુરુષભ્રાન્તેઃ) જેને પુરુષની ભ્રાન્તિ ઉત્પન્ન થઈ તેવા મનુષ્યને (યદ્વત્) જેવી (વિચેષ્ટિતમ્) વિપરીત યા વિવિધ ચેષ્ટા હોય છે (તદ્વત્) તેવી (દેહાદિષુ) શરીરાદિમાં (આત્મવિભ્રમાત્) આત્મ-વિભ્રમને લીધે (પૂર્વ) પહેલાં (મે) મારી (ચેષ્ટિતમ્) ચેષ્ટા હતી.

ટીકા : પુરુષની ભ્રાન્તિ જેને ઉત્પન્ન થઈ છે તેની-અર્થાત્ ‘આ પુરુષ છે’ એવી જેને ભ્રાન્તિ ઉત્પન્ન થઈ છે તેની-એવું માનનારની-સ્થાણુમાં (ઠૂંઠાના વિષયમાં) જે રીતે-જે પ્રકારે વિચેષ્ટા થાય છે-વિવિધ પ્રકારની ચેષ્ટા થાય છે-અર્થાત્ ઉપકાર-અપકારાદિરૂપ ચેષ્ટા વા વિપરીત ચેષ્ટા થાય છે-તે પ્રમાણે-તે પ્રકારે મેં ચેષ્ટા કરી. કોના વિષે? દેહાદિ વિષે. શા કારણથી? આત્મવિભ્રમ-આત્મવિપર્યાસ-ના કારણે. ક્યારે? પૂર્વે અર્થાત્ ઉક્ત પ્રકારના આત્મસ્વરૂપના પરિજ્ઞાન પૂર્વે.

ભાવાર્થ : અંતરાત્મા વિચારે છે કે, ‘જેવી રીતે કોઈ પુરુષ ભ્રમથી વૃક્ષના ઠૂંઠાને પુરુષ સમજી તેનાથી પોતાને ઉપકાર-અપકારાદિની કલ્પના કરી સુખી-દુઃખી થાય છે, તેવી રીતે હું પણ મિથ્યાત્વાવસ્થામાં ભ્રમથી શરીરાદિને આત્મા સમજી તેનાથી પોતાને ઉપકાર-અપકારાદિની કલ્પના કરી સુખી-દુઃખી થયો-એ મારી મૂર્ખાઈ ભરેલી ચેષ્ટા હતી. કોઈ ઠૂંઠાને પુરુષ માને અને હું શરીરાદિને આત્મા માનું-એમ બંનેના વિભ્રમમાં અને ચેષ્ટામાં કાંઈ ફેર નથી.’

સામ્પ્રતં તુ તત્પરિજ્ઞાને સતિ કીદૃશં મે ચેષ્ટિતમિત્યાહ -

યથાઽસૌ ચેષ્ટતે સ્થાણૌ નિવૃત્તે પુરુષાગ્રહે ।

તથાચેષ્ટોઽસ્મિ દેહાદૌ વિનિવૃત્તાત્મવિભ્રમઃ ॥ ૨૨ ॥

ટીકા- અસૌ ઉત્પન્નપુરુષાન્તિઃ પુરુષાગ્રહે પુરુષાભિનિવેશે નિવૃત્તે વિનષ્ટે સતિ યથા યેન પુરુષાભિનિવેશજનિતોપકારાપકારાદ્યુદ્યમપરિત્યાગપ્રકારેણ । ચેષ્ટતે પ્રવર્તતે । તથાચેષ્ટોઽસ્મિ તથા તદુદ્યમપરિત્યાગપ્રકારેણ ચેષ્ટા યસ્યાસૌ તથાચેષ્ટોઽસ્મિ ભવામ્યહમ્ । ક્વ ? દેહાદૌ । કિં વિશિષ્ટઃ ? વિનિવૃત્તાત્મવિભ્રમઃ વિશેષેણ નિવૃત્ત આત્મવિભ્રમો યસ્ય । ક્વ ? દેહાદૌ ॥ ૨૨ ॥

વિશેષ

“જેમ એક નારીએ કાષ્ટની પૂતળી બનાવીને તેને અલંકાર-વસ્ત્ર પહેરાવીને પોતાના મહેલમાં પથારીમાં સુવાડી રાખી અને લૂગડાંથી ઢાંકી દીધી. ત્યાં, તે નારીનો પતિ આવ્યો. તેણે એમ જાણ્યું કે મારી નારી શયન કરે છે. તે તેને હલાવે, પવન નાખે, પરંતુ તે (પૂતળી) તો બોલે નહિ. આખી રાત બહુ સેવા કરી; પ્રભાત થયું ત્યારે તેણે જાણ્યું કે આ તો કાષ્ટની પૂતળી છે, ત્યારે તે પસ્તાયો કે મેં જૂઠી સેવા કરી. તેમ અનાદિથી આત્મા પર અચેતનની સેવા વૃથા કરે છે. જ્ઞાન થતાં તે જાણે છે કે આ જડ છે, ત્યારે તેનો સ્નેહ ત્યાગે છે અને સ્વરૂપાનંદી થઈ સુખ પામે છે.” ૨૧.

વર્તમાનમાં તેનું (આત્માનું) પરિજ્ઞાન થતાં મારી કેવી ચેષ્ટા થઈ ગઈ તે કહે છે :-

શ્લોક ૨૨

અન્વયાર્થ : (સ્થાણૌ) વૃક્ષના ઢૂંઢામાં (નિવૃત્તે પુરુષાગ્રહે) ‘ આ પુરુષ છે ’ એવી ભ્રાન્તિ દૂર થતાં, (યથા) જેવી રીતે (અસૌ) તે (-પૂર્વે ભ્રાન્તિવાળો મનુષ્ય) (ચેષ્ટતે) ચેષ્ટા કરે છે અર્થાત્ તેનાથી ઉપકારાદિની કલ્પનાનો ત્યાગ કરે છે, (દેહાદૌ) શરીરાદિમાં (વિનિવૃત્તાત્મવિભ્રમઃ) જેનો આત્મવિભ્રમ દૂર થયો છે તેવો હું (તથા ચેષ્ટઃ અસ્મિ) તેવી રીતે ચેષ્ટા કરું છું.

ટીકા : (ઢૂંઢામાં) પુરુષાગ્રહ અર્થાત્ પુરુષાભિનિવેશ નિવૃત્ત થતાં-નાશ પામતાં, જેને (ઢૂંઢામાં) પુરુષની ભ્રાન્તિ થઈ હતી તે (મનુષ્ય). જેવી રીતે પુરુષાભિનિવેશજનિત ઉપકાર-અપકારાદિથી પ્રવૃત્તિનો પરિત્યાગ કરવારૂપ ચેષ્ટા કરે છે-પ્રવર્તે છે તેવી રીતે મેં ચેષ્ટા કરી છે-અર્થાત્ તે પ્રવૃત્તિના પરિત્યાગ અનુરૂપ જેને જેવી રીતે ચેષ્ટા થાય તેવી ચેષ્ટાવાળો હું બની ગયો છું.

અથેદાનીમાત્મનિ સ્ત્ર્યાદિલિઙ્ગૈકત્વાદિસંખ્યાવિભ્રમનિવૃત્ત્યર્થતદ્વિવિક્તાસાધારણસ્વરૂપં
દર્શયન્નાહ-

येनात्मनाऽनुभूयेऽहमात्मनैवात्मनात्मनि ।

सोऽहं न तन्न सा नासौ नैका न द्वौ न वा बहुः ॥ २३ ॥

ક્યાં (ક્યા વિષયમાં)? દેહાદિમાં. કેવો (થયો છું)? જેનો આત્મવિભ્રમ વિનિવૃત્ત થયો છે તેવો-અર્થાત્ જેનો આત્મ-વિભ્રમ વિશેષ કરી નિવૃત્ત થયો છે તેવો-થયો છું. ક્યાં (ક્યા વિષયમાં)? દેહાદિમાં

ભાવાર્થ : જ્યારે માણસ દૂંઠાને દૂંઠું સમજે છે, ત્યારે પહેલાં તેમાં પુરુષની કલ્પના કરી જે ઉપકાર-અપકારાદિની કલ્પનારૂપ યેષ્ટા કરતો હતો તે બંધ થઈ જાય છે; તેમ અન્તરાત્માને ભેદ-વિજ્ઞાન દ્વારા શરીર અને આત્માની એકતાનો ભ્રમ દૂર થતાં શરીરાદિમાં ઉપકાર-અપકારરૂપ બુદ્ધિ રહેતી નથી અને તેથી તેના પ્રત્યે ઉદાસીન રહે છે.

વિશેષ

જ્ઞાની પોતાના આત્માને શરીરથી ભિન્ન અને તદ્દન જુદી જાતનો માને છે; કારણ કે શરીરરૂપી, આત્મા અરૂપી; શરીર જડ, આત્મા ચેતન; શરીર સંયોગી, આત્મા અસંયોગી; શરીર વિનાશી, આત્મા અવિનાશી; શરીર આંધળું, આત્મા દેખતો; શરીર ઈન્દ્રિય-ગ્રાહ્ય, આત્મા અતીન્દ્રિય-ગ્રાહ્ય; શરીર બાહ્ય પરતત્ત્વ, આત્મા અંતરંગ સ્વતત્ત્વ, ઈત્યાદિ પ્રકારે બંને એકબીજાથી ભિન્ન છે.

આવા અત્યંત ભિન્નપણાના વિવેકથી જીવને જ્યારે ભેદજ્ઞાન થાય છે ત્યારે શરીરાદિમાં આત્મબુદ્ધિની ભ્રમણા છૂટી જાય છે, શરીરના સુધાર-બગાડથી આત્મા સુધરે-બગડે એવો ભ્રમ ટળી જાય છે. દેહાદિ પર પદાર્થો પ્રત્યે કર્તા-બુદ્ધિના સ્થાને જ્ઞાતા-બુદ્ધિ ઊપજે છે અને તે આત્મ સન્મુખ વળી ચૈતન્ય-સ્વરૂપમાં એકાગ્ર થવા લાગે છે.

આમ જીવને જ્યારે ભેદ-વિજ્ઞાનદ્વારા સ્વ-પરનું ભાન થાય છે, ત્યારે તે પર ભાવથી હટી સ્વસન્મુખ થાય છે. ૨૨.

હવે આત્મામાં સ્ત્રી આદિ લિંગને એકત્વાદિ સંખ્યા સંબંધી વિભ્રમની નિવૃત્તિ માટે તેનાથી વિવિક્ત (ભિન્ન) અસાધારણ સ્વરૂપ બતાવતાં કહે છે :-

શ્લોક ૨૩

અન્યયાર્થ : (યેન આત્મના) જે આત્માથી-ચૈતન્યસ્વરૂપથી (અહમ્) હું (આત્મનિ) પોતાના આત્મામાં (આત્મના) આત્માદ્વારા-સ્વસંવેદનજ્ઞાનદ્વારા (આત્મના એવ) પોતાના આત્માને પોતે જ (અનુભૂયે) અનુભવું છું. (સઃ) તે-શુદ્ધાત્મસ્વરૂપ (અહં) હું (ન તત્) ન તો નપુંસક

ટીકા- યેનાત્મના ચૈતન્યસ્વરૂપેણ इत्थंभावे तृतीया। अहमनुभूये। केन कर्त्रा ? आत्मनैव अनन्येन। केन करणभूतेन ? आत्मना स्वसंवेदनस्वभावेन। क्व ? आत्मनि स्वस्वरूपे। सोऽहं इत्थंभूतस्वरूपोऽहं। न तत् न नपुंसकं। न सा न स्त्री। नासौ न पुमान् अहं। तथा नैको न द्वौ न वा बहुरहं। स्त्रीत्वादिधर्माणां कर्मोत्पादितदेहस्वरूपत्वात्।। २३।।

છું, (ન સા) ન સ્ત્રી છું, (ન અસૌ) ન પુરુષ છું; (ન એકઃ) ન એક છું (ન દ્વૌ) ન બે છું, (વા) અથવા (ન બહુઃ) ન બહુ છું.

ટીકા : જે આત્મા વડે-ચૈતન્ય સ્વરૂપવડે હું અનુભવમાં આવું છું-કોનાથી ? આત્માથી જ-બીજા કોઈથી નહિ, ક્યા કરણ (સાધન) દ્વારા ? આત્માદ્વારા-સ્વસંવેદન સ્વભાવ દ્વારા, ક્યાં ? આત્મામાં-સ્વસ્વરૂપમાં, તે હું છું-એવા સ્વરૂપવાળો છું. ન તો હું નપુંસક છું, ન સ્ત્રી છું, ન પુરુષ છું; તથા ન હું એક છું, ન બે છું કે ન હું બહુ છું; કારણ કે સ્ત્રીત્વાદિ ધર્મો છે તે તો કર્મોપાદિત દેહ-સ્વરૂપવાળા છે.

ભાવાર્થ : હું સ્વસંવેદનજ્ઞાનદ્વારા પોતે જ મારા આત્મસ્વરૂપને મારા આત્મામાં અનુભવું છું-અર્થાત્ હું ચૈતન્યસ્વરૂપ સ્વસંવેદનગમ્ય છું. તેમાં સ્ત્રી-પુરુષાદિ લિંગનો તથા એક, બે, વગેરે સંખ્યાના વિકલ્પોનો અભાવ છે.

અન્તરાત્મા વિચારે છે કે જીવમાં સ્ત્રી-પુરુષાદિનો વ્યવહાર કેવળ શરીરને લીધે છે. એક, બે અને બહુવચનનો વ્યવહાર પણ શરીરાશ્રિત છે. જ્યારે શરીર મારું રૂપ જ નથી અને મારું શુદ્ધસ્વરૂપ નિર્વિકલ્પ છે, ત્યારે મારામાં લિંગ-ભેદ અને વચન-ભેદના વિકલ્પો કેવી રીતે ઘટી શકે ? આ સ્ત્રીત્વાદિ ધર્મો તો કર્મોપાદિત દેહનું સ્વરૂપ છે, મારું સ્વરૂપ નથી, મારું ચૈતન્યસ્વરૂપ તો તે બધાંથી પર છે.

વિશેષ

આત્મા શુદ્ધ આનંદસ્વભાવી છે, એક છે-એવો રાગમિશ્રિત વિચાર પણ સ્વભાવમાં નથી. ગુણ-ગુણી તરીકે બે છે ને જ્ઞાન-દર્શનના ઉપયોગે બે છે-એવો ભેદ સ્વરૂપમાં નથી.

આત્માનું શુદ્ધ સ્વરૂપ અભેદ, ગુણ-ગુણીના ભેદ વિનાનું છે. તેમાં લિંગભેદ, વચન ભેદ, વિકલ્પભેદાદિ કંઈ નથી.

અહીં આચાર્યનું લક્ષ અભેદ-અખંડ આત્માના સ્વરૂપ ઉપર છે; તેથી તેમણે કહ્યું છે કે, વાસ્તવમાં આત્માને સ્ત્રી, પુરુષ, નપુંસકાદિ અવસ્થાઓ નથી, ગુણોના ભેદરૂપ અને કારકોના ભેદરૂપ કલ્પના નથી.

આવી સમજણથી જ્ઞાની ભેદ-વિજ્ઞાન કરી આત્મસ્વરૂપમાં એકાગ્ર થવાની નિરંતર ભાવના ભાવે છે.

येनात्मना त्वमनुभूयसे स कीदृशः इत्याह -

यदभावे सुषुप्तोऽहं यद्भवे व्युत्थितः पुनः ।

अतीन्द्रियमनिर्देश्यं तत्स्वसंवेद्यमस्म्यहम् ॥ २४ ॥

टीका- यस्य शुद्धस्य स्वसंवेद्यस्य रूपस्य। अभावे अनुपलम्भे। सुषुप्तो यथावत्पदार्थपरिज्ञानाभावलक्षणनिद्रया गाढाक्रान्तः। यद् भावे यस्य तत्स्वरूपस्य भावे उपलम्भे। पुनर्व्युत्थितः विशेषेणोत्थितो जागरितोऽहं यथावत्स्वरूपपरिच्छित्तिपरिणत इत्यर्थः। किं विशिष्टं तत्स्वरूपं? अतीन्द्रियं इन्द्रियैरजन्यमग्राह्यं च। अनिर्देश्यं शब्दविकल्पागोचरत्वादिदंतयाऽनिदन्तया वा निर्देष्टुमशक्यम्। तदेवंविधं स्वरूपं कुतः सिद्धमित्याह-तत्स्वसंवेद्यं तदुक्तप्रकारंस्वरूपं स्वसंवेद्य स्वसंवेदनग्राह्यं अहमस्मीति ॥ २४ ॥

જે આત્માથી તું અનુભવમાં આવે છે તે કેવો છે તે કહે છે :-

શ્લોક ૨૪

અન્યર્થ : (યત્ અભાવે) જેના-શુદ્ધાત્મસ્વરૂપના-અભાવે (અહં) હું (સુષુપ્તઃ) સૂતો પડી રહ્યો હતો-અજ્ઞાન અવસ્થામાં હતો, (પુનઃ) વળી (યત્ ભાવે) જેના-શુદ્ધાત્મસ્વરૂપના-સદ્ભાવમાં હું (વ્યુત્થિતઃ) જાગી ગયો-યથાવત્ વસ્તુસ્વરૂપને જાણવા લાગ્યો, (તત્) તે-શુદ્ધાત્મસ્વરૂપ (અતીન્દ્રિયમ્) ઇન્દ્રિયોદ્વારા અગ્રાહ્ય (અનિર્દેશ્યમ્) વચનોથી અગોચર (વચનોથી ન કહી શકાય તેવું) અને (સ્વસંવેદ્યમ્) સ્વાનુભવગમ્ય છે; તે (અહં અસ્મિ) હું છું.

ટીકા : જે શુદ્ધ સ્વસંવેદ્ય રૂપના અભાવે એટલે તેની અનુપલબ્ધિમાં-અપ્રાપ્તિમાં હું સૂતો હતો-અર્થાત્ યથાવત્ પદાર્થ-પરિજ્ઞાનનો અભાવ જેનું લક્ષણ છે એવી નિદ્રામાં હું ગાઢ ઘેરાયેલો હતો (લપેટાએલો હતો) અને જેના સદ્ભાવમાં અર્થાત્ જેના તત્સ્વરૂપના સદ્ભાવમાં-પ્રાપ્તિમાં (જે સ્વરૂપનો અનુભવ થતાં) હું જાગ્યો-વિશેષપણે જાગૃત થયો, અર્થાત્ યથાવત્ સ્વરૂપના પરિજ્ઞાનસ્વરૂપે હું પરિણમ્યો-એવો અર્થ છે.

તત્સ્વરૂપ કેવા પ્રકારનું છે? તે અતીન્દ્રિય છે અર્થાત્ ઇન્દ્રિયજન્ય નથી, ઇન્દ્રિયગ્રાહ્ય નથી અને વચન-અગોચર અર્થાત્ શબ્દ-વિકલ્પોથી અગોચર હોવાથી (શબ્દોદ્વારા કહેવામાં નહિ આવતું હોવાથી) આ કે તે સ્વરૂપાદિરૂપે કહી શકાય તેવું નથી. તો એવા પ્રકારનું સ્વરૂપ ક્યાંથી સિદ્ધ થાય તે કહે છે-“તે સ્વસંવેદ્ય સ્વરૂપ અર્થાત્ તે ઉક્ત પ્રકારનું સ્વસંવેદનથી ગ્રાહ્ય સ્વરૂપ તે હું છું.”

ભાવાર્થ : જે શુદ્ધાત્મસ્વરૂપ અતીન્દ્રિય, વચન-અગોચર અને સ્વાનુભવગમ્ય છે તે હું છું-એવું જ્યાંસુધી જીવને જ્ઞાન ન હતું ત્યાં સુધી તે અજ્ઞાન-નિદ્રામાં સૂતો હતો, પરંતુ જ્યારે તેને

તત્સ્વરૂપં સ્વસંવેદયતો રાગાદિપ્રક્ષયાન્ન ક્વવિચ્છત્રુમિત્રવ્યવસ્થા ભવતીતિ દર્શયન્નાહ-

ક્ષીયન્તેઽત્રૈવ રાગાદ્યાસ્તત્ત્વતો માં પ્રપશ્યતઃ ।

બોધાત્માનં તતઃ કશ્ચિન્ન મે શત્રુર્ન ચ પ્રિયઃ ॥ ૨૫ ॥

ટીકા- અત્રૈવ ન કેવલમગ્રે કિન્તુ અત્રૈવ જન્મનિ ક્ષીયન્તે । કે તે ? રાગાદ્યાઃ આદૌ ભવઃ આદ્યઃ રાગ આદ્યો યેષાં દ્વેષાદિનાં તે તથોક્તાઃ । કિં કુર્વન્તસ્તે ક્ષીયન્તે ? તત્ત્વતો માં પ્રપશ્યતઃ । કથમ્ભૂતં માં ? બોધાત્માનં જ્ઞાનસ્વરૂપં । તત્ત્વત્ત્વ-યતો યથાવદાત્માનં પશ્યતો રાગાદયઃ પ્રક્ષીણાસ્તતસ્તસ્માત્ કારણાત્ ન મે કશ્ચિચ્છત્રુઃ ન ચ નૈવ પ્રિયો મિત્રમ્ ॥ ૨૫ ॥

પોતાના ઉક્ત પ્રકારના સ્વરૂપનું યથાવત્ ભાન થયું ત્યારે તે વાસ્તવમાં જાગૃત થયો અર્થાત્ તેના પરિજ્ઞાનરૂપે પરિણમ્યો.

જેને શુદ્ધાત્માની ઉપલબ્ધિ છે તે જ જાગે છે અને જેને શુદ્ધાત્માની ઉપલબ્ધિ નથી તે ઊંઘે છે. જ્યારથી તે ચિદાનંદ-સ્વરૂપને સ્વસંવેદન દ્વારા અનુભવે છે, ત્યારથી તે સદાય જાગૃત જ છે એમ સમજવું. ૨૪

તે સ્વરૂપનું સ્વસંવેદન કરનારને રાગાદિનો વિશેષ ક્ષય થવાથી ક્વચિત્ પણ શત્રુમિત્રની વ્યવસ્થા (કલ્પના) રહેતી નથી તે દર્શાવતાં કહે છે:-

શ્લોક ૨૫

અન્વયાર્થ : (યતઃ) કારણ કે (બોધાત્માનં) શુદ્ધ જ્ઞાનસ્વરૂપ એવા (માં) અને-મારા આત્માને (તત્ત્વતઃ પ્રપશ્યતઃ) વાસ્તવમાં અનુભવ કરનાર જીવને (અત્ર એવ) અહીં જ (રાગાદ્યાઃ) રાગાદિ દોષો (ક્ષીયન્તે) નાશ પામે છે; (તતઃ) તેથી (મે) મારો (ન કઃ ચિત્) ન કોઈ (શત્રુઃ) શત્રુ છે (ન ચઃ) અને ન કોઈ (પ્રિયઃ) મિત્ર છે.

ટીકા : અહીં જ-નહીં કે કેવળ આગળ (બીજા જન્મમાં) જ પરંતુ આ જ જન્મમાં (તેઓ) ક્ષય પામે છે. કોણ તે? રાગાદિ-અર્થાત્ રાગ જેની આદિમાં છે તેવા દ્વેષાદિ (દોષો). શું કરતાં તે ક્ષીણ થાય છે? તત્ત્વતઃ (પરમાર્થપણે મને દેખતાં (અનુભવતાં). કેવા મને? બોધાત્મા એટલે જ્ઞાનસ્વરૂપ (એવા મને). યથાવત્ આત્માનો અનુભવ કરતાં રાગાદિ ક્ષીણ થાય છે; તે કારણથી ન કોઈ મારો શત્રુ છે અને કોઈ મારો પ્રિય એટલે મિત્ર છે.

ભાવાર્થ : જ્ઞાનસ્વરૂપ આત્માને યથાર્થસ્વરૂપે અવલોકતાં-અનુભવતાં રાગ-દ્વેષાદિ દોષોનો (ભૂમિકાનુસાર) અહીં જ અભાવ થાય છે; તેથી જ્ઞાની કહે છે કે, “આ જગતમાં મને કોઈ શત્રુ-મિત્રરૂપે ભાસતો નથી-અર્થાત્ વાસ્તવમાં કોઈ કોઈનો શત્રુ-મિત્ર થઈ શકતો નથી.”

यदि त्वमन्यस्य कस्यचिन्न शत्रुर्मित्रं वा तथापि तवान्यः कश्चिद्भविष्यतीत्याशंक्याह-

मामपश्यन्नयं लोको न मे शत्रुर्न च प्रियः ।

मां प्रपश्यन्नयं लोको न मे शत्रुर्न च प्रियः ॥ ૨૬ ॥

ટીકા- આત્મસ્વરૂપે પ્રતિપન્નેવાડયંલોકો મયિ શત્રુમિત્રભાવં પ્રતિપદ્યતે ? ન તાવદ પ્રતિપન્ને । યતઃ મામપશ્યન્નયં લોકો ન મે શત્રુર્ન ચ પ્રિયઃ । અપ્રતિપન્ને હિ વસ્તુસ્વરૂપે રાગાદ્યુત્પત્તાવતિપ્રસન્નઃ । નાપિ પ્રતિપન્ને યતઃ માં પ્રપશ્યન્નયં લોકો ન મે શત્રુર્ન ચ પ્રિયઃ । આત્મસ્વરૂપપ્રતીતૌ રાગાદિકપ્રક્ષયાત્ કથં ક્વ ચિદપિ શત્રુમિત્રભાવઃ સ્યાત્ ॥ ૨૬ ॥

જ્યારે આત્મા પ્રબુદ્ધ થઈ યથાર્થ વસ્તુસ્થિતિનો અનુભવ કરે છે, ત્યારે તેની રાગ-દ્વેષરૂપ ઇષ્ટ-અનિષ્ટની કલ્પના મટી જાય છે અને બાહ્ય સામગ્રીના બાધક-સાધક મનાતા જીવો પ્રત્યે તેને ઉપેક્ષાબુદ્ધિ રહે છે; તેથી તે ન કોઈને શત્રુ સમજે છે કે ન તો કોઈને મિત્ર માને છે. એ રીતે આત્મસ્વરૂપની ભાવનાના બળે તેના રાગ-દ્વેષાદિનો નાશ થતાં તેને કોઈ પ્રત્યે શત્રુ-મિત્રપણું રહેતું નથી.

વિશેષ

જ્ઞાનભાવનારૂપે પરિણમેલો જ્ઞાની વિચારે છે કે :-

“નિશ્ચયથી હું એક છું, શુદ્ધ છું, મમતારહિત છું, જ્ઞાન-દર્શનથી પૂર્ણ છું; તે સ્વભાવમાં રહેતો, તેમાં-તે ચૈતન્ય-અનુભવમાં લીન થતો હું આ કોઠાદિક સર્વ આસ્રવોને ક્ષય પમાડું છું.”^૧

સારાંશ એ કે જ્યારે જ્ઞાની પોતાના આત્મસ્વરૂપને યથાર્થપણે જાણી તેમાં લીન થાય છે, ત્યારે તેના આસ્રવ-ભાવો રાગદ્વેષાદિ વિકારો સ્વયં ઉત્પન્ન થતા નથી. આવી સ્થિતિમાં તેને કોઈ શત્રુ-મિત્ર ભાસતો નથી; તેને સર્વ પ્રત્યે સમભાવ પ્રગટે છે. ૨૫.

ભલે તું બીજા કોઈનો શત્રુ-મિત્ર ન હો, તો પણ બીજો કોઈ તો તારો શત્રુ-મિત્ર હશે ને ? આવી આશંકા કરી તેનું સમાધાન કરે છે :-

શ્લોક ૨૬

અન્યયાર્થ : (માં) મને-મારા આત્મસ્વરૂપને (અપશ્યન્) નહિ દેખતો (અયં લોકઃ) આ લોક-અજ્ઞાની પ્રાણિગણ (ન મે શત્રુઃ) મારો શત્રુ નથી (ન ચ પ્રિયઃ) અને મિત્ર નથી, તથા (માં) મને-મારા આત્મસ્વરૂપને (પ્રપશ્યન્) યથાર્થપણે દેખતો (અયં લોકઃ)

૧. હું એક, શુદ્ધ, મમત્વહીન હું, જ્ઞાન-દર્શનપૂર્ણ છું;

એમાં રહી સ્થિત, લીન એમાં, શીઘ્ર આ સૌ ક્ષય કરું.

(શ્રી સમયસાર-ગુ. આવૃત્તિ, ગાથા-૭૩)

અન્તરાત્મનો બહિરાત્મત્વત્યાગે પરમાત્મત્વપ્રાપ્તૌ ચોપાયત્વં દર્શયન્નાહ-

ત્યક્ત્વૈવં બહિરાત્માનમન્તરાત્મવ્યવસ્થિતઃ ।

ભાવયેત્પરમાત્માનં સર્વસંકલ્પવર્જિતમ્ ॥ ૨૭ ॥

ટીકા- એવમુક્તપ્રકારેણાન્તરાત્મવ્યવસ્થિતઃ સન્ બહિરાત્માનં ત્યક્ત્વા પરમાત્માનં ભાવયેત્ । કથંભૂતં ? સર્વસંકલ્પવર્જિતં વિકલ્પજાલરહિતં અથવા સર્વસંકલ્પવર્જિતઃ સન્ ભાવયેત્ ॥ ૨૭ ॥

આ લોક-જ્ઞાની જીવગણ (ન મે શત્રુઃ) ન મારો શત્રુ છે (ન ચ પ્રિયઃ) અને ન મિત્ર છે.

ટીકા : આત્મસ્વરૂપ સમજાય કે ન સમજાય તો પણ આ લોક મારા પ્રત્યે શત્રુ-મિત્રભાવ કેમ કરે ? પ્રથમ તો (આત્મસ્વરૂપ) ન સમજાય તો પણ તે ન કરે, કારણ કે આ લોક મને દેખતો નથી તેથી તે મારો શત્રુ નથી ને મારો મિત્ર નથી; જ્યાં વસ્તુસ્વરૂપ ન સમજાય ત્યાં પણ રાગાદિની ઉત્પત્તિ થાય તો અતિપ્રસંગ આવે.

(વસ્તુસ્વરૂપ) સમજવામાં આવતાં પણ ન (કોઈ મારો શત્રુ-મિત્ર છે), કારણ કે આ (જ્ઞાની) લોક મને દેખતો (જાણતો) હોવાથી, તે નથી મારો શત્રુ ને નથી મારો મિત્ર.

આત્મસ્વરૂપની પ્રતીતિ થતાં, રાગાદિનો ક્ષય (અભાવ) થવાથી ક્વચિત્ પણ શત્રુ-મિત્રભાવ કેવી રીતે હોઈ શકે ?

ભાવાર્થ : અંતરાત્મા સમાધાન કરે છે કે, ‘ અજ્ઞાની જનો તો મારા આત્માને દેખતા-જાણતા નથી. મારું આત્મસ્વરૂપ અતીન્દ્રિય હોવાથી તેમની ઈન્દ્રિયોને અગોચર છે, તેથી તેઓ મારા વિષયમાં શત્રુ-મિત્રની કલ્પના કેવી રીતે કરી શકે ? તેઓ મારા જડ શરીરને જ દેખે છે, શરીરથી અત્યંત ભિન્ન એવો મારો આત્મા તો દેખાતો નથી, તો ભલે તેઓ મારા શરીરને શત્રુ-મિત્ર માને; મને (મારા આત્માને) તેથી શું ?

જ્ઞાની જનો મારા શુદ્ધાત્મસ્વરૂપને યથાવત્ જાણતા હોવાથી તેમનામાં રાગ-દ્વેષાદિનો અભાવ છે, તેથી મારા પ્રત્યે તેમનામાં શત્રુ-મિત્રભાવ કેવી રીતે હોઈ શકે ?

આ રીતે જ્ઞાની કે અજ્ઞાની-કોઈ જીવ મારો શત્રુ નથી કે મિત્ર નથી. રહ.

અન્તરાત્માને બહિરાત્મપણાના ત્યાગનો અને પરમાત્મપણાની પ્રાપ્તિનો ઉપાય દર્શાવતાં કહે છે :-

શ્લોક ૨૭

અન્યાર્થ : (એવં) આવી રીતે (બહિરાત્માનં) બહિરાત્માને (ત્યક્ત્વા) તજી (અંતરાત્મવ્યવસ્થિતઃ) અંતરાત્મામાં વ્યવસ્થિત થઈ તથા (સર્વસંકલ્પવર્જિતં) સર્વ સંકલ્પોથી રહિત થઈને (પરમાત્માનં) પરમાત્માને (ભાવયેત્) ભાવવો.

તદ્ભવનાયા: ફલં દર્શયન્નાહ-

સોઽહમિત્યાત્તસંસ્કારસ્તસ્મિન્ ભાવનયા પુનઃ ।

તત્રૈવ દૃઢસંસ્કારાલ્લભતે હ્યાત્મનિ સ્થિતિમ્ ॥ ૨૮ ॥

ટીકા- યોઽનન્તજ્ઞાનાઘ્યાત્મકઃ પ્રસિદ્ધઃ પરમાત્મા સોઽહમિત્યેવમાત્તસંસ્કારઃ આત્તો ગૃહીતઃ સંસ્કારો વાસના યેન । કયા કસ્મિન્ ? ભાવનયા તસ્મિન્ પરમાત્મનિ ભાવનયા સોઽહમિત્યભેદાભ્યાસેન । પુનરિત્યન્તર્ગર્ભિતવીપ્સાર્થઃ । પુનઃ પુનસ્તસ્મિન્ ભાવનયા । તત્રૈવ પરમાત્મન્યેવ દૃઢસંસ્કારાત્ અવિચલભાવનાવશાત્ । લભતે પ્રાપ્નોતિ ધ્યાતા । હિ સ્ફુટમ્ । આત્મનિ સ્થિતિં આત્મન્યચલતાં અનંતજ્ઞાનાદિચતુષ્ટયરૂપતાં વા ॥ ૨૮ ॥

ટીકા : એવી રીતે એટલે ઉક્ત પ્રકારે અંતરાત્મામાં વ્યવસ્થિત થઈને અને બહિરાત્માનો ત્યાગ કરીને પરમાત્માની ભાવના કરવી, કેવા થઈને? સર્વ સંકલ્પોથી રહિત થઈને- વિકલ્પજલરહિત થઈને અર્થાત્ સર્વ સંકલ્પોથી મુક્ત થઈને (પરમાત્માની ભાવના કરવી). (૨૭).

ભાવાર્થ : પ્રથમ જીવ બહિરાત્મપણાને છોડી આત્મસ્વરૂપની સન્મુખ થતાં અંતરાત્મા થાય છે. ત્યારબાદ ક્રમે ક્રમે પુરુષાર્થ વધારી સર્વ વિકલ્પોથી રહિત થઈ જ્ઞાનાનંદસ્વરૂપ પરમાત્માની આરાધના કરે છે, અર્થાત્ તેમાં લીન થઈ તદ્દ્રૂપ બનવાની ભાવના ભાવે છે. એ પરમાત્મપદની પ્રાપ્તિનો ઉપાય છે. ૨૭.

તે ભાવનાનું ફળ દર્શાવતાં કહે છે :-

શ્લોક ૨૮

અન્યયાર્થ : (તસ્મિન્) તેમાં-પરમાત્મપદમાં (ભાવનયા) ભાવના કરતા રહેવાથી (સઃ અહં) તે-અનંતજ્ઞાનસ્વરૂપ પરમાત્મા-‘હું છું’ (ઈતિ) એવા (આત્તસંસ્કારઃ) સંસ્કાર પામેલો તે-જ્ઞાની-પુરુષ-(પુનઃ) વારંવાર (તત્ર એવ) તેમાં જ-આત્મ-સ્વરૂપમાં જ (દૃઢ સંસ્કારાત્) દૃઢ સંસ્કારને લીધે (હિ) નિશ્ચયથી (આત્મનિ) આત્મામાં (સ્થિતિં લભતે) સ્થિરતા પ્રાપ્ત કરે છે.

ટીકા : જે અનંતજ્ઞાનાદિસ્વરૂપ પ્રસિદ્ધ પરમાત્મા છે તે ‘હું છું’ એવો સંસ્કાર પામી અર્થાત્ એવો સંસ્કાર એટલે વાસના ગ્રહીને, શા વડે? શામાં? તેની ભાવના વડે અર્થાત્ પરમાત્માની ભાવના વડે તે ‘હું છું’ એવા અભેદ અભ્યાસ વડે, તેની વારંવાર ભાવનાથી તેના જ એટલે પરમાત્માના જ દૃઢ સંસ્કારને લીધે અવિચલ ભાવનાને લીધે ધ્યાતા ખરેખર આત્મામાં સ્થિતિ પામે છે-પ્રાપ્ત કરે છે-અર્થાત્ આત્મામાં અચલતા વા અનંતજ્ઞાનાદિચતુષ્ટયરૂપતા પ્રાપ્ત કરે છે.

નન્વાત્મભાવનાવિષયે કષ્ટપરમ્પરાસદ્ભાવેન ભયોત્પત્તે: કથં કસ્યચિત્તત્ર પ્રવૃત્તિરિત્યાશઙ્ગાં
નિરાકુર્વન્નાહ-

મૂઢાત્મા યત્ર વિશ્વસ્તસ્તતો નાન્યદ્વયાસ્પદમ્ ।

યતો ભીતસ્તતો નાન્યદભયસ્થાનમાત્મનઃ ॥ ૨૧ ॥

ટીકા- મૂઢાત્મા બહિરાત્મા । યત્ર શરીરપુત્રકલત્રાદિષુ । વિશ્વસ્તોઽવંચકાભિપ્રાયેણ
વિશ્વાસં પ્રતિપત્નઃ -મદીયા એતે અહમેતેષામિતિઅભેદબુદ્ધિં ગત इत्यર્થઃ । તતો નાન્યદ્વયાસ્પદં
તતઃ શરીરાદેર્નાન્યદ્વયાસ્પદં સંસારદુઃખત્રાસસ્વાસ્પદં સ્થાનમ્ । યતો ભીતઃ યતઃ
પરમાત્મસ્વરૂપસંવેદનાદ્ભીતઃ ત્રસ્ત । તતો નાન્યદભયસ્થાનં તતઃ સ્વસંવેદનાત્ નાન્યત્
અભયસ્ય સંસારદુઃખત્રાસાભાવસ્ય સ્થાનમાસ્પદમ્ । સુખાસ્પદં તતો નાન્યદિત્યર્થઃ ॥ ૨૧ ॥

ભાવાર્થ : અનંતજ્ઞાનસ્વરૂપ પરમાત્મા તે જ ‘હું છું’ એવી વારંવાર અભેદ ભાવના
ભાવવાથી તેના સંસ્કાર દૃઢ થાય છે અને તેવા સંસ્કારને લીધે આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિર થઈ જીવ
અનંતચતુષ્ટયરૂપ પરમપદની પ્રાપ્તિ કરે છે.

વિશેષ

જ્યારે અંતરાત્મા સ્વસન્મુખ થઈ પોતાને સિદ્ધ સમાન શુદ્ધ, બુદ્ધ ચૈતન્યઘન, સુખ-ધામ
અને અનંતચતુષ્ટયાદિરૂપ ધ્યાવે છે-વારંવાર ભાવે છે, ત્યારે અભેદ અવિચલ ભાવનાના બળે તે
શુદ્ધાત્મસ્વરૂપમાં તન્મય થઈ જાય છે. તે વખતે તેને અનિર્વચનીય આનંદનો અનુભવ થાય છે.
પરમાત્મસ્વરૂપમાં લીન થતાં તે સ્વયં પરમાત્મા થઈ જાય છે. આ પરમાત્મસ્વરૂપની દૃઢ
ભાવનાનું ફલ છે.

“જે પરમાત્મા છે તે જ હું છું-એવી વારંવાર ભાવના ભાવતાં શુદ્ધસ્વાત્મામાં જે લીનતા
થાય છે, તે કોઈ વચન-અગોચર યોગ છે-સમાધિરૂપ ધ્યાન છે.”^૧

આવી રીતે પરમાત્મભાવનાના દૃઢ સંસ્કારથી આત્મા પરમાત્મા થઈ જાય છે. ૨૮.

આત્મ-ભાવનાના વિષયમાં કષ્ટપરંપરાના સદ્ભાવને લીધે ભયની ઉત્પત્તિની સંભાવના
રહે છે, તો તેમાં કોઈની કેવી રીતે પ્રવૃત્તિ થાય? એવી આશંકાનું નિરાકરણ કરતાં કહે છે :-

શ્લોક ૨૯

અન્યયાર્થ : (મૂઢાત્મા) અજ્ઞાની બહિરાત્મા (યત્ર) જેમાં-શરીર-પુત્ર-મિત્રાદિ બાહ્ય
પદાર્થોમાં (વિશ્વસ્તઃ) વિશ્વાસ કરે છે (તતઃ) તેનાથી-શરીરાદિ બાહ્ય પદાર્થોથી (અન્યત્) બીજું કોઈ
(ભયાસ્પદં ન) ભયનું સ્થાન નથી અને (યતઃ) જેનાથી-પરમાત્મસ્વરૂપના અનુભવથી (ભીતઃ)
(ભયાસ્પદં ન) ભયનું સ્થાન નથી અને (યતઃ) જેનાથી-પરમાત્મસ્વરૂપના અનુભવથી (ભીતઃ)

૧. જુઓ: ‘અધ્યાત્મરહસ્ય’ - શ્લોક ૫૭.

તે ડરે છે (તત: અન્યત્) તેનાથી બીજું કાંઈ (આત્મન:) આત્માને (અભયસ્થાનં ન) નિર્ભયતાનું સ્થાન નથી.

ટીકા : મૂઢાત્મા એટલે બહિરાત્મા જ્યાં એટલે શરીર-પુત્ર-ભાર્યાદિમાં વિશ્વાસ કરે છે- અવંચક અભિપ્રાયથી (તેઓ મને ઠગશે નહિ એવા અભિપ્રાયથી) વિશ્વાસ પામે છે- ‘ તે મારાં છે અને હું તેમનો છું ’ એવી અભેદબુદ્ધિ કરે છે-એવો અર્થ છે. તેનાથી બીજું કોઈ ભયનું સ્થાન નથી-તેનાથી એટલે શરીરાદિથી બીજું ભયનું સ્થાન-અર્થાત્ સંસારદુઃખના ત્રાસનું સ્થાન નથી.

જેનાથી ભય પામે છે-જેનાથી એટલે પરમાત્મસ્વરૂપના સંવેદનથી ભય પામે છે-ત્રાસે છે, તેનાથી બીજું કોઈ અભયસ્થાન નથી-તેનાથી એટલે સ્વસંવેદનથી બીજું અભયનું-સંસારદુઃખના ત્રાસના અભાવનું સ્થાન નથી. તેનાથી બીજું સુખનું સ્થાન નથી-એવો અર્થ છે.

ભાવાર્થ : શરીર-પુત્રાદિ જે ભયનું સ્થાન છે-દુઃખનું કારણ છે તેમાં બહિરાત્મા આત્મબુદ્ધિ કરી વિશ્વાસ કરે છે અને પરમાત્મસ્વરૂપ જે નિર્ભય સ્થાન છે, પરમશરણરૂપ છે અને સુખનું કારણ છે, તેના સંવેદનને કષ્ટરૂપ માની ડરે છે.

અજ્ઞાની બાહ્ય શરીરાદિમાં સુખ માની તેમાં નિ:શંકપણે પ્રવર્તે છે, પણ વાસ્તવમાં તેઓ મૃગજળ સમાન છે. તેમાં કાંઈ સુખ નથી; તે કોઈનું શરણ નથી કે કોઈનું વિશ્વાસનું-અભયનું સ્થાન નથી. એક શુદ્ધાત્મસ્વરૂપ જ અભયરૂપ છે, તે જ શરણનું સ્થાન છે અને તે જ જગતના જીવોને ભવ-ભયમાંથી રક્ષા કરનાર પરમ તત્ત્વ છે.

વિશેષ

જેમ પિત્ત-જ્વરવાળા રોગીને મીઠું દૂધ પણ કડવું લાગે છે, તેમ બહિરાત્માને પરમ સુખદાયી પરમાત્મસ્વરૂપની ભાવના પણ કષ્ટદાયી લાગે છે; તેથી તે આત્મસ્વરૂપની ભાવનાને ભાવતો નથી પણ વિષય-કષાયની જ ભાવના ભાવે છે.

વળી, “ રાગાદિ પ્રગટ એ દુઃખ દૈન, તિનહીકો સેવત ગિનત ચૈન;

... .. (૨/૫)

આત્મહિત-હેતુ વિરાગ જ્ઞાન, તે લખૈ આપકું કષ્ટદાન. ” (૨/૬)

રાગાદિ વિષય-કષાયો આત્માને અહિતરૂપ છે-દુઃખદાયક છે, છતાં અજ્ઞાની તેમાં હિત માની-સુખ માની-પ્રવર્તે છે અને જ્ઞાન-વૈરાગ્ય જે આત્માને હિતકર છે તેને અહિતરૂપ-કષ્ટરૂપ માને છે.

વળી અજ્ઞાની જીવને ઉદ્દેશીને શ્રીમદ્ રાજચંદ્રે કહ્યું છે કે- “ અરે જીવ !

“ અનંત સુખ નામ દુઃખ, ત્યાં રહી ન મિત્રતા,
અનંત દુઃખ નામ સુખ, પ્રેમ ત્યાં વિચિત્રતા !

તસ્યાત્મનઃ કીદશઃ તત્ પ્રતિપત્યુપાય ઇત્યાહ-

સર્વેન્દ્રિયાણિ સંયમ્ય સ્તિમિતેનાન્તરાત્મના

યત્ક્ષણં પશ્યતો ભાતિ તત્તત્ત્વં પરમાત્મનઃ ॥ ૩૦ ॥

ટીકા- સંયમ્ય સ્વવિષયે ગચ્છન્તિ નિરુદ્ધ્ય। કાનિ ? સર્વેન્દ્રિયાણિ પચ્ચાપીન્દ્રિયાણિ। તદનન્તરં સ્તિમિતેન સ્થિરીભૂતેન। અન્તરાત્મના મનસા। યત્સ્વરૂપં ભાતિ। કિં કુર્વતઃ ? ક્ષણં પશ્યતઃ ક્ષણમાત્રમનુભવતઃ બહુતરકાલં મનસા સ્થિરીકર્તુમશક્યત્વાત્ સ્તોકકાલં મનોનિરોધં કૃત્વા પશ્યતો યચ્ચિદાનન્દસ્વરૂપં પ્રતિભાતિ તત્તત્ત્વં તદ્રૂપં તત્ત્વં સ્વરૂપં પરમાત્મનઃ ॥ ૩૦ ॥

ઉઘાડ ન્યાય-નેત્રને, નિહાળ રે! નિહાળ તું,
નિવૃત્તિ શીઘ્રમેવ ધારી, તે પ્રવૃત્તિ બાળ તું.”

“ અહા! જે અનંતસુખનું ધામ છે એવા ચૈતન્ય-સ્વભાવમાં તો તને મિત્રતા ન રહી-તેમાં ઉત્સાહ અને પ્રેમ ન આવ્યો અને અનંત દુઃખનું ધામ એવા જે બાહ્ય વિષયો-તેમાં તને સુખબુદ્ધિ થઈ-પ્રેમ આવ્યો-ઉત્સાહ આવ્યો, એ કેવી વિચિત્રતા છે! અરે જીવ! હવે તારાં જ્ઞાન-ચક્ષુને ઉઘાડીને જો, રે જો, કે, ‘તારો સ્વભાવ દુઃખરૂપ નથી, પણ બાહ્ય વિષયો તરફનું તારું વલણ એકાંત દુઃખરૂપ છે. તેમાં સ્વપ્નેય સુખ નથી’ આમ વિવેકથી વિચારી તારા અંતર સ્વભાવ તરફ વળ અને બાહ્ય વિષયોમાં સુખ-બુદ્ધિ છોડીને તેમનાથી નિવૃત્ત થા, નિત્ય નિર્ભય સ્થાન અને સુખનું ધામ તો તારો આત્મા જ છે.”

તેથી શુદ્ધાત્મસ્વરૂપના સ્વસંવેદન સિવાય અન્ય કોઈ અભય સ્થાન નથી. સંસાર-દુઃખના ત્રાસના અભાવનું તે એક જ સ્થાન છે, અર્થાત્ સુખનું એ એક જ સ્થાન છે, શરીર-પુત્રાદિ બાહ્ય પદાર્થો-કોઈ સુખનું સ્થાન નથી. ૨૯.

તે આત્મસ્વરૂપની પ્રાપ્તિનો ઉપાય કેવો છે તે કહે છે:-

શ્લોક ૩૦

અન્વયાર્થ : (સર્વેન્દ્રિયાણિ) સર્વ ઇન્દ્રિયોને (સંયમ્ય) રોકીને (સ્તિમિતેન) સ્થિર થએલા (અન્તરાત્મના) અન્તરાત્માદ્વારા (ક્ષણં પ્રપશ્યતઃ) ક્ષણ માત્ર જોનારને-અનુભવ કરનાર જીવને (યત્) જે-ચિદાનંદસ્વરૂપ (ભાતિ) પ્રતિભાસે છે (તત્) તે (પરમાત્મનઃ તત્ત્વમ્) પરમાત્માનું સ્વરૂપ છે.

ટીકા : પોતપોતાના વિષયોમાં જતી-પ્રવર્તતી-કોણ (પ્રવર્તતી)? સર્વ ઇન્દ્રિયો, એટલે પાંચે ઇન્દ્રિયો, તેને રોકીને-નિરોધીને, ત્યારબાદ સ્થિર થએલા અન્તરાત્મા વડે એટલે મન વડે જે સ્વરૂપ ભાસે છે, શું કરતાં? ક્ષણ વાર જોતાં-ક્ષણમાત્ર અનુભવતાં-અર્થાત્ બહુ

કસ્મિન્નારાધિતે તત્સ્વરૂપ-પ્રાસિર્ભવિષ્યતીત્યાશઙ્કયાહ-

યઃ પરમાત્મા સ એવાઽહં યોઽહં સ પરમસ્તતઃ ।

અહમેવ મયોપાસ્યો નાન્યઃ કશ્ચિદિતિસ્થિતિ ॥ ૩૧ ॥

ટીકા- યઃ પ્રસિદ્ધઃ પર ઉત્કૃષ્ટ આત્મા સ એવાહં । યોઽહં યઃ સ્વસંવેદનેન પ્રસિદ્ધોઽલમન્તરાત્મા સ પરમઃ પરમાત્મા । તતો યતો મયા સહ પરમાત્મનોઽભેદસ્તતોઽહમેવ મયા ઉપાસ્ય આરાધ્યઃ । નાન્યઃ કશ્ચિન્મયોપાસ્ય ઇતિ સ્થિતિઃ । એવં સ્વરૂપ એવારાધ્યારાધકભાવવ્યવસ્થા ॥ ૩૧ ॥

કાલ સુધી મનને સ્થિર કરવું અશક્ય હોવાથી થોડા કલાક સુધી મનનો નિરોધ કરીને દેખતાં-જે ચિદાનંદસ્વરૂપ પ્રતિભાસે છે, તે પરમાત્માનું તત્ત્વ-તદ્રૂપ તત્ત્વ-સ્વરૂપ છે.

ભાવાર્થ :- સર્વ ઇન્દ્રિયોના વિષયોમાં ભમતી-પ્રવર્તતી ચિત્તવૃત્તિને રોકીને અર્થાત્ અન્તર્જલ્પાદિ સંકલ્પ-વિકલ્પોથી રહિત થઈને, ઉપયોગને પોતાના ચિદાનંદ સ્વરૂપમાં સ્થિર કરવો. તે આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિર થતાં પરમાત્મસ્વરૂપનો પ્રતિભાસ થાય છે.

પાંચ ઇન્દ્રિયોના વિષયો તરફનું વલણ છોડી અને મનના સંકલ્પ-વિકલ્પો તોડી જ્ઞાનાનંદ સ્વભાવમાં એકાગ્ર થવું-સ્થિર થવું તે પરમાત્મ-પ્રાપ્તિનો ઉપાય છે.

વિશેષ

આત્મા અતીન્દ્રિય સુખનો ભંડાર છે એવી દ્રષ્ટિ થતાં રાગની-વિકારની રુચિ તથા ઇન્દ્રિયોના વિષયો તરફની પ્રવૃત્તિ અટકી જાય છે. પર તરફની વૃત્તિ રોકાઈ જતાં, ઉપયોગ આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિર થાય છે, અને આત્માના આનંદકંદનો અનુભવ થાય છે. આ સમ્યક્દર્શન છે ને તે જ સમાધિ છે. તે વડે જ પરમાત્મપદ પમાય છે. ૩૦.

કોની આરાધના કરવાથી તે સ્વરૂપની પ્રાપ્તિ થાય ? એવી આશંકા કરી કહે છે:-

શ્લોક ૩૧

અન્વયાર્થ : (યઃ) જે (પરાત્મા) પરમાત્મા છે (સઃ એવ) તે જ (અહં) હું છું, તથા (યઃ) જે (અહં) હું છું (સઃ) તે (પરમઃ) પરમાત્મા છે; (તતઃ) તેથી (અહં એવ) હું જ (મયા) મારા વડે (ઉપાસ્યઃ) ઉપાસવા યોગ્ય છું, (કઃ ચિત્ અન્યઃ ન) બીજો કોઈ (ઉપાસ્ય) નથી, (ઇતિ સ્થિતિઃ) એવી વસ્તુસ્થિતિ છે.

ટીકા : જે પ્રસિદ્ધ પર એટલે ઉત્કૃષ્ટ આત્મા છે તે જ હું છું. જે હું-અર્થાત્ જે સ્વસંવેદનથી પ્રસિદ્ધ હું અંતરાત્મા-તે પરમ એટલે પરમાત્મા છે. મારી સાથે પરમાત્માનો અભેદ છે, તેથી

પર]

સમાધિતંત્ર

હું જ મારા વડે ઉપાસના કરવા યોગ્ય-આરાધવા યોગ્ય છું, બીજો કોઈ મારા વડે ઉપાસવા યોગ્ય નથી. એવી સ્થિતિ છે-અર્થાત્ એવું સ્વરૂપ જ છે-એવી આરાધ્ય-આરાધકની વ્યવસ્થા છે.

ભાવાર્થ : અંતરાત્મા વિચારે છે કે, “ મારો અંતરાત્મા સ્વસંવેદનથી પ્રસિદ્ધ છે. વાસ્તવમાં તે અરિહંત અને સિદ્ધ સમાન છે અર્થાત્ પરમાત્મા છે. તેની અભેદપણે ઉપાસના કરવાથી હું પોતે જ પરમાત્મા થઈ શકું તેમ છું. માટે હું જ (મારો શુદ્ધાત્મા જ) મારે પોતાને ઉપાસ્ય છું; બીજો કોઈ ઉપાસના કરવા યોગ્ય નથી. હું પોતે જ ઉપાસ્ય અને ઉપાસક છું.’

વિશેષ

“ ખરેખર અર્હંતને દ્રવ્યપણે, ગુણપણે અને પર્યાયપણે જાણે છે તે ખરેખર આત્માને જાણે છે, કારણ કે બન્નેમાં નિશ્ચયથી તફાવત નથી. ”^૧

જ્યારે અંતરાત્મા પોતાને સિદ્ધ સમાન શુદ્ધ, બુદ્ધ અને જ્ઞાતા-દૃષ્ટારૂપ અનુભવે છે અને અભેદ ભાવનાના બળે શુદ્ધાત્મસ્વરૂપમાં તન્મય થઈ જાય છે ત્યારે તે સર્વ કર્મ-બંધનથી મુક્ત થઈ પરમાત્મા બની જાય છે તેટલા માટે પોતે ઉપાસક અને પોતાનું શુદ્ધાત્મસ્વરૂપ ઉપાસ્ય છે, એમ સમજી અને નિર્ણય કરી અંતર્મુખ થઈને પોતાના સ્વસંવેદન જ્ઞાન વડે નિજ શુદ્ધાત્માની ઉપાસના કરવી તે પરમાત્મપદની પ્રાપ્તિનો ઉપાય છે.

‘ સિદ્ધ સમાન સદા પદ મેરો ’-સિદ્ધના જેવું જ પરિપૂર્ણ મારું સ્વરૂપ શક્તિરૂપે છે. પરમાત્મપદ બહારમાં નથી. તે તો મારામાં જ છે, એવી નિરંતર ભાવનાના બળથી આત્મા પરમાત્મા બની શકે છે. તેવી તેની શક્તિ છે. જે આ શક્તિનું શ્રદ્ધા-જ્ઞાન કરે છે તે જ પોતાના શુદ્ધાત્મામાં રમણતા કરી પરમાત્મપદને પ્રાપ્ત કરે છે.

આ જ આરાધ્ય-આરાધક ભાવની વ્યવસ્થાનું સ્વરૂપ છે. ૩૧.

તે જ બતાવીને કહે છે :-

શ્લોક ૩૨

અન્વયાર્થ : (માં) મને-મારા આત્માને (વિષયેભ્યઃ) પંચેન્દ્રિયોના વિષયોથી (પ્રચ્યાવ્ય) હઠાવીને (મયા એવ) મારા જ વડે-પોતાના જ આત્મા વડે (અહં) હું (મયિ સ્થિતં) મારામાં સ્થિત (પરમાનંદનિર્વૃત્તમ્) પરમ આનંદથી નિર્વૃત્ત (રચાયેલા) (બોધાત્માનં) જ્ઞાનસ્વરૂપ આત્માને (પ્રપન્નોઽસ્મિ) પ્રાપ્ત થયો છું.

૧. જે જાણતો અર્હંતને ગુણ, દ્રવ્ય ને પર્યાયપણે,
તે જીવ જાણે આત્મને, તસુ મોહ પામે લય ખરે. (૮૦)
(જુઓ : ટીકા-શ્રી પ્રવચનસાર, ગુ. આવૃત્તિ-ગા. ૮૦)

एतदेव दर्शयन्नाह-

प्रच्याव्य विषयेभ्योऽहं मां मयैव मयि स्थितम् ।

बोधात्मानं प्रपन्नोऽस्मि परमानन्दनिर्वृतम् ॥ ३२ ॥

टीका- मामात्मानમહં પ્રપન્નોઽસ્મિ ભવામિ કિં કૃત્વા ? પ્રચ્યાવ્ય વ્યાવૃત્ય કેભ્યઃ ? વિષયેભ્યઃ । કેન કૃત્વા ? મયૈવાત્મસ્વરૂપેણૈવ કરણાત્મના । ક્વ સ્થિતં મામ્ પ્રપન્નોઽહં ? મયિ સ્થિતં આત્મસ્વરૂપ એવ સ્થિતમ્ । કથમ્ભૂતં માં ? બોધાત્માનં જ્ઞાનસ્વરૂપમ્ । પુનરપિ કથમ્ભૂતમ્ ? પરમાનન્દનિર્વૃતં પરમશ્ચાસાવાનન્દશ્ચ સુખં તેન નિર્વૃતં સુખીભૂતમ્ અથવા પરમાનન્દનિર્વૃતોઽહમ્ ॥ ૩૨ ॥

ટીકા : હું મને એટલે મારા આત્માને પ્રાપ્ત થયો છું. શું કરીને ? (મારા આત્માને) છોડાવીને-પાછો વાળીને, શાનાથી ? વિષયોથી. શા વડે કરીને ? મારા જ વડે એટલે કરણ (સાધન) રૂપ આત્મસ્વરૂપ વડે જ; ક્યાં રહેલા એવા મને હું પ્રાપ્ત થયો છું ? મારામાં રહેલાને અર્થાત્ આત્મસ્વરૂપમાં જ રહેલાને. કેવા મને ? બોધાત્માને એટલે જ્ઞાનસ્વરૂપને. વળી કેવા મને ? પરમ આનંદથી નિર્વૃત્ત (રચાયેલા) ને-પરમ આનંદ એટલે સુખ, તેનાથી નિર્વૃત્ત (રચાયેલા)-સુખ થએલાને (એવા મને એટલે આત્માને પ્રાપ્ત થયો છું); અથવા, હું પરમ આનંદથી નિર્વૃત્ત (પરિપૂર્ણ) છું.

ભાવાર્થ : બાહ્ય ઈન્દ્રિયોના વિષયોથી મારા આત્માને છોડાવીને મારામાં રહેલા પરમ આનંદથી પરિપૂર્ણ જ્ઞાનસ્વરૂપ આત્માને, હું મારા જ પુરુષાર્થથી પામ્યો છું.

વિશેષ

આ શ્લોકમાં ‘મયા એવ’ અને ‘મયિ સ્થિતં’-એ શબ્દો બહુ અર્થસૂચક છે તે બતાવે છે કે પરમાત્મપદ મારામાં-આત્મામાં છે, બીજે બહાર કોઈ ઠેકાણે નથી અને તે પદ હું આત્મ સન્મુખ થઈને પુરુષાર્થ કરું તો જ પ્રાપ્ત થાય, બીજા કોઈ બાહ્ય સાધનથી કે કોઈની કૃપાથી તે પ્રાપ્ત થાય નહિ. પરમાત્મપદની પ્રાપ્તિ માટે તે સ્વાવલંબનનું ગ્રહણ અને પરાવલંબનનો ત્યાગ સૂચવે છે.

વળી આચાર્યે દર્શાવ્યું છે કે આત્મસ્વરૂપની પ્રાપ્તિ મેં મારા આત્મબળ વડે જ કરી છે. એમ પોતાનો આત્મવૈભવ બતાવી મુમુક્ષુ જીવોને પ્રેરણા કરી છે કે, ‘તમે પણ સ્વતઃ એટલે પોતાના આત્મસામર્થ્યથી જ પરમ પદની પ્રાપ્તિ કરો.’

આત્મા અને પરપદાર્થોને (ઈન્દ્રિયોના વિષયોને) ભિન્ન કરવામાં અને આત્માને ગ્રહણ કરવામાં

एवमात्मानं शरीरादभिन्नं यो न जानाति तं प्रत्याह-

यो न वेत्ति परं देहादेवमात्मानमव्ययम् ।

लभते स न निर्वाणं तप्त्वाऽपि परमं तपः ॥ ३३ ॥

टीका- यः प्रतिपन्नाद्देहात्परं भिन्नमात्मानमेवमुक्तप्रकारेण न वेत्ति । किं विशिष्टम् । अव्ययं अपरित्यक्तानन्तचतुष्टयस्वरूपम् । स प्रतिपन्नान्न निर्वाणं लभते । किं कृत्वा ? तप्त्वाऽपि । किं तत् ? परमं तपः ॥ ३३ ॥

કરણ (સાધન) જુદાં નથી; પ્રજ્ઞા એક જ કરણ છે, તે વડે જ આત્માને ભિન્ન કરાય છે અને તે વડે જ તેને ગ્રહણ કરાય છે.^૧

અહીં સાધ્ય સાધન એક જ છે. ‘ભિન્ન ભિન્ન નથી’-એમ બતાવ્યું છે. ૩૨.

એવી રીતે આત્માને શરીરથી ભિન્ન જે જાણતો નથી તેના પ્રતિ કહે છે:-

શ્લોક ૩૩

અન્યર્થ : (एवं) ઉક્ત પ્રકારે (यः) જે (अव्ययं) અવિનાશી (आत्मानं) આત્માને (देहात्) શરીરથી (परं न वेत्ति) ભિન્ન જાણતો નથી (सः) તે (परमं तपः तप्त्वापि) ઘોર તપશ્ચરણ કરવા છતાં (निर्वाणं) મોક્ષ (न लभते) પ્રાપ્ત કરતો નથી.

ટીકા : જે પ્રાપ્ત થયેલા દેહથી આત્માને, એ રીતે-ઉક્ત પ્રકારે ભિન્ન જાણતો નથી, કેવા આત્માને ? અવ્યય અર્થાત્ જેણે અનંતચતુષ્ટય સ્વરૂપનો ત્યાગ કર્યો નથી તેવા (આત્માને), તે પ્રાપ્ત થયેલા દેહથી નિર્વાણ પામતો નથી. શું કરીને ? તપ્યા છતાં, શું તપીને ? પરમ તપને.

ભાવાર્થ :- જે જીવ અવિનાશી આત્માને દેહથી ભિન્ન જાણતો નથી-અનુભવતો નથી, તે ઘોર તપ કરે તો પણ સમ્યક્ત્વ કે નિર્વાણને પામતો નથી.

આત્મા અવિનાશી ચૈતન્યસ્વરૂપ જ્ઞાનાનંદમય છે અને શરીર ઇન્દ્રિયાદિ અચેતન-જડ છે. બન્નેનાં લક્ષણ ભિન્ન ભિન્ન છે, તેથી તેઓ એકબીજાથી ભિન્ન છે. આમ જે જીવ જાણતો નથી તે અજ્ઞાની છે, સ્વ-પરના ભેદ-વિજ્ઞાનથી રહિત છે. શરીરાદિ જડ ક્રિયાને જીવ કરી શકે છે એમ માની તે રાગ-દ્વેષ કરે છે અને તેથી ઘોર તપ કરવા છતાં તે ધર્મ પામતો નથી.

૧. જુઓ : શ્રી સમયસાર ગુ. આવૃત્તિ-ગાથા ૨૯૪, ૨૯૬-

‘ પ્રજ્ઞા છીણી થકી છેદતાં, બન્ને જુદા પડી જાય છે. ’ (૨૯૪)

.....

‘ પ્રજ્ઞાથી જેમ જુદો કર્યો, ત્યમ ગ્રહણ પણ પ્રજ્ઞા વડે. ’ (૨૯૬)

નનુ પરમતપોઽનુષ્ઠાયિનાં મહાદુઃખોત્પત્તિતો મનઃ ખેદસદ્ભાવાત્કથં નિર્વાણપ્રાપ્સિરિતિ વદન્તં પ્રત્યાહ-

આત્મદેહાન્તરજ્ઞાનજનિતાહ્વાદનિર્વૃત્તઃ ।

તપસા દુષ્કૃતં ઘોરં ભુજ્ઞાનોઽપિ ન ચિદ્યતે ॥ ૩૪ ॥

ટીકા- આત્મા ચ દેહશ્ચ તયોરન્તરજ્ઞાનં ભેદજ્ઞાનં તેન જનિતશ્ચાસાવાહ્વાદશ્ચ

વિશેષ

જ્ઞાનસ્વરૂપ આત્માના ભાન વિના જીવ ભલે વ્રત-તપ-નિયમ-શીલાદિ આચરે તો પણ તે કર્મબંધનથી છૂટશે નહિ-નિર્વાણ પામશે નહિ.^૧

આત્મભાન વિના અજ્ઞાની જે તપાદિ કરે છે તે બધો કાય-કલેશ છે. તેનાથી ચૈતન્યની શાંતિનું વેદન નથી. તે ખરેખર તપ નથી પણ 'તાપ' છે-કલેશ છે. તેનાથી મુક્તિની પ્રાપ્તિ કદી થતી નથી, પરંતુ જેનાથી ચૈતન્યનું વ્રતપન હોય, ચૈતન્યના આનંદનો અનુભવ હોય તે જ ખરું તપ છે. તેનાથી જ નિર્વાણની પ્રાપ્તિ થાય છે.

માટે પ્રથમ ભેદ-જ્ઞાનદ્વારા સ્વાત્માનું જ અવલંબન કરી તેમાં જ લીનતા કરવી તે જ એક નિર્વાણ-પ્રાપ્તિનો ઉપાય છે. બીજા બધા ઉપાય જૂઠા છે, દુઃખદાયક છે અને સંસારનું કારણ છે. ૩૩.

પરમ તપ કરનારાઓને મહાદુઃખની ઉત્પત્તિ થવાથી તથા મનમાં ખેદ થવાથી નિર્વાણની પ્રાપ્તિ કેમ સંભવે? એવી શંકા કરનાર પ્રતિ કહે છે:-

શ્લોક ૩૪

અન્યયાર્થ : (આત્મદેહાન્તરજ્ઞાનજનિતાહ્વાદનિર્વૃત્તઃ) આત્મા અને દેહના ભેદ-વિજ્ઞાનથી ઉત્પન્ન થએલા આહ્લાદથી જે આનંદિત છે તે (તપસા) તપદ્વારા (ઘોરં દુષ્કૃતં) ભયાનક દુષ્કર્મો (ભુજ્ઞાનઃ અપિ) ભોગવતો હોવા છતાં (ન ચિદ્યતે) ખેદ પામતો નથી.

ટીકા : આત્મા અને દેહ-તે બંનેના અંતરજ્ઞાન-ભેદજ્ઞાનથી જે આહ્લાદ અર્થાત્ પરમ પ્રસન્નતા (પ્રશાન્તિ) ઉત્પન્ન થાય છે તેનાથી આનંદિત એટલે સુખી થઈને, બાર પ્રકારના તપે કરી ઘોર દુષ્કર્મને ભોગવતો છતાં અર્થાત્ ભયાનક દુષ્કર્મના વિપાકને (ફલને) અનુભવતો હોવા છતાં, તે ખિન્ન થતો નથી-ખેદ પામતો નથી.

૧. પરમાર્થમાં અણસ્થિત જે તપને કરે, વ્રતને ધરે,
સઘળુંય તે તપ બાળ ને વ્રત બાળ સર્વજ્ઞો કહે. (૧૫૨)
વ્રત-નિયમને ધારે ભલે, તપ-શીલને પણ આચરે,
પરમાર્થથી જે બાહ્ય, તે નિર્વાણ-પ્રાપ્તિ નહિ કરે. (૧૫૩)
(શ્રી સમયસાર ગુ. આવૃત્તિ-ગાથા ૧૫૨, ૧૫૩)

પરમપ્રસત્તિસ્તેન નિર્વૃત્તઃ સુખીભૂતઃ સન્ । તપસા દ્વાદશવિધેન કૃત્વા । દુષ્કૃતં ઘોરં ભુજ્ઞાનોડપિ
દુષ્કર્મણો રૌદ્રસ્ય વિપાકમનુભવન્નપિ । ન ખિદ્યતે ન ખેદં ગચ્છતિ ॥ ૩૪ ॥

ભાવાર્થ : જેને આત્મા અને શરીરનું ભેદજ્ઞાન વર્તે છે, તે ચૈતન્યસ્વરૂપમાં એકાગ્ર થઈ અતીન્દ્રિય આનંદમાં ઝૂલતો હોવાથી તેને સહેજે ઉપવાસાદિ બાર પ્રકારનાં તપ હોય છે. તેનાથી તેને મનમાં ખેદ થતો નથી અને તપશ્ચરણના કાળે ઘોર દુષ્કર્મના ફલસ્વરૂપ બાહ્ય રોગાદિ કે ઉપસર્ગાદિનાં કારણો ઉપસ્થિત હોવા છતાં, તેના આનંદમાં બાધા આવતી નથી, અર્થાત્ તે ખેદખિન્ન થતો નથી.

વિશેષ

જેમ સુવર્ણ, અગ્નિથી તપ્ત હોવા છતાં, તેના સુવર્ણપણાને છોડતું નથી, તેમ જ્ઞાની કર્મના ઉદયથી તપ્ત હોવા છતાં પોતાના જ્ઞાનીપણાને છોડતો નથી.^૧

સાધકની નીચલી દશામાં સમ્યક્દષ્ટિને રોગ, ઉપસર્ગાદિ આવી પડે તો અસ્થિરતાના કારણે તેને થોડી આકુલતા થાય છે અને તેના પ્રતિકારની પણ તે ઈચ્છા કરે છે, પરંતુ શ્રદ્ધા-જ્ઞાનમાં શરીર પ્રત્યેના મમત્વભાવનો અભાવ હોઈ તેને તેનું સ્વામીત્વ હોતું નથી. તે તો ફક્ત તેનો જ્ઞાતા-દૃષ્ટા રહે છે; તેથી સ્વભાવદષ્ટિના બળે તે જેમ જેમ આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિરતા પામે છે, તેમ તેમ તેને વીતરાગતા વધતી જાય છે અને રાગ-દ્વેષાદિનો અભાવ થતો જાય છે; એટલે જેટલે અંશે વીતરાગતા પ્રગટે છે તેટલે અંશે આકુલતાનો અભાવ થાય છે એમ સમજવું.

સ્વરૂપમાં ઠરવું અને ચૈતન્યનું નિર્વિકલ્પપણે પ્રતપવું અર્થાત્ આત્માની શુદ્ધ પર્યાયમાં વીર્યનું ઉગ્ર પ્રતપન તે તપે છે.^૨ આવી સમજણ અને સ્વરૂપાયરણના કારણે જ્ઞાની ઉદયમાં આવેલા પ્રતિકૂળ સંયોગોથી ખેદખિન્ન થતો નથી.

મુનિ મન-વચન-કાયની નિશ્ચલ ગુપ્તિદ્વારા આત્મ-ધ્યાનમાં એટલા લીન થઈ જાય છે કે તેમની સ્થિર મુદ્રા દેખી, પશુઓ તેમના શરીરને પથ્થર સમજી ખૂંચલી ખંજવાળે છે, છતાં તેઓ પોતાના ધ્યાનમાં નિશ્ચલ રહે છે.^૩

માટે અતીન્દ્રિય આનંદમાં ઝૂલતા જ્ઞાનીઓને તપશ્ચર્યાદિનું કષ્ટ લાગતું નથી. ૩૪.

૧. જ્યમ અગ્નિ-તપ્ત સુવર્ણ પણ નિજ સ્વર્ણભાવ નહીં તજે,
ત્યમ કર્મ-ઉદયે તપ્ત પણ જ્ઞાની ન જ્ઞાનીપણું તજે.

(શ્રી સમયસાર, ગુ. -આ. -ગાથા ૧૮૪)

૨. ' સહજ નિશ્ચયનયાત્મક પરમસ્વભાવસ્વરૂપ પરમાત્મામાં પ્રતપન તે તપ છે; નિજ સ્વરૂપમાં અવિચલ સ્થિતિરૂપ સહજ નિશ્ચય ચારિત્ર આ તપથી હોય છે. '

(શ્રી સમયસાર, ગાથા. -૫૧-૫૫ ની ટીકા)

૩. ' સમ્યક્પ્રકાર નિરોધ મન-વચ-કાય-આત્મ ધ્યાવતે,
તિન સુધિર મુદ્રા દેખિ, મૃગ-ગણ ઉપલ ખાજ ખુજાવતે ' (છહ્હાલા-૬/૫)

खेदं गच्छतामात्मस्वरूपोपलम्भाभावं दर्शयन्नाह-

रागद्वेषादिकल्लोलैरलोलं यन्मनोजलम् ।

स पश्यत्यात्मनस्तत्त्वं स तत्त्वं नेतरो जनः ॥ ३५ ॥

ટીકા- રાગદ્વેષાદય એવ કલ્લોલાસ્તૈરલોલમચञ्चलમકલુષં વા । યન્મનોજલં મન એવ જલં મનોજલં યસ્ય મનોજલમ્ યન્મનોજલમ્ । સ આત્મા । પશ્યતિ । આત્મનસ્તત્ત્વમાત્મનઃ સ્વરૂપમ્ । સ તત્ત્વમ્ । સ આત્મદર્શી તત્ત્વં પરમાત્મસ્વરૂપમ્ । નેતરો જનઃ (રાગાદિપરિણતઃ જનઃ) તત્ત્વં ન ભવતિ ॥ ૩૫ ॥

ખેદ પામનારાઓને આત્મસ્વરૂપની પ્રાપ્તિનો અભાવ દર્શાવતાં કહે છે કે:-

શ્લોક ૩૫

અન્યથાર્થ : (યન્મનોજલમ્) જેનું મનરૂપી જલ (રાગદ્વેષાદિકલ્લોલૈઃ) રાગ-દ્વેષાદિ તરંગોથી (અલોલં) ચંચલ થતું નથી, (સઃ) તે (આત્મનઃ તત્ત્વં) આત્માના યથાર્થ સ્વરૂપને (પશ્યતિ) દેખે છે-અનુભવે છે. (તત્ તત્ત્વં) તે આત્મ-તત્ત્વને (ઇતરઃ જનઃ) બીજો માણસ-રાગ-દ્વેષાદિથી આકુલિત ચિત્તવાળો માણસ (ન પશ્યતિ) દેખી શકતો નથી.

ટીકા : રાગદ્વેષાદિ એ જ કલ્લોલો (તરંગો) છે, તેનાથી અલોલ-અચંચલ-અકલુષ જેનું મનરૂપી જલ છે [-મન એ જ જલ તે મનોજલ, -જેનું મનોજલ છે-] તે આત્મા, આત્માના તત્ત્વને એટલે પરમાત્મસ્વરૂપને દેખે છે (અનુભવે છે,) અર્થાત્ [તે તત્ત્વને] તે એટલે આત્મદર્શી તત્ત્વને એટલે પરમાત્મસ્વરૂપને (અનુભવે છે,) બીજો કોઈ જન અર્થાત્ રાગાદિપરિણત અન્ય [અનાત્મદર્શી] જન તત્ત્વને અનુભવી શકતો નથી.

ભાવાર્થ : જેનું મન રાગદ્વેષાદિ વિકલ્પોથી આકુલિત-ચલિત થતું નથી તે આત્માના યથાર્થ સ્વરૂપને-પરમાત્મસ્વરૂપને અનુભવે છે; બીજો કોઈ રાગદ્વેષાદિથી આકુલિત-અનાત્મદર્શી જન તેને અનુભવી શકતો નથી.

જેમ તરંગોથી ઊછળતા પાણીમાં અંદર રહેલી વસ્તુ દેખાતી નથી, તેમ રાગ-દ્વેષાદિરૂપ તરંગોથી-વિકલ્પોથી ચંચલ બનેલા મનરૂપી જલમાં અર્થાત્ જ્ઞાનજલમાં આત્મ-તત્ત્વ દેખાતું નથી. નિર્વિકલ્પ દશામાં જ આત્મ-દર્શન થાય છે; સવિકલ્પ દશામાં આત્માનુભવ થતો નથી.

વિશેષ

વસ્તુસ્વરૂપ સમજી અતીન્દ્રિય આત્મસ્વરૂપની સન્મુખ થતાં રાગદ્વેષાદિ વિકલ્પો સ્વયં શાન્ત થઈ જાય છે. તેને શમાવવા માટે આત્મ-સન્મુખતા સિવાય બીજો કોઈ ઉપાય નથી. ઉપયોગ અંતર્મુખ થતાં રાગદ્વેષાદિનો અભાવ થાય છે, નિર્વિકલ્પ દશા પ્રગટ થાય છે અને પરમાત્મતત્ત્વનો આનંદ અનુભવમાં આવે છે. તે વખતે બહારની ગમે તેવી અનુકૂળતા કે પ્રતિકૂળતા

કિં પુનસ્તત્ત્વશબ્દેનોચ્યત ઇત્યાહ-

અવિક્ષિપ્તં મનસ્તત્ત્વં વિક્ષિપ્તં ભ્રાન્તિરાત્મનઃ ।

ધારયેત્તદવિક્ષિપ્તં વિક્ષિપ્તં નાશ્રયેત્તતઃ ॥ ૩૬ ॥

ટીકા- અવિક્ષિપ્તં રાગાદ્યપરિણતં દેહાદિનાઽઽત્મનોઽભેદાધ્યવસાયપરિહારેણ સ્વસ્વરૂપ એવ નિશ્ચલતાં ગતમ્ । ઇત્યં ભૂતં મનઃ તત્ત્વં વાસ્તવં રૂપમાત્મનઃ । વિક્ષિપ્તં ઉક્તવિપરીતં મનોભ્રાન્તિરાત્મસ્વરૂપં ન ભવતિ । યત એવં તસ્માત્ ધારયેત્ । કિં તત્ ? મનઃ । કથમ્ભૂતમ્ ? અવિક્ષિપ્તમ્ । વિક્ષિપ્તં પુનસ્તત્ નાશ્રયેન્ન ધારયેત્ ॥ ૩૬ ॥

હોય તો પણ ચિત્ત મલિન થતું નથી. આવો જીવ સ્વરૂપમાં લીન થઈ અકથ્ય આનંદ-શાન્તિ અનુભવે છે, પરંતુ બાહ્ય પદાર્થોમાં ઈષ્ટ-અનિષ્ટની કલ્પના કરી જેનું ચિત્ત રાગ-દ્વેષાદિ કષાયોથી આકુલિત થાય છે તેને શુદ્ધાત્માનો આનંદ આવતો નથી; અર્થાત્ તેને શુદ્ધાત્મસ્વરૂપની પ્રાપ્તિ થતી નથી. ૩૫.

વળી તત્ત્વ શબ્દથી શું કહેવા માગે છે તે કહે છે :-

શ્લોક ૩૬

અન્યાર્થ : (અવિક્ષિપ્તં) અવિક્ષિપ્ત (મનઃ) મન છે તે (આત્મનઃ તત્ત્વં) આત્માનું વાસ્તવિક સ્વરૂપ છે અને (વિક્ષિપ્તં) વિક્ષિપ્ત મન છે તે (આત્મનઃ ભ્રાન્તિ) આત્મ-વિભ્રમ છે (તતઃ) તેથી (તમ્ અવિક્ષિપ્તં) તે અવિક્ષિપ્ત મનને (ધારયેત્) ધારણ કરવું અને (વિક્ષિપ્તં) વિક્ષિપ્ત મનનો (ન આશ્રયેત્) આશ્રય કરવો નહિ.

ટીકા : અવિક્ષિપ્ત એટલે રાગાદિથી અપરિણત-દેહાદિ સાથે આત્માના અભેદ (એકરૂપ) ના અધ્યવસાય (મિથ્યા અભિપ્રાય) નો પરિહાર કરીને સ્વ-સ્વરૂપમાં જ નિશ્ચલ (સ્થિર) થઈ ગએલું એવું મન તે આત્મ-તત્ત્વ એટલે આત્માનું વાસ્તવિક સ્વરૂપ છે.

વિક્ષિપ્ત એટલે ઉપર કહ્યું તેનાથી વિપરીત (અર્થાત્ રાગાદિથી પરિણત તથા દેહ અને આત્માના ભેદજ્ઞાનથી રહિત) મન તે (આત્મ) ભ્રાન્તિ છે, તે આત્માનું સ્વરૂપ નથી; માટે (તેને-અવિક્ષિપ્ત મનને) ધારણ કરવું. તેને એટલે કોને? મનને; કેવા (મનને)? અવિક્ષિપ્ત (મનને); પરંતુ તે વિક્ષિપ્ત (મનને) ધારણ કરવું નહિ-તેનો આશ્રય કરવો નહિ.

ભાવાર્થ : જે મન રાગદ્વેષથી વિક્ષિપ્ત થતું નથી-આકુલિત થતું નથી, દેહાદિમાં આત્મબુદ્ધિ કરતું નથી અને આત્મ-સ્વરૂપમાં નિશ્ચલ રહે છે તે આત્મ-તત્ત્વ છે-આત્માનું વાસ્તવિક સ્વરૂપ છે. જે મન રાગદ્વેષાદિરૂપે પરિણમે છે-તેનાથી વિક્ષિપ્ત થાય છે; દેહ અને આત્માના ભેદ-જ્ઞાનથી રહિત છે અને આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિર થતું નથી તે આત્મ-ભ્રાન્તિ છે, આત્માનું

કુત: પુનર્મનસો વિક્ષેપો ભવતિ કુતશ્ચાવિક્ષેપ इत्याह-

अविद्याभ्याससंस्कारैरवशं क्षिप्यते मनः ।

तदेव ज्ञानसंस्कारैः स्वतस्तत्त्वेऽवतिष्ठते ॥ ३७ ॥

નિજરૂપ નથી. માટે અવિક્ષિત મન આત્મ-તત્ત્વ હોવાથી પ્રગટ કરવા યોગ્ય છે અને વિક્ષિત મન આત્મ-તત્ત્વ નહિ હોવાથી હેય છે-ત્યાગવા યોગ્ય છે.

જ્યારે જ્ઞાનસ્વરૂપ ભાવ મન રાગાદિ વિભાવ ભાવોથી છૂટી આત્માને, શરીરાદિ બાહ્ય પદાર્થોથી ભિન્ન, ચૈતન્યમય, એક ટંકોટ્કીર્ણ જ્ઞાયક સ્વભાવરૂપ અનુભવ કરવા લાગે છે તથા તેમાં તન્મય થઈ જાય છે ત્યારે તે અવિક્ષિત અર્થાત્ નિર્વિકલ્પ ભાવ મનને 'આત્મ-તત્ત્વ' કહે છે, પરંતુ જ્યારે તેમાં વિકલ્પો ઊઠવા લાગે ત્યારે તે વિક્ષિત અર્થાત્ સવિકલ્પ મનને આત્માનું તત્ત્વ કહેતા નથી. તે આસ્રવ છે. માટે આત્માર્થીએ સ્વસન્મુખ થઈને નિર્વિકલ્પ મનને જ-અવિક્ષિત મનને જ ધારણ કરવું જોઈએ. તેનાથી જ આત્મ-લાભ છે.

વિશેષ

પ્રથમ સ્વ-પરનું ભેદજ્ઞાન કરી પર પદાર્થોમાં ઈષ્ટ-અનિષ્ટપણાની કલ્પનાનો ત્યાગ કરવો, રાગ-દ્વેષાદિનાં કારણો તરફ ઉપેક્ષા-બુદ્ધિ કરવી અને ભાવશ્રુતજ્ઞાનને અંતર્મુખ કરવું. આથી પર પદાર્થો સંબંધીના સંકલ્પ-વિકલ્પો બધા શમી જશે, મન અવિક્ષિત બનશે અને આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિર થશે. આવા અવિક્ષિત ભાવ મનને જ પ્રગટ કરવા આચાર્યે ઉપદેશ આપ્યો છે, કારણ કે તે આત્મ-તત્ત્વ છે અને તે મોક્ષનું કારણ છે.

જે જ્ઞાનનો ઉપયોગ રાગાદિ વિકારોમાં તથા પર પદાર્થોમાં રોકાય છે તે જ્ઞાન નથી, પણ જે જ્ઞાન જ્ઞાનમાં જ પ્રતિષ્ઠિત થાય છે તે જ વાસ્તવિક જ્ઞાન છે-આત્મતત્ત્વ છે; માટે તે ઉપાદેય છે.

જે ઉપયોગ પરમાં જ અટકેલો રહેવાથી આત્મ-સન્મુખ વળતો નથી, તે પરના વલણવાળું તત્ત્વ છે, આત્માના વલણવાળું તત્ત્વ નથી, તેનાથી સંસાર છે, માટે તે હેય છે. ૩૬.

વળી ક્યા કારણથી મનનો વિક્ષેપ થાય છે અને ક્યા કારણે તેનો અવિક્ષેપ થાય છે તે કહે છે :-

શ્લોક ૩૭

अन्यार्थ : (अविद्याभ्याससंस्कारैः) અવિદ્યાના અભ્યાસથી ઉત્પન્ન થયેલા સંસ્કારો દ્વારા (મનઃ) મન (અવશં) અવશપણે-સ્વાધીન નહિ રહેવાથી (ક્ષિપ્યતે) વિક્ષિત થાય છે. (તત્ एव) તે જ મન (જ્ઞાનસંસ્કારैः) ભેદજ્ઞાનના સંસ્કારોદ્વારા (સ્વતઃ) સ્વતઃ (તત્ત્વે) આત્મસ્વરૂપમાં (અવતિષ્ઠતે) સ્થિર થાય છે.

ટીકા- શરીરાદૌ શુચિસ્થિરાત્મીયાદિજ્ઞાનાન્યવિદ્યાસ્તાસામભ્યાસઃ પુનઃ પુનઃ પ્રવૃત્તિસ્તેન જનિતાઃ સંસ્કારા વાસનાસ્તૈઃ કૃત્વા । અવશં વિષયેન્દ્રિયાધીનમનાત્માયત્તમિત્યર્થઃ । ક્ષિપ્યતે વિક્ષિપ્તં ભવતિ મનઃ । તદેવ મનઃ જ્ઞાનસંસ્કારૈરાત્મનઃ શરીરાદિભ્યો ભેદજ્ઞાનાભ્યાસૈઃ । સ્વતઃ સ્વયમેવ । તત્ત્વે આત્મસ્વરૂપે અવતિષ્ઠતે ॥ ૩૭ ॥

ટીકા : શરીર વગેરેને પવિત્ર, સ્થિર અને આત્મીય (પોતાનું) આદિ માનવારૂપ જે અવિદ્યા (અજ્ઞાન) તેનો અભ્યાસ અર્થાત્ તેની વારંવાર પ્રવૃત્તિ તેનાથી ઉત્પન્ન થયેલા સંસ્કારો એટલે વાસનાઓ-તે વડે કરીને અવશ-અર્થાત્ વિષયો અને ઇન્દ્રિયોને આધીન એટલે આત્માને આધીન તે મન વિક્ષેપ પામે છે; એટલે વિક્ષિપ્ત થાય છે. તે જ મન, જ્ઞાનસંસ્કારો વડે અર્થાત્ આત્માને શરીરાદિથી ભિન્ન જાણવારૂપ અભ્યાસ વડે, સ્વતઃ એટલે સ્વયં જ તત્ત્વમાં અર્થાત્ આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિર થાય છે.

ભાવાર્થ : શરીરાદિ પર પદાર્થોમાં આત્મબુદ્ધિ કરવી તે અજ્ઞાન છે-અવિદ્યા છે. તેના પુનઃ પુનઃ પ્રવૃત્તિરૂપ અભ્યાસથી ઉત્પન્ન થયેલા સંસ્કારોથી મન પરવશ થઈને-પરાધીન થઈને રાગી-દ્વેષી બની જાય છે-વિક્ષિપ્ત થાય છે. આ જ મન ભેદ-જ્ઞાનના સંસ્કારોથી સ્વતઃ એટલે પોતાની મેળે આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિર થાય છે.

શરીર જડ છે, અપવિત્ર છે, અસ્થિર છે ને પર છે. તેમાં આત્માની કલ્પના કરી તેને પવિત્ર, સ્થિર ને પોતાનું માનવું તથા જ્ઞાન અને રાગને એક માનવાં અર્થાત્ શુભ ભાવથી લાભ માનવો તે અવિદ્યા છે-અજ્ઞાન છે. આ અજ્ઞાનતાને-ઊંઘી માન્યતા અને ઊંઘા જ્ઞાનને વારંવાર અંદર ઘૂંટવાથી અને તદનુસાર આચરણ કરવાથી વાસનારૂપ સંસ્કારો ઉત્પન્ન થાય છે. આ સંસ્કારોથી મન પોતાને વશ-સ્વાધીન વર્તતું નથી, પરંતુ પરવશ બને છે-અર્થાત્ વિષયો અને ઇન્દ્રિયોને આધીન થઈ ક્ષુબ્ધ થાય છે-વિક્ષિપ્ત થાય છે. આવું-રાગ-દ્વેષ આકુલિત મને બાહ્ય વિષયોમાં જ પ્રવર્તે છે, જ્ઞાનસ્વરૂપમાં સ્થિર થતું નથી.

હું શરીરાદિથી અને રાગ-દ્વેષાદિ વિકારોથી ભિન્ન, પવિત્ર, સ્થિર અને જ્ઞાયક-સ્વરૂપ છું-એવા સ્વપરના ભેદવિજ્ઞાનદ્વારા ઉત્પન્ન થયેલા જ્ઞાન-સંસ્કારોથી તે જ મન સ્વયં-સ્વાધીનપણે-પોતાની જ મેળે રાગ-દ્વેષાદિથી રહિત થાય છે-અવિક્ષિપ્ત થાય છે અને આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિર થાય છે.

વિશેષ

શુદ્ધાત્માની વારંવાર ભાવનાથી જ્ઞાનના સંસ્કારો ઉત્પન્ન થાય છે. તેનાથી મન રાગ-દ્વેષ રહિત થઈ સમાધિમાં ઠરે છે.

‘હું શુદ્ધજ્ઞાનસ્વરૂપ પરમાત્મા છું; શરીર-મન-વાણીરૂપ હું નથી. હું તેનાથી ભિન્ન છું’-એવી વારંવાર ભાવના ભાવવાથી તેના સંસ્કારો દટ થાય છે અને તેવા સંસ્કારોથી ચૈતન્યસ્વરૂપમાં સ્થિરતા પ્રાપ્ત થાય છે.^૧

ચિત્તસ્ય વિક્ષેપેઽવિક્ષેપે ચ ફલં દર્શયન્નાહ-

અપમાનાદયસ્તસ્ય વિક્ષેપો યસ્ય ચેતસઃ ।

નાપમાનાદયસ્તસ્ય ન ક્ષેપો યસ્ય ચેતસઃ ॥૩૮॥

માટે જ્ઞાન-સંસ્કાર સમાધિનું કારણ છે અને અવિધાના સંસ્કાર અસમાધિનું કારણ છે.

જ્ઞાન-સંસ્કારોદ્વારા જેમ જેમ સ્વરૂપમાં સ્થિરતા વધતી જાય છે, તેમ તેમ રાગ-દ્વેષાદિ ભાવો છૂટતા જાય છે અને વીતરાગતા વધતી જાય છે. માટે જ્યાં સુધી મન (જ્ઞાનનો ઉપયોગ) બાહ્ય વિષયોથી છૂટી આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિર ન થાય ત્યાં સુધી આત્મ-તત્ત્વની ભાવના કર્યા જ કરવી.

શ્રી સમયસાર કલશ-૧૩૦માં કહ્યું છે કે :-

ભાવયેદ્ભેદવિજ્ઞાનમિદમચિન્નધારયા ।

તાવદ્યાવત્ પરાચ્ચ્યુત્વા જ્ઞાનં જ્ઞાને પ્રતિષ્ઠતે ॥ ૧૩૦ ॥

“ આ ભેદવિજ્ઞાન અચિન્ન ધારાથી-અર્થાત્ જેમાં વિચ્છેદ ન પડે એવા અખંડ પ્રવાહરૂપે-ત્યાં સુધી ભાવવું, કે જ્યાં સુધી પરભાવોથી છૂટી જ્ઞાન જ્ઞાનમાં જ (પોતાના સ્વરૂપમાં જ) ઠરી જાય. ”

અહીં જ્ઞાનનું જ્ઞાનમાં ઠરવું બે પ્રકારે જાણવું. એક તો, મિથ્યાત્વનો અભાવ થઈ સમ્યક્જ્ઞાન થાય અને ફરી મિથ્યાત્વ ન આવે, ત્યારે જ્ઞાન જ્ઞાનમાં ઠર્યું કહેવાય; બીજું, જ્યારે જ્ઞાન શુદ્ધોપયોગરૂપે સ્થિર થઈ જાય અને ફરી અન્ય વિકારરૂપે ન પરિણમે ત્યારે તે જ્ઞાનમાં ઠરી ગયું કહેવાય. જ્યાં સુધી બન્ને પ્રકારે જ્ઞાન જ્ઞાનમાં ન ઠરી જાય ત્યાં સુધી ભેદવિજ્ઞાન ભાવ્યા કરવું. ”^૧

આ શ્લોકમાં ‘સ્વતઃ’ શબ્દ એ સૂચવે છે કે જીવ સ્વયં પોતાના સમ્યક્ પુરુષાર્થથી પોતાના સ્વરૂપમાં સ્થિર થાય છે, બીજા કોઈ કારણે નહિ. ૩૭.

મનના વિક્ષેપનું અને અવિક્ષેપનું ફલ બતાવી કહે છે :-

શ્લોક ૩૮

અન્વયાર્થ : (યસ્ય ચેતસઃ) જેના મનમાં (વિક્ષેપઃ) વિક્ષેપ-રાગાદિ પરિણામ થાય છે, (તસ્ય) તેને (અપમાનાદયઃ) અપમાનાદિક હોય છે, પણ (યસ્ય ચેતસઃ) જેના મનમાં (ક્ષેપઃ ન) ક્ષેપ-રાગાદિરૂપ પરિણામ થતાં નથી (તસ્ય) તેને (અપમાનાદયઃ ન) અપમાન-તિરસ્કારાદિ હોતાં નથી.

૧. જુઓ : શ્રી સમયસાર કલશ-૧૩૦ ગુ. આવૃત્તિમાં-અર્થ અને ભાવાર્થ

ટીકા- અપમાનો મહત્ત્વખંડનં અવજ્ઞા ચ સ આદિર્યેષાં મદેષ્યામાત્સર્યાદિનાં તે અપમાનાદયો ભવન્તિ । યસ્ય ચેતસો વિક્ષેપો રાગાદિપરિણતિર્ભવતિ । યસ્ય પુનશ્ચેતસો ન ક્ષેપો વિક્ષેપો નાસ્તિ । તસ્ય નાપમાનાદયો ભવન્તિ ॥ ૩૮ ॥

ટીકા : જેનું મન વિક્ષેપ પામે છે અર્થાત્ રાગાદિરૂપે પરિણમે છે, તેને અપમાનાદિ-અર્થાત્ અપમાન એટલે પોતાના મહત્વનું ખંડન-અવજ્ઞા, મદ, ઈર્ષ્યા, માત્સર્ય, વગેરે થાય છે, પરંતુ જેના મનમાં વિક્ષેપ થતો નથી, તેને અપમાનાદિ થતાં નથી.

ભાવાર્થ : જેનું મન રાગ-દ્વેષાદિ વિકારોથી વિક્ષિપ્ત થાય છે, તેને જ માન-અપમાનાદિની લાગણી થાય છે, પરંતુ જેનું મન રાગદ્વેષરૂપે પરિણમતું નથી તેને અપમાનાદિની લાગણી ઉદ્ભવતી નથી. તે માન-અપમાનમાં સમભાવે વર્તે છે.

મોહ-રાગ-દ્વેષાદિ વિભાવોમાં વર્તતો જીવ જ માન-અપમાનની કલ્પનાથી દુઃખી થાય છે, પરંતુ જેનું ચિત્ત રાગ-દ્વેષ-મોહાદિ વિભાવોથી રહિત થઈ પોતાના જ્ઞાનસ્વરૂપમાં સ્થિર થાય છે તેને માન-અપમાનની કલ્પનાઓ ઉત્પન્ન થતી નથી, કારણ કે જ્ઞાનાનંદમાં લીન થતાં કોણ બહુમાન કરે છે કોણ અપમાન કરે છે-એવો વિકલ્પ જ ઊઠતો નથી. તે જ્ઞાતા-દષ્ટાપણે રહે છે.

વિશેષ

જ્ઞાનીને શત્રુ-મિત્ર-પ્રત્યે, માન-અપમાનના પ્રસંગે, જીવન કે મરણના વિષયમાં અને સંસાર કે મોક્ષમાં સમભાવ-સમદર્શિતા વર્તે છે.^૧

“જ્ઞાનભાવના છોડીને અજ્ઞાનથી જે જીવ પર સંયોગમાં માન-અપમાનની બુદ્ધિ કરે છે તે અજ્ઞાની છે. જેને જ્ઞાનસ્વભાવની ભાવના નથી એવા અજ્ઞાનીને જ બાહ્યદૃષ્ટિથી એકાંત માન-અપમાનરૂપ પરિણમન થાય છે. જ્ઞાનસ્વભાવની ભાવનામાં જ્ઞાનીને જ્ઞાનનું જ પરિણમન થાય છે, માન-અપમાનરૂપ પરિણમન થતું નથી; જરાક રાગ-દ્વેષની વૃત્તિ થાય, ત્યાં તે વૃત્તિને પણ જ્ઞાનથી ભિન્નરૂપ જ જાણે છે ને જ્ઞાનસ્વભાવની જ ભાવના વડે જ્ઞાનની અધિક્તારૂપે જ પરિણમે છે.”^૨ ૩૮.

૧. “શત્રુ મિત્ર પ્રત્યે વર્તે સમદર્શિતા,
માન-અમાને વર્તે તે જ સ્વભાવ જો;
જીવિત કે મરણે નહિ ન્યૂનાધિક્તા,
ભવ-મોક્ષે પણ શુદ્ધ વર્તે સમભાવ જો.....અપૂર્વ ” ૧૦
(શ્રીમદ્ રાજચંદ્ર- ‘ અપૂર્વ અવસર ’)

૨. જુઓ- ‘ આત્મધર્મ ’.

અપમાનાદિનાં ચાપગમ ઉપાયમાહ-

યદા મોહાત્પ્રજાયેતે રાગદ્વેષૌ તપસ્વિનઃ ।

તદૈવ ભાવયેત્સ્વસ્થમાત્માનં શામ્યતઃ ક્ષણાત્ ॥ ૩૧ ॥

ટીકા- મોહાન્મોહનીયકર્મોદયાત્ । યદા પ્રજાયેતે ઉત્પદ્યેતે । કૌ ? રાગદ્વેષૌ । કસ્ય ? તપસ્વિનઃ । તદૈવ રાગદ્વેષોદયકાલ એવ । આત્માનં સ્વસ્થં બાહ્યવિષયાદવ્યાવૃત્તસ્વરૂપસ્થં ભાવયેત્ । શામ્યત ઉપશમં ગચ્છતઃ । રાગદ્વેષૌ । ક્ષણાત્ ક્ષણમાત્રેણ ॥ ૩૧ ॥

અપમાનાદિને દૂર કરવાનો ઉપાય :-

શ્લોક ૩૯

અન્વયાર્થ : (યદા) જે સમયે (તપસ્વિનઃ) તપસ્વી અન્તરાત્માને (મોહાત્) મોહવશાત્ (રાગદ્વેષૌ) રાગ અને દ્વેષ (પ્રજાયેતે) ઉત્પન્ન થાય (તદા એવ) તે જ સમયે તે તપસ્વીએ (સ્વસ્થં આત્માનં) શુદ્ધસ્વરૂપની (ભાવયેત) ભાવના કરવી. એમ કરવાથી રાગ-દ્વેષાદિ (ક્ષણાત્) ક્ષણવારમાં (શામ્યતઃ) શાન્ત થઈ જાય છે.

ટીકા : મોહથી એટલે મોહનીય કર્મના ઉદય નિમિત્તે, જ્યારે પેદા થાય-ઉત્પન્ન થાય, કોણ (બે)? રાગ અને દ્વેષ. કોને (ઉત્પન્ન થાય)? તપસ્વીને, ત્યારે જ અર્થાત્ રાગ-દ્વેષના ઉદયકાલે જ સ્વસ્થ આત્માની-અર્થાત્ બાહ્ય વિષયોથી વ્યાવૃત્ત થઈ (પાછો હઠી) સ્વરૂપમાં સ્થિત થયેલા આત્માની-ભાવના કરવી. તેમ કરવાથી રાગ-દ્વેષ ક્ષણમાં-ક્ષણમાત્રમાં-ઉપશમે છે એટલે શાન્ત થઈ જાય છે.

ભાવાર્થ : અસ્થિરતાના કારણે મોહવશ જ્યારે અંતરાત્માને રાગ-દ્વેષાદિ ઉત્પન્ન થાય ત્યારે ચિત્તને પર પદાર્થોથી હઠાવી સ્વસન્મુખ વાળી શુદ્ધાત્માને ભાવવો. તેમ કરવાથી ક્ષણવારમાં રાગ-દ્વેષાદિ શાન્ત થઈ જાય છે.

ભેદવિજ્ઞાન દ્વારા આત્મા અને શરીરાદિને ભિન્ન ભિન્ન જાણીને શુદ્ધાત્માની ભાવના કરવી તે જ રાગ-દ્વેષાદિ વિકારોને નાશ કરવાનો ઉપાય છે.

વિશેષ

સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને ભૂમિકાનુસાર રાગ-દ્વેષ થાય છે. પણ તેને તે વખતે અંતરમાં આત્માનું ભેદજ્ઞાન છે. તે બાહ્ય નિમિત્તો અને વિકારને પોતાના આત્મસ્વરૂપથી ભિન્ન માને છે. તે માટે તેને આદર નથી. અવશપણે-અસ્થિરતાને લીધે જે રાગ-દ્વેષ થાય છે તેને તે પોતાનું સ્વરૂપ માનતો નથી. તેને તો પોતાના સ્વરૂપ તરફ જ દષ્ટિ છે. તે અસ્થિરતાના રાગ-દ્વેષને ટાળવા માટે ચૈતન્યસ્વભાવની જ ભાવના ભાવે છે.

તત્ર રાગદ્વેષયોર્વિષયં વિપક્ષં ચ દર્શયન્નાહ-

યત્ર કાયે મુનેઃ પ્રેમ તતઃ પ્રચ્યાવ્ય દેહિનમ્ ।

બુદ્ધયા તદુત્તમે કાયે યોજયેત્પ્રેમ નશ્યતિ ॥ ૪૦ ॥

ટીકા- યત્રાત્મીયે પરકીયે વા કાયે । શરીરે ઇન્દ્રિયવિષયસહ્ઘાતે । મુનેઃ પ્રેમ સ્નેહઃ । તતઃ કાયાત્પ્રચ્યાવ્ય વ્યાવર્ત્ય । દેહિનં આત્માનમ્ । કયા ? બુદ્ધયા વિવેકજ્ઞાનેન । પશ્ચાત્તદુત્તમે કાયે તસ્માદ્ પ્રાગુક્તકાયાદુત્તમે ચિદાનન્દમયે । કાયે આત્મસ્વરૂપે । યોજયેત્ । કયા કૃત્વા ? બુદ્ધયા અન્તર્દષ્ટયા । તતઃ કિં ભવતિ ? પ્રેમ નશ્યતિ કાયસ્નેહો ન ભવતિ ॥ ૪૦ ॥

માટે આચાર્ય સમ્યઘ્દષ્ટિઓને ઉદ્દેશી કહે છે કે-જ્યારે ચારિત્રની નબળાઈથી રાગ-દ્વેષાદિ વિકારી વૃત્તિઓનું ઉત્થાન થાય, ત્યારે આત્મસ્વરૂપની ભાવના કરવી. તેનાથી વૃત્તિઓ શાન્ત થઈ જશે. રાગ-દ્વેષાદિના શમન માટે શુદ્ધાત્માની ભાવના-એ જ એક રામબાણ ઉપાય છે. ૩૯

હવે રાગ-દ્વેષના વિષયને તથા વિપક્ષને દર્શાવતાં કહે છે:-

શ્લોક ૪૦

અન્વયાર્થ : (યત્ર કાયે) જે શરીરમાં (મુનેઃ) મુનિને-અન્તરાત્માને (પ્રેમ) પ્રેમ હોય (તતઃ) તેનાથી એટલે શરીરાદિથી (બુદ્ધયા) ભેદ-વિજ્ઞાનદ્વારા (દેહિનમ્) આત્માને (પ્રચ્યાવ્ય) વ્યાવૃત્ત કરીને-પાછો હઠાવીને (તદુત્તમે કાયે) તેનાથી ઉત્તમ ચિદાનન્દ કાયમાં-આત્મસ્વરૂપમાં (યોજયેત્) લગાવવો. એમ કરવાથી (પ્રેમ નશ્યતિ) બાહ્ય શરીર અને ઇન્દ્રિય-વિષયો તરફનો પ્રેમ (રાગનો વિકલ્પ) નાશ પામે છે.

ટીકા : જ્યાં પોતાની વા પારકી કાયમાં એટલે શરીરમાં-અર્થાત્ ઇન્દ્રિય-વિષયના સમૂહમાં મુનિનો પ્રેમ-સ્નેહ હોય, ત્યાંથી એટલે શરીરથી દેહીને એટલે આત્માને વ્યાવૃત્ત કરીને-પાછો વાળીને,-શા વડે? બુદ્ધિ વડે-વિવેકજ્ઞાન વડે, પછી ઉત્તમ કાયમાં-અર્થાત્ અગાઉ કહેલી કાય કરતાં ઉત્તમ કાયમાં-ચિદાનન્દમય કાયમાં એટલે આત્મ-સ્વરૂપમાં તેને (પ્રેમને) જોડવો. શા વડે કરીને? બુદ્ધિ વડે-અન્તર્દષ્ટિવડે. પછી શું થાય છે? પ્રેમ નાશ પામે છે એટલે શરીર પ્રત્યેનો પ્રેમ રહેતો નથી.

ભાવાર્થ : અન્તરાત્માને ચારિત્ર મોહવશ બાહ્ય શરીરાદિ તથા ઇન્દ્રિયોના વિષયોમાં રાગ થાય તો ભેદવિજ્ઞાનદ્વારા ઉપયોગને ત્યાંથી હઠાવી શુદ્ધાત્મસ્વરૂપમાં જોડવો. તેમ કરવાથી શરીરાદિ પ્રત્યેનો પ્રેમ નાશ પામે છે.

જેનો ઉપયોગ ચૈતન્યના આનંદમાં લાગે છે તેને જગતના બધાય પદાર્થો નીરસ લાગે છે, શરીરાદિ બાહ્ય પદાર્થો પ્રત્યેનો ઉત્સાહ ઊડી જાય છે અને તે તરફ તે ઉદાસીન રહે છે.

તસ્મિન્નદે કિં ભવતીત્યાહ-

આત્મવિભ્રમજં દુઃખમાત્મજ્ઞાનાત્પ્રશામ્યતિ ।

નાયતાસ્તત્ર નિર્વાન્તિ કૃત્વાપિ પરમં તપઃ ॥ ૪૧ ॥

વિશેષ

“ચૈતન્યસ્વરૂપમાં ઉપયોગને જોડવો તે જ રાગ-દ્વેષને ટાળવાનો ઉપાય છે. આ સિવાય બાહ્ય પદાર્થો તરફ વલણ રાખીને રાગ-દ્વેષ ટાળવા માગે તો તે કદી ટળી શકે નહિ. પહેલાં તો દેહાદિથી ભિન્ન ને રાગાદિથી પણ પરમાર્થે ભિન્ન-એવા ચિદાનંદસ્વરૂપનું ભાન કર્યું હોય તેને જ તેમાં ઉપયોગની લીનતા થાય, પરંતુ જે જીવ દેહાદિની ક્રિયાને પોતાની માનતો હોય કે રાગથી લાભ માનતો હોય, તેનો ઉપયોગ તે દેહથી ને રાગથી પાછો ખસીને ચૈતન્યમાં વળે જ ક્યાંથી? જ્યાં લાભ માને ત્યાંથી પોતાના ઉપયોગને કેમ ખસેડે? ન જ ખસેડે.

માટે ઉપયોગને પોતાના ચિદાનંદસ્વરૂપમાં એકાગ્ર કરવા ઇચ્છનારે પ્રથમ તો પોતાના સ્વરૂપને દેહાદિથી ને રાગાદિથી અત્યંત ભિન્ન જાણવું જોઈએ. જગતના કોઈ પણ બાહ્ય વિષયોમાં કે તે તરફના રાગમાં ક્યાંય સ્વપ્નેય મારું સુખ કે શાન્તિ નથી, અનંતકાલ બહારના ભાવો કર્યા પણ મને કિંચિત્ સુખ ન મળ્યું. જગતમાં ક્યાંય મારું સુખ હોય તો તે મારા નિજ સ્વરૂપમાં જ છે, બીજે ક્યાંય નથી. માટે હવે હું બહારનો ઉપયોગ છોડીને મારા સ્વરૂપમાં જ ઉપયોગને જોડું છું. આવા દૃઢ નિર્ણયપૂર્વક, ધર્મી જીવ વારંવાર પોતાના ઉપયોગને અંતર સ્વરૂપમાં જોડે છે.

ચૈતન્ય-સ્વભાવની મહત્તા અને બાહ્ય ઇન્દ્રિય-વિષયોની તુચ્છતા જાણીને પોતાના ઉપયોગને વારંવાર ચૈતન્ય-ભાવનામાં જોડવાથી પર પ્રત્યેનો પ્રેમ નાશ પામે છે ને વીતરાગી આનંદનો અનુભવ થાય છે.....”^૧ ૪૦.

તે (પ્રેમ) નાશ પામતાં શું થાય છે તે કહે છે :-

શ્લોક ૪૧

અન્વયાર્થ : (આત્મવિભ્રમજં) આત્માના વિભ્રમથી ઉત્પન્ન થએલું (દુઃખ) દુઃખ (આત્મજ્ઞાનાત્) આત્મજ્ઞાનથી (પ્રશામ્યતિ) શાન્ત થાય છે. (તત્ર) તેમાં એટલે ભેદજ્ઞાન દ્વારા આત્મસ્વરૂપની પ્રાપ્તિ કરવામાં (અયતાઃ) જે પ્રયત્ન કરતા નથી તે (પરમં) ઉત્કૃષ્ટ દુર્ધર (તપઃ) તપ (કૃત્વા અપિ) કરવા છતાં (ન નિર્વાન્તિ) નિર્વાણને પ્રાપ્ત કરતા નથી.

ટીકા : આત્મવિભ્રમથી ઉત્પન્ન થએલું-અર્થાત્ અનાત્મરૂપ શરીર વગેરેમાં આત્મબુદ્ધિ તે આત્મવિભ્રમ, તેનાથી ઉત્પન્ન થએલું જે દુઃખ તે શાન્ત થાય છે. શાનાથી? આત્મજ્ઞાનથી-એટલે

ટીકા- આત્મવિભ્રમજં આત્મનો વિભ્રમોડનાત્મશરીરાદાવાત્મેતિ જ્ઞાનં । તસ્માજ્જાતં યત્ દુઃખં તત્પ્રશામ્યતિ । કસ્માત્ ? આત્મજ્ઞાનાત્ શરીરાદિભ્યો ભેદેનાત્મસ્વરૂપવેદનાત્ । નનુ દુર્ઘરતપોડનુષ્ઠાનાન્મુક્તિસિદ્ધેરતસ્તદ્દુઃખોપશમો ન ભવિષ્યતીતિ વદન્તં પ્રત્યાહ-નેત્યાદિ । તત્ર આત્મસ્વરૂપે અયતાઃ અયત્નપરાઃ । ન નિર્વાન્તિ ન નિર્વાણં ગચ્છન્તિ સુખિનો વા ન ભવન્તિ । કિં કૃત્વાપિ તપ્ત્વાડપિ । કિં તત્ । પરમં તપઃ દુર્ઘરાનુષ્ઠાનમ્ ॥ ૪૧ ॥

શરીરાદિથી ભેદ કરીને આત્મસ્વરૂપનું વેદન કરવાથી.

દુર્ઘર તપના અનુષ્ઠાન (આચરણ) થી તો મુક્તિની સિદ્ધિ થવાથી તે દુઃખનો ઉપશમ થશે નહિ-એવી આશંકા કરનારને કહે છે-ન ઇત્યાદિ...તેમાં એટલે આત્મસ્વરૂપને વિષે યત્ન નહિ કરનારા નિર્વાણ પામતા નથી અર્થાત્ સુખી થતા નથી. શું કરીને પણ ?-તપીને પણ. શું તપીને ? પરમ તપ એટલે દુર્ઘર અનુષ્ઠાન. (અર્થાત્ દુર્ઘર તપ તપીને પણ તેઓ મોક્ષ પામતા નથી.)

ભાવાર્થ : આત્મભ્રાન્તિથી એટલે શરીરાદિમાં આત્મબુદ્ધિ કરવાથી જે દુઃખ ઉત્પન્ન થાય છે તે ભેદજ્ઞાનથી નાશ પામે છે. ભેદવિજ્ઞાનદ્વારા આત્મસ્વરૂપની પ્રાપ્તિ માટે જે પ્રયત્ન કરતા નથી, તે ઘોર તપ કરવા છતાં મોક્ષમાર્ગની કે નિર્વાણની પ્રાપ્તિ કરી શકતા નથી.

વિશેષ

શરીરાદિ અને રાગાદિમાં આત્મબુદ્ધિ કરવી તે વિભ્રમ છે-આત્મભ્રાન્તિ છે. તે દુઃખનું કારણ છે. શરીરાદિથી ભિન્ન આત્મસ્વરૂપનો અનુભવ કરવાથી-સ્વપરનું ભેદજ્ઞાન કરવાથી અર્થાત્ દેહાદિથી અને શુભભાવથી પણ ભિન્ન જ્ઞાન-દર્શન સ્વરૂપ જ હું છું, બીજું કાંઈ મારું નથી-એવા આત્મજ્ઞાનથી આ દુઃખરૂપ ભ્રાન્તિ દૂર થાય છે. આવા ભેદવિજ્ઞાનના પ્રયત્ન વગર ઘોર તપ કરે તો પણ જીવ સાચો ધર્મ પામતો નથી.

મુક્તિ-પ્રાપ્તિ માટે આત્મજ્ઞાનપૂર્વક કરેલું ઈચ્છાનિરોધરૂપ તપ જ કાર્યકારી છે. આત્મજ્ઞાનથી શૂન્ય તપ તે તપ નથી. તે તો સંસાર-પરિભ્રમણનું જ કારણ છે. તેનાથી આત્મા કદી પણ સ્વરૂપમાં સ્થિર થઈ શકતો નથી અને કર્મબંધનથી છૂટી શકતો નથી. તેની દુઃખ-પરંપરા ચાલુ જ રહે છે.

પં. શ્રી ટોડરમહાજીએ કહ્યું છે કે :-

“જિનમતમાં એવી પરિપાટી છે કે પહેલાં સમ્યક્ત્વ હોય પછી વ્રત હોય. હવે સમ્યક્ત્વ તો સ્વપરનું શ્રદ્ધાન થતાં થાય છે તથા તે શ્રદ્ધાન દ્રવ્યાનુયોગનો અભ્યાસ કરવાથી થાય છે; માટે પ્રથમ દ્રવ્યાનુયોગ અનુસાર શ્રદ્ધાનવડે સમ્યક્દષ્ટિ થાય અને ત્યાર પછી ચરણાનુયોગ અનુસાર વ્રતાદિક ધારણ કરી વ્રતી થાય...”^૧

તત્ત્વ કુર્વાણો બહિરાત્મા અન્તરાત્મા ચ કિં કરોતિત્યાહ-

શુભં શરીરં દિવ્યાંશ્ચ વિષયાનભિવાંછતિ ।

ઉત્પન્નાત્મમતિર્દેહે તત્ત્વજ્ઞાની તત્ત્વશ્રયુતિમ્ ॥ ૪૨ ॥

મિથ્યાદૃષ્ટિ જીવ આત્મજ્ઞાન વિના કરોડો જન્મ સુધી તપ કરીને જેટલાં કર્મોનો અભાવ કરે તેટલાં કર્મોનો નાશ, જ્ઞાની પોતાના મન-વચન-કાયનો નિરોધ કરી ક્ષણવારમાં સહજ કરી દે છે. આત્મજ્ઞાન વિના પંચ મહાવ્રત પાળીને-મુનિ થઈને તે નવમી ગ્રૈવેયક સુધી દેવલોકમાં અનંત વાર ગયો પણ જરાય સુખ ન પામ્યો. ^૧

અજ્ઞાની જીવની ક્રિયા સંસારને માટે સફળ છે ને મોક્ષને માટે નિષ્ફળ છે અને જ્ઞાનીની જે ધર્મક્રિયા છે તે સંસારને માટે નિષ્ફળ છે અને મોક્ષને માટે સફળ છે. ^૨ ૪૧.

તે (તપશ્ચર્યા) કરનાર બહિરાત્મા અને અન્તરાત્મા શું કરે છે તે કહે છે:-

શ્લોક ૪૨

અન્વયાર્થ : (દેહે ઉત્પન્નાત્મમતિઃ) દેહમાં જેને આત્મબુદ્ધિ ઉત્પન્ન થઈ છે એવો બહિરાત્મા (તપદ્વારા) (શુભ શરીરં) સુંદર શરીર (દિવ્યાન્ વિષયાન્ ચ) અને સ્વર્ગના વિષયભોગોની (અભિવાંછતિ) વાંછા કરે છે અને (તત્ત્વજ્ઞાની) જ્ઞાની અંતરાત્મા (તત્ત્વઃ) તેનાથી એટલે શરીરાદિ અને વિષય-ભોગોથી (ચ્યુતિમ્) છૂટવાની ભાવના કરે છે.

ટીકા : દેહમાં જેને આત્મબુદ્ધિ ઉત્પન્ન થઈ છે તે બહિરાત્મા વાંછા કરે છે-અભિલાષા કરે છે. કોની (વાંછા કરે છે)? શુભ (સુંદર) શરીર અને દિવ્ય એટલે ઉત્તમ સ્વર્ગસંબંધી વિષયોની (દિવ્ય વિષય-ભોગોની) અભિલાષા કરે છે.

અંતરાત્મા શું કરે છે તે કહે છે-તત્ત્વજ્ઞાની તેનાથી ચ્યુતિ વાંછે છે અર્થાત્ તત્ત્વજ્ઞાની એટલે વિવેકી અન્તરાત્મા, તેનાથી એટલે શરીરાદિથી મુક્તિરૂપ (છૂટકારારૂપ) ચ્યુતિની એટલે વ્યાવૃત્તિની વાંછા કરે છે.

ભાવાર્થ : શરીરાદિમાં આત્મબુદ્ધિ કરનાર બહિરાત્મા તપાદિદ્વારા સુંદર શરીર અને સ્વર્ગીય વિષય-ભોગોની વાંછા કરે છે અને ભેદજ્ઞાની અંતરાત્મા તો બાહ્ય શરીર-વિષયાદિની વાંછાથી ચ્યુત થઈ, એટલે તેનાથી વ્યાવૃત્ત થઈ, આત્મસ્વરૂપમાં ઠરવા માગે છે.

૧. પં. શ્રી દ્વૈલતરામજી કૃત ' છંદાલા ' - ૪/૪
કોટિ જન્મ તપ તપૈ, જ્ઞાન વિન કર્મ ઝરૈ જે,
જ્ઞાની કે છિનમાંહિં, ત્રિગુપ્તિ તૈ સહજ ટરૈ તે;
મુનિવ્રત ધાર અનંતવાર ગ્રીવક ઉપજયૌ,
પૈ નિજ આતમજ્ઞાન વિના, સુખ લેશ ન પાયૌ.....(૪/૪)
૨. જીઓ. શ્રી પ્રવચનસાર-ગાથા ૧૧૬ ની ટીકા.

ટીકા- દેહે ઉત્પન્નાત્મમતિર્બહિરાત્મા। અભિવાંછતિ અભિલષતિ। કિં તત્? શુભં શરીરં। દિવ્યાંશ્ચ ઉત્તમાન્ સ્વર્ગસમ્બંધિનો વા વિષયાન્। અન્તરાત્મા કિં કરોતીત્યાહ-તત્ત્વજ્ઞાની તત્ત્વશ્રુતિમ્। તત્ત્વજ્ઞાની વિવેકી અન્તરાત્મા। તતઃ શરીરાદેઃ। ચ્યુતિં વ્યાવૃત્તિં મુક્તિરૂપાં અભિવાંછતિ।। ૪૨।।

વિશેષ

જે અજ્ઞાની ઈન્દ્રિયોના વિષયોની અને સ્વર્ગનાં સુખની ઈચ્છાથી વ્રત-તપાદિ આચરે છે, તે તો મિથ્યાદષ્ટિ જ છે, કારણ કે તેના અભિપ્રાયમાં શુભ રાગના ફલસ્વરૂપ વિષયોની જ વાંછના છે. તેનાં વ્રત-તપાદિ ભોગહેતુએ જ છે.

“તે ભોગના નિમિત્તરૂપ ધર્મને જ શ્રદ્ધે છે, તેની જ પ્રતીત કરે છે, તેની જ રુચિ કરે છે અને તેને જ સ્પર્શે છે, પરંતુ કર્મક્ષયના નિમિત્તરૂપ ધર્મને નહિ.

...તે કર્મથી છૂટવાના નિમિત્તરૂપ, જ્ઞાનમાત્ર, ભૂતાર્થ (સત્યાર્થ) ધર્મને નથી શ્રદ્ધતો ભોગના નિમિત્તરૂપ, શુભકર્મમાત્ર, અભૂતાર્થ ધર્મને જ શ્રદ્ધે છે; તેથી જ તે અભૂતાર્થ ધર્મમાં શ્રદ્ધાન, પ્રતીત, રુચિ અને સ્પર્શનથી ઉપરના ઐવેયક સુધીના ભોગ-માત્રને પામે છે, પરંતુ કદાપિ કર્મથી છૂટતો નથી...”^૧

જ્ઞાની તો શુદ્ધાત્મસ્વરૂપની જ ભાવના કરે છે. તે વિષય-સુખોની સ્વપ્ને પણ ભાવના કરતો નથી. તેને વ્રત-તપાદિનો શુભ રાગ ભૂમિકાનુસાર આવે, પણ તેને તેની વાંછના નથી, અભિપ્રાયમાં તેનો નિષેધ વર્તે છે. જેને રાગની ભાવના જ ન હોય તેને રાગના ફલરૂપ વિષયોની પણ ઈચ્છા કેમ હોય? ન જ હોય.

“જેમ કોઈને ઘણો દંડ થતો હતો તે હવે થોડો દંડ આપવાનો ઉપાય રાખે છે તથા થોડો દંડ આપીને હર્ષ પણ માને છે, પરંતુ શ્રદ્ધાનમાં તો દંડ આપવો અનિષ્ટ માને છે; તેમ સમ્યક્દષ્ટિને પાપરૂપ ઘણો કષાય થતો હતો, તે હવે પુણ્યરૂપ થોડો કષાય કરવાનો ઉપાય રાખે છે તથા થોડો કષાય થતાં હર્ષ પણ માને છે, પરંતુ શ્રદ્ધાનમાં તો કષાયને હેય જ માને છે. વળી જેમ કોઈ કમાણીનું કારણ જાણી વ્યાપારાદિકનો ઉપાય રાખે છે, ઉપાય બની આવતાં હર્ષ પણ માને છે, તેમ દ્રવ્યલિંગી મોક્ષનું કારણ જાણી પ્રશસ્ત રાગનો ઉપાય રાખે છે, ઉપાય બની આવતાં હર્ષ પણ માને છે. એ પ્રમાણે પ્રશસ્ત રાગના ઉપાયમાં વા તેના હર્ષમાં સમાનતા હોવા છતાં પણ સમ્યક્દષ્ટિને તો દંડ સમાન તથા મિથ્યાદષ્ટિને વ્યાપાર સમાન શ્રદ્ધાન હોય છે. માટે એ બંનેના અભિપ્રાયમાં ભેદ થયો.”^૨ ૪૨.

૧. તે ધર્મને શ્રદ્ધે, પ્રતીત રુચિ અને સ્પર્શન કરે,
તે ભોગહેતુ ધર્મને, નહિ કર્મક્ષયના હેતુને..... (૨૭૫)

(શ્રી સમયસાર ગુ. આવૃત્તિ-ગા. ૨૭૫ અને ટીકા)

૨. મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક-ગુ. આવૃત્તિ-પૂ. ૨૫૦-૨૫૧

તત્ત્વજ્ઞાનીતરયોર્બન્ધકત્વાબન્ધકત્વે દર્શયન્નાહ-

પરત્રાહમ્મતિઃ સ્વસ્માચ્ચ્યુતો બધ્નાત્યસંશયમ્ ।

સ્વસ્મિન્નહમ્મતિચ્યુત્વા પરસ્માન્મુચ્યતે બુધઃ ॥ ૪૩ ॥

ટીકા- પરત્ર શરીરાદૌ અહમ્મતિરાત્મબુદ્ધિર્બહિરાત્મા । સ્વસ્માદાત્મસ્વરૂપાત્ । ચ્યુતો
બ્રહ્મઃ સન્ । બધ્નાતિ કર્મબન્ધનબદ્ધં કરોત્યાત્માનં । અસંશયં યથા

તત્ત્વજ્ઞાની (અન્તરાત્મા) અને ઇતર (બહિરાત્મા) માં (અનુક્રમે) કર્મનું અબંધપણું અને
કર્મનું બંધપણું દર્શાવી કહે છે :-

શ્લોક ૪૩

અન્યયાર્થ : (પરત્ર અહમ્મતિઃ) શરીરાદિ પર પદાર્થોમાં જેને આત્મબુદ્ધિ છે તે બહિરાત્મા
(સ્વસ્માત્) પોતાના આત્મસ્વરૂપથી (ચ્યુતઃ) ભ્રષ્ટ થઈ (અસંશયમ્) નિઃસંદેહ (બધ્નાતિ) કર્મ
બાંધે છે અને (સ્વસ્મિન્ અહમ્મતિઃ) જેને પોતાના આત્મસ્વરૂપમાં આત્મબુદ્ધિ છે તે (બુધઃ)
અન્તરાત્મા (પરસ્માત્) શરીરાદિ પરના સંબંધથી (ચ્યુત્વા) ચ્યુત થઈ (મુચ્યતે) કર્મબંધનથી
મુક્ત થાય છે.

ટીકા: પરમાં એટલે શરીરાદિમાં અહંબુદ્ધિ આત્મબુદ્ધિ કરનાર બહિરાત્મા, સ્વથી અર્થાત્
આત્મસ્વરૂપથી ચ્યુત (ભ્રષ્ટ) થઈને બાંધે છે-આત્માને કર્મબંધનથી બાંધે છે, નિઃસંશયપણે
અર્થાત્ નિયમથી બાંધે છે-એવો અર્થ છે.

પોતાનામાં એટલે આત્મસ્વરૂપમાં અહંબુદ્ધિવાળો બુધ એટલે અંતરાત્મા, પરથી એટલે
શરીરાદિથી ચ્યુત થઈને અર્થાત્ પૃથક્ થઈને મુક્ત થાય છે અર્થાત્ સર્વકર્મબંધનથી રહિત થાય છે

બાવાર્થ : બહિરાત્મા પોતાનું શુદ્ધાત્મસ્વરૂપ ભૂલીને શરીરાદિ પર પદાર્થોમાં આત્મબુદ્ધિ
કરે છે, તેથી તેને જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મનો બંધ થાય છે અને અંતરાત્મા શરીરાદિ પર પદાર્થો
સાથેનો સંબંધ તોડી પોતાના ચિદાનંદસ્વરૂપ સાથે આત્મબુદ્ધિપૂર્વક સંબંધ જોડે છે, તેથી તે
કર્મબંધનથી છૂટી જાય છે.

વિશેષ

અજ્ઞાનતાવશ જીવ શરીરાદિ પર પદાર્થોમાં અહંબુદ્ધિ, મમકાર બુદ્ધિ, કર્તા-ભોક્તાબુદ્ધિ
આદિ કરી, રાગ-દ્વેષ કરે છે અને રાગ-દ્વેષના નિમિત્તે તેને કર્મનો બંધ થાય છે. બાહ્ય પદાર્થો
બંધનું કારણ છે જ નહિ. તેમાં મિથ્યા-ભ્રાન્તિજનિત મમત્વભાવ એ જ સંસાર-બંધનું કારણ છે.
અજ્ઞાનીને પોતાના ચૈતન્યસ્વરૂપની અસાવધાની છે, તેથી તેને પર પદાર્થોમાં આત્મ-ભ્રાન્તિ ચાલુ
રહે છે અને તેના ફલરૂપે કર્મબંધ પણ થયા જ કરે છે.

૭૦]

સમાધિતંત્ર

भवति तथा नियमेन बद्धातीत्यर्थः। स्वस्मिन्नात्मस्वरूपे अहम्मतिः बुद्धोऽन्तरात्मा। परस्माच्छरीरादेः। च्युत्वा पृथग्भुत्वा। मुच्यते सकलकर्मबन्धरहितो भवति ॥ ४३ ॥

यत्राहम्मतिर्बहिरात्मनो जाता तत्तेन कथमध्यवसीयते? यत्र चान्तरात्मनस्तत्तेन कथमित्याशंक्याह-

દશ્યમાનમિદં મૂઢસ્ત્રિલિજ્જમવબુદ્ધ્યતે ।

इदमित्यवबुद्धस्तु निष्पन्नं शब्दवर्जितम् ॥ ४४ ॥

टीका- दृश्यमानं शरीरादिकं। किं विशिष्टं? त्रिलिङ्गं त्रीणि स्त्रीपुंनपुंसकलक्षणानि लिङ्गानि यस्य तत् दृश्यमानं त्रिलिङ्गं सत्। मूढो बहिरात्मा।

જ્ઞાનીને રાગ-દ્વેષાદિ અને આત્મસ્વભાવનું ભેદ-વિજ્ઞાન છે, તેથી તેને ઉપયોગમાં રાગ સાથે એકતા નહિ હોવાથી તે અબંધ છે.

“બંધોના સ્વભાવને અને આત્માના સ્વભાવને જાણીને બંધો પ્રત્યે જે વિરક્ત થાય છે તે કર્મોથી મુકાય છે.”^૧

જ્ઞાની પોતાના સ્વરૂપમાં સ્થિત છે એટલે સ્વસમય છે અને પર પદાર્થો પ્રત્યેના રાગાદિ ભાવોથી મુક્ત છે. તેથી તેને કર્મ-બંધ નથી. અજ્ઞાની આત્મસ્વરૂપથી ચ્યુત છે અર્થાત્ પર પદાર્થોમાં આત્મબુદ્ધિએ સ્થિત છે એટલે પર સમય છે અને રાગાદિ ભાવોથી યુક્ત છે, તેથી તે કર્મોથી બદ્ધ છે. ૪૩.

જ્યાં (જે પદાર્થોમાં) બહિરાત્માને આત્મબુદ્ધિ થઈ તેને તે કેવા માને છે? અને અંતરાત્મા તેને (પદાર્થોને) કેવા માને છે? તેવી આશંકા કરી કહે છે :-

શ્લોક ૪૪

अन्वयार्थ : (મૂઢ) અજ્ઞાની બહિરાત્મા, (દશ્યમાન) દેખવામાં આવતા (ત્રિલિંગ્ગ) સ્ત્રી-પુરુષ-નપુંસકના ભેદથી ત્રિલિંગ્ગરૂપ શરીરને (ઈદં અવબુદ્ધ્યતે) આત્મ તત્ત્વ (અર્થાત્ મારાં) માને છે કે, જ્યારે (અવબુદ્ધઃ) અન્તરાત્મા, (ઈદં) ‘આ આત્મ તત્ત્વ છે તે ત્રિલિંગ્ગરૂપ નથી, (તુ) પણ તે (નિષ્પન્ન) અનાદિ સંસિદ્ધ તથા (શબ્દવર્જિતં ઇતિ) નામાદિ વિકલ્પોથી રહિત છે,’ એમ સમજે છે.

टीका : दृश्यमान (देखवामां आपता) शरीरादिकने-केवा (शरीरादिकने)? त्रिलिङ्गरूप-अर्थात् स्त्री-पुरुष-नपुंसक अत्र त्रिंश लिंगं जेने છે તેવા ત્રિલિંગ્ગરૂપ દેખાતા શરીરાદિકને, મૂઢ

૧. બંધ તણો જાણી સ્વભાવ, સ્વભાવ જાણી આત્મનો જે બંધમાંથી વિરક્ત થાયે, કર્મમોક્ષ કરે અહો! (૨૯૩)
(શ્રી સમયસાર ગુ. આવૃત્તિ-ગા. ૨૯૩)

इदमात्मतत्त्वं त्रिलिङ्गं मन्यते दृश्यमानादभेदाध्यवसायेन। यः पुनरवबुद्धोऽन्तरात्मा स इदमात्मतत्त्वमित्येवं मन्यते। न पुनस्त्रिलिङ्गतया। तस्याः शरीरधर्मतया आत्मस्वरूपत्वाभावात्। कथम्भूतमिदमात्मस्वरूपं। निष्पन्नमनादिसंसिद्धम् तथा शब्दवर्जितं विकल्पाभिधानाऽगोचरम्॥ ४४॥

નનુ યદ્યન્તરાત્મૈવાત્માનં પ્રતિપદ્યતે તદા કથં પુમાનહં ગૌરોઽહમિત્યાદિરૂપા તસ્ય કદાચિદભેદભ્રાંતિઃ સ્યાત્ ઇતિ વદન્તં પ્રત્યાહ-

જાનન્નપ્યાત્મનસ્તત્ત્વં વિવિક્તં ભાવયન્નપિ ।

પૂર્વવિભ્રમસંસ્કારાદ્ ભ્રાન્તિં ભૂયોપિ ગચ્છતિ ॥ ૪૫ ॥

એટલે બહિરાત્મા દૃશ્યમાન (શરીરાદિક) સાથે અભેદરૂપ (એકરૂપ) ની માન્યતાને લીધે આ આત્મ-તત્ત્વને ત્રિલિંગરૂપ માને છે;

પણ જે જ્ઞાની અન્તરાત્મા છે, તે ‘આ આત્મ-તત્ત્વ છે, તે ત્રિલિંગરૂપે નથી’ એવું માને છે, કારણ કે શરીરધર્મપણાના કારણે તેનો (ત્રિલિંગપણાનો) આત્મસ્વરૂપપણામાં અભાવ છે. આ આત્મસ્વરૂપ કેવું છે? તે નિષ્પન્ન અર્થાત્ અનાદિ સંસિદ્ધ છે તથા શબ્દવર્જિત એટલે નામાદિ વિકલ્પોથી અગોચર છે.

ભાવાર્થ : બહિરાત્માને શરીરાદિ સાથે એકતાબુદ્ધિ-અભેદબુદ્ધિ હોવાથી, સ્ત્રી-પુરુષ-નપુંસક એ ત્રિલિંગરૂપ શરીર જે દૃષ્ટિગોચર છે તેને આત્મા માને છે; પરંતુ અંતરાત્મા માને છે કે, “આત્મા તો અનાદિ સંસિદ્ધ તથા નામાદિ વિકલ્પોથી રહિત છે. સ્ત્રી-પુરુષાદિ ત્રિલિંગ એ શરીરના ધર્મ છે, અર્થાત્ પૌદ્ગલિક છે. તે આત્મસ્વરૂપમાં નથી.”

અજ્ઞાની જીવને શરીરથી ભિન્ન આત્મ-તત્ત્વની પ્રતીતિ નથી; તે સ્ત્રી-પુરુષ-નપુંસકરૂપ ત્રિલિંગાત્મક દૃશ્યમાન શરીરને જ આત્મા માને છે.

સમ્યક્દૃષ્ટિને વસ્તુસ્વરૂપનું જ્ઞાન છે અને શરીરથી ભિન્ન ચૈતન્યરૂપ આત્મ-તત્ત્વની પ્રતીતિ છે, તેથી તે પોતાના આત્માને તદ્રૂપ જ અનુભવે છે, પણ તેને ત્રિલિંગરૂપ અનુભવતો નથી, તેને તો તે અનાદિ સિદ્ધ તથા નિર્વિકલ્પ સમજે છે.

એ રીતે જ્ઞાની અને અજ્ઞાનીની શરીર સંબંધી માન્યતા એકબીજાથી વિપરીત છે. ૪૪.

જો અન્તરાત્મા જ આત્માને અનુભવે છે, તો પછી ‘હું પુરુષ, હું ગૌરો’ ઇત્યાદિ અભેદરૂપ ભ્રાન્તિ તેને કદાચિત્ કેમ થાય છે? એવું બોલનાર પ્રતિ કહે છે:-

શ્લોક ૪૫

અન્યવાર્થ : અન્તરાત્મા (આત્મનઃ તત્ત્વં) પોતાના આત્માનું શુદ્ધ ચૈતન્યસ્વરૂપ (જાનન્ અપિ) જાણતો હોવા છતાં, (વિવિક્તં ભાવયન્ અપિ) અને તેને શરીરાદિથી ભિન્ન ભાવવા છતાં (પૂર્વવિભ્રમસંસ્કારાત્) પૂર્વે એટલે બહિરાત્માવસ્થામાં ઉત્પન્ન થયેલા ભ્રાન્તિના સંસ્કારોને

ટીકા- આત્મનસ્તત્ત્વં સ્વરૂપં જાનન્નપિ । તથા વિવિક્તં શરીરાદિભ્યોભિન્નં ભાવયન્નપિ
 ઉભયત્રાડપિશબ્દઃ પરસ્પરસમુચ્ચયે । ભૂયોડપિ પુનરપિ । ભ્રાન્તિં ગચ્છતિ । કસ્માત્ ?
 પૂર્વવિભ્રમસંસ્કારાત્ પૂર્વવિભ્રમો બહિરાત્માવસ્થાભાવી શરીરાદૌ સ્વાત્મવિપર્યાસસ્તેન જનિતઃ
 સંસ્કારો વાસના તસ્માત્ ॥ ૪૫ ॥

લીધે (ભૂયઃ અપિ) ફરીથી તે (ભ્રાન્તિં ગચ્છતિ) ભ્રાન્તિ પામે છે.

ટીકા : આત્માનું તત્ત્વ એટલે સ્વરૂપ જાણવા છતાં તથા તેને વિવિક્ત એટલે શરીરાદિથી
 ભિન્ન ભાવતો હોવા છતાં (બંને ઠેકાણે અપિ શબ્દ પરસ્પર સમુચ્ચયના અર્થમાં છે) ફરીથી પણ-
 પુનઃઅપિ તે (અન્તરાત્મા) ભ્રાન્તિ પામે છે. શાથી (ભ્રાન્તિ પામે છે ?) પૂર્વવિભ્રમના સંસ્કારથી-
 અર્થાત્ પૂર્વવિભ્રમ એટલે બહિરાત્માવસ્થામાં શરીરાદિને વિષે પોતાનો આત્મા માનવારૂપ વિપર્યાસ
 (વિભ્રમ), તેનાથી થએલો સંસ્કાર-વાસના, તેને લીધે (તે ફરીથી ભ્રાન્તિ પામે છે.)

ભાવાર્થ : અન્તરાત્મા આત્મ-તત્ત્વને દેહથી ભિન્ન જાણે છે તથા તેની તેવી ભાવના પણ
 કરે છે, તેમ છતાં પૂર્વે એટલે બહિરાત્માવસ્થામાં શરીરાદિને આત્મા માનવારૂપ ભ્રાન્તિથી ઉત્પન્ન
 થએલા સંસ્કારને લીધે, તેને સમ્યક્ શ્રદ્ધા રહેવા છતાં, ચારિત્રદોષરૂપ ભ્રાન્તિ થાય છે. તે
 ચારિત્રદોષ કેમ ટાળવો તે હવે પછીના શ્લોકમાં બતાવશે.

આત્મજ્ઞાની પોતાના આત્માનું યથાર્થ સ્વરૂપ જાણે છે અને તેને શરીરાદિ પર દ્રવ્યોથી
 ભિન્ન પણ અનુભવે છે, છતાં પૂર્વના લાંબા વખતના સંસ્કારોનો સર્વથા અભાવ નહિ હોવાથી
 તેને કોઈ કોઈ વખતે બાહ્ય પદાર્થોમાં અસ્થિરતાના કારણે ભ્રમ થઈ જાય છે.

વિશેષ

ધર્મીને અસ્થિરતાને લીધે રાગ-દ્વેષ થઈ જાય, પણ શ્રદ્ધા-જ્ઞાનમાં તેને તેનું સ્વામીપણું
 નથી એકત્વબુદ્ધિ નથી. શ્રદ્ધા જ્ઞાનના બળથી અને ભેદ-જ્ઞાનની ભાવનાથી પૂર્વના સંસ્કારોને
 નષ્ટ કરવા તે સદા પ્રયત્નશીલ હોય છે. જો તે રાગ-દ્વેષને શ્રદ્ધા જ્ઞાનમાં ભલા માને તો તે
 ફરીથી બહિરાત્મા મિથ્યાદષ્ટિ થઈ જાય.

અવિરત સમ્યક્દષ્ટિને અંદર જ્ઞાનચેતનાનું પરિણમન છે, છતાં અસ્થિરતાને લીધે રાગ-
 દ્વેષ થઈ જાય છે, તેથી તેને જ્ઞાનચેતના સાથે કદાચિત્ કર્મચેતના અને કર્મફલ-ચેતનાનો પણ
 સદ્ભાવ માનવામાં આવ્યો છે, પણ તે કર્મ-ચેતના અને કર્મફલ-ચેતનાનો જ્ઞાતા-દષ્ટા રહે છે.
 વાસ્તવમાં તે બંને ચેતનાઓ જ્ઞાનચેતના જ છે.^૧

અંતરાત્માને પૂર્વના સંસ્કારોને લીધે નીચેની ભૂમિકામાં જે ભ્રાન્તિ થાય છે તે
 મિથ્યાત્વજનિત નથી, પરંતુ અસ્થિરતાજનિત છે; તેથી તેને રાગ-દ્વેષ થવા છતાં તેના
 સમ્યક્ત્વમાં કાંઈ દોષ આવતો નથી. ૪૫.

૧. જુઓ-શ્રી પંચાધ્યાયી-ઉત્તરાર્દ ગુ. આવૃત્તિ-ગાથા ૨૦૫, ૨૭૬, ૪૧૯

ભૂયો ભ્રાન્તિં ગતોઽ સૌ કથં તાં ત્યજેદિત્યાહ-

અચેતનમિદં દશ્યમદશ્યં ચેતનં તતઃ ।

ક્વ રુષ્યામિ ક્વ તુષ્યામિ મધ્યસ્થોઽહં ભવામ્યતઃ ॥ ૪૬ ॥

ટીકા- ઇદં શરીરાદિકં દશ્યમિન્દ્રિયૈઃ પ્રતીયમાનં । અચેતનં જડં રોષતોષાદિકં કૃતં ન જાનાતીત્યર્થઃ । યચ્ચેતનમાત્મસ્વરૂપં તદદશ્યમિન્દ્રિયગ્રાહ્યં ન ભવતિ । તતઃ યતો રોષતોષવિષયં દશ્યં શરીરાદિકમચેતનં ચેતનં સ્વાત્મસ્વરૂપમદશ્યત્વાત્તદ્વિષયમેવ ન ભવતિઃ તતઃ ક્વ રુષ્યામિ ક્વ તુષ્યામ્યહં । અતઃ યતો રોષતોષયોઃ કશ્ચિદપિ વિષયો ન ઘટતે અતઃ મધ્યસ્થ ઉદાસીનોઽહં ભવામિ ॥ ૪૬ ॥

ફરીથી ભ્રાન્તિ પામેલો તે (અન્તરાત્મા) તેને (ભ્રાન્તિને) કેવી રીતે છોડે તે કહે છે :-

શ્લોક ૪૬

અન્યાર્થ : (ઇદં દશ્યં) આ શરીરાદિક દશ્ય પદાર્થ (અચેતન) ચેતનારહિત-જડ છે અને જે (ચેતન) ચૈતન્યસ્વરૂપ આત્મા છે તે (અદશ્ય) ઇન્દ્રિયોદ્ધારા દેખાય તેવો નથી; (તતઃ) તેથી (ક્વ રુષ્યામિ) હું કોના ઉપર રોષ કરું? અને (ક્વ તુષ્યામિ) કોના ઉપર રાજી થાઉં? (અતઃ અહં મધ્યસ્થઃ ભવામિ) એટલા માટે હું મધ્યસ્થ થાઉં છું-એમ અન્તરાત્મા વિચારે છે.

ટીકા : આ એટલે શરીરાદિક, જે દશ્ય એટલે ઇન્દ્રિયોદ્ધારા દેખાવા યોગ્ય છે-પ્રતીતિમાં આવવા યોગ્ય છે, તે અચેતન-જડ છે; તે કરેલા રોષ-તોષાદિકને જાણતું નથી-એવો અર્થ છે. જે ચેતન-સ્વાત્મસ્વરૂપ છે, તે અદશ્ય છે એટલે ઇન્દ્રિયોદ્ધારા ગ્રાહ્ય નથી; તેથી હું કોના ઉપર રોષ કરું? અને કોના ઉપર તોષ કરું? કારણ કે દશ્ય શરીરાદિક અચેતન છે અને ચેતન-આત્મસ્વરૂપ અદશ્ય છે, માટે હું મધ્યસ્થ-ઉદાસીન થાઉં છું, કારણ કે રોષ-તોષનો વિષય કોઈપણ ઘટતો નથી.

ભાવાર્થ : પૂર્વના ચારિત્ર સંબંધી ભ્રાન્તિરૂપ સંસ્કારો જાગૃત થાય છે ત્યારે અન્તરાત્મા સમાધાનરૂપે વિચારે છે કે, “ શરીરાદિક પદાર્થો જે દષ્ટિગોચર છે તે અચેતન છે-જડ છે; તેના ઉપર હું રાગ-દ્વેષ કરું તો તે વ્યર્થ છે. આત્મા જે ચેતન છે, રાગ-દ્વેષભાવને જાણી શકે છે, તે તો અદશ્ય છે-દષ્ટિગોચર નથી, તેથી તે પણ મારા રાગ-દ્વેષનો વિષય બની શકતો નથી; માટે કોઈના ઉપર રાગ-દ્વેષ નહિ કરતાં, સર્વ બાહ્ય પદાર્થોથી ઉદાસીન થઈ મધ્યસ્થ (વીતરાગી) ભાવ ધારણ કરવો યોગ્ય છે, અર્થાત્ પર પ્રત્યે ઉદાસીનતા સેવી, તેના કેવળ જ્ઞાતા-દષ્ટા રહી, આત્મતત્ત્વને જ જ્ઞાનનો વિષય બનાવવો અને તેમાં જ સ્થિર થવું તે ઉચિત છે. ”

જ્ઞાનીને અલ્પ રાગ-દ્વેષ થાય પણ ભેદ-જ્ઞાનના બળે તે ઉપર પ્રમાણે અંદર સમાધાન કરી

इदानी मूढात्मनोऽन्तरात्मनश्च त्यागोपादानविषयं प्रदर्शयन्नाह-

त्यागादाने बहिर्मूढः करोत्यध्यात्ममात्मवित् ।

नान्तर्बहिरूपादानं न त्यागो निष्ठितात्मनः ॥ ૪૭ ॥

ટીકા- મૂઢો બહિરાત્મા ત્યાગોપાદાને કરોતિ। ક્વ? બહિર્બાહ્યો હિ વસ્તુનિ દ્વેષોદયાદભિલાષાભાવાન્મૂઢાત્મા ત્યાગં કરોતિ રાગોદયાત્તત્રાભિલાષોત્પત્તેરૂપાદાનમિતિ। આત્મવિત્ અન્તરાત્મા પુનરધ્યાત્મનિ સ્વાત્મરૂપ એવ ત્યાગોપાદાને કરોતિ। તત્ર હિ ત્યાગોરાગદ્વેષાદેરન્તર્જલ્પવિકલ્પાદેર્વા। સ્વીકારશ્ચિદાનન્દાદેઃ। યસ્તુ નિષ્ઠિતાત્મા કૃતકૃત્યાત્મા તસ્ય અન્તર્બહિર્વા નોપાદાનં તથા ન ત્યાગોઽન્તર્બહિર્વા ॥ ૪૭ ॥

પોતાના જ્ઞાનના વિષયને તુરત પલટી નાખે છે અને જ્ઞાનાનંદસ્વરૂપને જ જ્ઞાનનો વિષય બનાવે છે. તેની વારંવાર ભાવના ભાવતાં રાગ-દ્વેષની વૃત્તિ સ્વયં ક્રમે ક્રમે ટળી જાય છે. ૪૬.

હવે બહિરાત્મા અને અન્તરાત્માના ત્યાગગ્રહણના વિષયને સ્પષ્ટ કરતાં કહે છે :-

શ્લોક ૪૭

અન્વયાર્થ : (મૂઢઃ) મૂર્ખ બહિરાત્મા (બહિઃ) બાહ્ય પદાર્થોનો (ત્યાગાદાને કરોતિ) ત્યાગ અને ગ્રહણ કરે છે, (આત્મવિત્) આત્માના સ્વરૂપને જાણનાર અન્તરાત્મા (અધ્યાત્મં ત્યાગાદાને કરોતિ) અંતરંગ રાગ-દ્વેષનો ત્યાગ અને સમ્યક્રત્નત્રયરૂપ આત્મસ્વરૂપનું ગ્રહણ કરે છે, પરંતુ (નિષ્ઠિતાત્મનઃ) શુદ્ધસ્વરૂપમાં સ્થિત આત્માને (અન્તઃ બહિઃ) અંતરંગ અને બહિરંગ કોઈપણ પદાર્થનો (ન ત્યાગઃ) ન તો ત્યાગ હોય છે અને (ન ઉપાદાનં) ન તો ગ્રહણ હોય છે.

ટીકા : મૂઢ બહિરાત્મા ત્યાગ-ગ્રહણ કરે છે, શામાં (કરે છે)? બહારમાં એટલે બાહ્ય વસ્તુમાં; દ્વેષના ઉદયને લીધે અભિલાષાના અભાવના કારણે મૂઢાત્મા (બહિરાત્મા) તેનો (બાહ્ય વસ્તુનો) ત્યાગ કરે છે અને રાગનો ઉદય થતાં તેની અભિલાષાની ઉત્પત્તિના કારણે તેનું (બાહ્ય વસ્તુનું) ગ્રહણ કરે છે; પરંતુ આત્મવિદ્ એટલે અન્તરાત્મા આત્મામાં જ અર્થાત્ આત્મસ્વરૂપ વિશે જ ત્યાગ ગ્રહણ કરે છે. ત્યાં ત્યાગ તો રાગ-દ્વેષાદિનો કે અન્તર્જલ્પરૂપ વિકલ્પાદિનો અને સ્વીકાર (ગ્રહણ) ચિદાનંદાદિનો હોય છે.

જે નિષ્ઠિતાત્મા અર્થાત્ કૃતકૃત્ય આત્મા છે તેને અન્તરમાં કે બાહ્યમાં (કાંઈ) ગ્રહણ નથી તથા અંતરમાં કે બાહ્યમાં (કાંઈ) ત્યાગ નથી.

ભાવાર્થ : બહિરાત્મા, જે પદાર્થ ઈષ્ટ લાગે છે તેને ગ્રહણ કરવા ઈચ્છે છે અને જે પદાર્થ

અન્તસ્ત્યાગોપાદાને વા કુર્વાણોઽન્તરાત્મા કથં કુર્યાદિત્યાહ-

યુક્તિત મનસાઽઽત્માનં વાક્કાયાભ્યાં વિયોજયેત્ ।

મનસા વ્યવહારં તુ ત્યજેદ્વાક્કાયયોજિતમ્ ॥૪૮॥

અનિષ્ટ લાગે છે તેનો ત્યાગ કરવા ઈચ્છે છે. વાસ્તવમાં^૧ કોઈ જ્ઞાની કે અજ્ઞાની બાહ્ય પદાર્થોના ગ્રહણ ત્યાગ કરી શકતો જ નથી, છતાં બહિરાત્મા તેના ગ્રહણ-ત્યાગ કરવાનું માને છે, એ તેની મૂઢતા છે.

અંતરાત્મા આત્મસ્વરૂપમાં જ ગ્રહણ-ત્યાગ કરે છે, અર્થાત્ તે બાહ્ય પદાર્થોથી ચિત્તવૃત્તિ હઠાવી સ્વસન્મુખ થઈ પોતાના શુદ્ધ ચૈતન્યસ્વરૂપનું ગ્રહણ કરે છે; તેમ કરતાં રાગ-દ્વેષાદિનો કે વિકલ્પાદિનો સ્વયં ત્યાગ થઈ જાય છે. રાગાદિની અનુત્પત્તિ તે જ ત્યાગ છે.

શુદ્ધસ્વરૂપમાં સ્થિત આત્મા (નિષ્ઠિતાત્મા) કૃતકૃત્ય હોવાથી તેને બાહ્ય યા અંતરંગ કોઈ પણ વિષયમાં ગ્રહણ-ત્યાગની પ્રવૃત્તિ હોતી નથી. તે તો પોતાના ચિદાનન્દસ્વરૂપમાં સદા સ્થિર રહે છે.

વિશેષ

બહિરાત્માને અંદરના ચૈતન્ય-તત્ત્વનું જ્ઞાન નથી. તેને સ્વ-પરનું ભેદજ્ઞાન નથી; જે બાહ્ય પદાર્થો દેખે છે તેની સાથે એકતાબુદ્ધિ કરે છે. તેમાં ઈષ્ટ-અનિષ્ટની કલ્પના કરી રાગ-દ્વેષભાવથી તેનાં ગ્રહણ-ત્યાગ કરવા ઝંખે છે, પરંતુ બાહ્ય પદાર્થોનાં ગ્રહણ-ત્યાગ તેને આધીન નથી. તે પદાર્થો તો પોતાના કારણે આવે છે અને જાય છે. ઊંઘી માન્યતાને લીધે તેનાં બાહ્ય ગ્રહણત્યાગ રાગ-દ્વેષગર્ભિત છે. તેના અભિપ્રાયમાં આત્મસ્વભાવનો ત્યાગ અને વિભાવ તથા પરભાવોનું ગ્રહણ છે.

અંતરાત્માને અભિપ્રાયમાં-માન્યતામાં પર પદાર્થોનાં ગ્રહણ-ત્યાગ જ નથી. અસ્થિરતાને લીધે થોડી રાગ-દ્વેષની વૃત્તિ ઊઠે, પણ તેને તેની સાથે એકતા નથી-સ્વામીપણું નથી. આ વૃત્તિ પણ, આત્મસ્વરૂપનું ગ્રહણ થતાં-તેમાં સ્થિર થતાં, સ્વયં શમી જાય છે-નષ્ટ થાય છે. ૪૭.

અંતરમાં ત્યાગ-ગ્રહણ કરનાર અન્તરાત્મા કેવી રીતે કરે તે કહે છે :-

શ્લોક ૪૮

અન્વયાર્થ : અંતરાત્મા (આત્માનં) આત્માને (મનસા) ભાવમન સાથે (યુક્તિત) યોજે (જોડે) અને (વાક્કાયાભ્યામ્) વચન અને કાયાથી (વિયોજયેત્) અલગ કરે (તુ) અને (વાક્કાયયોજિતમ્) વાણી અને કાયાથી યોજાએલા (વ્યવહાર) વ્યવહારને (મનસા) ભાવમનથી (ત્યજેત્) તજે અર્થાત્ તેમાં મન લગાવે નહિ.

ટીકા- આત્માનં યુક્તિ સમ્બંધં કુર્યાત્ । કેન સહ ? મનસા માનસજ્ઞાનેન ચિત્તમાત્મેત્યભેદોનાધ્યવસેદિત્યર્થઃ । વાક્કાયાભ્યાં તુ પુજર્વિયોજયેત્ પૃથક્કુર્યાત્ વાક્કાયયોરાત્માભેદાધ્યવસાયં ન કુર્યાદિત્યર્થઃ । એતચ્ચ કુર્વાણો વ્યવહારં તુ પ્રતિપાદ્યપ્રતિપાદકભાવલક્ષણં પ્રવૃત્તિનિવૃત્તિરૂપં વા । વાક્કાયયોજિતં વાક્કાયાભ્યાં યોજિતં સમ્પાદિતં । કેન સહ ? મનસા સહ મનસ્યારોપિતં વ્યવહારં મનસા ત્યજેત્ ચિત્તેન ન ચિન્તયેત્ ॥ ૪૮ ॥

ટીકા : (તે અન્તરાત્મા) આત્માને યોજે એટલે સંબંધ કરે, કોની સાથે ? મન સાથે એટલે માનસજ્ઞાન (ભાવમન) સાથે, - ' મન તે આત્મા છે ' એવો અભેદરૂપ અધ્યવસાય (માન્યતા) કરે, એવો અર્થ છે - અને વાણી તથા કાયથી તેને (આત્માને) વિયુક્ત કરે - પૃથક્ કરે, અર્થાત્ વાણી અને કાયમાં આત્માનો અભેદરૂપ અધ્યવસાય કરે નહિ - એવો અર્થ છે; અને તેમ કરનાર, વાક્-કાયયોજિત અર્થાત્ વાણી-કાયદ્વારા યોજિત અર્થાત્ સમ્પાદિત ' પ્રતિપાદ્ય ' પ્રતિપાદકભાવરૂપ (શિષ્ટ-ગુરુ-સંબંધરૂપ) પ્રવૃત્તિ-નિવૃત્તિરૂપ વ્યવહારને, કોની સાથે (યોજિત) ? મન સાથે અર્થાત્ મનમાં આરોપિત વ્યવહારને, મનથી તજે અર્થાત્ મનમાં ચિંતવે નહિ.

ભાવાર્થ : અંતરાત્મા ભાવમનને વાણી અને દેહની ક્રિયા તરફથી (પ્રવૃત્તિથી) વિયુક્ત કરીને-અલગ કરીને આત્મસ્વરૂપમાં લગાડે અર્થાત્ તેની સાથે અભેદ કરે-તક્ષીન કરે અને વાણી તથા કાય-દ્વારા યોજિત પ્રવૃત્તિ-નિવૃત્તિરૂપ વ્યવહારને મનમાંથી તજે અર્થાત્ તેનો વિચાર છોડી દે.

વિશેષ

વાણી-કાયની પ્રવૃત્તિ તે જડની ક્રિયા છે, આત્મા તે કરી શકતો નથી. અન્તરાત્માને ભેદજ્ઞાન છે, તેથી તે પોતાના ઉપયોગને વાણી-કાયની ક્રિયા તરફથી હઠાવી પોતાના આત્મસ્વરૂપમાં રોકે છે.

જ્યાં સુધી જીવ વચન-કાયથી ક્રિયા સાથે એકતાબુદ્ધિ કરે-તેને આત્માની ક્રિયા સમજે, ત્યાં સુધી તેનો ઉપયોગ ત્યાંથી છૂટી સ્વસન્મુખ વળે નહિ અને આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિર થાય નહિ.

ઉપયોગદ્વારા સ્વનું ગ્રહણ કરવામાં જ સમસ્ત પર દ્રવ્યોનો અને પર ભાવોનો સ્વયં ત્યાગ થઈ જાય છે.

નીચલી ભૂમિકામાં જ્ઞાનીનો ઉપયોગ કદાચિત્ અસ્થિરતાને લીધે વાણી કાયની ક્રિયાદ્વારા પર સાથેના વ્યવહારમાં જોડાય છે, પણ તેમાં તેને કર્તૃત્વબુદ્ધિનો અભાવ છે-અભિપ્રાયમાં તેનો નિષેધ છે. જેમ રોગીને કડવી દવા પ્રત્યે અરુચિ હોય છે, તેમ તેને તે પ્રત્યે ઉદાસીનતા હોય છે; તેથી જ્ઞાનીનો ઉપયોગ શરીરાદિની ક્રિયામાં જોડાયેલો દેખાય, છતાં તે નહિ જોડાયેલા સમાન છે.

શરીર-વાણીની ક્રિયા વિષે એકતા બુદ્ધિનો-આત્મબુદ્ધિનો ત્યાગ અને શુદ્ધાત્મસ્વરૂપનું ગ્રહણ તે અંતરાત્માનાં અંતરંગ ત્યાગ ગ્રહણ છે.

નનુ પુત્રકલત્રાદિના સહ વાક્કાયવ્યવહારે તુ સુખોત્પત્તિઃ પ્રતીયતે કથં તત્ત્યાગો યુક્ત
इत्याह-

जगद्देहात्मदृष्टिनां विश्वास्यं रम्यमेव च ।

स्वात्मन्येवात्मदृष्टिनां क्व विश्वासः क्व वा रतिः ॥ ४९ ॥

ટીકા- દેહાત્મદૃષ્ટિનાં બહિરાત્મનાં જગત્ પુત્રકલત્રાદિપ્રાણિગણો વિશ્વાસ્યમવજ્ઞકં ।
રમ્યમેવ ચ રમણીયમેવ પ્રતિભાતિ । સ્વાત્મન્યેવ સ્વસ્વરૂપે એવાત્મદૃષ્ટિનાં અન્તરાત્મનાં ક્વ
વિશ્વાસઃ ક્વ વા રતિઃ ? ન ક્વાપિ પુત્રકલત્રાદૌ તેષાં વિશ્વાસો રતિર્વા પ્રતિભાતીત્યર્થઃ ॥ ૪૯ ॥

અહીં વ્યવહારના ત્યાગનો આચાર્યે નિર્દેશ કર્યો છે. તે એમ સૂચવે છે કે આત્મકાર્ય માટે
વ્યવહાર આશ્રય કરવા યોગ્ય નથી. ૪૮.

પુત્ર-સ્ત્રી આદિ સાથેના વાણી-કાયના વ્યવહારમાં તો સુખની ઉત્પત્તિની પ્રતીતિ થાય છે,
તો તેનો (વ્યવહારનો) ત્યાગ કેવી રીતે યોગ્ય છે? તે કહે છે :-

શ્લોક ૪૯

અન્વયાર્થ : (દેહાત્મદૃષ્ટિનાં) દેહમાં આત્મબુદ્ધિ રાખનાર મિથ્યાદૃષ્ટિ બહિરાત્માઓને
(જગત્) સ્ત્રી-પુત્ર-મિત્રાદિના સમૂહરૂપ જગત્ (વિશ્વાસ્યં) વિશ્વાસ કરવા યોગ્ય (ચ) અને
(રમ્યં એવ) રમણીય જ ભાસે છે. પરંતુ (સ્વાત્મનિ એવાત્મદૃષ્ટિનાં) પોતાના આત્મામાં જ
આત્મદૃષ્ટિ રાખનાર સમ્યક્દૃષ્ટિ અન્તરાત્માને (ક્વ વિશ્વાસઃ) સ્ત્રી-પુત્રાદિરૂપ જગત્માં કેમ
વિશ્વાસ હોઈ શકે? (વા) અથવા (ક્વ રતિઃ) કેમ રતિ હોઈ શકે? કદી પણ નહિ.

ટીકા : દેહમાં આત્મદૃષ્ટિવાળા બહિરાત્માઓને પુત્ર-ભાર્યાદિ પ્રાણીસમૂહરૂપ જગત્ વિશ્વાસ
કરવા યોગ્ય અર્થાત્ અવંચક (નહિ ઠગનારું) તથા રમ્ય જ એટલે રમણીય જ પ્રતિભાસે છે.

સ્વાત્મામાં જ એટલે સ્વસ્વરૂપમાં જ આત્મદૃષ્ટિવાળા અન્તરાત્માઓને વિશ્વાસ ક્યાં કે રતિ
ક્યાં? તેમને પુત્ર-સ્ત્રી આદિમાં ક્યાંય પણ વિશ્વાસ કે રતિ પ્રતિભાસતી નથી-એવો અર્થ છે.

ભાવાર્થ : જેને દેહમાં આત્મબુદ્ધિ છે તેને સ્ત્રી-પુત્ર-મિત્રાદિરૂપ જગત્ જ વિશ્વાસયોગ્ય
અને રમ્ય-સુખદાયક લાગે છે અને તેથી તે તેમની સાથે વાણી કાયનો વ્યવહાર કરવાનો વિકલ્પ
કરે છે.

જ્ઞાનીને સ્ત્રી-પુત્રાદિ બાહ્ય પદાર્થોમાં આત્મબુદ્ધિ નથી, તેમાં તેને વાસ્તવિક સુખ ભાસતું
નથી અને તે વિશ્વાસયોગ્ય તથા રમણીય લાગતા નથી, તેથી તેને તેમની સાથે વચન-વ્યવહાર
અને શરીર-વ્યવહારનો, અભિપ્રાયમાં, ત્યાગ વર્તે છે. આત્મા જ તેને વિશ્વાસ કરવા યોગ્ય

નન્વેવમાહારાદાવપ્યન્તરાત્મનઃ કથં પ્રવૃત્તિઃ સ્યાદિત્યાહ-

આત્મજ્ઞાનાત્પરં કાર્યં ન બુદ્ધૌ ધારયેદિત્યર્થમ્ ।

કુર્યાદર્થવશાત્કિંચિદ્વાક્કાયાભ્યામતત્પરઃ ॥ ૫૦ ॥

ટીકા- ચિરં બહુતરં કાલં બુદ્ધૌ ન ધારયેત્ । કિં તત્ ? કાર્યં । કથમ્ભૂતમ્ ? પરમન્યત્ । કસ્માત્ ? આત્મજ્ઞાનાત્ । આત્મજ્ઞાનલક્ષણમેવ કાર્યં બુદ્ધૌ ચિરં ધારયેદિત્યર્થઃ । પરમપિકિન્ચિદ્ ભોજનવ્યાખ્યાનાદિકં વાક્કાયાભ્યાં કુર્યાત્ । કસ્માત્ ? અર્થવશાત્ સ્વપરોપકારલક્ષણ-પ્રયોજનવશાત્ કિં વિશિષ્ટઃ ? અતત્પરસ્તદનાસક્તઃ ॥ ૫૦ ॥

અને રમ્ય જણાય છે અને તેમાં જ વાસ્તવિક સુખ ભાસે છે. તેથી તે જગતના પદાર્થોમાં સુખ હોવાનો વિશ્વાસ કેમ કરે ? ન જ કરે.

વિશેષ

અજ્ઞાની બાહ્ય પદાર્થોના સંયોગમાં સુખ માની તેનો વિશ્વાસ કરે છે, પણ તે સંયોગો પલટતાં યા તેનો વિયોગ થતાં તેના કલ્પેલા સુખનો અંત આવે છે. તે રીતે બાહ્ય સંયોગોના વિશ્વાસે તે છેતરાય-ઠગાય છે. વાસ્તવમાં અનુકૂળ કે પ્રતિકૂળ લાગતા સંયોગોમાં ક્યાંય સુખ નથી, છતાં તેમાં સુખ માની ઠગાઈ જાય છે.

જ્ઞાનીને પોતાનો આત્મા જ ઈષ્ટ છે-વહાલો છે. તેને જગત-જગતના પદાર્થો વહાલા-સુખરૂપ લાગતા નથી. સમકિતી ચક્રવર્તીને છ ખંડનું રાજ્ય અને હજારો રાણીઓ વગેરેનો સંયોગ હોય છે, પણ તેમાં તેને સુખ માટે સ્વપ્નેય વિશ્વાસ નથી. તેને તો પોતાના ચૈતન્યાત્માનો જ વિશ્વાસ છે અને તેમાં જ સુખ ભાસે છે. તેને 'જગત ઈષ્ટ નહિ આત્મથી.' ૪૯.

એવી રીતે હોય તો આહારાદિમાં પણ અન્તરાત્માની પ્રવૃત્તિ કેમ થાય ? તે કહે છે:-

શ્લોક ૫૦

અન્યયાર્થ : અન્તરાત્મા (આત્મજ્ઞાનાત્ પરં) આત્મજ્ઞાનથી ભિન્ન (કાર્ય) કોઈ કાર્યને (ચિરં) લાંબા સમય સુધી (બુદ્ધૌ) પોતાની બુદ્ધિમાં (ન ધારયેત્) ધારણ કરે નહિ. જો (અર્થવશાત્) પ્રયોજનવશાત્ (વાક્કાયાભ્યામ્) વચન-કાયથી (કિંચિત્ કુર્યાત્) કંઈપણ કરવાનો વિકલ્પ કરે તો તે (અતત્પરઃ) અનાસક્ત થઈ કરે.

ટીકા : ચિર કાળ સુધી એટલે બહુ લાંબા કાળ સુધી બુદ્ધિમાં ધારણ ન કરે. શું તે ? કાર્ય. કેવું (કાર્ય) ? પર એટલે અન્ય. કોનાથી (અન્ય) ? આત્મજ્ઞાનથી (અન્ય). આત્મજ્ઞાનરૂપ કાર્યને જ બુદ્ધિમાં લાંબા વખત સુધી ધારી રાખે એવો અર્થ છે, પરંતુ બીજું કિંચિત્ અર્થાત્ ભોજન-વ્યાખ્યાનાદિકરૂપ કાર્યને વચન-કાયદ્વારા કરે. શાથી ? પ્રયોજનવશ અર્થાત્ સ્વ-પરના ઉપકારરૂપ પ્રયોજનવશ (કરે). કેવા થઈને (તે કરે) ? અતત્પર થઈને અર્થાત્ તેમાં અનાસક્ત

કુત: પુનરાત્મજ્ઞાનમેવ બુદ્ધૌ ધારયેન્નશરીરાદિકમિત્યાહ-

યત્પશ્યામીન્દ્રિયૈસ્તન્મે નાસ્તિ યન્નિયતેન્દ્રિય: ।

અન્ત: પશ્યામિ સાનન્દં તદસ્તુ જ્યોતિરુત્તમમ્ ॥ ૫૧ ॥

થઈને કરે.

ભાવાર્થ : જ્ઞાની પોતાના ભાવમનને (ઉપયોગને) આત્મ-જ્ઞાનના કાર્યમાં જ રોકે છે; આત્મજ્ઞાનથી કોઈ અન્ય વ્યવહારિક કાર્યમાં લાંબા વખત સુધી રોકતો નથી. કદાચ પ્રયોજનવશાત્ અર્થાત્ સ્વ-પરના ઉપકારાર્થે અસ્થિરતાને લીધે વચન-કાયદ્વારા આહાર-ઉપદેશાદિ કાર્ય કરવાનો વિકલ્પ આવે, તો તેમાં તેને અતન્મયભાવ વર્તે છે.

વિશેષ

ધર્મીને આત્મસંવેદન એ જ મુખ્ય કાર્ય છે. તેમાં જ તે પોતાના ઉપયોગને લગાવે છે. કદાચ લાંબો સમય સ્વરૂપમાં સ્થિર ન રહી શકે અને પ્રયોજનવશાત્ આહાર-ઉપદેશાદિનો વિકલ્પ આવે, તો તે કાર્ય અનાસક્તિ ભાવે (અતન્મય ભાવે) થાય છે. તે કરવાને તેને મનમાં ઉત્સાહ નથી-ભાવના નથી. કાર્યને અંગે શરીર-વાણીની જે ક્રિયા થાય છે તેમાં તેને એકતા-બુદ્ધિ કે કર્તા-બુદ્ધિ તો નથી જ, પણ તે ક્રિયા કરવાના વિકલ્પને પણ તે ભલો માનતો નથી. વિકલ્પને તોડી સ્વરૂપમાં સ્થિર થઈ હું શુદ્ધાત્માને ક્યારે અનુભવું, એવી તેને નિરંતર ભાવના હોય છે, આ ભાવનાના બળથી તેનો ઉપયોગ બહારની ક્રિયામાં લાંબો વખત ટકતો નથી, ત્યાંથી ઠંઠી તુરત સ્વ તરફ વળે છે.

જ્ઞાનીને નીચલી ભૂમિકામાં અસ્થિરતાને લીધે રાગ હોય છે અને વચન-કાયની ક્રિયા પ્રત્યે લક્ષ જાય છે, પણ પોતાના જ્ઞાન-સ્વભાવને ભૂલે તેવી તેનામાં આસક્તિ હોતી નથી.

જ્ઞાનીને બાહ્ય વચન-કાયની પ્રવૃત્તિ હોવા છતાં, તેને અંતરંગમાં દૃઢ માન્યતા છે કે :-

“હું દેહ-મન-વાણી નથી, હું તેમનો કર્તા નથી, તેમનો કરાવનાર નથી કે અનુમોદનાર નથી.....હું કર્તા વિના પણ તેઓ ખરેખર કરાય છે; માટે તેમના કર્તાપણાનો પક્ષપાત છોડી હું આ અત્યંત મધ્યસ્થ છું.”^૧

સમ્યક્દષ્ટિ ગૃહસ્થને જ્ઞાનચેતનાનું નિરંતર પરિણમન હોય છે, તેથી તે ખાવા-પીવામાં, પાંચ ઈન્દ્રિયોના વિષયો ભોગવવામાં, વ્યાપારમાં લડાઈ વગેરે સંસારના કાર્યોમાં, બાહ્યદષ્ટિએ રોકાયેલા લાગે, છતાં બધી બાહ્ય પ્રવૃત્તિમાં જે જલ-કમલવત્ ન્યાયે રહે છે. ૫૦.

અનાસક્ત (અંતરાત્મા) આત્મજ્ઞાનને જ બુદ્ધિમાં ધારણ કરે, શરીરાદિકને નહિ, એમ કેમ બને? તે કહે છે :-

૧. જુઓ- શ્રી પ્રવચનસાર-ગુ. આવૃત્તિ - ગાથા ૧૬૦ અને ટીકા.

ટીકા- ચક્ષરીરાદિકમિન્દ્રિયૈઃ પશ્યામિ તન્મે નાસ્તિ મદીયં રૂપં તન્ન ભવતિ તર્હિ કિં તવ રૂપમ્? તદસ્તુ જ્યોતિરૂત્તમં જ્યોતિર્જ્ઞાનમુત્તમમતીન્દ્રિયમ્। તથા સાનન્દં પરમપ્રસત્તિસમુદ્ભૂતસુખસમન્વિતમ્। એવં વિધિં જ્યોતિરન્તઃ પશ્યામિ સ્વસંવેદનેનાનુભવામિ યત્તન્મે સ્વરૂપમસ્તુ ભવતુ। કિં વિશિષ્ટઃ પશ્યામિ ? નિયતેન્દ્રિયો નિયન્ત્રિતેન્દ્રિયઃ।। ૫૧।।

શ્લોક ૫૧

અન્વયાર્થ : (યત્) જે એટલે શરીરાદિ બાહ્ય પદાર્થ (ઇન્દ્રિયૈઃ) ઇન્દ્રિયોદ્વારા (પશ્યામિ) હું દેખું છું (તત્) તે (મે ન અસ્તિ) મારા નથી-મારું સ્વરૂપ નથી, પણ (નિયતેન્દ્રિયઃ) ભાવ ઇન્દ્રિયોને બાહ્ય વિષયોથી રોકી (યત્) જે (ઉત્તમં) ઉત્કૃષ્ટ અતીન્દ્રિય (સાનન્દં જ્યોતિ) આનંદમય જ્ઞાન-જ્યોતિને (અન્તઃ) અંતરંગમાં (પશ્યામિ) હું દેખું છું-તેનો અનુભવ કરું છું, (તત્ મે) તે મારું વાસ્તવિક સ્વરૂપ (અસ્તુ) હો !

ટીકા : જે એટલે શરીરાદિને હું ઇન્દ્રિયોથી જોઉં છું, તે મારું નથી અર્થાત્ તે મારું સ્વરૂપ નથી. તો તારું રૂપ શું? તે ઉત્તમ જ્યોતિ હો-જ્યોતિ એટલે જ્ઞાન અને ઉત્તમ એટલે અતીન્દ્રિય તથા આનંદમય એટલે પરમ પ્રસન્નતા (પ્રશાંતિ) થી ઉત્પન્ન થયેલા સુખથી યુક્ત (છે) એવા પ્રકારની જે જ્યોતિને (જ્ઞાન-પ્રકાશને) અંતરંગમાં હું જોઉં છું-સ્વસંવેદનથી હું અનુભવું છું, તે મારું સ્વરૂપ અસ્તુ-હો. હું કેવો થઈને જોઉં છું? ઇન્દ્રિયોને સંયમિત કરીને (બાહ્ય વિષયોથી ઇન્દ્રિયોને રોકીને અને પોતે સ્વાધીન થઈને અર્થાત્ ઇન્દ્રિયોને કાબૂમાં રાખીને (હું જોઉં છું).

ભાવાર્થ : અન્તરાત્મા વિચારે છે કે :-

‘ઇન્દ્રિયોદ્વારા જે શરીરાદિ બાહ્ય પદાર્થો દેખાય છે તે હું નથી. તે મારું સ્વરૂપ નથી. મારું સ્વરૂપ તો પરમ ઉત્તમ અતીન્દ્રિય આનંદમય જ્ઞાન-જ્યોતિ છે. જ્યારે હું ભાવ-ઇન્દ્રિયોને નિયન્ત્રિત કરીને અર્થાત્ બાહ્ય વિષયોથી હઠાવીને અંતર્મુખ થાઉં છું, ત્યારે હું જ્ઞાનસ્વરૂપ આત્માને જોઈ શકું છું-સ્વસંવેદનથી અનુભવી શકું છું’.

વિશેષ

જે ઇન્દ્રિયોદ્વારા દેખાય છે તે આત્માનું સ્વરૂપ નથી. તે તો જડનું-પુદ્ગલનું સ્વરૂપ છે. તે આત્મા નથી, અનાત્મા છે. આત્મા-અનાત્માના ભેદ-વિજ્ઞાનદ્વારા જ્ઞાની, શરીરાદિક પર પદાર્થો પ્રત્યે ઉપેક્ષા કરી, ઉપયોગને ત્યાંથી હઠાવી સ્વસન્મુખ કરે છે અને આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિર થતાં તે અતીન્દ્રિય આનંદનો અનુભવ કરે છે.

જ્ઞાનીને આત્મસ્વરૂપનું ભાન હોવાથી તે આત્મ-વિષયમાં જ રમવાની ભાવના કરે છે; બાહ્ય વિષયોમાં વિચરવાનું પસંદ કરતો નથી.

માટે અંતરાત્માને શરીરાદિ બાહ્ય પદાર્થોમાં અનાસક્તિ હોય છે. તે જ્ઞાનસ્વરૂપ આત્માનો જ અનુભવ કરે છે. ૫૧.

નનુ સાનન્દં જ્યોતિર્યદ્યાત્મનורૂપં સ્યાત્તદેન્દ્રિયનિરોધં કૃત્વા તદનુભવતઃ કથં દુઃખં સ્યાદિત્યાહ-

સુખમારબ્ધયોગસ્ય બહિર્દુઃખમથાત્મનિ ।

બહિરેવાસુખં સૌખ્યમધ્યાત્મં ભાવિતાત્મનઃ ॥ ૫૨ ॥

ટીકા- બહિર્બાહ્યવિષયે સુખં ભવતિ । કસ્ય ? આરબ્ધયોગસ્ય પ્રથમમાત્મસ્વરૂપ-ભાવનોદ્યતસ્ય । અથ આહ । આત્મનિ આત્મસ્વરૂપે દુઃખં તસ્ય ભવતિ । ભાવિતાત્મનો યથાવદ્વિદિતાત્મસ્વરૂપે કૃતાભ્યાસસ્ય । બહિરેવ બાહ્યવિષયેષ્વેવાઽસુખં ભવતિ । અથ આહ । સૌખ્યં અધ્યાત્મં તસ્યાધ્યાત્મસ્વરૂપ એવ ભવતિ ॥ ૫૨ ॥

જો આનંદમય જ્યોતિ (જ્ઞાન) તે આત્માનું સ્વરૂપ હોય, તો ઇન્દ્રિયોનો નિરોધ કરીને તેનો અનુભવ કરનારને દુઃખ કેવી રીતે હોઈ શકે ? તે કહે છે :-

શ્લોક ૫૨

અન્વયાર્થ : (આરબ્ધયોગસ્ય) યોગનો અભ્યાસ શરૂ કરનારને (બહિઃ) બાહ્ય વિષયોમાં (સુખં) સુખ લાગે છે, (અથ) અને (આત્મનિ) આત્મસ્વરૂપને વિષે (દુઃખં) દુઃખ પ્રતીત થાય છે, પરંતુ (ભાવિતાત્મનઃ) આત્મસ્વરૂપને યથાર્થપણે જાણનારને-સારા અભ્યાસીને (બહિઃએવ) બાહ્ય પદાર્થોમાં જ (અસુખં) દુઃખ થાય છે અને (અધ્યાત્મં) આત્મસ્વરૂપમાં (સૌખ્યમ્) સુખનો અનુભવ થાય છે.

ટીકા : બહાર એટલે બાહ્ય વિષયમાં સુખ લાગે છે. કોને ? યોગનો આરંભ કરનારને અર્થાત્ પ્રથમ વાર આત્મસ્વરૂપની ભાવનાના અભ્યાસીને, અને કહે છે-આત્મામાં એટલે આત્મસ્વરૂપમાં (તેની ભાવનામાં) દુઃખ (મુશ્કેલી) લાગે છે, પણ ભાવિતાત્માને એટલે યથાવત્ જાણેલા આત્મસ્વરૂપના (-તેની ભાવનાના) અભ્યાસીને, બાહ્યમાં જ એટલે બાહ્ય વિષયોમાં જ અસુખ (દુઃખ) ભાસે છે; અને કહે છે-આત્મામાં એટલે તેના અધ્યાત્મસ્વરૂપમાં જ (-તેની ભાવનામાં જ) સુખ લાગે છે.

ભાવાર્થ : યોગનો એટલે આત્મસ્વરૂપનો પ્રથમ વાર અનુભવ કરવાનો આરંભ કરનારને બાહ્ય વિષયોમાં સુખ જેવું લાગે છે અને આત્મસ્વરૂપની ભાવનાના અભ્યાસમાં દુઃખ જેવું જણાય છે, પરંતુ જ્યારે તેને પરિપક્વ અભ્યાસથી આત્મસ્વરૂપનું યથાર્થપણે જ્ઞાન થાય છે ત્યારે તેને બાહ્ય વિષયો અસુખરૂપ પ્રતીત થાય છે અને આત્મસ્વરૂપમાં જ સુખ પ્રતિભાસે છે.

યોગનો અભ્યાસ શરૂ કરનારને, પૂર્વના સંસ્કારને લીધે, બાહ્ય વિષયો તરફનું વલણ જલદી છૂટતું નથી અને તેથી તેને આત્મસ્વરૂપમાં રમવું મુશ્કેલ લાગે છે.

તદ્ભાવના ચેત્થં કુર્યાદિત્યાહ -

તદ્બ્રૂયાત્તત્પરાન્પૃચ્છેત્તદિચ્છેત્તત્પરો ભવેત્ ।

યેનાઽવિદ્યામયં રૂપં ત્યક્ત્વા વિદ્યામયં વ્રજેત્ ॥ ૫૩ ॥

ટીકા- તત્ આત્મસ્વરૂપં બ્રૂયાત્ પરં પ્રતિ પ્રતિપાદયેત્ । તદાત્મસ્વરૂપં પરાન્ વિદિતાત્મસ્વરૂપાન્ પૃચ્છેત્ । તથા તદાત્મસ્વરૂપં ઇચ્છેત્ પરમાર્થતઃ સન્ મન્યેત્ । તત્પરો ભવેત્ આત્મસ્વરૂપભાવનાદરપરો ભવેત્ । યેનાત્મસ્વરૂપેણેત્થં ભાવિતેન । અવિદ્યામયં સ્વરૂપં બહિરાત્મસ્વરૂપમ્ ત્યક્ત્વા વિદ્યામયં રૂપં વ્રજેત્ ॥ ૫૩ ॥

આત્મ-ભાવનાનો અભ્યાસ જ્યારે તેને પરિપક્વ થાય છે અને તે સ્વરૂપમાં સ્થિર થાય છે, ત્યારે તેને અતીન્દ્રિય આનંદનો અનુભવ થાય છે. હવે તેને બાહ્ય વિષયો બધા નીરસ લાગે છે; તેને તે ઉપરથી રુચિ ઊઠી જાય છે અને આત્મસ્વરૂપમાં જ વિહરવું ગમે છે.

માટે શ્રી અમૃતચંદ્રાચાર્ય પણ જિજ્ઞાસુ જીવને ઉદ્દેશીને કહે છે :-

“હે ભાઈ! તું કોઈપણ રીતે મહા કષ્ટે અથવા મરીને પણ તત્ત્વોનો કૌતૂહલી થા અને શરીરાદિક મૂર્ત દ્રવ્યોનો એક મુહૂર્ત (બે ઘડી) પાડોશી થઈ, તેમનાથી ભિન્ન એવા તારા આત્માનો અનુભવ કર; તારા આત્માના ચૈતન્ય-વિલાસને દેખતાં જ આ શરીરાદિક મૂર્તિક પુદ્ગલ દ્રવ્યો સાથે એકપણાનો તારો મોહ છૂટી જશે.”^૧ પર.

તે ભાવના આ રીતે કરવી-તે કહે છે :-

શ્લોક ૫૩

અન્યાર્થ : (તત્ બ્રૂયાત્) તે એટલે આત્મસ્વરૂપની વાત કરવી, (તત્ પરાન્ પૃચ્છેત્) તે સંબંધી આત્માનુભવી પુરુષોને પૂછવું, (તત્ ઇચ્છેત્) તેની ઇચ્છા કરવી-તેની પ્રાપ્તિને પોતાનું ઇષ્ટ બનાવવું અને (તત્પરઃ ભવેત્) તેમાં એટલે આત્મસ્વરૂપની ભાવનામાં તત્પર-સાવધાન રહેવું, (યેન) જેથી (અવિદ્યામયં રૂપં) અજ્ઞાનમય બહિરાત્મરૂપનો (ત્યક્ત્વા) ત્યાગ કરીને (વિદ્યામયં વ્રજેત્) જ્ઞાનમયરૂપની એટલે પરમાત્મસ્વરૂપની પ્રાપ્તિ કરાય.

ટીકા : તે આત્મસ્વરૂપ કહેવું એટલે બીજાને સમજાવવું; બીજાઓને એટલે જેમણે આત્મસ્વરૂપ જાણ્યું હોય તેમને તે આત્મસ્વરૂપ પૂછવું તથા તે આત્મસ્વરૂપની ઇચ્છા કરવી અર્થાત્ પરમાર્થસ્વરૂપે તેને માનવું, તેમાં તત્પર રહેવું અર્થાત્ આત્મસ્વરૂપની ભાવનાનો આદર કરવો; જેથી, એટલે આવી રીતે આત્મસ્વરૂપની ભાવના કરવાથી, અવિદ્યામય સ્વરૂપનો એટલે બહિરાત્મસ્વરૂપનો ત્યાગ કરીને વિદ્યામય રૂપ એટલે કે પરમાત્મસ્વરૂપ પ્રાપ્ત કરાય.

ભાવાર્થ : આત્મસ્વરૂપની ભાવના કેવી રીતે કરવી? તે પ્રશ્નના ઉત્તરમાં આચાર્ય આત્માર્થીને ઉદ્દેશીને કહે છે કે :-

આત્મસ્વરૂપ બીજાઓને સમજાવવું, જેમણે આત્મસ્વરૂપ જાણ્યું છે તેમને તેના જ વિષે પૂછી તે જાણવું, તેની જ ઈચ્છા રાખવી અર્થાત્ તેને એકને જ પરમાર્થ સત્ય માનવું અને આત્મસ્વરૂપની ભાવનામાં જ નિરંતર લાગ્યા રહેવું. આમ કરવાથી બહિરાત્મસ્વરૂપનો-અવિદ્યામય સ્વરૂપનો નાશ થશે. પરમાત્મ-સ્વરૂપની એટલે જ્ઞાનમય સ્વરૂપની પ્રાપ્તિ થશે.

વિશેષ

- (૧) આત્મા સંબંધી જ વાત કર, સંસાર સંબંધી કાંઈ પણ વાત ન કર. તેમ કરવાથી બહારમાં ભમતો તારો ઉપયોગ તત્ત્વ-નિર્ણય તરફ વળશે.
- (૨) આત્મા સંબંધી વધુ જ્ઞાન માટે વિશેષ જ્ઞાનીઓને પૂછ; તેથી આત્મા સંબંધી તારી શ્રદ્ધા સ્પષ્ટ થઈને દઢ થશે અને જ્ઞાન નિર્મળ થશે.
- (૩) આત્મ-પ્રાપ્તિની જ ભાવના કર, બીજા કોઈ પર પદાર્થની કે ઈન્દ્રિય-વિષયના સુખની ઈચ્છા ન કર; એમ કરવાથી બાહ્ય ઈન્દ્રિય-સુખની પાછળ થતી નિર્થક આકુળતા મટી જશે.
- (૪) આત્મસ્વરૂપની ભાવનામાં જ નિરંતર અભિરત બન.

આવી રીતે તારા જ્ઞાનમાં, શ્રદ્ધામાં અને આચારમાં એક આત્માને જ વિષય બનાવ; બીજા કોઈ બાહ્ય પદાર્થને તારા જ્ઞાનનો વિષય ન બનાવ. શ્રીમદ્ રાજચંદ્રે કહ્યું છે કે:-

‘ કામ એક આત્માર્થનું, બીજો નહિ મનરોગ. ’^૧

આત્મા જ એક પ્રયોજનભૂત વસ્તુ છે. તેની પ્રાપ્તિ જ કરવા યોગ્ય છે. તે સિવાય અન્ય પદાર્થોનો વિચાર મનના રોગ સમાન છે.

એવી રીતે સમજીને ઘગશ અને ઉત્સાહપૂર્વક જો તું આત્મ-ભાવના કરીશ, તો અવિદ્યાનો-અજ્ઞાનતાનો નાશ થશે અને આત્મસ્વરૂપની પ્રાપ્તિ થશે.

“ તે જ્ઞાનસ્વભાવરૂપ જ્યોતિ અવિદ્યાનો-અજ્ઞાનનો નાશ કરનાર છે તથા મહાન ઉત્કૃષ્ટ અને જ્ઞાનમય છે; માટે મુમુક્ષુઓએ તેના વિષયમાં જ પૂછવું, તેની પ્રાપ્તિની અભિલાષા કરવી તથા તેનો અનુભવ કરવો.”^૨

વળી શ્રી અમિતગતિ આચાર્યકૃત ‘યોગસાર’ માં કહ્યું છે કે :-

“ જે પુરુષ વિદ્વાન છે તેને તે આત્મ-પદાર્થનું નિશ્ચલ મનથી અધ્યયન કરવું યોગ્ય છે; તે ધ્યાન કરવા યોગ્ય, આરાધના કરવા યોગ્ય, પૂજવા યોગ્ય, સાંભળવા યોગ્ય, અભ્યાસ યોગ્ય,

૧. જુઓ - શ્રીમદ્ રાજચંદ્રકૃત ‘આત્મસિદ્ધિ’.

૨. જુઓ - ઈષ્ટોપદેશ - સ્લોક ૪૯

અવિદ્યાભિદૂરં જ્યોતિ: પરં જ્ઞાનમયં મહત્ ।

તત્પ્રદ્યવ્યં તદેષ્ટવ્યં તદ્ દષ્ટવ્યં મુમુક્ષુભિ: ॥ ૪૧ ॥

નનુ વાક્કાયવ્યતિરિક્તસ્યાત્મનોઽસમ્ભવાત્ તદ્બ્રૂયાદિત્યાદ્યયુક્તમિતિ વદન્તં પ્રત્યાહ-

શરીરે વાચિ ચાત્માનં સન્ધત્તે વાક્શરીરયોઃ ।

ભ્રાન્તોઽભ્રાન્તઃ પુનસ્તત્ત્વં પૃથગેષાંનિબુદ્ધયતે ॥ ૫૪ ॥

ટીકા- સન્ધત્તે આરોપયતિ । કં આત્માનમ્ । ક્વ ? શરીરે વાચિ ચ । કોઽસૌ મૂઢઃ ? વાક્શરીરયોર્ભ્રાન્તો વાગાત્મા શરીરમાત્મેત્યેવં વિપર્યસ્તો બહિરાત્મા । તયોરભ્રાન્તો યથાવત્સ્વરૂપરિચ્છેદકોઽન્તરાત્મા પુનઃ એતેષાં વાક્શરીરાત્માનં તત્ત્વં સ્વરૂપં પૃથક્ પરસ્પરભિન્નં નિબુદ્ધયતે નિશ્ચિનોતિ ॥ ૫૪ ॥

ઉપાર્જન કરવા યોગ્ય, જાણવા યોગ્ય, કહેવા યોગ્ય, પ્રાર્થના યોગ્ય, શિક્ષા યોગ્ય, દેખવા યોગ્ય અને સ્પર્શવા યોગ્ય છે, કારણ કે તેમ કરવાથી આત્મા સદા સ્થિરપણાને પામે છે.”^૧ ૫૩

વાણી-શરીરથી ભિન્ન આત્માનો અસંભવ હોવાથી તેને વિષે બોલવું (પૃચ્છા કરવી) ઇત્યાદિ યોગ્ય નથી-એમ બોલનાર પ્રતિ કહે છે:-

શ્લોક ૫૪

અન્વયાર્થ : (વાક્શરીરયોઃ ભ્રાન્તઃ) વચન અને શરીરમાં જેને આત્મભ્રાન્તિ છે તેવો બહિરાત્મા, (વાચિ શરીરે ચ) વચન અને શરીરમાં (આત્માનં સંઘત્તે) આત્માનું આરોપણ કરે છે અર્થાત્ વચન અને શરીરને આત્મા માને છે; (પુનઃ) પરંતુ (અભ્રાન્તઃ) વચન અને કાયમાં આત્મભ્રાન્તિ નહિ કરનાર અન્તરાત્મા (ઇષાં તત્ત્વં) તેમના (આત્મા અને વાણી-કાયના) સ્વરૂપને (પૃથક્) એકબીજાથી ભિન્ન (નિબુદ્ધયતે) જાણે છે.

ટીકા : સંધાન કરે છે એટલે આરોપે છે. કોને ? આત્માને. શામાં ? શરીર અને વાણીમાં. તે મૂઢ કોણ છે ? વાણી અને શરીરમાં ભ્રાન્તિવાળો અર્થાત્ વાણી તે આત્મા, શરીર તે આત્મા એવી વિપરીત માન્યતાવાળો બહિરાત્મા છે; પરંતુ તે બન્નેમાં જેને ભ્રાન્તિ નથી અર્થાત્ (તે બંનેનાં) સ્વરૂપને યથાર્થપણે જાણે છે તે અન્તરાત્મા, તેમના એટલે વાણી, શરીર અને આત્માના તત્ત્વને એટલે સ્વરૂપને પૃથક્ એટલે એકબીજાથી ભિન્ન જાણે છે નક્કી કરે છે.

૧. અધ્યેતવ્યં સ્તિમિતમનસા ધ્યેયમારાધનીયં
પૃચ્છયં શ્રવ્યં ભવતિ વિદુષાભ્યસ્યમાવર્જનીયમ્ ।
વેદ્યં ગદ્યં કિમપિ તદિહ પ્રાર્થનીયં વિનેયં,
દૃશ્યં સ્પૃશ્યં પ્રભવતિ યતઃ સર્વદાત્મસ્થિરત્વમ્ ॥ ૪૯ ॥

(શ્રી અમિતગતિ આચાર્યકૃત યોગસાર - શ્લોક ૪૯)

एवमवबुद्धयमानो मूढात्मा येषु विषयेष्वासक्तचित्तो न तेषु मध्ये किञ्चित्तस्योप-
कारकमस्तीत्याह-

न तदस्तीन्द्रियार्थेषु यत्क्षेमङ्करमात्मनः ।

तथापि रमते बालस्तत्रैवाज्ञानभावनात् ॥ ૫૫ ॥

ભાવાર્થ : વાસ્તવમાં શરીર અને વાણી એ પુદ્ગલની રચના છે, તે મૂર્તિક-જડ છે અને આત્મસ્વરૂપથી વિપરીત લક્ષણવાળાં છે, છતાં અજ્ઞાની બહિરાત્મા તેમાં આત્મ-બુદ્ધિ કરે છે, તેને આત્મા માને છે. એ એનો ભ્રમ છે. આ ભ્રાન્તિને લીધે તે શરીરાદિકની જ ભાવના કરે છે, આત્માની ભાવના કરતો નથી.

જ્ઞાની અંતરાત્માને જડ શરીરાદિક અને ચેતન આત્માના સ્વરૂપનું યથાર્થ ભેદ-જ્ઞાન છે. તે આત્માને શરીરાદિકથી ભિન્ન જાણે છે. તેને શરીરાદિકમાં આત્મપણાની ભ્રાન્તિ નથી. તે શરીરને શરીર અને આત્માને આત્મા જ સમજે છે, એકનો બીજામાં મેલાપ કરતો નથી. તેને આત્માના અલગ અસ્તિત્વનું ભાન છે; તેથી તે નિરંતર આત્માની જ ભાવના કરે છે.

વિશેષ

‘દેહાદિ પર પદાર્થ છે તે પર જ છે. તેને પોતાના માનવાથી દુઃખ થાય છે, કિન્તુ આત્મા આત્મા જ છે અર્થાત્ આત્મા પદાર્થ પોતાનો છે, તે કદાચિત્ પણ દેહાદિરૂપ થઈ શકશે નહિ. તેના આશ્રયે જ સુખની પ્રાપ્તિ થાય છે. માટે મહાપુરુષો તેને માટે જ ઉદમશીલ હોય છે.’^૧

‘હું એક છું, શુદ્ધ છું, અરૂપી જ્ઞાન-દર્શનમય છું, બીજું કંઈ-એક પરમાણુમાત્ર પણ મારું નથી,^૨ એમ જ્ઞાની વિચારે છે.’

આવી રીતે જ્ઞાની ભેદ-જ્ઞાન કરી પર પદાર્થોથી ઉદાસીન થાય છે અને આત્માને તેનાથી પૃથક્ સમજી આત્મસ્વરૂપની ભાવના ભાવે છે. ૫૪.

આવી રીતે (આત્મસ્વરૂપ) નહિ જાણનાર બહિરાત્મા, જે વિષયોમાં તેનું ચિત્ત આસક્ત હોય છે, તેમાં (તે વિષયોમાં) કોઈપણ (વિષય) તેને ઉપકારક નથી. તે કહે છે:-

શ્લોક ૫૫

અન્યાર્થ : (ઇન્દ્રિયાર્થેષુ) પાંચ ઇન્દ્રિયોના વિષયોમાં (તત્) એવો કોઈ પદાર્થ (ન અસ્તિ) નથી (યત્) જે (આત્મનઃ) આત્માને (ક્ષેમંકર) હિતકારી-લાભકારી હોય; (તથાપિ) તેમ

૧. જુઓ - ઇષ્ટોપદેશ - ૪૫.

૨. જુઓ - શ્રી સમયસાર ગુ. આવૃત્તિ - ગા. ૩૮

“હું એક, શુદ્ધ, સદા અરૂપી, જ્ઞાનદર્શનમય ખરે;

કંઈ અન્ય તે મારું જરી, પરમાણુમાત્ર નથી અરે.” (૩૮)

ટીકા- ઇન્દ્રિયાર્થેષુ પંચેન્દ્રિયવિષયેષુ મધ્યે ન તત્કિચ્ચિદસ્તિ યત્ ક્ષેમઙ્ગરમુપકારમ્ ।
કસ્ય ? આત્મનઃ । તથાપિ યદ્યપિ ક્ષેમઙ્ગરં કિચ્ચિન્નાસ્તિ । રમતે રતિં કરોતિ કોઽસૌ ? બાલો
બહિરાત્મા તત્રૈવ ઇન્દ્રિયાર્થેષ્વેવ । કસ્માત્ ? અજ્ઞાનભાવનાત્ મિથ્યાત્વસંસ્કારવશાત્ । અજ્ઞાનં
ભાવ્યતે જન્યતે યેનાસાવજ્ઞાનભાવનો મિથ્યાત્વસંસ્કારસ્તસ્માત્ ॥ ૫૫ ॥

છતાં (બાલઃ) અજ્ઞાની બહિરાત્મા (અજ્ઞાનભાવનાત્) મિથ્યાત્વના સંસ્કારને લીધે (તત્ર એવ)
તેમાં જ એટલે તે ઇન્દ્રિયોના વિષયોમાં જ (રમતે) રમે છે-આસક્ત થાય છે.

ટીકા : ઇન્દ્રિયોના પદાર્થોમાં એટલે પાંચે ઇન્દ્રિયોના વિષયો મધ્યે એવું કાંઈ પણ નથી જે
ક્ષેમંકર (સુખકર) અર્થાત્ ઉપકારક હોય. કોને ? આત્માને; તેમ છતાં અર્થાત્ જો કે કંઈ સુખકર
નથી છતાં (તેમાં) રમે છે-રતિ કરે છે. કોણ તે ? બાલ (અજ્ઞાની) અર્થાત્ બહિરાત્મા તેમાં જ
એટલે ઇન્દ્રિયોના વિષયોમાં જ (રમે છે), શાથી ? (રમે છે) ? અજ્ઞાન-ભાવનાથી અર્થાત્
મિથ્યાત્વના સંસ્કારવશ (રમે છે), જેનાથી અજ્ઞાન જન્મે-પેદા થાય તે અજ્ઞાનભાવન એટલે
મિથ્યાત્વના સંસ્કાર-તેનાથી (ઇન્દ્રિયોના વિષયોમાં રમે છે).

ભાવાર્થ : ઇન્દ્રિયોના વિષયોમાં એવો કોઈ પણ વિષય નથી કે જે આત્માને હિતકારી
હોય, તેમ છતાં અજ્ઞાની બહિરાત્મા, અનાદિકાળના અવિધાના સંસ્કારને લીધે, તેમાં રતિ કરે છે
-આસક્ત રહે છે.

ઇન્દ્રિય-વિષયોનું સુખ તે સુખ નથી. વાસ્તવમાં તે દુઃખ છે, કારણ કે તે પરાધીન છે,
આકુળતાવાળું છે, અસ્થિર છે, ક્ષણભંગુર છે, વિચ્છિન્ન છે, પરિણામે દુઃસહ છે અને બંધનું કારણ
છે;^૧ તેમ છતાં અનાદિ મિથ્યાત્વના સંસ્કારવશ અજ્ઞાની તેની રુચિ કરે છે અને તેની પ્રાપ્તિ માટે
ચિંતા કરી રાતદિન તેની પાછળ લાગ્યો રહે છે.

વિશેષ

વિષયો હિતકારી કે સુખદાયી નથી. તેઓ ' અકિંચિત્કર ' છે.

“ સંસારમાં કે મોક્ષમાં આત્મા પોતાની મેળે જ સુખરૂપ પરિણમે છે; તેમાં વિષયો
' અકિંચિત્કર ' છે અર્થાત્ કાંઈ કરતા નથી. અજ્ઞાનીઓ વિષયોને સુખનાં કારણ માનીને નકામા
તેમને અવલંબે છે. ”^૨

“ જેમને વિષયોમાં રતિ છે, તેમને દુઃખ સ્વાભાવિક જાણો; કારણ કે જો દુઃખ (તેમનો)

૧. જુઓ - શ્રી પ્રવચનસાર ગાથા - ૭૬ અને ટીકા - ભાવાર્થ (ગુ. આવૃત્તિ)

પરચુક્ત બાધાસહિત, ખંડિત, બંધકારણ વિષમ છે;

જે ઇન્દ્રિયોથી લબ્ધ તે સુખ, એ રીતે દુઃખ જ ખરે. (૭૬)

૨. શ્રી પ્રવચનસાર-ગા. ૬૭ નો ભાવાર્થ.

તથા અનાદિમિથ્યાત્વસંસ્કારે સત્યેવમ્ભૂતા બહિરાત્મનો ભવન્તીત્યાહ-

ચિરં સુષુપ્તાસ્તમસિ મૂઢાત્માનઃ કુયોનિષુ ।

અનાત્મીયાત્મભૂતેષુ મમાહમિતિ જાગ્રતિ ॥ ૫૬ ॥

ટીકા- ચિરમનાદિકાલં મૂઢાત્માનો બહિરાત્માનઃ સુષુપ્તા અતીવ જડતાં ગતાઃ । કેષુ ? કુયોનિષુ નિત્યનિગોદાદિચતુરશીતિલક્ષયોનિષ્વધિકરણભૂતેષુ । કસ્મિન્ સતિ તે સુષુપ્તાઃ ? તમસિ અનાદિમિથ્યાત્વસંસ્કારે સતિ । એવમ્ભૂતાસ્તે

સ્વભાવ ન હોય તો વિષયાર્થે વ્યાપાર ન હોય. ”^૧

અજ્ઞાની બાહ્ય ઇન્દ્રિયોના વિષયોમાં સુખ માને છે, તેના ગ્રહણની નિરંતર ઇચ્છાથી સદા આકુલવ્યાકુલ રહે છે. આ આકુળતાનું દુઃખ તેને કેટલીક વખત એટલું અસહ્ય લાગે છે કે વિષય ગ્રહણ કરવાના પ્રયત્નમાં કદાચ મૃત્યુને ભેટવું પડે તો પણ તેની દરકાર કરતો નથી. એ બતાવે છે કે મૃત્યુના દુઃખ કરતાં આકુળતાનું દુઃખ વધારે છે. ”^૨

એ રીતે ઇન્દ્રિયોના વિષયોમાં વાસ્તવિક સુખ નહિ હોવા છતાં, અનાદિ અવિધાના સંસ્કારને લીધે અજ્ઞાની તેમાં રત રહે છે. ૫૫.

અનાદિ મિથ્યાત્વના સંસ્કારને લીધે આવા (પ્રકારના) બહિરાત્માઓ થાય છે-તે કહે છે:-

શ્લોક ૫૬

અન્વયાર્થ : (મૂઢાત્મનઃ) મૂર્ખ અજ્ઞાની જીવો (તમસિ) મિથ્યાત્વરૂપી અંધકારવશ (ચિરં) અનાદિ કાળથી (કુયોનિષુ) નિત્ય નિગોદાદિ કુયોનિઓમાં (સુષુપ્તાઃ) સુષુપ્ત અવસ્થામાં એટલે મૂર્છિત અવસ્થામાં પડી રહ્યા છે. જો કદાચિત્ તેઓ પંચેન્દ્રિય સંજ્ઞી થાય તો (અનાત્મીયાત્મભૂતેષુ) ‘ અનાત્મીયભૂત ’ માં એટલે વાસ્તવમાં જે પોતાનાં નથી તેવાં સ્ત્રી-પુત્ર વગેરેમાં (મમ) ‘ એ મારાં છે ’, અને ‘ અનાત્મભૂત ’ માં એટલે શરીરાદિમાં (અહં) ‘ હું છું-હું એ રૂપ છું ’ (ઇતિ જાગ્રતિ) એવો અધ્યવસાય કરે છે.

ટીકા : ચિરકાલથી-અનાદિ કાળથી મૂઢાત્માઓ એટલે બહિરાત્માઓ સૂઈ રહ્યા છે અર્થાત્ અતિ જડતાને પ્રાપ્ત થયા છે. ક્યાં (સૂઈ રહ્યા છે) ? કુયોનિઓમાં અર્થાત્ નિત્ય નિગોદાદિ ચોરાશી લક્ષ યોનિસ્થાનોમાં. શું થતાં તે તેમાં સૂતા છે ? અંધકાર અર્થાત્ અનાદિ મિથ્યાત્વના સંસ્કાર (-ને વશ) થતાં (સુતા છે). એવા થયેલા (સૂતેલા) તે (બહિરાત્માઓ) જો સંજ્ઞી (જીવોમાં)

૧. વિષયો વિષે રતિ જેમને, દુઃખ છે સ્વાભાવિક તેમને;
જો તે ન હોય સ્વભાવ વ્યાપાર નહિ વિષયો વિષે. (૬૪)
(શ્રી પ્રવચનસાર ગુ. આવૃત્તિ-ગાથા ૬૪)
૨. જુઓ : મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક - ગુ. આવૃત્તિ પૃ. ૫૧.

૮૮]

સમાધિતંત્ર

યદિ સંજ્ઞિષૂત્પદ્ય કદાચિદૈવવશાદ્ બુદ્ધ્યન્તે તદા મમાહમિતિ જાગ્રતિ? કેષુ? અનાત્મીયાત્મભૂતેષુ-અનાત્મીયેષુ પરમાર્થતોડનાત્મીયભૂતેષુ પુત્રકલત્રાદિષુ મમૈતે ઇતિ જાગ્રતિ અધ્યવસ્યન્તિ । અનાત્મભૂતેષુ શરીરાદિષુ અહમેવૈતે ઇતિ જાગ્રતિ અધ્યવસ્યન્તિ ॥ ૫૬ ॥

ઉત્પન્ન થઈ કદાચિત્ એટલે દૈવવશાત્ જાગૃત થાય, તો તેઓ ‘મારું-હું’ એવો અધ્યવસાય કરે છે. શામાં? અનાત્મીયભૂતમાં અને અનાત્મભૂતમાં-અર્થાત્ અનાત્મીયમાં એટલે વાસ્તવમાં અનાત્મીયભૂત અર્થાત્ પોતાનાં નથી તેવા પુત્ર-સ્ત્રી આદિમાં ‘એ મારાં છે’ એવું માને છે એટલે એવો અધ્યવસાય કરે છે, અને અનાત્મભૂત જે શરીરાદિ તેમાં ‘તે હું જ છું’ એવો અધ્યવસાય કરે છે-એવી ઊંઘી માન્યતા કરે છે.

ભાવાર્થ : અનાદિકાળથી આ અજ્ઞાની જીવ, મિથ્યાત્વના સંસ્કારવશ નિત્ય નિગોદાદિ નિંદ્ય પર્યાયોમાં-ચોરાશી લક્ષ યોનિસ્થાનોમાં-જ્ઞાનની અત્યંત હીનદશામાં અર્થાત્ જડવત્ મૂર્છિત અવસ્થામાં પડી રહ્યો છે. કદાચિત્ જો તે સંજ્ઞી પંચેન્દ્રિય પર્યાય પ્રાપ્ત કરે અને થોડી જ્ઞાન-શક્તિ જાગૃત થાય, તો તે અનાદિ અવિદ્યાના સંસ્કારને લીધે, સ્ત્રી-પુત્ર-મિત્રાદિ જે પોતાથી પ્રત્યક્ષ ભિન્ન છે અર્થાત્ ‘અનાત્મીય’ છે તેમાં ‘આ મારાં’ એવી મમકારબુદ્ધિ કરે છે અને શરીરાદિ જે પોતાનું સ્વરૂપ નથી, જે ‘અનાત્મ’ અર્થાત્ જડ છે, તેમાં ‘આ હું છું’ એવી આત્મબુદ્ધિ કરે છે.

વિશેષ

શરીર, શુભાશુભ રાગાદિ ભાવકર્મ અને જ્ઞાનાવરણાદિ દ્રવ્યકર્મનો આત્મા સાથે સંયોગ સંબંધ છે. વાસ્તવમાં તે બધાં આત્માથી ભિન્ન છે-આત્મસ્વરૂપ નથી; માટે તેઓ ‘અનાત્મભૂત’ છે; છતાં અજ્ઞાની તેને પોતાનાં માને છે.

સ્ત્રી-પુત્ર-મિત્રાદિનો આત્મા સાથે પ્રત્યક્ષ ભિન્ન સંયોગ સંબંધ છે. વાસ્તવમાં તેઓ જીવનાં પોતાનાં નથી; તેથી તેઓ ‘અનાત્મીયભૂત’ છે.

અજ્ઞાની, આ અનાત્મભૂત અને અનાત્મીયભૂત પદાર્થોમાં મમકારબુદ્ધિ અને આત્મબુદ્ધિ કરી પોતાના ચૈતન્યસ્વરૂપને ભૂલી અનાદિકાળથી ભવ-ભ્રમણ કરી રહ્યો છે. ભવ-ભ્રમણનું મૂલ કારણ જીવનો મિથ્યાત્વભાવ જ છે.

“જે આત્મા એ રીતે જીવ અને પુદ્ગલના (પોતપોતાના) નિશ્ચિત ચેતનત્વ અને અચેતનત્વ સ્વભાવ વડે સ્વ-પરનો વિભાગ દેખતો નથી. તે જ આત્મા ‘આ હું છું આ મારું છે’ એમ મોહથી પરદ્રવ્યમાં પોતાપણાનું અધ્યવસાન કરે છે; બીજો નહિ.....”^૧

૧. પરને સ્વને નહિ જાણતો, એ રીત પામી સ્વભાવને,
૨. તે ‘આ હું, આ મુજ’ એમ અધ્યવસાન મોહ થકી કરે... (૧૮૩)
(શ્રી પ્રવચનસાર- ગુ. આવૃત્તિ, ગાથા ૧૮૩ની ટીકા જુઓ)

તતો બહિરાત્મસ્વરૂપં પરિત્યજ્ય સ્વપરશરીરમિત્થં પશ્યેદિત્યાહ -

પશ્યેન્નિરંતરં દેહમાત્મનોઽનાત્મચેતસઃ ।

અપરાત્મધિયાઽન્યેષામાત્મતત્ત્વે વ્યવસ્થિતઃ ॥ ૫૭ ॥

ટીકા- આત્મનો દેહમાત્મસમ્બન્ધિશરીરં અનાત્મચેતસા ઇદં મમાત્મા ન ભવતીતિ બુદ્ધ્યા અન્તરાત્મા પશ્યેત્ । નિરન્તરં સર્વદા । તથા અન્યેષાં દેહં પરેષામાત્મા ન ભવતીતિ બુદ્ધ્યા પશ્યેત્ । કિં વિશિષ્ટઃ ? આત્મતત્ત્વે વ્યવસ્થિતઃ આત્મસ્વરૂપનિષ્ઠઃ ॥ ૫૭ ॥

તેથી બહિરાત્મસ્વરૂપનો ત્યાગ કરી સ્વ-પરના શરીરને આવી રીતે જોવું-તે કહે છે :-

શ્લોક ૫૭

અન્યયાર્થ : જ્ઞાનીને (આત્મતત્ત્વે) આત્મસ્વરૂપમાં (વ્યવસ્થિતઃ) સ્થિત થઈ (આત્મનઃ દેહં) પોતાના શરીરને (અનાત્મચેતસા) ‘ આ મારો આત્મા નથી ’ એવી બુદ્ધિથી (નિરંતરં પશ્યેત્) નિરંતર જોવું-અનુભવવું અને (અન્યેષાં) બીજા જીવોના શરીરને પણ (અપરાત્મધિયા) ‘ આ બીજાનો આત્મા નથી ’ એવી બુદ્ધિથી (પશ્યેત્) સદા અવલોકવું.

ટીકા : પોતાના શરીરને એટલે આત્મા સાથે સંબંધ રાખનાર શરીરને, અનાત્મબુદ્ધિએ અર્થાત્ ‘ આ મારો આત્મા નથી ’ એવી બુદ્ધિએ અન્તરાત્માએ નિરંતર-સર્વદા દેખવું (અનુભવવું) તથા બીજાઓના દેહને, ‘ એ પરનો આત્મા નથી ’ એવી બુદ્ધિએ જોવું. કેવા થઈને (તેમ કરવું)? આત્મતત્ત્વમાં, વ્યવસ્થિત થઈને એટલે આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિત થઈને (તેમ કરવું).

ભાવાર્થ : જ્ઞાનીએ આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિત થઈને પોતાના શરીરને અનાત્મબુદ્ધિએ નિરંતર જોવું-અનુભવવું અર્થાત્ ‘ આ શરીર તે મારો આત્મા નથી ’ એવી ભેદબુદ્ધિથી સદા જાણવું. બીજાના શરીરને પણ તેવી ભેદબુદ્ધિથી દેખવું-અર્થાત્ બીજાનું શરીર તે તેનો આત્મા નથી એમ ભેદબુદ્ધિએ સદા દેખવું.

વિશેષ

આચાર્ય ઉપદેશરૂપ કહે છે :-

‘ હે જીવ, તું અનાદિથી શરીરાદિ બાહ્ય પદાર્થોમાં આત્મબુદ્ધિ કરી સંસારમાં રખડી દુઃખી થયો, પણ હવે સુખી થવું હોય તો દેહમાં આત્મબુદ્ધિનો ત્યાગ કરી આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિર થા, અર્થાત્ બહિરાત્મપણું છોડી દઈ હવે અન્તરાત્મા બન. તારો આત્મા ચૈતન્યસ્વરૂપ છે અને તારું શરીર તો અચેતન છે. એ તારું સ્વરૂપ નથી, છતાં તું તેને તારો આત્મા માને છે અને તેની

નન્વેવમાત્મતત્ત્વં સ્વયમનુભૂય મૂઢાત્મનાં કિમિતિ ન પ્રતિપાદ્યતે યેન તેડપિ તજ્જાનન્તિવતિ વદન્તં પ્રત્યાહ-

અજ્ઞાપિતં ન જાનન્તિ યથા માં જ્ઞાપિતં તથા ।

મૂઢાત્માનસ્તતસ્તેષાં વૃથા મે જ્ઞાપનશ્રમઃ ॥૫૮॥

ટીકા- મૂઢાત્માનો માં આત્મસ્વરૂપમજ્ઞાપિતમપ્રતિપાદિતં યથા ન જાનન્તિ મૂઢાત્મત્વાત્। તથા જ્ઞાપિતમપિ માં તે મૂઢાત્મત્વાદેવ ન જાનન્તિ। તતઃ તેષાં સર્વથા પરિજ્ઞાનાભાવાત્। તેષાં મૂઢાત્મનાં સમ્બંધિત્વેન વૃથા મે જ્ઞાપનશ્રમો વિફલો મે પ્રતિપાદનપ્રયાસઃ ॥૫૮॥

ક્રિયા તું કરી શકે છે એમ માને છે-એ તારો ભ્રમ છે. એ ભ્રમ છે. એ ભ્રમ હવે છોડી દે અને તારા શરીરને સદા અનાત્મબુદ્ધિએ જો, એટલે કે તે પર છે એમ જો; તે તું છે એવી આત્મબુદ્ધિથી ન જો. તારા આત્માને શરીરાદિથી નિરંતર ભિન્ન અનુભવ કર, બંનેની એકતાબુદ્ધિ છોડી દે. તું તારા શરીરના સંબંધમાં જેવી ભૂલ કરે છે તેવી જ ભૂલ બીજા જીવોના શરીરના સંબંધમાં પણ કરે છે. તું તેમના શરીરને પણ તેમનો આત્મા માને છે. માટે તેમના આત્માને પણ તેમના શરીરથી ભિન્ન જાણ. શરીરને શરીર જાણ અને આત્માને આત્મા જાણ.

સ્વ-સ્વરૂપમાં સ્થિર થઈ જ્યાં સુધી તું સ્વ-પરનું ભેદજ્ઞાન કરીશ નહિ ત્યાં સુધી શરીરાદિ પર પદાર્થો સાથે તારી આત્મબુદ્ધિ-એકતાબુદ્ધિ-મમત્વબુદ્ધિ-કર્તાબુદ્ધિ થયા વગર રહેશે નહિ અને તારા દુઃખનો અંત આવશે નહિ. માટે બહિરાત્મપણું છોડી આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિર થા. એ જ સુખનો ઉપાય છે.' ૫૭.

એવી રીતે આત્મતત્ત્વને સ્વયં અનુભવીને મૂઢ આત્માઓને કેમ સમજાવતા નથી, જેથી તેઓ પણ તે જાણે? એવું બોલનાર પ્રતિ કહે છે :-

શ્લોક ૫૮

અન્વયાર્થ : જ્ઞાનીઓ વિચારે છે કે-(યથા) જેમ (મૂઢાત્માનઃ) મૂર્ખ અજ્ઞાની જીવો (અજ્ઞાપિતં) જાણ કરાવ્યા વિના (માં) મને એટલે મારા આત્મસ્વરૂપને (ન જાનન્તિ) જાણતા નથી, (તથા) તેમ (જ્ઞાપિતં) જાણ કરાવ્યા છતાં પણ (ન જાનન્તિ) જાણતા નથી (તતઃ) તેથી (તેષાં) તેમને-એ મૂઢ જીવોને (મે જ્ઞાપનશ્રમઃ) બોધ કરવાનો મારો પરિશ્રમ (વૃથા) વ્યર્થ છે-નિષ્ફળ છે.

ટીકા : જેમ મૂઢ આત્માઓ મને એટલે આત્મસ્વરૂપને, વગર કહ્યે (વગર સમજાવ્યે) મૂઢાત્મપણાને લીધે જાણતા નથી, તેમ કહ્યાં છતાં પણ તેઓ મને (આત્મસ્વરૂપને) મૂઢાત્મપણાને લીધે જ જાણતા નથી; તેથી તેમને સર્વથા પરિજ્ઞાનનો અભાવ હોવાથી તે મૂઢાત્માઓના સંબંધમાં

બોધ કરવાનો (તેમને કહેવાનો) મારો શ્રમ વૃથા (વ્યર્થ) છે, અર્થાત્ તેમને તે સ્વરૂપ સમજાવવાનો મારો પ્રયાસ વિફલ (ફોગટ) છે.

ભાવાર્થ : આત્માનુભવી જ્ઞાની જીવ વિચારે છે કે-જેમ મૂઢ જીવો અજ્ઞાનતાને લીધે વગર સમજાવ્યે આત્મસ્વરૂપ જાણતા નથી, તેમ તેમને આત્મસ્વરૂપ સમજાવવામાં આવે, તોપણ તેઓ મૂઢપણાને લીધે સમજવાના નથી; તેથી તેમને આત્મસ્વરૂપ સમજાવવાનો પ્રયત્ન વ્યર્થ છે; કારણ કે તેમની બાબતમાં સમજાવો કે ન સમજાવો-બેઉ સરખું છે.

વિશેષ

જ્ઞાનીઓ મૂર્ખ જીવોને આત્મસ્વરૂપ સમજાવવામાં ઉદાસીન હોય છે, કારણ કે :-

- (૧) મૂર્ખ જીવો બહિર્મુખ હોય છે. તેમની દૃષ્ટિ બાહ્ય વિષયો તરફ જ હોય છે. તેમને આત્મસ્વરૂપ જાણવાની બિલકુલ જિજ્ઞાસા કે રુચિ હોતી નથી. તેઓ સદા વિષયોમાં જ રત હોય છે.
- (૨) ‘હું બીજાઓને સમજાવી દઉં’ એવી બુદ્ધિ જ્ઞાનીઓને હોતી નથી, કારણ કે તેઓ જાણે છે કે કોઈ કોઈને સમજાવી શકે નહિ. તેમને બરાબર ખ્યાલમાં છે કે દરેક પદાર્થ પોતપોતાની મર્યાદામાં સ્વયં પરિણમે છે, કોઈ કોઈને આધીન નથી. તેમ કોઈ પદાર્થ કોઈનો પરિણમાયો પરિણમતો નથી.^૧ એક દ્રવ્ય બીજા દ્રવ્યનું કાંઈ કરી શકતું નથી એવો વિશ્વનો અફર નિયમ છે. તેથી પર સંબંધમાં તેમને બિલકુલ કર્તા-બુદ્ધિ નથી.
- (૩) અસ્થિરતાને લીધે જ્ઞાનીને બીજાને સમજાવવાનો કદાચ વિકલ્પ ઊઠે, પણ અભિપ્રાયમાં તેનો નિષેધ છે, કારણ કે ભાષા-વર્ગણાનું પરિણમન વિકલ્પથી નિરપેક્ષ છે-સ્વતંત્ર છે. વિકલ્પના કારણે ઉપદેશ વાણી નીકળે છે એમ તેઓ કદી માનતા નથી.
- (૪) મારું સ્વરૂપ તો જાણવું-દેખવું તે જ છે. તે સિવાય હું બીજું કાંઈ ન કરી શકું. જો કાંઈ કરવાનો વિકલ્પ ઊઠે તો રાગ ઉત્પન્ન થાય. વાણીનો તો હું કદી કર્તા છું જ નહિ અને વાસ્તવમાં વિકલ્પનો પણ કર્તા નથી.
- (૫) ચૈતન્યસ્વરૂપ સ્વસંવેદનગમ્ય છે; વાણી કે વિકલ્પ દ્વારા તે બીજાને સમજાવી શકાય તેવું નથી.

માટે જ્ઞાની મુખ્યતયા બીજાઓને ઉપદેશ દેવાની પ્રવૃત્તિમાં પડતા નથી. તેઓ તો સદા પોતાનું આત્મહિત સાધવામાં જ તત્પર રહે છે. કદાચ ઉપદેશાદિની વૃત્તિ ઊઠે તો તેની મુખ્યતા નથી; તે વખતે પણ તેમને ચૈતન્યસ્વરૂપની જ ભાવના હોય છે.

પરોપદેશની પ્રવૃત્તિનો વિકલ્પ-એ શુભ રાગ છે. તે આત્મસ્વરૂપની પ્રાપ્તિમાં બાધારૂપ છે. માટે આ રાગના વ્યામોહમાં પડી જ્ઞાની કદી આત્મહિત ભૂલતા નથી.

“જગતમાં જીવો, તેમનાં કર્મ, તેમની લબ્ધિઓ, વગેરે અનેક પ્રકારનાં છે. તેથી સર્વ જીવો

૧. જુઓ - મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક - ગુ. આવૃત્તિ પૃ. ૯૨; ૩૦૮.

શ્રી સમયસાર - ગુ. આવૃત્તિ - ગા. ૧૦૩; ૩૭૨.

કિંચ -

યદ્બોધયિતુમિચ્છામિ તન્નાહં યદહં પુનઃ ।

ગ્રાહ્યં તદપિ નાન્યસ્ય તત્કિમન્યસ્ય બોધયે ॥ ૫૧ ॥

ટીકા- યદ્ વિકલ્પાધિરૂઢમાત્મસ્વરૂપં દેહાદિકં વા બોધયિતું જ્ઞાપયિતુમિચ્છામિ । તન્નાહં તત્સ્વરૂપં નાહમાત્મસ્વરૂપં પરમાર્થતો ભવામિ । યદહં પુનઃ યત્પુનરહં ચિદાનન્દાત્મકં સ્વસંવેદ્યમાત્મસ્વરૂપં । તદપિ ગ્રાહ્યં નાન્યસ્ય સ્વસંવેદનેન તદ્નુભૂયતે इत्यર્થઃ । તત્કિમન્યસ્ય બોધયે તત્તસ્માત્કિં કિમર્થં અન્યસ્યાત્મસ્વરૂપં બોધયેહમ્ ॥ ૫૧ ॥

સમાન વિચારના થાય તે બનવું અસંભવિત છે. માટે પર જીવોને સમજાવી દેવાની આકુળતા કરવી યોગ્ય નથી. સ્વાત્માવલંબનરૂપ નિજ હિતમાં પ્રમાદ ન થાય એમ રહેવું એ જ કર્તવ્ય છે. ”૧ ૫૮.

વળી :-

શ્લોક ૫૯

અન્વયાર્થ : (યત્) જેને એટલે વિકલ્પાધિરૂઢ આત્મસ્વરૂપને અથવા દેહાદિકને- (બોધયિતું) સમજાવવાને (ઇચ્છામિ) હું ઇચ્છું છું (તત્) તે (ન અહં) હું નથી અર્થાત્ આત્માનું વાસ્તવિક સ્વરૂપ નથી. (પુનઃ) વળી (યત્) જે એટલે જ્ઞાનાનંદમય સ્વયં અનુભવગમ્ય આત્મસ્વરૂપ (અહં) હું છું (તદપિ), તે પણ (અન્યસ્ય) બીજાને (ગ્રાહ્યં ન) ગ્રાહ્ય નથી; (તત્) તેથી (અન્યસ્ય) બીજાને (કિં બોધયે) હું શો બોધ કરું?

ટીકા : જેનો, અર્થાત્ વિકલ્પાધિરૂઢ આત્મસ્વરૂપનો અથવા દેહાદિકનો હું બોધ કરાવવા ઇચ્છું છું-જેને સમજાવવા ઇચ્છું છું, તે (તો) હું નથી, અર્થાત્ તે (વિકલ્પાધિરૂઢ સ્વરૂપ) હું નથી -પરમાર્થ આત્મસ્વરૂપ નથી. વળી જે હું અર્થાત્, વળી જે હું ચિદાનન્દમય સ્વસંવેદ્ય આત્મસ્વરૂપ છું; તે પણ બીજાને સ્વયંગ્રાહ્ય (સમજાય તેવું) નથી (કેમકે) તે સ્વસંવેદનથી અનુભવાય છે.- એવો અર્થ છે. તો બીજાને હું શો બોધ કરું? અર્થાત્ તેથી બીજાને હું શા માટે આત્મસ્વરૂપનો બોધ કરું?

ભાવાર્થ : મૂઢાત્માને આત્મસ્વરૂપનો બોધ આપવો વ્યર્થ છે; કારણ આપતાં જ્ઞાની કહે છે કે:-

૧. છે જીવ વિધવિધ, કર્મ વિધવિધ, લબ્ધિ છે વિધવિધ, અરે !

તે કારણે નિજ-પર-સમય-સહ વાદ પરિહર્તવ્ય છે... ... (૧૫૬)

(શ્રી નિયમસાર - ગુ. આવૃત્તિ ગા. ૧૫૬)

બોધિતેऽપિ ચાન્તસ્તત્ત્વે બહિરાત્મનો ન તત્રાનુરાગઃ સમ્ભવતિ । મોહોદયાત્તસ્ય બહિરર્થ
 ઇવાનુરાગાદિતિ દર્શયન્નાહ-

બહિસ્તુષ્યતિ મૂઢાત્મા પિહિતજ્યોતિરન્તરે ।

તુષ્યત્યન્તઃ પ્રબુદ્ધાત્મા બહિર્વ્યાવૃત્તકૌતુકઃ ॥ ૬૦ ॥

ટીકા- બહિઃ શરીરાદ્યર્થે તુષ્યતિ પ્રીતિં કરોતિ । કૌઽસૌ ? મૂઢાત્મા

હું બીજાઓને શબ્દોદ્વારા આત્મસ્વરૂપ સમજાવવા ઇચ્છું, તો વિકલ્પ-રાગ ઉત્પન્ન થાય છે અને રાગ તે આત્માનું શુદ્ધ સ્વરૂપ નથી; અર્થાત્ શબ્દોદ્વારા આત્માનું સ્વરૂપ સમજાવી શકાય નહિ.

વળી જે આત્માનું વાસ્તવિક શુદ્ધ સ્વરૂપ છે તે બીજાને શબ્દોદ્વારા સમજાય તેવું નથી. તે તો કેવળ સ્વસંવેદનથી જ અનુભવમાં આવે તેવું છે. તેથી બીજાને તેનો બોધ કરવો વ્યર્થ છે.

આત્મસ્વરૂપ સ્વસંવેદનગોચર^૧ છે. તે શબ્દોદ્વારા કે વિકલ્પદ્વારા બીજાને સમજાવી શકાય તેવું નથી અને બીજાઓ શબ્દાદિ બાહ્ય સાધનથી તે કદી સમજી શકે પણ નહિ. જેમ મેં સ્વસંવેદનથી આત્માને અનુભવ્યો તેમ બીજાઓ પણ તે સ્વસંવેદનથી જ અનુભવી શકે. માટે બીજાઓને આત્મસ્વરૂપનો બોધ આપવાનો વિકલ્પ છોડી સ્વરૂપમાં સાવધાન રહેવું તે જ યોગ્ય છે. ૫૯.

આત્મસ્વરૂપનો બોધ આપવા છતાં બહિરાત્માને તેમાં અનુરાગ સંભવતો નથી; મોહના ઉદયથી તેને બાહ્ય પદાર્થમાં જ અનુરાગ હોય છે-એમ દર્શાવતાં કહે છે :-

શ્લોક ૬૦

અન્યયાર્થ : (અન્તરે પિહિતજ્યોતિઃ) અંતરંગમાં જેની જ્ઞાનજ્યોતિ મોહથી આચ્છાદિત થઈ ગઈ તેવો (મૂઢાત્મા) બહિરાત્મા (બહિઃ) બાહ્યમાં એટલે શરીરાદિ પર પદાર્થોમાં (તુષ્યતિ) સંતુષ્ટ રહે છે-અનુરાગ કરે છે; પરંતુ (પ્રબુદ્ધાત્મા) જેને સ્વરૂપ-વિવેક જાગૃત થયો છે તેવો અન્તરાત્મા (બહિર્વ્યાવૃત્તકૌતુકઃ) બાહ્ય શરીરાદિ પદાર્થોમાં કૌતુક (અનુરાગ) રહિત થઈ (અન્તઃ) અંતરંગ આત્મસ્વરૂપમાં (તુષ્યતિ) સંતોષ કરે છે.

ટીકા : બાહ્યમાં એટલે શરીરાદિ પદાર્થમાં તે સંતોષ કરે છે-પ્રીતિ કરે છે. કોણ તે? મૂઢાત્મા (બહિરાત્મા). તે કેવો છે? જેની જ્યોતિ ઢંકાઈ ગઈ છે, અર્થાત્ મોહથી જેનું

૧. જે પદ શ્રી સર્વજ્ઞે દીઠું જ્ઞાનમાં, કહી શક્યા નહિ પણ તે શ્રી ભગવાન જો;
 તેહ સ્વરૂપને અન્યવાણી તે શું કહે? અનુભવગોચર માત્ર રહ્યું તે જ્ઞાન જો.
 (શ્રીમદ્ રાજચંદ્રકૃત ' અપૂર્વ અવસર ' - ૨૦)

૯૪]

સમાધિતંત્ર

કથમ્ભૂતઃ? પિહિતજ્યોતિર્મોહાભિભૂતજ્ઞાનઃ ક્વ? અન્તરે અન્તસ્તત્ત્વવિષયે। પ્રબુદ્ધાત્મા મોહાનભિભૂતજ્ઞાન અન્તસ્તુષ્યતિ સ્વસ્વરૂપે પ્રીતિં કરોતિ। કિં વિશિષ્ટઃ સન્? બહિર્વ્યાવૃત્તકૌતુકઃ શરીરાદૌ નિવૃત્તાનુરાગઃ।।૬૦।।

જ્ઞાન પરાભવ પામ્યું છે. ક્યાં? અંતરંગમાં એટલે અન્તર-તત્ત્વના વિષયમાં. પ્રબુદ્ધાત્મા એટલે જેનું જ્ઞાન મોહથી અભિભૂત થયું નથી (પરાભવ પામ્યું નથી) તેવો (આત્મસ્વરૂપમાં જાગૃત) આત્મા, અંતરંગમાં સંતોષ કરે છે-સ્વ-સ્વરૂપમાં પ્રીતિ કરે છે, કેવો થઈને? બાહ્યમાં કૌતુકરહિત થઈને-શરીરાદિમાં અનુરાગરહિત થઈને (આત્મસ્વરૂપમાં પ્રીતિ કરે છે).

ભાવાર્થ : જ્ઞાનીને પ્રશ્ન પૂછેલો કે, 'તમે બહિરાત્માને આત્મસ્વરૂપનો બોધ કેમ કરતા નથી? તેના પ્રત્યુત્તરમાં એમ કહ્યું કે:-

(૧) બહિરાત્માઓ વસ્તુસ્વરૂપથી તદ્દન અજ્ઞાત છે. તેઓ એટલા મૂઢ છે કે તેમને બોધ કરો કે ન કરો, તેમને માટે બધું સરખું છે. (જીઓ: શ્લોક ૫૮)

(૨) આત્મસ્વરૂપ સ્વસંવેદનગમ્ય છે. તે શબ્દોદ્વારા બીજાને સમજાવી શકાય નહિ અને તે સમજે પણ નહિ, એટલે તેમને બોધ કરવો વ્યર્થ છે. (જીઓ: શ્લોક ૫૯)

(૩) આ શ્લોક ૬૦ માં કહ્યું છે :-

અનાદિ મિથ્યાત્વને લીધે બહિરાત્માને સ્વ-પરનું ભેદ-વિજ્ઞાન નથી, તેને આત્મસ્વરૂપનું ભાન નથી; તેથી તે શરીરાદિ બાહ્ય પદાર્થોમાં જ આનંદ માને છે, તેમાં જ અનુરાગ કરે છે, પણ આત્મસ્વરૂપનો મહિમા લાવી તેમાં પ્રીતિ કરતો નથી. તેનું કારણ-અવિદ્યાના ગાઢ સંસ્કારથી તેનું જ્ઞાન મુચ્છાઈ ગયું છે, આચ્છાદિત થઈ ગયું છે; તે છે.

અન્તરાત્માને વિવેક-જ્યોતિ પ્રગટ થઈ છે, તેથી તેને શરીરાદિ બાહ્ય પદાર્થોમાં પ્રીતિ નથી. તેમાં તેને ક્યાંય સુખ ભાસતું નથી. તે તરફ તે બહુ ઉદાસીન રહે છે. તે ત્યાંથી હઠી સ્વ-સન્મુખ થઈ આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિત થવા માટે સદા પ્રયત્નશીલ છે. જ્યાં એને આવી જ્ઞાનદશા વર્તતી હોય, ત્યાં બીજાઓને બોધ દેવાનું તેને કેમ ગમે? ન જ ગમે. ૬૦.

ક્યા કારણે તે (અન્તરાત્મા) શરીરાદિ વિષયમાં ભૂષણ-મંડનાદિમાં અનુરાગરહિત (ઉદાસીન) હોય છે? તે કહે છે :-

કુતોઽસૌ શરીરાદિવિષયે નિવૃત્તભૂષણમળ્ડનાદિકૌતુક ઇત્યાહ -

ન જાનન્તિ શરીરાણિ સુખદુઃખાન્યબુદ્ધયઃ ।

નિગ્રહાનુગ્રહધિયં તથાપ્યત્રૈવ કુર્વતે ॥ ૬૧ ॥

ટીકા- સુખદુઃખાનિ ન જાનન્તિ । કાનિ ? શરીરાણિ જહત્વાત્ । અબુદ્ધયો બહિરાત્મનઃ તથાપિ યદ્યપિ ન જાનન્તિ તથાપિ અત્રૈવ શરીરાદાવેવ કુર્વતે । કાં ? નિગ્રહાનુગ્રહધિયં દ્વેષવશાદુપવાસાદિના શરીરાદેઃ કદર્થનાભિપ્રાયો નિગ્રહબુદ્ધિં રાગવશાત્કટકકટિસૂત્રાદિના ભૂષણાભિપ્રાયોઽનુગ્રહબુદ્ધિમ્ ॥ ૬૧ ॥

શ્લોક ૬૧

અન્યાર્થ : અન્તરાત્મા વિચારે છે કે-(શરીરાણિ) શરીરો (સુખ-દુઃખાનિ ન જાનન્તિ) સુખ તથા દુઃખને જાણતાં નથી. (તથાપિ) તેમ છતાં (અબુદ્ધયઃ) મૂઢ જીવો (અત્ર એવ) એમાં જ એટલે એ શરીરોમાં જ (નિગ્રહાનુગ્રહધિયં) નિગ્રહ અને અનુગ્રહની બુદ્ધિ (કુર્વતે) કરે છે.

ટીકા : સુખ દુઃખ જાણતાં નથી. કોણ (જાણતાં નથી)? શરીરો જડપણને લીધે (જાણતાં નથી); બુદ્ધિ વિનાના બહિરાત્માઓ, તેમ છતાં અર્થાત્ (શરીરો) જાણતાં નથી તેમ છતાં, એમાં જ એટલે શરીરાદિમાં જ કરે છે. શું (કરે છે)? નિગ્રહ-અનુગ્રહની બુદ્ધિ (કરે છે) -અર્થાત્ દ્વેષને આધીન થઈ ઉપવાસાદિદ્વારા શરીરાદિને કૃશ કરવાનો અભિપ્રાય તે નિગ્રહ-બુદ્ધિ અને રાગને આધીન થઈ કંકણ, કટિસૂત્રાદિ વડે (શરીરાદિને) ભૂષિત કરવાનો (શણગારવાનો) અભિપ્રાય તે અનુગ્રહ-બુદ્ધિ (કરે છે).

ભાવાર્થ : શરીરો અચેતન-જડ છે. તેમને સુખ-દુઃખ નથી, તેમ જ તેમને જ્ઞાન નથી; તેમ છતાં બુદ્ધિ વિનાના બહિરાત્માઓ દ્વેષવશ ઉપવાસાદિદ્વારા તેમને (શરીરોને) નિગ્રહ કરવાની અર્થાત્ કૃશ કરવાની બુદ્ધિ કરે છે અને રાગવશ તેમને કંકણ, કટિસૂત્ર (કંદોરો), આદિ વડે વિભૂષિત કરી અનુગ્રહ (કૃપા) કરવાની બુદ્ધિ કરે છે.

બહિરાત્માને દેહાધ્યાસ છે એટલે દેહમાં તેને આત્મબુદ્ધિ છે; તેથી તેને શરીરાદિ વિષે નિગ્રહ-અનુગ્રહ બુદ્ધિ રહે છે, પરંતુ અન્તરાત્માને ભેદજ્ઞાન વર્તે છે. તે આત્માને શરીરાદિથી અત્યંત ભિન્ન માને છે. તેને તેની સાથે એકતા બુદ્ધિ નથી, તેથી તેને શરીરાદિ વિષે રાગદ્વેષ કે અનુગ્રહ-નિગ્રહબુદ્ધિનો શ્રદ્ધામાં અભાવ હોય છે. અસ્થિરતાને લીધે શરીરાદિ શણગારવાનો રાગ આવે, પણ અભિપ્રાયમાં તેનો સ્વીકાર નથી, તેને તે દોષ માને છે, એટલે તે શરીરાદિ પર પદાર્થો પ્રત્યે ઉદાસીન હોય છે.

યાવચ્ચ શરીરાદાવાત્મબુદ્ધ્યા પ્રવૃત્તિસ્તાવત્સંસારઃ તદભાવાન્મુક્તિરિતિ દર્શયન્નાહ-

સ્વબુદ્ધ્યા યાવદ્ગૃહ્ણીયાત્ કાયવાક્ચેતસાં ત્રયમ્ ।

સંસારસ્તાવદેતેષાં ભેદાભ્યાસે તુ નિર્વૃત્તિઃ ॥ ૬૨ ॥

ટીકા- સ્વબુદ્ધ્યા આત્મબુદ્ધ્યા યાવદ્ ગૃહ્ણીયાત્ । કિં ? ત્રયમ્ । કૈષામ્ ?
કાયવાક્ચેતસાં સમ્બન્ધમિતિ પાઠઃ । તત્ર કાયવાક્ચેતસાં ત્રયં

વિશેષ

અજ્ઞાનીઓ માને છે કે શરીરાશ્રિત ઉપવાસ, વ્રત, નિયમાદિથી શરીરને કૃશ કરતાં ઇન્દ્રિયોનો નિગ્રહ થાય છે, વિષયોમાં તેમની પ્રવૃત્તિ અટકી જાય છે અને તેથી રાગ-દ્વેષાદિ થતાં નથી; પણ આ માન્યતા ભૂલ ભરેલી છે, કારણ કે શરીરાશ્રિત^૧ ઉપવાસ કરવા, પંચાગ્નિ તપ કરવું, મૌન રાખવું, તાટક કરવું, અનેક યોગ-આસનો કરવાં, વગેરે પૌદ્ગલિક જડ ક્રિયાઓ છે. તેનો સંબંધ શરીર સાથે છે, આત્મા સાથે નથી. શરીર જડ છે. તેને સુખ-દુઃખ હોતું નથી. અજ્ઞાનીને શરીર સાથે એકતાબુદ્ધિ છે, તેથી તે શરીરની જે અવસ્થાઓ થાય છે તે પોતાની (આત્માની) થઈ માને છે, એ તેનો ભ્રમ છે.

વળી અજ્ઞાની મોહવશાત્ વસ્ત્ર-આભૂષણાદિ દ્વારા શરીર ઉપર અનુગ્રહ (ઉપકાર) કરવાની બુદ્ધિ કરે છે, કારણ કે તેને દેહાધ્યાસ છે-શરીરમાં તેને આત્મબુદ્ધિ છે, એટલે તેના પ્રત્યે રાગના કારણે તેવો અનુગ્રહ કરવા ઇચ્છે છે, પરંતુ આ પણ તેનો ભ્રમ છે.

માટે શરીર વિષે નિગ્રહ-અનુગ્રહબુદ્ધિ કરવી તે અજ્ઞાનતા છે. ૬૧.

જ્યાં સુધી શરીરાદિમાં આત્મબુદ્ધિથી પ્રવૃત્તિ છે, ત્યાં સુધી સંસાર છે. તેના અભાવે મુક્તિ છે. તે દર્શાવતાં કહે છે :-

શ્લોક ૬૨

અન્યયાર્થ : (યાવત્) જ્યાં સુધી (કાયવાક્ચેતસાં ત્રયં) શરીર, વચન અને મન-એ ત્રણને જીવ (સ્વબુદ્ધ્યા) આત્મબુદ્ધિથી (ગૃહ્ણીયાત્) ગ્રહણ કરે, (તાવત્) ત્યાં સુધી (સંસારઃ) સંસાર છે, (તુ) પરંતુ (એતેષાં) એ મન-વચન-કાયનો (ભેદાભ્યાસે) આત્માથી ભિન્નરૂપ અભ્યાસ થતાં (નિર્વૃત્તિ) મુક્તિ થાય છે.

ટીકા : સ્વબુદ્ધિથી એટલે આત્મબુદ્ધિથી જ્યાં સુધી ગ્રહણ કરે, શું (ગ્રહણ કરે)? ત્રયને (ત્રણને). કોના (ત્રયને)? કાય, વાણી અને મનના ત્રયને-અર્થાત્ જ્યાં સુધી આત્મા વિષે

૧. જુઓ: 'શરીરાશ્રિત ઉપવાસાદિ માટે 'મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક' ગુ. આવૃત્તિ પૃ. ૨૨૯ અને ૨૪૪.

("... જો દેહાશ્રિત વ્રત-સંયમને પણ પોતાનાં માને (અર્થાત્ પોતાને તેનો કર્તા માને) તો તે મિથ્યાદષ્ટિ છે...") પૃ. ૩૪૪.

કર્તૃ । આત્મનિ યાવત્સમ્બન્ધં ગૃહ્ણીયાત્સ્વીકુર્યાદિત્યર્થઃ । તાવત્સંસારઃ । એતેષાં કાયવાક્વેતસાં ભેદાભ્યાસે તુ આત્મનઃ સકાશાત્ કાયવાક્વેતાંસિ ભિન્નાનીતિ ભેદાભ્યાસે ભેદભાવનાયાં તુ પુનર્નિર્વૃત્તિઃ મુક્તિઃ ॥ ૬૨ ॥

કાય-વાણી-મનનો સંબંધ ગ્રહણ કરે-સ્વીકાર કરે, એવો અર્થ છે-ત્યાં સુધી સંસાર છે, પણ એ કાય-વાણી-મનના ભેદનો અભ્યાસ થતાં અર્થાત્ આત્માથી કાય-વાણી-મન ભિન્ન છે એવો ભેદનો અભ્યાસ થતાં એટલે ભેદભાવના થતાં નિર્વૃત્તિ એટલે મુક્તિ થાય છે.

ભાવાર્થ : જ્યાં સુધી જીવને મન-વચન-કાયમાં આત્મબુદ્ધિ રહે છે, તેને આત્માનાં અંગ સમજે છે એટલે કે તેની સાથે અભેદબુદ્ધિ-એકતાબુદ્ધિ કરે છે, ત્યાં સુધી તે સંસારમાં પરિભ્રમણ કરતો રહે છે, પરંતુ જ્યારે તેને મન-વચન-કાયમાં આત્મબુદ્ધિનો ભ્રમ ટળી જાય છે, અર્થાત્ તે ત્રણે 'આત્માથી ભિન્ન છે' એવો નિશ્ચયપૂર્વક અનુભવનો અભ્યાસ થાય છે, ત્યારે તે સંસારના બંધનથી મુક્તિ પામે છે.

વિશેષ

જ્યાં શરીરાદિ પર પદાર્થોમાં આત્મબુદ્ધિ છે ત્યાં એકતાબુદ્ધિ છે. જ્યાં એકતાબુદ્ધિ હોય છે, ત્યાં કર્તા-ભોક્તાબુદ્ધિ અવશ્ય હોય છે અને જ્યાં કર્તા-બુદ્ધિ છે, ત્યાં સંસારના કારણભૂત રાગાદિ ભાવ અનિવાર્યપણે હોય છે. એ રીતે શરીરાદિ પર પદાર્થોમાં આત્મ-બુદ્ધિ તે જ સંસારનું કારણ છે અને આત્મા તથા શરીરાદિનો ભેદ-વિજ્ઞાનપૂર્વક દૃઢ અભ્યાસ તે મુક્તિનું કારણ છે.

મન-વચન-કાયની પ્રવૃત્તિ એ સંસારનું કારણ નથી, કારણ કે તે જડની ક્રિયા છે, પરંતુ તેમાં આત્મબુદ્ધિ-એકતાબુદ્ધિ કરવી તે સંસારનું કારણ છે. પ્રસ્તુત શ્લોકમાં 'સ્વબુદ્ધયા' શબ્દથી આ વાત સૂચિત થાય છે.

“ કર્મબંધ કરનારું કારણ, નથી બહુ કર્મયોગ્ય પુદ્ગલોથી ભરેલો લોક, નથી ચલન સ્વરૂપ કર્મ (અર્થાત્ કાય-વચન-મનની ક્રિયારૂપ યોગ), નથી અનેક પ્રકારનાં કારણો કે નથી ચેતન-અચેતનનો ઘાત. 'ઉપયોગભૂ' અર્થાત્ આત્મા રાગાદિક સાથે જે ઐક્ય પામે છે તે જ એક (-માત્ર રાગાદિક સાથે એકપણું પામવું તે જ) ખરેખર પુરુષોને બંધનું કારણ છે. ”^૧

માટે શરીરાદિની ક્રિયામાં આત્મબુદ્ધિ અર્થાત્ તે ક્રિયાઓ હું કરું છું એવી માન્યતા તે સંસારનું કારણ છે અને તે ક્રિયાઓમાં આત્મબુદ્ધિ અર્થાત્ કર્તાબુદ્ધિનો અભાવ તે મોક્ષનું કારણ છે. ૬૨.

૯૮]

સમાધિતંત્ર

શરીરાદાવાત્મનો ભેદાભ્યાસે ચ શરીરદઢતાદૌ નાત્મનો દઢતાદિકં મન્યતે ઇતિ દર્શયન્
ઘનેત્યાદિ શ્લોકચતુષ્ટયમાહ-

ઘને વસ્ત્રે યથાઽઽત્માનં ન ઘનં મન્યતે તથા ।

ઘને સ્વદેહેપ્યાત્માનં ન ઘનં મન્યતે બુધઃ ॥ ૬૩ ॥

ટીકા- ઘને નિવિઢાવયવે વસ્ત્રે પ્રાવૃત્તે સતિ આત્માનં ઘનં દઢાવયવં યથા બુધો ન
મન્યતે । તથા સ્વદેહેઽપિ ઘને દઢે આત્માનં ઘનં દઢં બુધો ન મન્યતે ॥ ૬૩ ॥

“શરીરાદિમાં આત્માનો ભેદાભ્યાસ થતાં, તે (અન્તરાત્મા) શરીરની દઢતાદિ થતાં
આત્માની દઢતાદિક માનતો નથી,” એમ બતાવી ‘ઘન’ ઇત્યાદિ ચાર શ્લોક કહે છે :-

શ્લોક ૬૩

અન્વયાર્થ : (યથા) જેવી રીતે (ઘને વસ્ત્રે) જાડું વસ્ત્ર પહેરવાથી (બુધઃ) બુદ્ધિમાન
પુરુષ (આત્માનં) પોતાને એટલે પોતાના શરીરને (ઘનં) જાડો-પુષ્ટ (ન મન્યતે) માનતો નથી,
(તથા) તેવી રીતે (સ્વદેહે અપિ ઘને) પોતાનું શરીર જાડું-પુષ્ટ થવા છતાં, (બુધઃ) અન્તરાત્મા
(આત્માનં) આત્માને (ઘનં ન મન્યતે) જાડો-પુષ્ટ માનતો નથી.

ટીકા : ઘન એટલે ગાઢું (જાડું) વસ્ત્ર પહેરવાથી, જેમ બુધ (ડાહ્યો પુરુષ) પોતાને
(શરીરને) જાડો-પુષ્ટ માનતો નથી, તેમ પોતાનું શરીર જાડું-પુષ્ટ થવા છતાં બુધ
(અન્તરાત્મા) આત્માને જાડો-પુષ્ટ માનતો નથી.

ભાવાર્થ : જેમ જાડું વસ્ત્ર પહેરવાથી, ડાહ્યો માણસ, પોતાને જાડો થએલો માનતો નથી,
તેમ શરીર જાડું થતા, આત્મા જાડો થયો, એમ અન્તરાત્મા કદી માનતો નથી.

જેમ શરીર અને વસ્ત્ર ભિન્ન ભિન્ન છે, તેમ શરીર અને આત્મા પણ એકબીજાથી ભિન્ન
છે. આમ છતાં દેહમાં આત્મબુદ્ધિને લીધે અજ્ઞાની જીવ શરીરની પુષ્ટિથી આત્માની પુષ્ટિ માને છે;
આ ભ્રાન્તિથી તે સારા ખોરાકાદિથી શરીરને પુષ્ટ કરવાની બુદ્ધિ કરે છે; પરંતુ જ્ઞાની તે
બાબતમાં ઉદાસીન રહે છે, કારણ કે તે શરીરની પુષ્ટિથી આત્માની પુષ્ટિ કદી માનતો નથી. તેને
શરીર અને આત્મા-બંનેનું ભેદજ્ઞાન વર્તે છે; તેથી તે સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રથી જ પોતાના
આત્માની પુષ્ટિ માને છે. ૬૩.

* जीर्णे वस्त्रे यथाऽऽत्मानं न जीर्णं मन्यते तथा ।

जीर्णे स्वदेहेऽप्यात्मानं न जीर्णं मन्यते बुधः ॥ ६४ ॥

टीका- जीर्णे पुराणे वस्त्रे प्रावृते यथाऽऽत्मानं बुधो जीर्णं न मन्यते तथा जीर्णे वृद्धे स्वदेहेऽपि स्थितमात्मानं न जीर्णं वृद्धमात्मानं मन्यते बुधः ॥ ६४ ॥

श्लोक ६४

अन्वयार्थ : (यथा) જેવી રીતે (વસ્ત્રે જીર્ણે) પહેરેલું વસ્ત્ર જીર્ણ થતાં (બુધઃ) બુદ્ધિમાન પુરુષ (આત્માનં) પોતાને એટલે પોતાના શરીરને (જીર્ણ ન મન્યતે) જીર્ણ માનતો નથી, (તથા) તેવી રીતે (સ્વદેહે અપિ જીર્ણે) પોતાનું શરીર જીર્ણ થતાં પણ (બુધઃ) અન્તરાત્મા (આત્માનં) આત્માને (જીર્ણ ન મન્યતે) જીર્ણ માનતો નથી.

ટીકા : જીર્ણ અર્થાત્ પુરાણું વસ્ત્ર પહેરવા છતાં, જેમ બુધ (ડાહ્યો માણસ) પોતાને (પોતાના શરીરને) જીર્ણ માનતો નથી, તેમ પોતાનો દેહ જીર્ણ-વૃદ્ધ થવા છતાં, તે અન્તરાત્મા (શરીરમાં) રહેલા આત્માને જીર્ણ-વૃદ્ધ માનતો નથી.

ભાવાર્થ : જેમ પહેરેલું વસ્ત્ર જીર્ણ થવા છતાં, ડાહ્યો માણસ પોતાના શરીરને જીર્ણ થએલું માનતો નથી, તેમ અન્તરાત્મા શરીર જીર્ણ થતાં, પોતાના આત્માને જીર્ણ માનતો નથી.

જેમ વસ્ત્ર અને શરીર ભિન્ન ભિન્ન છે, એકના પરિણમનથી બીજાનું પરિણમન થતું નથી, તેમ શરીર અને આત્મા એકબીજાથી ભિન્ન હોઈ શરીરના જીર્ણરૂપ પરિણમનથી આત્માનું જીર્ણરૂપ પરિણમન થતું નથી.

વિશેષ

શરીર જીર્ણ હોય; રોગગ્રસ્ત હોય, છતાં જીવ આત્મહિત કરી શકે છે એમ જ્ઞાની જાણે છે અને માને છે; તેથી શરીરની પ્રતિકૂળતામાં પણ તેની આત્મ-પ્રવૃત્તિ ચાલુ જ હોય છે.

અજ્ઞાનીને શરીર સાથે એકતાબુદ્ધિ હોવાથી શરીરની પ્રતિકૂળતામાં તે આત્મહિત માટે પોતાને અસમર્થ સમજે છે. તે તો એમ જ માને છે કે શરીર સ્વસ્થ હોય-નીરોગી હોય તો જ ધર્મ થાય, જીર્ણ કે રોગગ્રસ્ત શરીરે ધર્મ ન થાય. એ એનો ભ્રમ છે. ૬૪.

* जिष्णिं वत्थि जेम बहु देहु ण मण्णइ जिष्णु ।

देहि जिष्णिं णाणि तर्हं अप्पु ण मण्णइ जिष्णु ॥ (२-१७९)

- परमात्मप्रकाशे , योगीन्दुदेवः ।

* નષ્ટે વસ્ત્રે યથાઽઽત્માનં ન નષ્ટં મન્યતે તથા ।

નષ્ટે સ્વદેહેઽપ્યાત્માનં ન નષ્ટં મન્યતે બુધઃ ॥ ૬૫ ॥

ટીકા- પ્રાવૃત્તે વસ્ત્રે નષ્ટે સત્તિ આત્માનં યથા નષ્ટં બુધો ન મન્યતે તથા સ્વદેહેઽપિ વિનષ્ટે કુતશ્ચિત્કારણાદ્વિનાશં ગતે આત્માનં ન નષ્ટં મન્યતે બુધઃ ॥ ૬૫ ॥

શ્લોક ૬૫

અન્વયાર્થ : (યથા) જેવી રીતે (વસ્ત્રે નષ્ટે) વસ્ત્રનો નાશ થતાં (બુધઃ) બુદ્ધિમાન પુરુષ (આત્માનં) પોતાને એટલે પોતાના શરીરને (નષ્ટં ન મન્યતે) નાશ થયેલું માનતો નથી, (તથા) તેવી રીતે (બુધઃ) અન્તરાત્મા (સ્વદેહે અપિ નષ્ટે) પોતાના દેહનો નાશ થવા છતાં (આત્માનં) આત્માને (નષ્ટં ન મન્યતે) નાશ થયેલો માનતો નથી.

ટીકા : જેમ પહેરેલું વસ્ત્ર નાશ પામવા છતાં, ડાહ્યો પુરુષ પોતાનો (પોતાના શરીરનો) નાશ માનતો નથી, તેમ પોતાનો દેહ નાશ પામતાં અર્થાત્ કોઈ કારણે તેનો વિનાશ થતાં, અન્તરાત્મા આત્માને નાશ થયેલો માનતો નથી.

ભાવાર્થ : જેમ પહેરેલું વસ્ત્ર નાશ પામતાં, ડાહ્યો માણસ પોતાના શરીરને નાશ થયેલું માનતો નથી, તેમ શરીર નાશ પામતાં અંતરાત્મા પોતાના આત્માને નાશ પામેલો માનતો નથી.

જેમ વસ્ત્ર અને શરીર ભિન્ન ભિન્ન છે, તેમ શરીર અને આત્મા પણ એકબીજાથી ભિન્ન છે.

શરીર અને આત્માનો સંયોગ સંબંધ છે, છતાં અજ્ઞાનીને તે બંનેની એકતાબુદ્ધિ હોવાથી તે શરીરના વિયોગથી (નાશથી) પોતાના આત્માનો નાશ માને છે અને તેના સંયોગથી પોતાના આત્માની ઉત્પત્તિ માને છે. કહ્યું છે કે:-

‘ તન ઉપજત અપની ઉપજ જાન, તન નશત આપકો નાશ જાન. ’

મિથ્યાદૃષ્ટિ શરીરની ઉત્પત્તિને આત્માનો જન્મ માને છે અને શરીરના નાશને આત્માનો નાશ માને છે.^૧

વિશેષ

શરીરમાં આત્મબુદ્ધિ હોવાથી તેને આવી ઊંઘી માન્યતા હોય છે. પરના શરીર સંબંધી પણ તેને આવો જ ભ્રમ હોય છે. સ્ત્રી કે પુત્રના શરીરનો નાશ થતાં, તેના આત્માનો નાશ માની

* વત્થુ પળદ્વઈ જેમ બુદ્ધુ દેહુ ણ મળ્લઈ ણદ્વ ।

ળદ્વે દેહે ણાણિ તર્હ અપ્પુ ણ મળ્લઈ ણદ્વ ॥ ૨-૧૮૦ ॥

- પરમાત્મપ્રકાશે । યોગેન્દુદેવઃ

૧. જુઓ - શ્રી દૌલતરામજી કૃત ‘ છહ્હાલા ’ - ૨/૫.

*** રક્તે વસ્ત્રે યથાઽઽત્માનં ન રક્તં મન્યતે તથા ।**

રક્તે સ્વદેહેપ્યાત્માનં ન રક્તં મન્યતે બુધઃ ॥ ૬૬ ॥

ટીકા- રક્તે વસ્ત્રે પ્રાવૃત્તે સતિ આત્માનં યથા બુધો ન રક્તં મન્યતે તથા સ્વદેહેઽપિ કુંકુમાદિના રક્તે આત્માનં રક્તં ન મન્યતે બુધઃ ॥ ૬૬ ॥

તે દુઃખી થાય છે.

“...જેમ કોઈ નવીન વસ્ત્ર પહેરે, કેટલોક કાળ તે રહે, તે પછી તેને છોડી કોઈ અન્ય નવીન વસ્ત્ર પહેરે, તેમ જીવ પણ નવીન શરીર ધારણ કરે, તે કેટલોક કાળ ધારણ કરી રહે પછી તેને પણ છોડી અન્ય નવીન શરીર ધારણ કરે છે. માટે શરીર સંબંધની અપેક્ષાએ, જન્માદિક છે. જીવ પોતે જન્માદિક રહિત નિત્ય છે, તો પણ મોટી જીવને ભૂત-ભવિષ્યનો વિચાર ન હોવાથી પર્યાયમાત્ર જ પોતાનું અસ્તિત્વ માની પર્યાય સંબંધી કાર્યોમાં જ તત્પર રહ્યા કરે છે...”^૧

જ્ઞાનીને શરીર અને આત્માનું ભેદજ્ઞાન છે, તેથી શરીરના નાશ વખતે વ્યાકુલ થતો નથી. કદાચિત્ અસ્થિરતાને લીધે અલ્પ વ્યાકુલતા થાય, પણ શ્રદ્ધા અને જ્ઞાનમાં તે એવો દૃઢ છે કે શરીરના નાશથી આત્માનો નાશ કદી માનતો નથી અને વ્યાકુલતાનો સ્વામી થતો નથી. ૬૫.

શ્લોક ૬૬

અન્યથાર્થ : (યથા) જેવી રીતે (વસ્ત્રે રક્તે) પહેરેલું વસ્ત્ર હોવા છતાં (બુધઃ) ડાહ્યો માણસ (આત્માનં) પોતાને-પોતાના શરીરને (રક્તં ન મન્યતે) લાલ માનતો નથી, (તથા) તેવી રીતે (સ્વદેહે અપિ રક્તે) પોતાનું શરીર લાલ હોવા છતાં (બુધઃ) અન્તરાત્મા (આત્માનં) આત્માને (રક્તં ન મન્યતે) લાલ માનતો નથી.

ટીકા : જેમ લાલ વસ્ત્ર પહેરવા છતાં, ડાહ્યો પુરુષ પોતાને (પોતાના શરીરને) લાલ માનતો નથી, તેમ પોતાનો દેહ કુંકુમાદિથી લાલ થવા છતાં અન્તરાત્મા આત્માને લાલ માનતો નથી.

ભાવાર્થ : જેમ પહેરેલા લાલ વસ્ત્રથી શરીર લાલ થતું નથી, તેમ પોતાનું શરીર કુંકુમાદિથી લાલ થતાં, આત્મા કાંઈ લાલ વર્ણનો થતો નથી.

જેમ લાલ વસ્ત્ર અને શરીર ભિન્ન ભિન્ન છે, તેમ લાલ વર્ણવાળું શરીર અને આત્મા પણ ભિન્ન ભિન્ન છે.

* રક્તે વસ્ત્રે જેમ બુદ્ધુ દેહુ ણ મણ્ણઙ્ગ રત્તુ ।

દેહે રત્તિં ણાણિ તર્હં અપ્પુ ણ મણ્ણઙ્ગ રત્તુ ॥ (૨-૧૭૮)

- પરમાત્મપ્રકાશ યોગીન્દુદેવઃ ।

૧. મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક - ગુ. આવૃત્તિ પૃ. ૪૭.

एवं शरीरादिभिन्नमात्मानं भावयतोऽन्तरात्मनः शरीरादेः काष्ठादिना तुल्यताप्रतिभासे मुक्तियोग्यता भवतीति दर्शयन्नाह -

यस्य सस्पन्दमाभाति निःस्पन्देन समं जगत् ।

अप्रज्ञमक्रियाभोगं स शमं याति नेतरः ॥६७॥

ટીકા- યસ્યાત્મનઃ સસ્પન્દં પરિસ્પન્દસમન્વિતં શરીરાદિરૂપં જગત્ આભાતિ પ્રતિભાસતે । કથમ્ભૂતં ? નિઃસ્પન્દેન સમં નિઃસ્પન્દેન કાષ્ટપાષાણાદિના સમં

આત્મા રસ, વર્ણ^૧, ગંધ અને સ્પર્શ રહિત છે, છતાં શરીર સાથે એકતાબુદ્ધિ હોવાને લીધે, અજ્ઞાની શરીરનો જેવો વર્ણ હોય તેવા વર્ણનો આત્માને (પોતાને) પણ માની રાગ-દ્વેષ કરે છે.

જ્ઞાનીને આત્મસ્વરૂપનું ભાન છે, તેથી તેને શરીરના કોઈ પણ વર્ણથી રાગ-દ્વેષ થતો નથી-અર્થાત્ પોતાનું કે પરનું સુંદર વર્ણવાળું શરીર જોઈને તે ખુશ થતો નથી કે અણગમતા વર્ણવાળું શરીર જોઈને નાખુશ થતો નથી, તે જાણે છે કે રૂપ, રસ, ગંધાદિ પુદ્ગલના ધર્મ છે, આત્માના ધર્મ નથી. આત્મા તો નિરંજન, નિરાકાર, અરૂપી, અતીન્દ્રિય અને સ્વસંવેદન-ગમ્ય છે. ૬૬.

એ રીતે શરીરાદિથી ભિન્ન આત્માની ભાવના કરનાર અંતરાત્માને, શરીરાદિ કાષ્ટાદિ સમાન પ્રતિભાસતાં, મુક્તિની યોગ્યતા થાય છે-એમ બતાવીને કહે છે:-

શ્લોક ૬૭

અન્યયાર્થ : (यस्य) જેને એટલે જે જ્ઞાની પુરુષને (સસ્પન્દં જગત્) ક્રિયાઓ-ચેષ્ટાઓ કરતું (શરીરાદિરૂપ) જગત્ (નિઃસ્પન્દેન સમં) નિઃશ્ચેષ્ટ કાષ્ટ-પાષાણાદિ સમાન (અપ્રજ્ઞં) ચેતનારહિત જડ અને (અક્રિયાભોગં) ક્રિયા અને સુખાદિ અનુભવરૂપ ભોગથી રહિત (આભાતિ) માલૂમ પડે છે, (સઃ) તે (અક્રિયાભોગં શમં યાતિ) મન-વચન-કાયાની ક્રિયાની તથા ઈન્દ્રિયવિષયભોગથી રહિત એવા પરમ વીતરાગતારૂપ શાન્તિ-સુખને પામે છે; (इतरः न) બીજો કોઈ અર્થાત્ તેનાથી વિલક્ષણ બહિરાત્મા જીવ ઉપરોક્ત શાન્તિ-સુખને પામતો નથી.

ટીકા : જે આત્માને (જ્ઞાની આત્માને) સસ્પન્દ એટલે પરિસ્પન્દયુક્ત (અનેક ક્રિયાઓ કરતું) શરીરાદિરૂપ જગત્ લાગે છે-પ્રતિભાસે છે, કેવું (જગત્) ? નિઃસ્પન્દ (નિશ્ચેષ્ટ) સમાન, અર્થાત્ કાષ્ટ-પાષાણાદિ સમાન એટલે તુલ્ય નિઃસ્પન્દ (નિશ્ચેષ્ટ). શાથી તે સમાન (ભાસે છે) ?

૧. નથી વર્ણ જીવને, ગંધ નહિ, નહિ સ્પર્શ, રસ જીવને નહીં, નહિ રૂપ કે ન શરીર, ન સંસ્થાન સંહનને નહીં. (૫૦)

તુલ્યં । કુત સ્તેન તત્સમં ? અપ્રજ્ઞં જહમચેતનં યતઃ । તથા અક્રિયાભોગં ક્રિયાપદાર્થપરિસ્થિતિઃ
ભોગઃ સુખાદ્યનુભવઃ તૌ ન વિદ્યેતે યત્ર । યસ્યૈવં તત્પ્રતિભાસતે સ કિં કરોતિ ? સ શમં યાતિ
શમં પરમવીતરાગતાં સંસારભોગદેહોપરિ વા વૈરાગ્યં ગચ્છતિ । કથમ્ભૂતં શમં ? અક્રિયા-
ભોગમિત્યેતદત્રાપિ સમ્બંધનીયમ્ । ક્રિયા વાકકાયમનોવ્યાપારઃ । ભોગ ઇન્દ્રિયપ્રણાલિકયા
વિષયાનુભવનં વિષયોત્સવઃ । તૌ ન વિદ્યેતે યત્ર તમિત્થંભૂતં શમં સ યાતિ । નેતરઃ તદ્વિલક્ષણો
બહિરાત્મા ॥ ૬૭ ॥

સોપ્યેવં શરીરાદિભિન્નમાત્માનં કિમિતિ ન પ્રતિપદ્યત ઇત્યાહ -

શરીરકંચુકેનાત્મા સંવૃતજ્ઞાનવિગ્રહઃ ।

નાત્માનં બુદ્ધ્યતે તસ્માદ્ભ્રમત્યતિચિરં ભવે ॥ ૬૮ ॥

કારણ કે તે ચેતનારહિત જડ-અચેતન છે તથા અક્રિયાભોગ અર્થાત્ ક્રિયા એટલે પદાર્થોની
પરિણતિ અને ભોગ એટલે સુખાદિ અનુભવ-એ બંનેનો જેમાં અભાવ છે, એવું તે (જગત્)
જેને પ્રતિભાસે છે તે શું કરે છે? તે શાંતિ પામે છે, અર્થાત્ શમ એટલે પરમ વીતરાગતા અથવા
સંસાર, ભોગ અને દેહ ઉપર વૈરાગ્ય-તેને પામે છે. કેવી શાન્તિ? અહીં પણ તેની (શમની)
સાથે અક્રિયાભોગનો સંબંધ લેવો. ક્રિયા એટલે વાણી, કાય અને મનનો વ્યાપાર અને ભોગ
એટલે ઇન્દ્રિયોની પ્રણાલિકાથી (ઇન્દ્રિયોદ્વારા) વિષયોનું અનુભવન એટલે વિષયોત્સવ-તે બંને
જેમાં વિદ્યમાન ન હોય એવી શાન્તિને પામે છે. બીજો કોઈ નહિ, અર્થાત્ તેનાથી વિપરીત
લક્ષણવાળો બહિરાત્મા (તેવી શાન્તિ પામી શકતો નથી.)

ભાવાર્થ : જેને શરીરાદિરૂપ જગત્ કાષ્ટ-પાપાણાદિ તુલ્ય અચેતન-જડ અને નિશ્ચેષ્ટ
ભાસે છે, અર્થાત્ પરિણમનરૂપ ક્રિયાથી અને સુખાદિ અનુભવરૂપ ભોગથી રહિત પ્રતિભાસે છે,
તે એવી પરમ વીતરાગતારૂપ શાન્તિને પામે છે, કે જેમાં મન-વચન-કાયની પ્રવૃત્તિનો તથા
ઇન્દ્રિયોના વિષયભોગનો અભાવ હોય છે. અજ્ઞાની બહિરાત્મા આવી શાન્તિ પામતો નથી.

જે સમયે અન્તરાત્મા આત્મસ્વરૂપની ભાવના કરતાં કરતાં સ્વરૂપમાં સ્થિર થઈ જાય છે,
તે સમયે તેને આ જડક્રિયાત્મક-પ્રવૃત્તિમય જગત્ તરફનું લક્ષ છૂટી જાય છે અને તે પરમ
વીતરાગતાને પ્રાપ્ત થઈ નિર્વિકલ્પ નિરાકુલ આનંદ અનુભવે છે. ૬૭.

તે (બહિરાત્મા) પણ એવી રીતે શરીરાદિથી ભિન્ન આત્માને કેમ પ્રાપ્ત કરતો (જાણતો)
નથી? તે કહે છે :-

શ્લોક ૬૮

અન્વયાર્થ : (શરીરકંચુકેન) શરીરરૂપી કાંચળીથી (સંવૃતજ્ઞાનવિગ્રહઃ આત્મા) જેનું
જ્ઞાનરૂપી શરીર ઢંકાએલું છે તે બહિરાત્મા (આત્માનં) આત્માના યથાર્થ સ્વરૂપને (ન બુદ્ધ્યતે)

ટીકા- શરીરમેવ કંચુકં તેન સંવૃતઃ સમ્યક્ પ્રચ્છાદિતો જ્ઞાનમેવ વિગ્રહઃ સ્વરૂપં યસ્ય । શરીરસામાન્યોપાદાનેઽપ્યત્ર કાર્મણશરીરમેવ ગૃહ્યતે । તસ્યૈવ મુખ્યવૃત્ત્યા તદાવરકત્વોપપત્તેઃ । ઇત્થંભૂતો બહિરાત્મા નાત્માનં બુદ્ધ્યતે । તસ્માદાત્મસ્વરૂપાનવબોધામ્ અતિચિરં બહુતરકાલં ભવે સંસારે ભ્રમતિ ॥ ૬૮ ॥

જાણતો નથી; (તસ્માત્) તેથી (અતિચિરં) બહુ લાંબા કાળ સુધી (ભવે) સંસારમાં તે (ભ્રમતિ) ભમે છે.

ટીકા : શરીર તે જ કંચુક (કાંચળી)-તેનાથી ઢંકાએલું એટલે સારી રીતે આચ્છાદિત થએલું જ્ઞાનરૂપી શરીર અર્થાત્ સ્વરૂપ જેનું, [અહીં શરીર સામાન્યનું ગ્રહણ કરવા છતાં કાર્મણ શરીરનું જ ગ્રહણ સમજવું, કારણ કે તેની જ મુખ્ય વૃત્તિએ તેના આવશ્યકપણાની ઉપપત્તિ છે અર્થાત્ તે આવરણરૂપ છે.] એવો બહિરાત્મા આત્માને જાણતો નથી; તેથી આત્મસ્વરૂપ નહિ જાણવાના કારણે તે અતિ ચિરકાળ-બહુ બહુ કાળ સુધી ભવમાં એટલે સંસારમાં ભમે છે.

ભાવાર્થ : વાસ્તવમાં આત્મા જ્ઞાનસ્વરૂપ છે. જ્ઞાન જ તેનું શરીર છે, પરંતુ અનાદિ કાળથી સંસારી આત્માને કાર્મણ શરીર સાથે એકપણાના અધ્યાસથી તેનું સ્વરૂપ વિકૃત થઈ ગયું છે. તેવા બહિરાત્માને આત્માના યથાર્થસ્વરૂપનું જ્ઞાન નથી, તેથી તે સંસારમાં ચિરકાળ સુધી ભમ્યા કરે છે.

અહીં કાંચળીનું દષ્ટાંત સ્થૂલતાની અપેક્ષાએ છે, કારણ કે જેવી રીતે કાંચળી સર્પના ઉપરના ભાગમાં રહે છે, તેવી રીતે કાર્મણ શરીરનો સંબંધ આત્મા સાથે નથી, પરંતુ પાણીમાં નિમક જેમ મળી જાય છે, તેમ બંનેનો એકક્ષેત્રાવગાહરૂપ સંબંધ છે. ૧

વિશેષ

આત્મા અને કર્મનો સંબંધ અનાદિ કાળથી છે, પણ તે પ્રવાહરૂપે છે. જ્યારે અજ્ઞાનવશ જીવ કર્મના ઉદયમાં જોડાય છે તે જ સમયે ઉદયમાં આવેલાં કર્મ ખરે છે અને નવાં કર્મ સ્વયં બંધાય છે. એમ કર્મ-સંતતિ પ્રવાહરૂપે ચાલુ રહે છે. જો જીવ કર્મના ઉદયમાં ન જોડાય તો નવાં કર્મ બંધાતાં નથી અને જૂનાં કર્મ ખરી જાય છે.

જ્યાં સુધી જીવ પોતાની વિપરીત માન્યતા ટાળતો નથી, ત્યાં સુધી દર્શનમોહનીય કર્મનો પ્રવાહ ચાલુ રહે છે અને જીવ તેના ઉદયમાં જોડાતો રહે છે, અને તેથી સંસારમાં રખડ્યા જ કરે છે.

“દ્રવ્ય પ્રત્યયોનો ઉદય થતાં, શુદ્ધાત્મસ્વરૂપની ભાવનાનો ત્યાગ કરીને (જીવ) જ્યારે

૧. સર્પની કાંચળી તેના શરીરથી જુદી થવા યોગ્ય ન હોય ત્યાં સુધી તે સર્પના શરીર સાથે સંલગ્ન (ચોંટેલી) રહે છે, તેમ અજ્ઞાની જ્યાં સુધી કાર્મણ શરીર સાથે એકતા કરે છે ત્યાં સુધી કર્મો સાથે બંધ ચાલુ રહે છે; જેમ સર્પની કાંચળી તેના શરીર સાથે ચાલુ રહે છે તેમ.

યદ્યાત્મનઃ સ્વરૂપમાત્મત્વેન બહિરાત્માનો ન બુદ્ધયન્તે તદા કિમાત્મત્વેન તે બુદ્ધયન્તે
इत्याह --

પ્રવિશદ્ગલતાં વ્યૂહે દેહેऽણૂનાં સમાકૃતૌ ।

સ્થિતિભ્રાન્ત્યા પ્રપદ્યન્તે તમાત્માનમબુદ્ધયઃ ॥ ૬૧ ॥

ટીકા- તં દેહમાત્માનં પ્રપદ્યન્તે । કે તે ? અબુદ્ધયો બહિરાત્માનઃ । કયા કૃત્વા ?
સ્થિતિભ્રાન્ત્યા । ક્વ ? દેહે । કથમ્ભૂતે દેહે ? વ્યૂહે સમૂહે । કેષાં ? અણૂનાં પરમાણૂનાં । કિં
વિશિષ્ટાનાં ? પ્રવિશદ્ગલતાં અનુપ્રવિશતાં નિર્ગચ્છતાં ચ । પુનરપિ કથમ્ભૂતે ? સમાકૃતૌ
સમાનાકારે સદૃશપરાપરોત્પાદેન । આત્મના સહૈકક્ષેત્રે સમાનાવગાહેન વા । ઇત્યમ્ભૂતે દેહે યા
સ્થિતિભ્રાન્તિઃ સ્થિત્યા કાલાન્તરાવસ્થાયિત્વેન એકક્ષેત્રાવસ્થાનેન વા ભ્રાન્તિર્દેહાત્મનોર-
ભેદાધ્યવસાયસ્તયા ॥ ૬૧ ॥

રાગાદિભાવે પરિણમે છે ત્યારે બંધ થાય છે, ઉદયમાત્રથી નહિ જ. જો ઉદયમાત્રથી બંધ થાય તો
સર્વદા સંસાર જ રહે. કેવી રીતે ? સંસારીઓને સર્વદા જ કર્મોદયનું વિઘમાનપણું હોય છે માટે.
તો શું કર્મોદય બંધનું કારણ નથી થતું ? ના, નિર્વિકલ્પ સમાધિથી ભ્રષ્ટ થએલાઓને મોહસહિત
કર્મોદય વ્યવહારથી નિમિત્ત થાય છે, પણ નિશ્ચયથી તો પોતાનો રાગાદિ અજ્ઞાન ભાવ જ અશુદ્ધ
ઉપાદાન કારણ છે. ”^૧ ૬૮.

જો બહિરાત્માઓ આત્મસ્વરૂપને આત્મપણે ન જાણતા હોય, તો તેઓ કોને આત્મપણે
જાણે છે ? તે કહે છે :-

શ્લોક ૬૮

અન્વયાર્થ : (અબુદ્ધયઃ) અજ્ઞાની બહિરાત્મા જીવો, (પ્રવિશદ્ ગલતાં અણૂનાં વ્યૂહે
દેહે) પ્રવેશ કરતા અને બહાર નીકળતા-એવા પરમાણુઓના સમૂહરૂપ દેહમાં, (સમાકૃતૌ)
આત્મા અને શરીરની આકૃતિના સમાનરૂપમાં (સ્થિતિભ્રાન્ત્યા) આત્મા સ્થિત હોવાથી-અર્થાત્
શરીર અને આત્મા એક ક્ષેત્રમાં સ્થિત હોવાથી-બંનેને એકરૂપ સમજવાની ભ્રાન્તિથી (તમ્) તેને
એટલે શરીરને (આત્માનં) આત્મા (પ્રતિપદ્યતે) સમજી લે છે.

ટીકા : તેઓ દેહને આત્મા સમજે છે. કોણ તેઓ ? બુદ્ધિ વિનાના બહિરાત્માઓ. શાથી
(એમ સમજે છે) ? સ્થિતિની ભ્રાન્તિથી. શામાં ? દેહમાં. કેવા દેહમાં ? વ્યૂહરૂપ એટલે સમૂહરૂપ
(દેહમાં). કોના (સમૂહરૂપ) ? અણુઓના-પરમાણુઓના (સમૂહરૂપ). કેવા પ્રકારના
(પરમાણુઓના) ? પ્રવેશતા-ગલતા અર્થાત્ પ્રવેશ કરતા અને નીકળતા (પરમાણુઓના). વળી

૧. જુઓ - શ્રી સમયસાર ગા. ૧૬૪-૧૬૫ની શ્રી જયસેનાચાર્યકૃત સંસ્કૃત ટીકા.

૧૦૬]

સમાધિતંત્ર

કેવા (દેહમાં)? સમાકૃત-એકબીજાના સદૃશ ઉત્પાદથી સમાન આકારવાળા (દેહમાં)-અર્થાત્ આત્માની સાથે સમાન અવગાહથી એક ક્ષેત્રવાળા (દેહમાં). આવા દેહમાં જે સ્થિતિ ભ્રાન્તિસ્થિતિથી એટલે કાલાન્તર-અવસ્થાચિપણને લીધે યા એક ક્ષેત્રમાં રહેવાના કારણે-જે ભ્રાન્તિ અર્થાત્ દેહ અને આત્માના અભેદરૂપ અધ્યવસાય-તેના કારણે (દેહને આત્મા માને છે).

ભાવાર્થ : નિરંતર પ્રવેશ કરતા અને બહાર નીકળતા પુદ્ગલ-પરમાણુઓના સમૂહરૂપ દેહમાં સમાન આકૃતિએ-એક ક્ષેત્રે આત્મા સ્થિત હોવાથી, દેહ અને આત્માની એકપણાની ભ્રાન્તિને લીધે બહિરાત્મા શરીરને જ આત્મા માને છે.

આ શરીર પુદ્ગલ પરમાણુઓનું બનેલું છે, આ પરમાણુઓ તેના તે કાયમ રહેતા નથી. સમયે સમયે અગણિત પરમાણુઓ શરીરની બહાર નીકળે છે અને નવા નવા પરમાણુઓ શરીરની અંદર દાખલ થાય છે. પરમાણુઓના નીકળી જવાથી તથા બીજાનો પ્રવેશ થવાથી શરીરની બાહ્ય આકૃતિમાં સ્થૂલ દૃષ્ટિએ કાંઈ ફેર લાગતો નથી. વળી આત્મા અને શરીરને એકક્ષેત્રાવગાહ સંયોગ સંબંધ છે, તેથી બંનેની સમાન આકૃતિ હોવાથી અજ્ઞાની જીવને ભ્રમ થાય છે કે ‘આ શરીર જ હું છું.’ તેને અભ્યંતર રહેલા આત્મતત્ત્વનું જ્ઞાન જ નથી.

શરીર અને આત્માને દૂધ-પાણીની જેમ એકક્ષેત્રાવગાહ સ્થિતિ છે. શરીર ઇન્દ્રિયગમ્ય છે અને આત્મા અતીન્દ્રિયગમ્ય છે. અજ્ઞાનીને ઇન્દ્રિયજ્ઞાન હોવાથી તે શરીરને જ દેખે છે, આત્માને દેખતો નથી; તેથી તે શરીરને જ આત્મા માની એકતાબુદ્ધિ કરે છે અને શરીર સંબંધી રાગદ્વેષ કરે છે.

વિશેષ

“જ્યાં સુધી આ આત્માને જ્ઞાનાવરણાદિ દ્રવ્યકર્મ, ભાવકર્મ અને શરીરાદિ નોકર્મમાં ‘આ હું છું’ અને હું માં (આત્મામાં) ‘આ કર્મ-નોકર્મ છે’-એવી બુદ્ધિ છે, ત્યાં સુધી આ આત્મા અપ્રતિબુદ્ધ (અજ્ઞાની) છે.”^૧

શ્લોકમાં કર્મના કારણે જીવ ભ્રમમાં પડે છે એમ કહ્યું નથી, પણ પોતાના અપરાધથી જ તે તેવા ભ્રમમાં પડે છે. હલ.

૧. નોકર્મ-કર્મ ‘હું’, હું માં વળી ‘કર્મ ને નોકર્મ છે,’

-એ બુદ્ધિ જ્યાં લગી જીવની, અજ્ઞાની ત્યાં લગી તે રહે. (૧૯)

(શ્રી સમયસાર-ગુ. આવૃત્તિ-ગા. ૧૯.)

તતો યથાવદાત્મસ્વરૂપપ્રતિપત્તિમિચ્છન્નાત્માનં દેહાદ્ગિન્નં ભાવયેદિત્યાહ --

* ગૌરઃ સ્થૂલઃ કૃશો વાઽહમિત્યજ્ઞે નાવિશેષયન્ ।

આત્માનં ધારયેન્નિત્યં કેવલજ્ઞસિવિગ્રહમ્ ॥ ૭૦ ॥

ટીકા- ગૌરોઽહં સ્થૂલોઽહં કૃશોવાઽહમિત્યનેન પ્રકારેણાજ્ઞેન વિશેષણેન અવિશેષયન્ વિશિષ્ટં અકૃર્વન્નાત્માનં ધારયેત્ ચિત્તેઽવિચલં ભાવયેત્ નિત્યં સર્વદા । કથમ્ભૂતં ? કેવલજ્ઞસિવિગ્રહં કેવલજ્ઞાનસ્વરૂપં । અથવા કેવલા રૂપાદિરહિતા જ્ઞસિરેવોપયોગ એવ વિગ્રહઃ સ્વરૂપં યસ્ય ॥ ૭૦ ॥

તેથી યથાર્થરૂપે આત્મસ્વરૂપને સમજવાની ઇચ્છા કરનારે આત્માને દેહથી ભિન્ન ભાવવો. તે કહે છે :-

શ્લોક ૭૦

અન્યાર્થ : (અહં) હું (ગૌરઃ) ગોરો છું, (સ્થૂલઃ) જાડો છું, (વા કૃશઃ) અથવા પાતળો છું; (ઇતિ) એવી રીતે (અંગેન) શરીર સાથે (આત્માનં) આત્માને (અવિશેષયન્) એકરૂપ નહિ કરતાં (નિત્યં) સદા (આત્માનં) પોતાના આત્માને (કેવલજ્ઞસિવિગ્રહમ્) કેવલ જ્ઞાનરૂપ શરીરવાળો (ધારયેત્) ધારવો-માનવો.

ટીકા : હું ગોરો છું, હું સ્થૂલ (જાડો) છું કે હું કૃશ (પાતળો) છું-એવા પ્રકારે શરીર વડે આત્માને, વિશેષરૂપે એટલે વિશિષ્ટરૂપે નહિ માની (તેને) ધારવો અર્થાત્ ચિત્તમાં તેને નિત્ય-સર્વદા અવિચલપણે ભાવવો. કેવા (આત્માને) ? કેવલ જ્ઞાનવિગ્રહરૂપ એટલે કેવલ જ્ઞાન-સ્વરૂપ અર્થાત્ કેવલ રૂપાદિરહિત જ્ઞસિ જ-ઉપયોગ જ જેનું વિગ્રહ એટલે સ્વરૂપ છે તેવા આત્માને (ચિત્તમાં ધારવો).

ભાવાર્થ : ગોરાપણું, સ્થૂલપણું, કૃશપણું વગેરે અવસ્થાઓ શરીરની છે-પુદ્ગલની છે, આત્માની નથી. આ શરીરની અવસ્થાઓ સાથે આત્માને એકરૂપ નહિ માનવો અર્થાત્ તે અવસ્થાઓને આત્માનું સ્વરૂપ નહિ માનવું. તેને શરીરથી ભિન્ન, રૂપાદિરહિત અને કેવલ જ્ઞાનસ્વરૂપ જ સમજવો અને તે સ્વરૂપે જ તેનું નિરંતર ચિત્તમાં ધ્યાન કરવું. ૭૦.

* હૈં ગોરહ હૈં સાંમલહ હૈં જિવિ ભિષ્ણહ વષ્ણુ ।

હૈં તણુંઅંગહ થૂલુ હૈં એહૈં મુહહ મણ્ણુ ॥ ૮૦ ॥

(શ્રી પરમાત્મપ્રકાશે-યોગીન્દ્રદેવઃ)

યશ્ચૈવં વિદ્યમાત્માનમેકાગ્રમનસા ભાવયેત્તસ્યૈવ મુક્તિર્નાન્યસ્યેત્યાહ --

મુક્તિરેકાન્તિકી તસ્ય ચિત્તે યસ્યાચલા ધૃતિઃ ।

તસ્ય નૈકાન્તિકી મુક્તિર્યસ્ય નાસ્ત્યચલા ધૃતિઃ ॥ ૭૧ ॥

ટીકા- એકાન્તિકી અવશ્યમ્ભાવિની તસ્યાન્તરાત્મનો મુક્તિઃ । યસ્ય ચિત્તે અવિચલા ધૃતિઃ આત્મસ્વરૂપધારણં સ્વરૂપવિષયા પ્રસત્તિર્વા । યસ્ય તુ ચિત્તે નાસ્ત્યચલા ધૃતિસ્તસ્ય નૈકાન્તિકી મુક્તિઃ ॥ ૭૧ ॥

જે એવા પ્રકારના આત્માની એકાગ્ર મનથી ભાવના કરે તેને જ મુક્તિ હોય છે, બીજા કોઈને નહિ-તે કહે છે:-

શ્લોક ૭૧

અન્યાર્થ : (યસ્ય) જેના (ચિત્તે) ચિત્તમાં (અચલા) આત્મસ્વરૂપની નિશ્ચલ (ધૃતિઃ) ધારણા છે (તસ્ય) તેની (એકાન્તિકી મુક્તિઃ) એકાન્તે એટલે નિયમથી મુક્તિ થાય છે. (યસ્ય) જેને (અચલા ધૃતિઃ ન અસ્તિ) આત્મસ્વરૂપમાં નિશ્ચલ ધારણા નથી (તસ્ય) તેની (એકાન્તિકી મુક્તિઃ ન) અવશ્યપણે મુક્તિ થતી નથી.

ટીકા : એકાન્તિક એટલે અવશ્ય થવાવાળી મુક્તિ તે અન્તરાત્માને થાય છે કે જેના ચિત્તમાં અવિચલ (નિશ્ચલ) ધૃતિ અર્થાત્ આત્મસ્વરૂપની ધારણા હોય કે સ્વરૂપમાં પ્રસત્તિ (લીનતા) હોય; પરંતુ જેના ચિત્તમાં અચલ ધૃતિ (ધારણા) હોતી નથી, તેને અવશ્યભાવી મુક્તિ થતી નથી.

ભાવાર્થ : જેનો ઉપયોગ બીજે નહિ ભમતાં આત્મસ્વરૂપમાં જ સ્થિર થાય છે, તેની નિયમથી મુક્તિ થાય છે, પરંતુ જેનો ઉપયોગ એકથી બીજે ભમે છે અને આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિર થતો નથી, તેની કદી મુક્તિ થતી નથી.

જ્યાં મોહભાવ સહિત ઉપયોગ પર પદાર્થોમાં અટકે છે ત્યાં સવિકલ્પ દશા વર્તે છે. આ સવિકલ્પ દશામાં ઉપયોગ આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિર થઈ શકતો નથી. નિર્વિકલ્પ દશામાં જ ઉપયોગ આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિર થઈ શકે છે. જેનો ઉપયોગ આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિર થાય છે તેને જ મુક્તિ થાય છે, બીજા કોઈને નહિ. ૭૧.

चित्तेऽचलाधृतिं च लोकसंसर्ग परित्यज्यात्मस्वरूपस्य संवेदनानुभवे सति
स्यान्नान्यथेति दर्शयन्नाह -

जनेभ्यो वाक् ततः स्पन्दो मनसश्चित्तविभ्रमाः ।

भवन्ति तस्मान्संसर्गा जनैर्योगी ततस्त्यजेत् ॥ ७२ ॥

ટીકા- જનેભ્યો વાક્ વચનપ્રવૃત્તિર્ભવતિ । પ્રવૃત્તે: સ્પન્દો મનસઃ વ્યગ્રતા માનસે ભવતિ ।
તસ્યાઽઽત્મનઃ સ્પન્દાઽઽચિત્તવિભ્રમાઃ નાનાવિકલ્પપ્રવૃત્તયો ભવન્તિ । યત એવં, તત્તસ્માત્ યોગી
ત્યજેત્ । કં ? સંસર્ગ સમ્બન્ધમ્ । કૈઃ સહ ? જનેઃ ।

ચિત્તમાં અચલ ધૃતિ, લોકના સંસર્ગના પરિત્યાગ કરીને આત્મસ્વરૂપના સંવેદનનો
અનુભવ થતાં થાય છે. બીજી રીતે નહિ. તે દર્શાવી કહે છે કે:-

શ્લોક ૭૨

અન્યથાર્થ : (જનેભ્યઃ) લોકોના સંસર્ગથી (વાક્) વચનની પ્રવૃત્તિ થાય છે; (તતઃ)
તેનાથી એટલે વચનપ્રવૃત્તિથી (મનસઃ સ્પન્દઃ) મનની વ્યગ્રતા થાય છે-ચિત્ત ચલાયમાન થાય
છે, (તસ્માત્) તેનાથી એટલે ચિત્તની ચંચલતાથી (ચિત્ત-વિભ્રમાઃ ભવન્તિ) ચિત્તમાં વિવિધ
પ્રકારના વિકલ્પો ઊઠવા લાગે છે અર્થાત્ મન વિક્ષિપ્ત થઈ જાય છે; (તતઃ) તેથી (યોગી)
યોગીએ-યોગમાં સંલગ્ન થવાવાળા અન્તરાત્માએ-(જનૈઃ સંસર્ગ ત્યજેત્) લૌકિક જનોના
સંસર્ગનો ત્યાગ કરવો.

ટીકા : લોકો સાથે બોલવાથી વચનની પ્રવૃત્તિ થાય છે, પ્રવૃત્તિથી મનનું સ્પંદન-મનમાં
વ્યગ્રતા-થાય છે, તે આત્માના (ભાવમનના) સ્પંદનથી ચિત્તવિભ્રમો અર્થાત્ વિવિધ પ્રકારના
વિકલ્પોની પ્રવૃત્તિ થાય છે; તેટલા માટે યોગીએ તજવો. શું (તજવો)? સંસર્ગ-સંબંધ કોની
સાથેનો ? લોકો સાથેનો.

ભાવાર્થ : લૌકિક જનો સાથે વાર્તાલાપ કરવાથી મન વ્યગ્ર બને છે,-ચિત્ત ચલાયમાન
થાય છે અને વિવિધ પ્રકારના સંકલ્પ-વિકલ્પો ઊઠે છે. તેનાથી આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિરતા રહેતી
નથી. માટે આત્મસ્વરૂપના અભ્યાસીએ લૌકિક જનોના સંસર્ગથી દૂર રહેવું યોગ્ય છે.

વિશેષ

સાધકને જેમ જેમ ભેદ-વિજ્ઞાનનું બળ વધતું જાય છે તેમ તેમ તેને પર પદાર્થો પ્રત્યે
ઉપેક્ષાભાવ થાય છે અને વીતરાગતા વધતી જાય છે. વીતરાગતાના પ્રમાણમાં તે આત્મસ્થિરતા
પ્રાપ્ત કરે છે. સ્વરૂપ-સ્થિરતાના કાળે લૌકિક જનો સાથેનો સંસર્ગ સ્વયં છૂટી જાય છે. ૭૨.

તર્હિતૈઃ સંસર્ગ પરિત્યજ્યાટવ્યાં નિવાસઃ કર્તવ્ય ઇત્યાશંકાં નિરાકુર્વન્નાહ --

ગ્રામોઽરણ્યમિતિ દ્વેધા નિવાસોઽનાત્મદર્શિનામ્ ।

દૃષ્ટાત્મનાં નિવાસસ્તુ વિવિક્તાત્મૈવ નિશ્ચલઃ ॥ ૭૩ ॥

ટીકા- ગ્રામોઽરણ્યમિત્યેવં દ્વેધા નિવાસઃ સ્થાનં અનાત્મદર્શિનામ-
લબ્ધાત્મસ્વરૂપોપલમ્બાનાં દૃષ્ટાત્મનામુપલબ્ધાત્મસ્વરૂપાણાં નિવાસસ્તુ વિવિક્તાત્મૈવ
રાગાદિરહિતો વિશુદ્ધાત્મૈવ નિશ્ચલઃ ચિત્તવ્યાકુલતારહિતઃ ॥ ૭૩ ॥

તો શું તેમનો (લોકોનો) સંસર્ગ છોડી જંગલમાં નિવાસ કરવો? એવી આશંકાનું
નિરાકરણ કરતાં કહે છે :-

શ્લોક ૭૩

અન્યથાર્થઃ (અનાત્મદર્શિનાં) જેમને આત્માનો અનુભવ થયો નથી તેવા લોકોને
(ગ્રામઃઅરણ્યમ્) ગ્રામ કે અરણ્ય (ઇતિ દ્વેધા નિવાસઃ) એવાં બે પ્રકારના નિવાસસ્થાન છે;
(તુ) કિન્તુ (દૃષ્ટાત્મનાં) જેમને આત્મસ્વરૂપનો અનુભવ થયો છે તેવા જ્ઞાની પુરુષોને,
(નિશ્ચલ) ચિત્તની વ્યાકુલતા રહિત (વિવિક્તાત્મા એવ) રાગાદિરહિત શુદ્ધ આત્મા જ (નિવાસઃ)
નિવાસસ્થાન છે.

ટીકા : ગ્રામ અને અરણ્ય એ બે પ્રકારનાં નિવાસસ્થાન, અનાત્મદર્શીઓ માટે અર્થાત્
જેમને આત્માનો અનુભવ થયો નથી, જેમને આત્માની ઉપલબ્ધિ થઈ નથી તેવાં લોકો માટે છે,
પરંતુ જેમને આત્માનો અનુભવ થયો છે, જેમને આત્મસ્વરૂપની ઉપલબ્ધિ થઈ છે, તેવા
(જ્ઞાની) લોકોને માટે તો નિવાસસ્થાન વિવિક્ત એટલે વિમુક્ત આત્મા જ અર્થાત્ રાગાદિરહિત
શુદ્ધ આત્મા જ છે જે નિશ્ચલ, એટલે ચિત્તની આકુલતારહિત છે.

ભાવાર્થ : જેને આત્માનો અનુભવ નથી, ભેદ-જ્ઞાન નથી તે પુરુષને જ ગામ કે
જંગલમાં વસવાનો વિકલ્પ આવે છે.

જે આત્મદર્શી છે-જેમને આત્માનો અનુભવ છે-તેમનું નિવાસસ્થાન વાસ્તવમાં પોતાનો
શુદ્ધાત્મા જ છે. તે રાગ-દ્વેષાદિ રહિત અને નિશ્ચલ હોવાથી, તેમને ગ્રામનિવાસ માટે કે
વનનિવાસ માટે પ્રેમ હોતો નથી અને તેમનું ચિત્ત સંકલ્પો-વિકલ્પોથી આકુલિત હોતું નથી.
તેઓ ગ્રામ કે વનને પોતાના આત્મસ્વરૂપથી બહિર્ભૂત સમજે છે; તેથી કોઈમાં પણ આસક્તિ
રાખવી કે તેને પોતાનું નિવાસસ્થાન માનવું એ તેમને ઈષ્ટ નથી. તેઓ તો શુદ્ધાત્મસ્વરૂપને જ
પોતાની વિહાર-ભૂમિ બનાવે છે અને તેમાં જ સદા રમ્યા કરે છે.

“ચટાઈ, પથર, ઘાસ, જમીન, લાકડાનું પાટિયું, વગેરે ધ્યાન માટે નિસ્સાર છે, કારણ કે
જેણે રાગ-દ્વેષ અને વિષય-કષાયરૂપી શત્રુઓને દૂર કર્યા છે તેવા પુરુષને તો તેનો આત્મા

અનાત્મદર્શિનો દૃષ્ટાત્મનશ્ચ ફલં દર્શયન્નાહ --

દેહાન્તરગતેર્બીજં દેહેઽસ્મિન્નાત્મભાવના ।

બીજં વિદેહનિષ્પત્તેરાત્મન્યેવાત્મભાવના ॥ ૭૪ ॥

ટીકા- દેહાન્તરે ભવાન્તરે ગતિર્ગમનં તસ્ય બીજં કારણં કિં? આત્મભાવના । ક્વ? દેહેઽસ્મિન્ અસ્મિન્કર્મવશાદગૃહીતે દેહે । વિદેહનિષ્પત્તેઃ વિદેહસ્ય સર્વથા દેહત્યાગસ્ય નિષ્પત્તેર્મુક્તિપ્રાપ્તેઃ પુનર્બીજં સ્વાત્મન્યેવાત્મભાવના ॥ ૭૪ ॥

જ ધ્યાન માટે સાચું અત્યંત નિર્મળ આસન છે-એવું જ્ઞાનીજનોએ માન્યું છે. ”^૧

આત્મસ્વરૂપના અનુભવ માટે ગ્રામ-અરણ્યની જેમ અન્ય પર પદાર્થો પણ નિસ્સાર છે; ત્રિકાલી શુદ્ધાત્માનું અવલંબન જ સારભૂત છે. ૭૩.

અનાત્મદર્શી અને આત્મદર્શીના ફલને દર્શાવી કહે છે :-

શ્લોક ૭૪

અન્યયાર્થ : (અસ્મિન્ દેહે) આ શરીરમાં (આત્મભાવના) આત્માની ભાવના અર્થાત્ શરીરને જ આત્મા માનવો તે (દેહાન્તરગતેઃ) અન્ય શરીરગ્રહણરૂપ ભવાન્તરપ્રાપ્તિનું (બીજં) બીજ એટલે કારણ છે અને (આત્મનિ એવ) આત્મામાં જ (આત્મભાવના) આત્માની ભાવના અર્થાત્ આત્માને જ આત્મા માનવો તે (વિદેહનિષ્પત્તેઃ) શરીરના સર્વથા ત્યાગરૂપ મુક્તિનું (બીજં) બીજ છે.

ટીકા : અન્ય દેહમાં એટલે અન્ય ભવમાં ગતિ એટલે ગમન-તેનું બીજ એટલે કારણ. કયું? આત્મભાવના. શામાં? આ દેહમાં એટલે કર્મવશ ગ્રહેલા આ દેહમાં. વિદેહનિષ્પત્તિનું-વિદેહની અર્થાત્ સર્વથા દેહત્યાગની નિષ્પત્તિનું એટલે મુક્તિ પ્રાપ્તિનું બીજ પોતાના આત્મામાં જ આત્મભાવના (કરવી તે) છે.

ભાવાર્થ : શરીરમાં આત્મબુદ્ધિ કરવાથી એટલે શરીરને જ આત્મા માનવાથી અન્ય ભવમાં પણ શરીરની જ પ્રાપ્તિ થાય છે અને પોતાના આત્મામાં જ-નિજ સ્વરૂપમાં જ આત્મબુદ્ધિ કરવાથી અર્થાત્ આત્માને જ આત્મા માનવાથી મુક્તિ થાય છે- દેહનો સંબંધ સર્વથા છૂટી જાય છે.

૧. ન સંસ્તરોઽશ્મા ન તૃણં ન મેદિની, વિધાનતો નો ફલકો વિનિર્મિતઃ ।

યતો નિરસ્તાક્ષકષાયવિદ્વિષઃ, સુધીભિરાત્મૈવ સુનિર્મલો મતઃ ॥ ૨૨ ॥

(શ્રી અમિતગતિ આચાર્યકૃત ' સામાયિક પાઠ ')

Please inform us of any errors on rajesh@AtmaDharma.com

૧૧૨]

સમાધિતંત્ર

તર્હિ મુક્તિપ્રાપ્તિહેતુઃ કશ્ચિદ્ગુરુર્ભવિષ્યતીતિ વદન્તં પ્રત્યાહ --

નયત્યાત્માનમાત્મૈવ જન્મ નિર્વાણમેવ ચ ।

ગુરુરાત્માત્મનસ્તસ્માન્નાન્યોઽસ્તિ પરમાર્થતઃ ॥ ૭૫ ॥

ટીકા- જન્મ સંસારં નયતિ પ્રાપયતિ । કં ? આત્માનં । કોઽસૌ ? આત્મૈવ દેહાદૌ દૃઢાત્મભાવનાવશાત્ । નિર્વાણમેવ ચ આત્માનમાત્મૈવ નયતિ સ્વાત્મન્યેવાત્મબુદ્ધિપ્રકર્ષસદ્ભાવાત્ । યત એવં તસ્માત્ પરમાર્થતો ગુરુરાત્માત્મનઃ । નાન્યો ગુરુરસ્તિ પરમાર્થતઃ । વ્યવહારેણ તુ યદિ ભવતિ સદા ભવતુ ॥ ૭૫ ॥

માટે ફરીથી શરીરની પ્રાપ્તિ ન થાય-પુનર્ભવ કરવો ન પડે તે માટે જ્ઞાનીએ શરીરમાં આત્મબુદ્ધિનો ત્યાગ કરીને પોતાના આત્મામાં જ આત્મ-ભાવના કરવી એ જ યોગ્ય છે.

વિશેષ

“ જ્યાં સુધી દેહપ્રધાન વિષયોમાં મમત્વ છોડતો નથી, ત્યાં સુધી કર્મથી મલિન આત્મા ફરી ફરીને અન્ય અન્ય પ્રાણો ધારણ કરે છે. ”^૧

“ જે ઇન્દ્રિયાદિનો વિજયી થઈને ઉપયોગમાત્ર આત્માને ધ્યાવે છે તે કર્મો વડે રંજિત થતો નથી; તેને પ્રાણો કઈ રીતે અનુસરે ? (અર્થાત્ તેને પ્રાણોનો સંબંધ થતો નથી.) ”^૨

“ જે અજ્ઞાની જીવ (શરીરાદિક) પુદ્ગલ દ્રવ્યને અભિનંદે છે-અર્થાત્ તેને પોતાનું માને છે-તેમાં આત્મીય ભાવ કરે છે, તે જીવની સાથેનો સંયોગ-સંબંધ ચારે ગતિઓમાં તે પુદ્ગલ દ્રવ્ય છોડતું નથી. ”^૩ ૭૪.

તો મુક્તિ-પ્રાપ્તિનો હેતુ કોઈ ગુરુ હશે-એવું બોલનાર પ્રતિ કહે છે -

શ્લોક ૭૫

અન્વયાર્થ : (આત્મા એવ) આત્મા જ (આત્માનં) આત્માને (જન્મ નિર્વાણમ્ એવ ચ નયતિ) જન્મ અને નિર્વાણ પ્રતિ દોરે છે-અર્થાત્ પ્રાપ્ત કરાવે છે; (તસ્માત્) માટે (પરમાર્થતઃ) નિશ્ચયથી (આત્મનઃ ગુરુઃ) આત્માનો ગુરુ (આત્મા એવ) આત્મા જ છે; (અન્યઃ ન અસ્તિ) બીજો કોઈ નહિ.

૧. કર્મો મલિન જીવ ત્યાં લગી પ્રાણો ધરે છે ફરી ફરી,
મમતા શરીરપ્રધાન વિષયે જ્યાં લગી છોડે નહિ. (૧૫૦)
(શ્રી પ્રવચનસાર-ગુ. આવૃત્તિ-ગાથા ૧૫૦)
૨. કરી ઇન્દ્રિયાદિક-વિજય, ધ્યાવે આત્મને-ઉપયોગને,
તે કર્મથી રંજિત નહિ, કયમ પ્રાણ તેને અનુસરે ? (૧૫૧)
(શ્રી પ્રવચનસાર-ગુ. આવૃત્તિ-ગા. ૧૫૧)

૩. ‘ ઇષ્ટોપદેશ ’ - શ્લોક ૪૬.

ટીકા : જન્મ એટલે સંસાર પ્રતિ દોરે છે-પ્રાપ્ત કરાવે છે. કોને? આત્માને. કોણ તે? દેહાદિમાં દૃઢ આત્મભાવનાવશ આત્મા જ (જન્મ પ્રાપ્ત કરાવે છે); અને પોતાના આત્મામાં જ આત્મબુદ્ધિના પ્રકર્ષ સદ્ભાવથી આત્મા જ આત્માને નિર્વાણ પ્રતિ લઈ જાય છે, કારણ કે વાસ્તવમાં આત્મા આત્માનો ગુરુ છે; પરમાર્થે બીજો કોઈ ગુરુ નથી. વ્યવહારે તે હોય તો ભલે હો.

ભાવાર્થ : જે આત્મા દેહાદિમાં દૃઢ આત્મબુદ્ધિ કરે છે તે જન્મ-મરણરૂપ સંસારમાં ભ્રમણ કરે છે-અર્થાત્ આત્મા જ પોતાના આત્માને સ્વ-અપરાધથી સંસારમાં રખડાવે છે, અને તે જ આત્મા જો પોતાના આત્મામાં જ દૃઢ આત્મબુદ્ધિ કરે, તો તે સંસારભ્રમણથી મુક્ત થાય છે-નિર્વાણ પામે છે-અર્થાત્ આત્મા જ પોતાના આત્માને નિર્વાણ પમાડે છે; તેથી પરમાર્થે આત્મા જ આત્માનો ગુરુ છે, બીજો કોઈ ગુરુ નથી.

વિશેષ

અહીં આચાર્યે સ્પષ્ટ કર્યું છે કે જીવ પોતાના શુદ્ધ કે અશુદ્ધ ઉપાદાનથી જ પોતાના આત્માનું હિત-અહિત કરે છે. તેમાં કર્મ કે પર પદાર્થો અહેતુવત્ છે અકિંચિત્કર છે.

જ્યાં સુધી જીવ પોતાના આત્માના સામર્થ્યનું ભાન કરી અંતરંગ રાગાદિ શત્રુઓ અર્થાત્ કષાયપરિણતિ પર વિજય પ્રાપ્ત કરી સ્વયં પોતાના આત્માનો ઉદ્ધાર કરવાનો પ્રયત્ન કરતો નથી, ત્યાં સુધી તે સંસારરૂપી કીચડમાં ફસ્યો રહે છે અને જન્મમરણનાં અસદ્ધ કષ્ટો ભોગવતો રહે છે, પરંતુ જ્યારે તે આત્મસ્વરૂપનું બરાબર જ્ઞાન કરી સ્વભાવ-સન્મુખ વિશેષ ઉગ્ર પુરુષાર્થ આદરે છે, ત્યારે ક્રમે ક્રમે રાગ-દ્વેષાદિ કષાય-ભાવોનો યા વિભાવ પરિણતિનો સ્વયં ત્યાગ થઈ જાય છે અને રાગાદિ ભાવથી સર્વથા મુક્ત થતાં અર્થાત્ પરમ વીતરાગતા પ્રાપ્ત થતાં તે મોક્ષ પામે છે.

‘આત્મા, પોતાના આત્મામાં મોક્ષસુખની સદા અભિલાષા કરે છે, અભીષ્ટ મોક્ષસુખનું જ્ઞાન કરાવે છે અને સ્વયં કલ્યાણકારી આત્મ-સુખની પ્રાપ્તિમાં પોતાને યોજે છે, તેથી આત્મા જ આત્માનો ગુરુ છે.’^૧

માટે આત્મા પરનું-નિમિત્તનું અવલંબન છોડી પોતે પોતાનો ગુરુ બને અર્થાત્ ધર્મની સિદ્ધિ માટે સ્વાશ્રયી બને, તો તે જન્મ-મરણનાં દુઃખોથી મુક્ત થઈ નિર્વાણ પામે. ૭૫.

૧. સ્વસ્મિન્ સદાભિલાષિત્વાદમ્બીષ્ટજ્ઞાપકત્વતઃ ।

સ્વયં હિતપ્રયોક્તૃત્વાદાત્મૈવ ગુરુરાત્મનઃ ॥ ૩૪ ॥

(ઇષ્ટોપદેશ - શ્લોક ૩૪)

૧૧૪]

સમાધિતંત્ર

દેહે સ્વબુદ્ધિર્મરણોપનિપાતે કિં કરોતીત્યાહ -

દૃઢાત્મબુદ્ધિર્દેહાદાવુત્પશ્યન્નાશમાત્મનઃ ।

મિત્રાદિભિર્વિયોગં ચ બિભેતિ મરણાદ્ભૃશમ્ ॥ ૭૬ ॥

ટીકા- દેહાદૌ દૃઢાત્મબુદ્ધિરવિચલાત્મદૃષ્ટિર્બહિરાત્મા । ઉત્પશ્યન્નવલોકયન્ । આત્મનો નાશં મરણં મિત્રાદિભિર્વિયોગં ચ મમ ભવતિ ઇતિ બુદ્ધયમાનો મરણાદ્બિભેતિ ભૃશમત્યર્થમ્ ॥ ૭૬ ॥

દેહમાં આત્મબુદ્ધિ કરનાર (બહિરાત્મા) મરણ નજીક આવતા શું કરે છે ? તે કહે છે :-

શ્લોક ૭૬

અન્વયાર્થ : (દેહાદૌ દૃઢાત્મબુદ્ધિઃ) દેહાદિમાં દૃઢ આત્મબુદ્ધિવાળો બહિરાત્મા (આત્મનઃ નાશં) પોતાના એટલે પોતાના શરીરના નાશને (ચ) અને (મિત્રાદિભિઃ વિયોગં) મિત્રાદિથી થતા વિયોગને (ઉત્પશ્યન્) દેખીને (મરણાત્) મરણથી (ભૃશમ્) અત્યંત (બિભેતિ) ડરે છે.

ટીકા : દેહાદિના દૃઢ આત્મબુદ્ધિવાળો એટલે અવિચલ આત્મદૃષ્ટિવાળો બહિરાત્મા, પોતાનો નાશ એટલે મરણ જોઈને-અવલોકીને તથા ‘મિત્રાદિથી મારો વિયોગ થશે’ એમ સમજીને મરણથી અત્યંત ભય પામે છે; એવો અર્થ છે.

ભાવાર્થ : અજ્ઞાની જીવ શરીરને જ દૃઢપણે આત્મા માને છે, તેથી શરીર છૂટવાના સમયે અર્થાત્ મરણ સમયે પોતાના આત્માનો નાશ અને તેથી કરીને સ્ત્રી-પુત્ર-મિત્રાદિથી વિયોગ-એ બે વાત જાણી મરણથી ઘણો જ ભય પામે છે.

‘ સંસારાસક્તચિતાનાં મૃત્યુર્ભીત્યૈ ભવેન્નૃણામ્ । ’

જે પુરુષોનું ચિત્ત સંસારમાં આસક્ત છે, તેમને માટે મૃત્યુ ભયનું કારણ છે. કારણ કે તે માને છે કે ‘મારા શરીરનો નાશ થતાં, સ્ત્રી-પુત્રાદિથી વિયોગ થશે. હવે મને તેમના સંયોગનું સુખ મલશે નહિ.’ આવા વિયોગના દુઃખથી તે મરણથી બહુ બીએ છે. ૭૬.

યસ્તુ સ્વાત્મન્યેવાત્મબુદ્ધિઃ સ મરણોપનિપાતે કિં કરોતીત્યાહ --

આત્મન્યેવાત્મધીરન્યાં શરીરગતિમાત્મનઃ ।

મન્યતે નિર્ભયં ત્યક્ત્વા વસ્ત્રં વસ્ત્રાંતરગ્રહમ્ ॥ ૭૭ ॥

ટીકા- આત્મન્યેવાત્મસ્વરૂપ એવ આત્મધીઃ અન્તરાત્મા શરીરગતિં શરીરવિનાશં શરીરપરિણતિં વા બાલાદ્યવસ્થારૂપાં આત્મનો અન્યાં ભિન્નાં નિર્ભયં યથા ભવત્યેવં મન્યતે । શરીરોત્પાદવિનાશૌ આત્મનો વિનાશોત્પાદૌ (ઉત્પાદવિનાશૌ ઇતિ સાધુઃ) ન મન્યત ઇત્યર્થઃ । વસ્ત્રં ત્યક્ત્વા વસ્ત્રાન્તરગ્રહણમિવ ॥ ૭૭ ॥

પરંતુ જેને પોતાના આત્મામાં જ આત્મબુદ્ધિ છે તે મરણ નજીક આવતાં શું કરે છે? તે કહે છે-

શ્લોક ૭૭

અન્વયાર્થ : (આત્મનિ એવ આત્મધીઃ) આત્મસ્વરૂપમાં આત્મબુદ્ધિવાળો અંતરાત્મા (શરીરગતિં) શરીરની ગતિને-શરીરના વિનાશને (આત્મનઃ અન્યાં) આત્માથી ભિન્ન (મન્યતે) માને છે અને (વસ્ત્રં ત્યક્ત્વા વસ્ત્રાન્તરગ્રહમ્ ઇવ) મરણના અવસરને એક વસ્ત્રને છોડી બીજા વસ્ત્રનું ગ્રહણ કરવાની જેમ સમજી (નિર્ભયં મન્યતે) પોતાને નિર્ભય માને છે.

ટીકા : આત્મામાં જ એટલે આત્મસ્વરૂપમાં જ આત્મબુદ્ધિવાળો-અંતરાત્મા, શરીરની ગતિને એટલે શરીરના વિનાશને અથવા બાલાદિ અવસ્થારૂપ શરીરની પરિણતિને નિર્ભયપણે (નિઃશંકપણે) આત્માથી અન્ય-ભિન્ન માને છે, શરીરના ઉત્પાદ-વિનાશને આત્માનો ઉત્પાદ-વિનાશ એ માનતો નથી-એવો અર્થ છે, જેમ વસ્ત્રનો ત્યાગ કરીને અન્ય વસ્ત્રનું ગ્રહણ કરવું તેમ.

ભાવાર્થ : અંતરાત્મા આત્માને શરીરથી ભિન્ન સમજે છે, બંનેને એકરૂપ માનતો નથી, તેથી તે શરીરની અવસ્થાને આત્માની અવસ્થા માનતો નથી, અર્થાત્ શરીરની ઉત્પત્તિથી આત્માની ઉત્પત્તિ અને શરીરના નાશથી આત્માનો નાશ માનતો નથી. જેમ એક વસ્ત્ર તજી બીજું વસ્ત્ર ગ્રહણ કરતાં શરીરને કાંઈ થતું નથી, તેમ એક દેહ તજી બીજો દેહ ધારણ કરતાં આત્માને કાંઈ થતું નથી-એમ સમજી તે મરણ-સમયે નિર્ભય રહે છે, મરણથી ડરતો નથી.

વિશેષ

જ્ઞાની સમજે છે કે જેમ મકાનનો નાશ થતાં તેમાં વ્યાપેલા આકાશ દ્રવ્યનો નાશ થતો નથી, તેમ શરીરનો નાશ થતાં તેમાં રહેલા આત્માનો કદી નાશ થતો નથી. આવી સમજણને લીધે તેને કોઈ પણ પ્રકારની આકુલતા રહેતી નથી. તે મરણ-પ્રસંગે નિર્ભયતા સેવે છે અને

एवं च स एव बुध्यते यो व्यवहारेऽनादरपरः यस्तु तत्रादरपरः स न बुध्यत इत्याह-

* व्यवहारे सुषुप्तो यः स जागर्त्यात्मगोचरे ।

जागर्ति व्यवहारेऽस्मिन् सुषुप्तश्चात्मगोचरे ॥ ७८ ॥

टीका- व्यवहारे विकल्पाभिधानलक्षणे प्रवृत्तिनिवृत्त्यादिस्वरूपे वा सुषुप्तोऽप्रयत्नपरो यः स जागर्त्यात्मगोचरे आत्मविषये संवेदनोद्यतो भवति । यस्तु व्यवहारेऽस्मिन्नुक्तप्रकारे जागर्ति स सुषुप्तः आत्मगोचरे ॥ ७८ ॥

આત્મસ્વરૂપમાં મગ્ન રહે છે.

જ્ઞાની મરણ સમયે વધુ દૃઢતા માટે પોતાના આત્માને ઉદ્દેશીને કહે છે કે :-

‘હે આત્મન, તું તો જ્ઞાનરૂપી દિવ્ય શરીરનો ધારી છે, માટે સેંકડો કીડોના સમૂહથી ભરેલા આ જીર્ણ-શીર્ણ શરીરરૂપી પીંજરાના નાશ સમયે તને ભય કરવો ઉચિત નથી.’

‘હે આત્મન, આ મૃત્યુરૂપ મહોત્સવ પ્રાપ્ત થવાથી તું કેમ ડરે છે? કારણ કે આ મૃત્યુદ્વારા તો તું જ્ઞાનાદિક સ્વરૂપમાં સ્થિત રહીને અન્ય શરીરરૂપ નવા નગર તરફ ગમન કરે છે.’

‘ગર્ભથી લઈ આજ સુધી, દેહ પીંજરામાં તું અનેક પ્રકારનાં દુઃખ ભોગવતો પડ્યો રહ્યો છે. મૃત્યુરૂપી બલવાન રાજા સિવાય બીજો કોણ તને આ દેહ-પીંજરામાંથી મુક્ત કરી શકે તેમ છે?’

‘જે પુરુષે, મૃત્યુરૂપી કલ્પવૃક્ષ પ્રાપ્ત થવા છતાં, પોતાના આત્માનું હિત સાધ્યું નહિ, તે સંસારરૂપી કાદવમાં ફરી ફસાઈ જઈ પોતાનું શું કલ્યાણ કરશે?’^૧

આવા વિચારથી જ્ઞાની મરણથી ભય પામતો નથી, પણ મરણને તે મિત્ર સમાન ગણે છે, તેને એક મહોત્સવ તરીકે લેખે છે, અને તેથી તે નિરાકુલતાપૂર્વક આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિર થઈ સમાધિ-મરણ સાધે છે. ૭૭.

આવું જ્ઞાન તેને જ થાય છે કે જે વ્યવહાર વિશે અનાદર રાખે છે, પરંતુ જેને ત્યાં (વ્યવહારમાં) આદર છે તેને આવું જ્ઞાન થતું નથી. તે કહે છે :-

* जो सुप्तो व्यवहारे सो जोई जगए सकज्जम्भि ।

जो जगदि व्यवहारे सो सुप्तो अप्पणे कज्जे ॥ ३१ ॥

(मोक्षप्राभृते , कुन्दकुन्दाचार्यः)

૧. ‘મૃત્યુમહોત્સવ’ - શ્લોક ૯, ૧૦, ૧૨, ૧૪.

શ્લોક ૭૮

અન્યયાર્થ : (યઃ) જે (વ્યવહારે) વ્યવહારમાં (સુષુપ્તઃ) સૂતેલો છે, (સઃ) તે (આત્મગોચરે) આત્માના વિષયમાં (જાગર્તિ) જાગે છે (ચ) અને જે (અસ્મિન્ વ્યવહારે) આ વ્યવહારમાં (જાગર્તિ) જાગે છે તે (આત્મગોચરે) આત્માના વિષયમાં (સુષુપ્તઃ) સૂતેલો છે.

ટીકા : વ્યવહારમાં એટલે વિકલ્પ નામ જેનું લક્ષણ છે તેમાં (‘વિકલ્પના સ્થાનરૂપ’) અર્થાત્ પ્રવૃત્તિ-નિવૃત્તિ-આદિસ્વરૂપ (વ્યવહારમાં) જે સૂતો છે-પ્રયત્નપરાયણ નથી, તે આત્મદર્શનમાં એટલે આત્મવિષયમાં જાગે છે અર્થાત્ સંવેદનમાં (આત્માનુભવમાં) તત્પર હોય છે, પણ જે આ ઉક્ત પ્રકારના વ્યવહારમાં જાગે છે તે આત્મ-વિષયમાં સૂતો છે. (અર્થાત્ આત્મદર્શન પામતો નથી.)

ભાવાર્થ : જ્ઞાની, પ્રવૃત્તિ-નિવૃત્તિરૂપ સાંસારિક કાર્યોમાં અનાસક્ત તેમ જ અપ્રયત્નશીલ હોય છે અને આત્માનુભવના કાર્યમાં સજાગ રહે છે-તત્પર રહે છે, જ્યારે અજ્ઞાની પ્રવૃત્તિ-નિવૃત્તિરૂપ સંસારનાં કાર્યોમાં પ્રયત્નશીલ રહે છે-જાગૃત રહે છે અને આત્માનુભવના કાર્યમાં અતત્પર રહે છે.

વિશેષ

અહીં આચાર્યે એ બતાવ્યું છે કે પ્રવૃત્તિ-નિવૃત્તિરૂપ વ્યવહારમાં-અર્થાત્, અહિંસા, ભક્તિ, વ્રત, નિયમાદિ શુભ પ્રવૃત્તિરૂપ વ્યવહારમાં અને હિંસા, જૂઠ, ચોરી, આદિ અશુભ કાર્યથી નિવૃત્તિરૂપ વ્યવહારમાં-એમ બન્ને વ્યવહારોમાં જે અતત્પર હોય છે તે જ આત્માનુભવ કરી શકે છે, પરંતુ ભક્તિ આદિ શુભ કાર્યોમાં પ્રવૃત્તિથી અને અશુભ કાર્યમાં નિવૃત્તિથી આત્મસ્વરૂપની પ્રાપ્તિ થતી નથી, કારણ કે તે પ્રવૃત્તિ વિકલ્પારૂઢ છે-રાગયુક્ત છે. રાગ ભલે શુભ હોય તો પણ તેનાથી આત્મજ્ઞાન થતું નથી.

જ્ઞાની તો આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિરતારૂપ પ્રવૃત્તિ કરે છે, તેથી તેને વ્યવહાર ધર્મથી સ્વયં નિવૃત્તિ થઈ જાય છે. તેની તે પ્રવૃત્તિ વિકલ્પારૂઢ નથી, પણ નિર્વિકલ્પ છે અને તેનાથી ધર્મ થાય છે.

જ્ઞાનીને અસ્થિરતાને લીધે કદાચિત્ પૂજા-ભક્તિ આદિનો શુભ રાગ આવે, પણ તે તેને ભલો માનતો નથી, તેને તેનું સ્વામીત્વ કે કર્તાબુદ્ધિ નથી. તેને તે રાગ હેયબુદ્ધિએ વર્તે છે; તેથી તેમાં તેની પ્રવૃત્તિ દેખાવા છતાં તે વાસ્તવમાં નિવૃત્તિમય જ છે.

અજ્ઞાની શુભરાગમય પ્રવૃત્તિને ધર્મ માની તેનાથી સંતુષ્ટ થાય છે અને આત્મસ્વરૂપની ભાવના માટે અતત્પર હોય છે.

“વળી કોઈ જીવ ભક્તિને મોક્ષનું કારણ જાણી તેમાં અતિ અનુરાગી થઈ પ્રવર્તે છે, પણ તે તો જેમ અન્યમતિ ભક્તિથી મુક્તિ માને છે તેવું આનું પણ શ્રદ્ધાન થયું; ભક્તિ તો રાગરૂપ છે અને રાગથી બંધ છે, માટે તે મોક્ષનું કારણ નથી. રાગનો ઉદય આવતાં જો ભક્તિ ન કરે તો પાપાનુરાગ થાય, એટલા માટે અશુભ રાગ છોડવા અર્થે જ્ઞાની ભક્તિમાં પ્રવર્તે છે

૧૧૮]

સમાધિતંત્ર

યશ્ચાત્મગોચરે જાગર્તિ સ મુક્તિં પ્રાપ્નોતીત્યાહ --

આત્માનમન્તરે દૃષ્ટ્વા દૃષ્ટ્વા દેહાદિકં બહિઃ ।

તયોરન્તરવિજ્ઞાનાદભ્યાસાદચ્યુતો ભવેત્ ॥ ૭૯ ॥

ટીકા- આત્માનમન્તરેઽભ્યન્તરે દૃષ્ટ્વા દેહાદિકં બહિર્દૃષ્ટ્વા તયોરાત્મ-
દેહયોરન્તરવિજ્ઞાનાત્ ભેદવિજ્ઞાનાત્ અચ્યુતો મુક્તો ભવેત્ । તતોઽચ્યુતો ભવન્નપ્યભ્યાસાદભેદ-
જ્ઞાનભાવનાતો ભવતિ ન પુનર્ભેદવિજ્ઞાનમાત્રાત્ ॥ ૭૯ ॥

વા મોક્ષમાર્ગમાં બાહ્ય નિમિત્તમાત્ર પણ જાણે છે, પરંતુ ત્યાં જ ઉપાદેયપણું માની સંતુષ્ટ થતો નથી, પણ શુદ્ધોપયોગનો ઉદ્ધમી રહે છે... ”^૧

“...આ ભક્તિ, કેવળ ભક્તિ જ છે પ્રધાન જેને એવા અજ્ઞાની જીવોને જ હોય છે તથા તીવ્ર રાગજ્વર મટાડવા અર્થે વા અસ્થાનનો રાગ નિષેધવા અર્થે કદાચિત્ જ્ઞાનીને પણ હોય છે.”^૨ એટલે કે જ્ઞાની જ્યારે સ્વરૂપમાં સ્થિર થઈ શકતો નથી ત્યારે તેને આવી ભક્તિ હેયબુદ્ધિએ હોય છે. ૭૮.

જે આત્મસ્વરૂપમાં જાગે છે, તે મુક્તિ પામે છે, તે કહે છે :-

શ્લોક ૭૯

અન્વયાર્થ : (અન્તરે) અંતરંગમાં (આત્માનં) આત્માના વાસ્તવિક સ્વરૂપને (દૃષ્ટ્વા) જોઈને અને (બહિઃ) બાહ્યમાં (દેહાદિકં) શરીરાદિ પર ભાવોને (દૃષ્ટ્વા) જોઈને (તયોઃ) બન્નેના-આત્મા અને શરીરાદિકના-(અન્તરવિજ્ઞાનાત્) ભેદવિજ્ઞાનથી તથા (અભ્યાસાત્) તેના અભ્યાસથી (અચ્યુતઃ ભવેત્) અચ્યુત એટલે મુક્ત થવાય.

ટીકા : આત્માને અંતરમાં-અભ્યંતરમાં જોઈને અને દેહાદિકને બાહ્ય જોઈને, તે બન્નેના અર્થાત્ આત્મા અને દેહના અંતરવિજ્ઞાનથી એટલે ભેદવિજ્ઞાનથી (જીવ) અચ્યુત એટલે મુક્ત થાય. તેથી એકલા ભેદજ્ઞાનથી જ અચ્યુત થાય એમ નહિ, પણ તેના (ભેદજ્ઞાનના) અભ્યાસથી -ભેદજ્ઞાનની ભાવનાથી અચ્યુત થાય.

ભાવાર્થ : આત્મા અને દેહના ભેદજ્ઞાનથી અને તેના નિરંતર અભ્યાસથી અર્થાત્ ભેદજ્ઞાનની નિરંતર ભાવનાથી-એ બંનેથી જ સંસારથી મુક્ત થવાય, કારણ કે અભ્યાસથી ભેદજ્ઞાનમાં દૃઢતા આવે છે અને દૃઢતાથી આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિરતા પામી મુક્ત થવાય છે.

વિશેષ

જ્યારે જીવ અંદરના આત્માને અને બાહ્ય શરીરાદિક પર પદાર્થોને તેમનાં લક્ષણો દ્વારા

૧. મોક્ષમાર્ગપ્રકાશક - ગુ. આવૃત્તિ પૃ. ૨૨૬.

૨. શ્રી પંચાસ્તિકાય - ગાથા ૧૩૬ ની ટીકા.

યસ્ય ચ દેહાત્મનોર્ભેદદર્શનં તસ્ય પ્રારબ્ધયોગાવસ્થાયાં નિષ્પન્નયોગાવસ્થાયાં ચ કીદૃશં જગત્પ્રતિભાસત ઇત્યાહ--

पूर्व दृष्टात्मतत्त्वस्य विभात्युन्मत्तवज्जगत् ।

स्वभ्यस्तात्मधियः पश्चात् काष्ठपाषाणरूपवत् ॥ ૮૦ ॥

ટીકા- પૂર્વ પ્રથમં દૃષ્ટાત્મતત્ત્વસ્ય દેહાદ્ભેદેન પ્રતિપન્નાત્મસ્વરૂપસ્ય પ્રારબ્ધ યોગિનઃ વિભાત્યુન્મત્તવજ્જગત્ સ્વરૂપચિંતનવિકલત્વાચ્છુભેતરચેષ્ટાયુક્તમિદં જગત્ નાના--બ્રાહ્મવિકલ્પરૂપેતમુન્મત્તમિવ પ્રતિભાસતે । પશ્ચાન્નિષ્પન્નયોગાવસ્થાયાં સત્યાં સ્વભ્યસ્તાત્મધિયઃ સુદુભાવિતમાત્મસ્વરૂપં યેન તસ્ય નિશ્ચલાત્મસ્વરૂપમનુભવતો જગદ્વિષયચિન્તાભાવાત્ કાષ્ટપાષાણવત્પ્રતિભાતિ । તત્ર પરમૌદાસીન્યાવલમ્બાત્ ॥ ૮૦ ॥

એક બીજાથી ભિન્ન ભિન્ન સમજે છે-બંનેનું ભેદવિજ્ઞાન કરે છે, ત્યારે તેની પરિણતિમાં પલટો આવે છે. તે બાહ્ય વિષયોથી હઠી અંતર્મુખ થાય છે અને પોતાના ઉપયોગને ઇન્દ્રિયોના વિષયોમાં નહિ ભમાવતાં તેને હવે સ્વસન્મુખ વાળી આત્મસ્વરૂપમાં એકાગ્ર થવા અભ્યાસ કરે છે. આત્મસાધનનો અભ્યાસ વધારતાં વધારતાં એને આત્મસ્વરૂપમાં એટલી દૃઢતા-સ્થિરતા પ્રાપ્ત થાય છે કે તે ફરીથી આત્મસ્વરૂપથી રચુત થતો નથી, અને આત્મિક ગુણોનો પૂર્ણ વિકાસ થતાં તે મોક્ષપદ પ્રાપ્ત કરે છે.

ભેદ-વિજ્ઞાન એ મુક્તિનું પ્રથમ પગથિયું છે. તેના વિના મુક્તિ કદી પ્રાપ્ત થાય નહિ. માટે ભેદ-વિજ્ઞાન કરી તેનો અભ્યાસ ત્યાં સુધી જારી રાખવો કે જ્યાં સુધી જ્ઞાનનો ઉપયોગ પર પદાર્થોથી હઠી આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિર થાય. ”^૧

“ જે કોઈ સિદ્ધ થયા છે તે ભેદ-વિજ્ઞાનથી સિદ્ધ થાય છે; જે કોઈ બંધાયા છે તે તેના જ (ભેદ-વિજ્ઞાનના જ) અભાવથી બંધાયા છે. ”^૨

ભેદજ્ઞાન-જ્યોતિને કેવલજ્ઞાનને ઉત્પન્ન કરનારી કહી છે.^૩

અવિયળ આત્માનુભૂતિનું મૂળ કારણ ભેદવિજ્ઞાન છે. ૭૯.

જેને દેહ અને આત્માનું ભેદ-દર્શન છે, તેને પ્રાથમિક યોગાવસ્થામાં અને પૂર્ણ (સિદ્ધિ) યોગાવસ્થામાં જગત્ કેવું પ્રતિભાસે છે? તે કહે છે :-

૧. - ૨. શ્રી સમયસાર કલશ ૧૩૦, ૧૩૧.

૩. જુઓ - શ્રી સમયસાર ગાથા. ૨ ની ટીકા.

શ્લોક ૮૦

અન્વયાર્થ : (પૂર્વ) પ્રથમ અર્થાત્ યોગાભ્યાસની પ્રાથમિક અવસ્થામાં, (દૃષ્ટાત્મતત્ત્વસ્ય) જેને આત્મદર્શન થયું છે એવા અંતરાત્માને (જગત્) જગત્ (ઉન્મત્તવત્) ઉન્મત્ત જેવું-પાગલ જેવું (વિભાતિ) જણાય છે, અને (પશ્ચાત્) પછીથી અર્થાત્ યોગની પરિપક્વ અવસ્થામાં, (સ્વમ્યસ્તાત્મધિયઃ) આત્મસ્વરૂપના અભ્યાસમાં પરિપક્વબુદ્ધિવાળા અંતરાત્માને આ જગત્ (કાષ્ટપાષાણરૂપવત્) કાષ્ટ-પાષાણ જેવું (નિશ્ચેષ્ટ) ભાસે છે.

ટીકા : પ્રથમ, જેણે આત્મ-તત્ત્વ જાણ્યું છે અર્થાત્ દેહથી આત્મસ્વરૂપ ભિન્ન છે એવું જેને પ્રથમ જ્ઞાન થયું છે તેવા યોગનો આરંભ કરનાર યોગીને જગત્ ઉન્મત્ત જેવું (પાગલ જેવું) લાગે છે-અર્થાત્ સ્વરૂપ-ચિંતનના વિકલપણને લીધે શુભ-અશુભ ચેષ્ટાયુક્ત આ જગત્ વિવિધ બાહ્ય વિકલ્પયુક્ત, ઉન્મત્ત જેવું લાગે છે. પછીથી એટલે જ્યારે યોગની પરિપક્વ અવસ્થા થાય, ત્યારે જેને આત્મબુદ્ધિનો સારો અભ્યાસ થયો છે અર્થાત્ જેણે આત્મસ્વરૂપની સારી પેઠે ભાવના કરી છે, તેવા નિશ્ચલ આત્મસ્વરૂપનો અનુભવ કરનારને, જગત્ સંબંધી ચિંતાના અભાવને લીધે અર્થાત્ પરમ ઉદાસીનપણાના અવલંબનને લીધે તે (જગત્) કાષ્ટ-પાષાણવત્ પ્રતિભાસે છે.

ભાવાર્થ : જેને સ્વ-પરનું ભેદજ્ઞાન થયું છે તેવા અન્તરાત્માને, આત્માનુભવની પ્રથમ ભૂમિકામાં અર્થાત્ યોગના આરંભકાલમાં આ સચેષ્ટ અને વિકલ્પારૂઢ જગત્ ઉન્મત્ત જેવું-પાગલ જેવું લાગે છે, પરંતુ બાદમાં જ્યારે તે યોગના પરિપક્વ અભ્યાસદ્વારા આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિર થઈ જાય છે, ત્યારે તેને આ જગત્ સંબંધી બુદ્ધિપૂર્વક કાંઈ વિકલ્પ ઊઠતો નથી. કારણ કે તેને તે સમયે નિર્વિકલ્પ દશા વર્તે છે.

વિશેષ

પ્રથમ ભૂમિકામાં અર્થાત્ સવિકલ્પ દશામાં જ્ઞાનીનો ઉપયોગ બાહ્ય પદાર્થો તરફ જાય છે અને તેથી વિવિધ વિકલ્પો થાય છે, પરંતુ જેમ જેમ તે સ્વરૂપ-સ્થિરતાનો અભ્યાસ વધારતો જાય છે, તેમ તેમ ઉપયોગનું પર તરફનું વલણ છૂટતું જાય છે અને તે સ્વરૂપમાં સ્થિર થતો જાય છે. અભ્યાસના બળે છેવટે આત્મસ્વરૂપમાં ઉપયોગની સ્થિરતા એટલી જામે છે કે તેને તે સમયે બાહ્ય જગત્નો બિલકુલ વિચાર પણ આવતો નથી.

“વળી જે જ્ઞાન પાંચ ઇન્દ્રિય અને છઠ્ઠા મન દ્વારા પ્રવર્તતું હતું તે જ્ઞાન સર્વ બાજુથી સમેટાઈ નિર્વિકલ્પ અનુભવમાં કેવળ સ્વરૂપસન્મુખ થયું, કેમ કે આ જ્ઞાન ક્ષયોપશમરૂપ છે, તે એક કાળમાં એક જોયને જ જાણી શકે; હવે તે જ જ્ઞાન સ્વરૂપ જાણવાને પ્રવર્ત્યું ત્યારે અન્યને જાણવાનું સહેજે જ બંધ થયું. ત્યાં એવી દશા થઈ કે બાહ્ય અનેક શબ્દાદિક વિકાર હોવા છતાં પણ સ્વરૂપ-ધ્યાનીને તેની કાંઈ ખબર નથી. ...” ૮૦. ^૧

નનુ સ્વમ્યસ્તાત્મધિયઃ ઇતિ વ્યર્થમ્ । શરીરાદ્ભેદેનાત્મનસ્તત્સ્વરૂપવિદ્મ્યઃ શ્રવણાત્સ્વયં
વાડન્યેષાં તત્સ્વરૂપપ્રતિપાદનાન્મુક્તિર્ભવિષ્યતીત્યાશઙ્કયાહ --

શ્રુવન્નપ્યન્યતઃ કામં વદન્નપિ કલેવશત્ ।

નાત્માનં ભાવયેદ્દિન્નં યાવત્તાવન્ન મોક્ષભાક્ ॥ ૮૧ ॥

ટીકા- અન્યત ઉપાધ્યાયાદેઃ કામં અત્યર્થં શ્રુવન્નપિ કલેવરાદ્દિન્નમાત્માન-
માકર્ણયન્નપિ તતો ભિન્નં તં સ્વયમન્યાન્ પ્રતિ વદન્નપિ યાવત્કલેવરાદ્દિન્નમાત્માનં ન
ભાવયેત્ । તાવન્ન મોક્ષભાક્મોક્ષભાજનં તાવન્ન ભવેત્ ॥ ૮૧ ॥

‘સ્વમ્યસ્તાત્મધિયઃ’ એ પદ વ્યર્થ છે, કારણ કે ‘શરીરથી આત્મા ભિન્ન છે’ તેવું તેના
સ્વરૂપના જાણનારાઓ પાસેથી સાંભળવાથી અથવા સ્વયં બીજાઓને તેનું સ્વરૂપ સમજાવવાથી
મુક્તિ થઈ શકે છે-એવી આશંકા કરી કહે છે :-

શ્લોક ૮૧

અન્યાર્થ : આત્માનું સ્વરૂપ (અન્યતઃ) બીજા પાસેથી (કામમ્) બહુ જ (શ્રુવન્
અપિ) સાંભળવા છતાં તથા (કલેવરાત્) મુખથી (વદન્ અપિ) બીજાઓને કહેવા છતાં પણ
(યાવત્) જ્યાં સુધી (આત્માનં) આત્માને (ભિન્નં) શરીરાદિથી ભિન્ન (ન ભાવયેત્) ભાવે
નહિ, (તાવત્) ત્યાં સુધી (મોક્ષભાક્ ન) જીવ મોક્ષને પાત્ર થતો નથી.

ટીકા : બીજા પાસેથી એટલે ઉપાધ્યાયાદિ પાસેથી બહુ જ સાંભળવા છતાં અર્થાત્
શરીરથી આત્મા ભિન્ન છે એવું શ્રવણ કરવા છતાં, તેનાથી (શરીરથી) તે (આત્મા) ભિન્ન છે
એવું સ્વયં બીજાઓ પ્રતિ કહેવા છતાં, જ્યાં સુધી શરીરથી આત્મા ભિન્ન છે એવી ભાવના ન
કરે, ત્યાં સુધી જીવ મોક્ષભાજન-મોક્ષપાત્ર થઈ શકે નહિ.

ભાવાર્થ : ‘શરીરાદિથી આત્મા ભિન્ન છે’ એ વાત ઘણી વાર ગુરુમુખેથી સાંભળે તથા
બીજાઓને તેવો ઉપદેશ પણ વારંવાર આપે, છતાં જ્યાં સુધી આત્માને શરીરાદિથી દૃઢપણે ભિન્ન
અનુભવે નહિ અર્થાત્ જ્યાં સુધી સ્વસન્મુખતાપૂર્વક તેનું તેને ભાવ-ભાસન થાય નહિ, ત્યાં
સુધી જીવ મુક્તિ લાયક બની શકે નહિ.

વિશેષ

ભેદ-વિજ્ઞાનદ્વારા સ્વસન્મુખતાપૂર્વક જીવ-અજીવાદિ તત્ત્વોનું ભાવ-ભાસન થવું-સાચી
પ્રતીતિ થવી-તે જ નિશ્ચય સમ્યક્ત્વ છે, તે વિના જીવ મોક્ષને પાત્ર થાય નહિ.

“વળી શાસ્ત્રમાં ‘તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાનં સમ્યગ્દર્શનમ્’ (મોક્ષશાસ્ત્ર અ. ૧, સૂત્ર ૨) એવું
વચન કહ્યું છે, તેથી શાસ્ત્રોમાં જેમ જીવાદિ તત્ત્વ લખ્યાં છે તેમ પોતે શીખી લે છે, ત્યાં જ

૧૨૨]

સમાધિતંત્ર

તદભાવનાયાં ચ પ્રવૃત્તોઽસૌ કિં કુર્યાદિત્યાહ-

તથૈવ ભાવયેદ્દેહાદવ્યાવૃત્યાત્માનમાત્મનિ ।

યથા ન પુનરાત્માનં દેહે સ્વપ્નેઽપિ યોજયેત્ ॥ ૮૨ ॥

ઉપયોગ લગાવે છે તથા અન્યને ઉપદેશ આપે છે, પરંતુ પોતાને તેનો ‘ભાવ ભાસતો’ નથી; અને ત્યાં તો તે વસ્તુના ભાવનું જ નામ તત્ત્વ કહ્યું છે, એટલે ભાવ ભાસ્યા વિના તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાન ક્યાંથી હોય ?”

“વળી કોઈ વખત શાસ્ત્રાનુસાર સાચી વાત પણ બતાવે, પરંતુ ત્યાં અંતરંગ નિર્ધારરૂપ શ્રદ્ધાન નથી; તેથી જેમ કેફી મનુષ્ય માતાને માતા પણ કહે, તો પણ તે શાણો નથી; તેમ આને પણ સમ્યગ્દષ્ટિ કહેતા નથી.”

“વળી જેમ કોઈ બીજાની જ વાતો કરતો હોય તેમ આત્માનું કથન કરે છે, પરંતુ ‘એ આત્મા હું જ છું’ એવો ભાવ ભાસતો નથી. વળી જેમ કોઈ બીજાને બીજાથી ભિન્ન બતાવતો હોય તેમ આ આત્મા અને શરીરની ભિન્નતા પ્રરૂપે છે, પરંતુ ‘હું એ શરીરાદિથી ભિન્ન છું’ એવો ભાવ ભાસતો નથી...”^૧

માટે ‘આત્મા શરીરથી ભિન્ન છે’ એવું જાણવા છતાં, જો તેનું ભાવ-ભાસન ન થાય અર્થાત્ અનુભવમાં ન આવે તો તે જાણવું કાર્યકારી નથી. ૮૧.

તે ભાવનામાં પ્રવૃત્ત થઈ તેણે (અંતરાત્માએ) શું કરવું? તે કહે છે :-

શ્લોક ૮૨

અન્વયાર્થ : અંતરાત્માએ (દેહાત્) દેહથી (આત્માનં) આત્માને (વ્યાવૃત્ય) પાછો વાળી અર્થાત્ ભિન્ન અનુભવીને (આત્મનિ) આત્મા વિષે (તથા એવ) એવી રીતે (ભાવયેત્) તેની (આત્માની) ભાવના કરવી (યથા પુનઃ) કે જેથી ફરીથી (સ્વપ્નેઽપિ) સ્વપ્નમાં પણ (દેહે)

૧. જુઓ - મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક - ગુ. આવૃત્તિ પૃ. ૨૨૮, ૨૨૯.

શરીરાદિન્નમાત્માનં શૃવન્નપિ વદન્નપિ ।

તાવન્ન મુચ્યતે યાવન્ન ભેદાભ્યાસનિષ્ઠિતઃ ॥

(જ્ઞાનાર્ણવ)

‘શરીરથી આત્મા ભિન્ન છે’ એમ સાંભળવા તથા બોલવા છતાં, જ્યાં સુધી તે (બંનેના) ભેદાભ્યાસમાં નિષ્ઠિત (પરિપક્વ) થતો નથી ત્યાં સુધી તે મુક્તિ પામતો નથી.

ટીકા- દેહાદ્વ્યાવૃત્ત્ય શરીરાત્પૃથક્કૃત્વા આત્માનં સ્વસ્વરૂપં આત્મનિ સ્થિતં તથૈવ ભાવયેત્ શરીરાદભેદેન દૃઢતરભેદભાવનાપ્રકારેણ ભાવયેત્ । યથા પુનઃ સ્વપ્ને સ્વપ્નાવસ્થાયાં દેહે ઉપલબ્ધેઽપિ તત્ર આત્માનં ન યોજયેત્ દેહમાત્મતયા નાધ્યવસ્યેત્ ॥ ૮૨ ॥

દેહમાં (આત્માનં) આત્માને તે (ન યોજયેત્) યોજે નહિ, અર્થાત્ શરીરમાં આત્મ-બુદ્ધિ કરે નહિ.

ટીકા : દેહથી આત્માને વ્યાવૃત્ત કરીને (ભિન્ન અનુભવીને)-શરીરથી પૃથક્ કરીને (અનુભવીને) આત્મા વિષે સ્થિત સ્વસ્વરૂપને એવી રીતે ભાવવું (અનુભવવું)-અર્થાત્ શરીરથી ભેદ કરીને (ભિન્ન કરીને) દૃઢતર ભેદભાવનાના પ્રકારે (એવી રીતે) ભાવવું કે ફરીથી સ્વપ્નમાં-સ્વપ્નાવસ્થામાં-દેહની ઉપલબ્ધિ (પ્રાપ્તિ) થાય તો પણ તેમાં (દેહમાં) આત્માનું જોડાણ થાય નહિ અર્થાત્ દેહને આત્મસ્વરૂપે માનવામાં આવે નહિ.

ભાવાર્થ : શરીરથી આત્માને ભિન્ન જાણી અર્થાત્ આત્માને આત્મારૂપે જ જાણી, શરીરરૂપે નહિ જાણી, તેની એવી દૃઢ ભાવના કરવી કે સ્વપ્નમાં પણ ફરીથી દેહને આત્મા માનવાનો અધ્યવસાય થાય નહિ.

વિશેષ

સ્વ-પરને ભિન્ન જાણવાનું ચિન્હ તો જ્ઞાન-વૈરાગ્યશક્તિ છે. ભેદ-વિજ્ઞાનની ભાવનાથી એ વૈરાગ્યભાવ એટલે રાગથી વિરુદ્ધ ભાવ-પર પદાર્થોમાં ઉપેક્ષા ભાવ જો શ્રદ્ધા અને જ્ઞાનમાં પણ ન હોય તો તે ભાવના કાર્યકારી નથી.

“સમ્યઙ્દષ્ટિને નિયમથી જ્ઞાન અને વૈરાગ્યશક્તિ હોય છે; કારણ કે તે (સમ્યઙ્દષ્ટિ જીવ) સ્વરૂપનું ગ્રહણ અને પરનો ત્યાગ કરવાની વિધિ વડે પોતાના વસ્તુત્વનો (યથાર્થ સ્વરૂપનો) અભ્યાસ કરવા માટે ‘આ સ્વ છે (અર્થાત્ આત્મસ્વરૂપ છે) અને આ પર છે’ એવો ભેદ પરમાર્થે જાણીને સ્વમાં રહે છે (ટકે છે) અને પરથી રાગના યોગથી-સર્વ પ્રકારે વિરમે છે.”^૧

ભેદ-વિજ્ઞાનની દૃઢ ભાવનાથી અન્તરાત્મા શરીરાદિ પર પદાર્થો પ્રત્યે ઉપેક્ષાભાવ સેવે છે.
૮૨.

૧૨૪]

સમાધિતંત્ર

યથા પરમૌદાસીન્યાવસ્થાયાં સ્વપરવિકલ્પસ્ત્યાજ્યસ્તથા વ્રતવિકલ્પોઽપિ । યત :-

અપુણ્યમવ્રતૈઃ પુણ્યં વ્રતૈર્મોક્ષસ્તયોર્વ્યયઃ ।

અવ્રતાનીવ મોક્ષાર્થી વ્રતાન્યપિ તતસ્ત્યજેત્ ॥ ૮૩ ॥

ટીકા- અપુણ્યમધર્મઃ અવ્રતૈર્હિંસાદિવિકલ્પૈઃ પરિણતસ્ય ભવતિ । પુણ્યં ધર્મો વ્રતૈઃ હિંસાદિવિરતિવિકલ્પૈઃ પરિણતસ્ય ભવતિ । મોક્ષઃ પુનસ્તયોઃ પુણ્યાપુણ્યયોર્વ્યયો વિનાશો મોક્ષઃ । યથૈવ હિ લોહશ્રૃંગ્લા બંધહેતુસ્તથા । સુવર્ણશ્રૃંગ્લાઽપિ । અતો યથોભયશ્રૃંગ્લાભાવાદવ્યવહારે મુક્તિસ્તથા પરમાર્થોઽપીતિ । તતસ્તસ્માત્મોક્ષાર્થી અવ્રતાનીવ । ઇવ શબ્દો યથાર્થઃ યથાઽવ્રતાનિ ત્યજેત્તથા વ્રતાન્યપિ ॥ ૮૩ ॥

જેમ પરમ ઉદાસીન અવસ્થામાં સ્વ-પરનો વિકલ્પ ત્યાગવા યોગ્ય છે, તેમ વ્રતનો વિકલ્પ પણ (ત્યાગવા યોગ્ય છે) કારણ કે :-

શ્લોક ૮૩

અન્યયાર્થ : (અવ્રતૈઃ) હિંસાદિ પાંચ અવ્રતોથી (અપુણ્યમ્) અપુણ્ય થાય છે અને (વ્રતૈઃ) અહિંસાદિ વ્રતોથી (પુણ્યમ્) પુણ્ય થાય છે. (તયોઃ) બંનેનો-પુણ્ય અને પાપનો- (વ્યયઃ) નાશ તે (મોક્ષઃ) મોક્ષ છે; (તતઃ) તેથી (મોક્ષાર્થી) મોક્ષના અભિલાષી પુરુષે (અવ્રતાનિ ઇવ) અવ્રતોની માફક (વ્રતાનિ અપિ) વ્રતોનો પણ (ત્યજેત્) ત્યાગ કરવો.

ટીકા : અવ્રતોથી એટલે હિંસાદિ વિકલ્પોથી પરિણત (જીવ) ને અપુણ્ય-અધર્મ થાય છે અને વ્રતોથી અર્થાત્ અહિંસાદિ વિકલ્પોથી પરિણત (જીવ) ને પુણ્ય-ધર્મ થાય છે. મોક્ષ તો, તે બંનેનો એટલે પુણ્ય અને અપુણ્યનો વ્યય એટલે વિનાશ તે મોક્ષ છે. જેમ લોઢાની સાંકળ (બેડી) બંધનું કારણ છે (એટલે તેનાથી બંધ થાય છે), તેમ સુવર્ણની સાંકળ (બેડી) પણ (બંધનું કારણ છે); માટે જેમ બેઉ સાંકળના અભાવે, વ્યવહારમાં મુક્તિ (છૂટકારો) છે, તેમ પરમાર્થમાં પણ (પુણ્ય-પાપના અભાવે મોક્ષ છે). તેથી મોક્ષના અર્થાએ અવ્રતોની જેમ [ઇવ શબ્દ યથાના અર્થમાં છે] વ્રતોને પણ છોડવાં.

ભાવાર્થ : મોક્ષમાર્ગમાં હિંસાદિ પાંચ અવ્રતભાવોની જેમ પાંચ અહિંસાદિ વ્રતભાવો પણ બાધક છે, કારણ કે અવ્રતભાવ તે અશુભ ભાવ છે, તે પાપબંધનું કારણ છે અને વ્રતભાવ તે શુભ ભાવ છે, તે પુણ્યબંધનું કારણ છે; બંને બંધના કારણ છે. પુણ્ય અને પાપ એ બંનેનો નાશ થાય ત્યારે જ મુક્તિ થાય છે. માટે મોક્ષાર્થાએ લોઢા અને સોનાની બેડીની જેમ અવ્રતભાવોનો તેમ જ વ્રતભાવોનો પણ ત્યાગ કરવો જોઈએ.^૧

૧. જુઓ - શ્રી સમયસાર - ગાથા ૧૪૫ થી ૧૫૦.

કથં તાનિ ત્યજેદિતિ તેષાં ત્યાગક્રમં દર્શયન્નાહ --

અવ્રતાનિ પરિત્યજ્ય વ્રતેષુ પરિનિષ્ઠિતઃ ।

ત્યાજ્જેતાન્યપિ સંપ્રાપ્ય પરમં પદમાત્મનઃ ॥ ૮૪ ॥

ટીકા- અવ્રતાનિ હિંસાદિનિ પ્રથમતઃ પરિત્યજ્ય વ્રતેષુ પરિનિષ્ઠિતો ભવેત્ । પશ્ચાત્તાન્યપિ ત્યજેત્ । કિં કૃત્વા ? સમ્પ્રાપ્ય । કિં તત્ ? પરમં પદં પરમવીતરાગતાલક્ષણં ક્ષીણકષાયગુણસ્થાનં । કસ્ય તત્પદં ? આત્મનઃ ॥ ૮૪ ॥

પુણ્ય અને પાપ-બંને વિભાવ પરિણતિથી ઉપજ્યા હોવાથી બંને બંધરૂપ જ છે; બંને સંસારનું કારણ હોઈ એકરૂપ જ છે. માટે મોક્ષાર્થીએ તો એ બંનેનો ત્યાગ કરી શુદ્ધોપયોગની નિરંતર ભાવના ભાવી આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિર થવાનો પ્રયત્ન કરવો યોગ્ય છે. ૮૩.

તે કેવી રીતે તજવાં તેનો ત્યાગ-ક્રમ દર્શાવી કહે છે:-

શ્લોક ૮૪

અન્યયાર્થ : (અવ્રતાનિ) હિંસાદિક પાંચ અવ્રતોને (પરિત્યજ્ય) છોડીને (વ્રતેષુ) અહિંસાદિક વ્રતોમાં (પરિનિષ્ઠિતઃ) નિષ્ઠાવાન રહેવું-અર્થાત્ તેનું દૃઢતાથી પાલન કરવું; પછી (આત્મનઃ) આત્માના (પરમં પદં) પરમ વીતરાગ પદને (પ્રાપ્ય) પ્રાપ્ત કરીને (તાનિ અપિ) તે વ્રતોને પણ (ત્યજેત્) ત્યજવાં.

ટીકા : પ્રથમ હિંસાદિક અવ્રતોનો પરિત્યાગ કરીને અવ્રતોમાં પરિનિષ્ઠિત થવું. પછી તેનો પણ ત્યાગ કરવો. શું કરીને? પ્રાપ્ત કરીને. શું (પ્રાપ્ત કરીને)? પરમ પદને અર્થાત્ પરમ વીતરાગતારૂપ ક્ષીણકષાયગુણસ્થાન (પ્રાપ્ત કરીને). કોના તે પદને? આત્માના.

ભાવાર્થ : અવ્રત અશુભ ભાવ છે તથા વ્રત શુભ ભાવ છે, બંને આસ્રવો છે. તે બંને છોડવા યોગ્ય છે તેવી શ્રદ્ધા તો અન્તરાત્માને છે, પણ તે બંને એકી સાથે છોડી શકાતાં નહિ હોવાથી તે પ્રથમ અશુભભાવરૂપ અવ્રતોને છોડી શુભભાવરૂપ વ્રતોમાં અતન્મય ભાવે વર્તે છે. પછી પુરુષાર્થ વધારી વીતરાગ પદની પ્રાપ્તિ માટે આ શુભભાવરૂપ વ્રતોનો પણ ત્યાગ કરે છે.

વિશેષ

જ્યાં સુધી સમ્યક્દષ્ટિ શુદ્ધોપયોગરૂપ ન પરિણમે, ત્યાં સુધી તેને અશુભથી બચવા માટે પૂજા, ભક્તિ, વ્રત, તપ, સંયમ, શીલાદિના શુભ ભાવ આવે છે, પરંતુ તેમાં તેને હેયબુદ્ધિ વર્તે છે. તેને તે ધર્મ માનતો નથી.

સમ્યક્ત્વ વિના વ્રતાદિના શુભ વિકલ્પોને વ્યવહારથી ચારિત્ર નામ પણ પ્રાપ્ત થતું નથી, અર્થાત્ મિથ્યાદષ્ટિના શુભ વિકલ્પોને તો વ્યવહારથી પણ ચારિત્ર કહેતા નથી, તે બાલ વ્રત-તપાદિક કહેવાય છે. તેવા શુભ વિકલ્પો સંસારનું કારણ છે. મોક્ષનું કારણ નથી, છતાં કોઈ

કુતોઽવ્રત - વ્રતવિકલ્પપરિત્યાગે પરમપદપ્રાપ્તિરિત્યાહ-

યદન્તર્જલ્પસંપૃક્તમુત્પ્રેક્ષાજાલમાત્મનઃ : ।

મૂલં દુઃખસ્ય તન્નાશે શિષ્ટમિષ્ટં પરં પદમ્ ॥ ૮૫ ॥

ટીકા- યદુત્પ્રેક્ષાજાલં ચિંતાજાલં કથમ્ભૂતં ? અન્તર્જલ્પસંપૃક્તં અન્તર્વચનવ્યાપારોપેતં । આત્મનો દુઃખસ્ય મૂલં કારણં । તન્નાશે તસ્યોત્પ્રેક્ષાજાલસ્ય વિનાશે । ઇષ્ટમભિલષિતં યત્પદં તચ્છિષ્ટં પ્રતિપાદિતમ્ ॥ ૮૫ ॥

તેને મોક્ષનું પરંપરા પણ કારણ માને તો તે તેની મૂલમાં ભૂલ છે. ૮૪.

અવ્રત-વ્રતના વિકલ્પનો પરિત્યાગ કરતાં પરમપદની પ્રાપ્તિ શી રીતે થાય ? તે કહે છે:-

શ્લોક ૮૫

અન્વયાર્થ : (અન્તર્જલ્પસંપૃક્તં) અંતરંગ જલ્પયુક્ત (યત્ ઉત્પ્રેક્ષાજાલં) જે વિકલ્પજાલ છે તે (આત્મનઃ) આત્માના (દુઃખસ્ય) દુઃખનું (મૂલં) મૂલ-કારણ છે. (તન્નાશે) તેનો એટલે વિકલ્પજાલનો નાશ થતાં (ઈષ્ટ) હિતકારી (પરમં પદં શિષ્ટમ્) પરમ પદની પ્રાપ્તિ થાય છે-એમ પ્રતિપાદન કર્યું છે.

ટીકા : જે ઉત્પ્રેક્ષાજાલ એટલે વિકલ્પજાલ છે, તે કેવી છે ? અન્તર્જલ્પથી યુક્ત અર્થાત્ અંતરંગ વચન-વ્યાપારથી યુક્ત છે, તે આત્માના દુઃખનું મૂલ એટલે કારણ છે. તેનો નાશ થતાં અર્થાત્ તે ઉત્પ્રેક્ષાજાલનો (વિકલ્પજાલનો) નાશ થતાં, જે પદ ઇષ્ટ એટલે અભિલષિત છે (જે પદની અભિલાષા કરવામાં આવી છે) તે શિષ્ટ છે અર્થાત્ તેનું પ્રતિપાદન કરવામાં આવ્યું છે.

ભાવાર્થ : અંતરંગ જલ્પ (સૂક્ષ્મ વચન-પ્રવૃત્તિ) યુક્ત જે અનેક પ્રકારના વિકલ્પરૂપ કલ્પનાજાલ છે તે સંસારી આત્માને દુઃખનું મૂલ છે. તેનો નાશ થાય તો જ પરમ વીતરાગ પદની પ્રાપ્તિ થાય.

આ જીવ પોતાના ચિદાનન્દમય પરમ અતીન્દ્રિય અવિનાશી નિર્વિકલ્પ સ્વરૂપને ભૂલી, જ્યાં સુધી બાહ્ય વિષયોના લક્ષે દુઃખોના મૂલ કારણભૂત અન્તર્જલ્પરૂપ અનેક વિકલ્પોની જાળમાં ફસાયેલો રહે છે, ત્યાં સુધી તેને સુખમય પરમ વીતરાગ પદની પ્રાપ્તિ થતી નથી. તે પદની પ્રાપ્તિ તો તેને હોય જે અન્તર્જલ્પરૂપ વિકલ્પોની જાલનો સર્વથા ત્યાગ કરી પોતાના ચૈતન્ય ચમત્કારરૂપ વિજ્ઞાનઘન આત્મામાં લીન થઈ જાય.

તસ્ય ચોત્પ્રેક્ષાજાલસ્ય નાશં કુર્વાણોઽનેન ક્રમેણ કુર્યાદિત્યાહ-

અવ્રતી વ્રતમાદાય વ્રતી જ્ઞાનપરાયણઃ ।

પરાત્મજ્ઞાનસમ્પન્નઃ સ્વયમેવ પરો ભવેત્ ॥ ૮૬ ॥

વિશેષ

હિંસાદિ અવ્રતરૂપ અશુભ વિકલ્પો અને અહિંસાદિ વ્રતરૂપ શુભ વિકલ્પો-બંને પ્રકારના વિકલ્પો રાગ-દ્વેષાદિરૂપ હોવાથી આત્મસ્વરૂપના ઘાતક છે. ભગવાનની પૂજા-ભક્તિ, અણુવ્રત મહાવ્રતાદિ તથા તપાદિ કરવાના ભાવ પણ શુભ વિકલ્પ છે. આ સમસ્ત શુભ-અશુભ વિકલ્પોથી હઠી ઉપયોગ જ્યારે આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિર થાય છે ત્યારે જ પરમ વીતરાગ પદની પ્રાપ્તિ થાય છે.

“ આત્માને આત્મા વડે બે પુણ્ય-પાપરૂપ શુભાશુભ યોગોથી રોકીને દર્શન-જ્ઞાનમાં સ્થિત થઈ અને અન્ય વસ્તુની ઈચ્છાથી વિરમી (અટકી) જે આત્મા (ઈચ્છારહિત થવાથી) સર્વ સંગથી રહિત થઈ પોતાના આત્માને આત્મા વડે ધ્યાવે છે-કર્મ અને નોકર્મને ધ્યાતો નથી, પોતે ચેતયિતા (દેખનાર-જાણનાર) હોવાથી એકત્વને જ ચિંતવે છે-ચેતે છે-અનુભવે છે, તે આત્મા આત્માને ધ્યાતો, દર્શન-જ્ઞાનમય અને અનન્યમય થઈ અલ્પકાળમાં જ કર્મથી રહિત આત્માને પામે છે.”^૧

“ ...વસ્તુસ્વરૂપને જેમ છે તેમ જાણીને જ્યાં જ્ઞાન તેમાં એકાગ્ર થાય ત્યાં રાગ કે વિકલ્પની ઉત્પત્તિ જ થતી નથી; એનું નામ જ ચિત્તનો નિરોધ. આ સિવાય ‘ હું ચિત્તને રોકું, હું વિકલ્પને રોકું ’ એવી નાસ્તિના લક્ષે કાંઈ વિકલ્પ તૂટતો નથી, પણ વિકલ્પ ઉત્પન્ન થાય છે. ‘ હું ચૈતન્યમાત્ર સ્વભાવ છું ’ એમ અસ્તિત્વભાવ તરફ જ્ઞાનનું જોર આપતાં ચિત્તનો નિરોધ સહેજે થઈ જાય છે, સ્વભાવની એકાગ્રતાના જોરે રાગનો-વિકલ્પનો અભાવ થઈ જાય છે; માટે પહેલાં વસ્તુના સ્વભાવને બધાં પડખાથી જેમ છે તેમ જાણવો જોઈએ.

જ્યાં શ્રુતજ્ઞાનને સન્મુખ વાળીને અંદર સ્વભાવમાં એકાગ્ર કર્યું ત્યાં સર્વ વિકલ્પો સ્વયં વિલય થાય છે અને અનંત ધર્મોનો ચૈતન્ય-પિંડલો સ્વસંવેદનમાં આવી જાય છે.” ૮૫.

તે ઉત્પ્રેક્ષાજાલનો નાશ કરનારે આ ક્રમથી કરવું-તે કહે છે :-

શ્લોક ૮૬

અન્વયાર્થ : (અવ્રતી) હિંસાદિક પાંચ અવ્રતોમાં અનુરક્ત માણસે (વ્રતં આદાય) અહિંસાદિ વ્રતોનું ગ્રહણ કરીને અવ્રતાવસ્થામાં થતાં વિકલ્પોનો નાશ કરવો તથા (વ્રતી) અહિંસાદિક

૧. શ્રી સમયસાર - ગુ. આવૃત્તિ - ગાથા ૧૮૭, ૧૮૮, ૧૮૯.

૨. નયપ્રજ્ઞાપન - પૃ. ૮, ૨૩.

ટીકા-- અવ્રતિત્વાવસ્થાભાવિ વિકલ્પજાલં વ્રતમાદાય વિનાશયેત્ । વ્રતિત્વાવસ્થાભાવિ પુનર્વિકલ્પજાલં જ્ઞાનપરાયણો જ્ઞાનભાવનાનિષ્ઠો ભૂત્વા પરમવીતરાગતાવસ્થાયાં વિનાશયેત્ । સંયોગિજિનાવસ્થાયાં પરાત્મજ્ઞાનસમ્પન્નઃ પરં સકલજ્ઞાનેભ્યઃ ઉત્કૃષ્ટં તચ્ચા તદાત્મજ્ઞાનં ચ કેવલજ્ઞાનં તેન સમ્પન્નો યુક્તઃ સ્વયમેવ ગુર્વાદ્યુપદેશાનપેક્ષઃ પરઃ સિદ્ધસ્વરૂપઃ પરમાત્મા ભવેત્ ॥૮૬॥

વ્રતોના ધારકે (જ્ઞાનપરાયણઃ) જ્ઞાનસ્વભાવમાં લીન થઈ વ્રતાવસ્થામાં થતા વિકલ્પોનો નાશ કરવો અને પછી અરહંત-અવસ્થામાં (પરાત્મજ્ઞાનસમ્પન્નઃ) કેવળજ્ઞાનથી યુક્ત થઈ (સ્વયમ એવ) સ્વયં જ (પરઃ ભવેત્) પરમાત્મા થવું-સિદ્ધસ્વરૂપને પ્રાપ્ત કરવું.

ટીકા : અવ્રતીપણાની અવસ્થામાં થતાં વિકલ્પોની જાલનો, વ્રત ગ્રહણ કરીને, વિનાશ કરવો, તથા વ્રતીપણાની અવસ્થામાં થતાં વિકલ્પોની જાલનો, જ્ઞાનપરાયણ થઈને, અર્થાત્ જ્ઞાનભાવનામાં લીન થઈને પરમ વીતરાગતાની અવસ્થામાં (તેનો) વિનાશ કરવો. સંયોગીજિન અવસ્થામાં પરાત્મજ્ઞાનસંપન્ન અર્થાત્ પર એટલે સર્વ જ્ઞાનોમાં ઉત્કૃષ્ટ જે આત્મજ્ઞાન-જે કેવળજ્ઞાન-તેનાથી સંપન્ન એટલે યુક્ત થઈને સ્વયં જ અર્થાત્ ગુરુ આદિના ઉપદેશની અપેક્ષા રાખ્યા વિના (નિરપેક્ષ થઈને) પર એટલે સિદ્ધસ્વરૂપ પરમાત્મા થવું.

ભાવાર્થ : વિકલ્પ-જાલનો નાશ કરી સિદ્ધસ્વરૂપની પ્રાપ્તિ કેવી રીતે કરવી તેનો નીચે પ્રમાણે આચાર્યે ક્રમ બતાવ્યો છે :-

૧. અવ્રત અવસ્થામાં હિંસાદિ પાપોના જે વિકલ્પો થાય તેનો અહિંસાદિ વ્રતોનું ગ્રહણ કરી નાશ કરવો.
૨. વ્રત અવસ્થામાં અહિંસાદિ શુભભાવરૂપ જે વિકલ્પો થાય તેનો જ્ઞાનપરાયણ થઈ અર્થાત્ જ્ઞાનભાવનામાં લીન થઈ વિનાશ કરવો.
૩. જ્ઞાનભાવનામાં લીન થતાં પરમ વીતરાગ તથા કેવળજ્ઞાનયુક્ત જિન દશા (અરહંતઅવસ્થા) પ્રગટે છે;
૪. અને સ્વયં જ સિદ્ધપદની પ્રાપ્તિ થાય છે.

વિશેષ

“...વ્રત-અવ્રત એ બંને વિકલ્પરહિત જ્યાં પર દ્રવ્યના ગ્રહણ-ત્યાગનું કાંઈ પ્રયોજન નથી એવો ઉદાસીન વીતરાગ શુદ્ધોપયોગ છે, તે જ મોક્ષમાર્ગ છે...”

...પહેલાં અશુભોપયોગ છૂટી શુભોપયોગ થાય, પછી શુભોપયોગ છૂટી શુદ્ધોપયોગ થાય, એવી ક્રમપરિપાટી છે.”^૧

ધર્મની શરૂઆત યોથા અવિરત સમ્યક્ત્વ ગુણસ્થાનથી થાય છે. તે પહેલાં જીવની મિથ્યાત્વ

અવસ્થા હોય છે. આ અવસ્થામાં જે વ્રત-તપાદિ કરવાનો વિકલ્પ આવે છે તે બધાં બાલ તપ ગણાય છે.^૧

અવિરત સમ્યઘ્દષ્ટિઓને, દેશવિરત શ્રાવકોને અને મુનિઓને ભૂમિકાનુસાર શુભ-અશુભ વિકલ્પો આવે છે, પરંતુ તેમને ભેદ-વિજ્ઞાન હોવાથી તે વિકલ્પોને તેઓ શ્રદ્ધાજ્ઞાનમાં પોતાનું સ્વરૂપ માનતા નથી, શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપની પ્રાપ્તિમાં તેમને વિદ્વરૂપ માને છે અને તે છોડવા માટે પોતાની ભૂમિકાનુસાર પ્રયત્ન કરે છે.

“જેને (સમ્યઘ્દષ્ટિ શ્રાવકને) જેટલે અંશે સમ્યઘ્દર્શન હોય છે (શુદ્ધિ છે-શુદ્ધ ભાવ છે, રાગરહિત અંશ છે) તેટલે અંશે તેને બંધ નથી; જેટલે અંશે રાગ છે તેટલે અંશે તેને બંધ થાય છે.

તેને જેટલે અંશે સમ્યજ્ઞાન છે તેટલે અંશે બંધ નથી અને જેટલે અંશે રાગ છે તેટલે અંશે તેને બંધ થાય છે;

તેને જેટલે અંશે સમ્યક્ ચારિત્ર છે તેટલે અંશે તેને બંધ નથી અને જેટલે અંશે રાગ છે તેટલે અંશે તેને બંધ થાય છે.”^૨

આથી સ્પષ્ટ છે કે સમ્યઘ્દષ્ટિને ભૂમિકાનુસાર જે પૂજા, ભક્તિ, આદિ તથા વ્રત, મહાવ્રત, નિયમાદિનો શુભભાવ આવે છે તે પણ આસ્રવ-બંધનું કારણ છે, પણ તે સંવર-નિર્જરાનું કારણ નથી. સંવર-નિર્જરાનું કારણ તો શુભ અંશો સાથે જે શુદ્ધ અંશ છે તે જ છે. જે શુભ રાગ બંધનું કારણ હોય તે મોક્ષનું કારણ કદી હોઈ શકે નહિ. માટે વ્રતાદિના શુભ વિકલ્પોને પણ અવ્રતાદિ અશુભ વિકલ્પોની જેમ મોક્ષમાર્ગમાં હેય-છોડવા યોગ્ય ગણવામાં આવ્યા છે.

“જ્યાં સુધી યથાખ્યાત ચારિત્ર થતું નથી, ત્યાં સુધી સમ્યઘ્દષ્ટિને બે ધારા રહે છે-શુભાશુભ કર્મધારા અને જ્ઞાનધારા. તે બંને સાથે રહેવામાં કોઈ વિરોધ નથી. તે સ્થિતિમાં કર્મ (અશુદ્ધભાવરૂપ કર્મ) પોતાનું કાર્ય કરે છે અને જ્ઞાન (શુદ્ધભાવરૂપ જ્ઞાનકર્મ) પોતાનું કાર્ય કરે છે. જેટલા અંશે શુભાશુભ કર્મધારા છે તેટલા અંશે કર્મબંધ થાય છે અને જેટલા અંશે જ્ઞાનધારા છે તેટલા અંશે કર્મનો નાશ થતો જાય છે. વિષય-કષાયના વિકલ્પો કે વ્રત-નિયમના વિકલ્પો-શુદ્ધસ્વરૂપનો

૧. જુઓ - શ્રી સમયસાર ગાથા - ૧૫૨, ૧૫૩.

૨. યેનાંશેન સુદષ્ટિસ્તેનાંશેનાસ્ય બન્ધનં નાસ્તિ ।

યેનાંશેન તુ રાગસ્તેનાંશેનાસ્ય બન્ધનં ભવતિ ॥ ૨૧૨ ॥

યેનાંશેન જ્ઞાનં તેનાંશેનાસ્ય બન્ધનં નાસ્તિ ।

યેનાંશેન તુ રાગસ્તેનાંશેનાસ્ય બન્ધનં ભવતિ ॥ ૨૧૩ ॥

યેનાંશેન ચારિત્રં તેનાંશેનાસ્ય બન્ધનં નાસ્તિ ।

યેનાંશેન તુ રાગસ્તેનાંશેનાસ્ય બન્ધનં ભવતિ ॥ ૨૧૪ ॥

(પુરુષાર્થસિદ્ધયુપાય - ગા. ૨૧૨ થી ૨૧૪)

યથા ચ વ્રતવિકલ્પો મુક્તિહેતુર્ન ભવતિ તથા લિજ્જવિકલ્પોડપીત્યાહ --

લિજ્જં દેહાશ્રિતં દૃષ્ટં દેહ એવાત્મનો ભવઃ ।

ન મુચ્યતે ભાવાત્તસ્માત્તે યે લિજ્જકૃતાગ્રહાઃ ॥ ૮૭ ॥

ટીકા- લિજ્જં જટાધારણનગ્નત્વાદિદેહાશ્રિતં દૃષ્ટં શરીરધર્મતયા પ્રતિપન્નં । દેહ એવાત્મનો ભવઃ સંસારઃ । યત એવં તસ્માદ્દે લિંગકૃતાગ્રહાઃ લિંગમેવ મુક્તિર્હેતુરિતિકૃતાભિનિવેશાસ્તે ન મુચ્યંતે । કસ્માત્ ભવાત્ ॥ ૮૭ ॥

વિચાર સુદ્ધાં-કર્મબંધનું કારણ છે; શુદ્ધ પરિણતિરૂપ જ્ઞાનધારા જ મોક્ષનું કારણ છે. ”^૧

સાતમા અપ્રમત્ત ગુણસ્થાનથી જે નિર્વિકલ્પ દશા થાય છે તે દશામાં આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિરતા જામતી જાય છે અને અંતે શુક્લધ્યાનદ્વારા કેવલજ્ઞાન પ્રાપ્ત કરી સિદ્ધપદની પ્રાપ્તિ થાય છે. ૮૬.

જેમ વ્રતનો વિકલ્પ મુક્તિનો હેતુ નથી, તેમ લિંગનો વિકલ્પ પણ મુક્તિનો હેતુ નથી, તે કહે છે :-

શ્લોક ૮૭

અન્યયાર્થ : (લિજ્જં) નગ્નપશું આદિ (દેહાશ્રિતં દૃષ્ટં) દેહને આશ્રિત જોવામાં આવે છે. (દેહઃ એવ) દેહ જ (આત્મનઃ ભવઃ) આત્માનો ભવ (સંસાર) છે; (તસ્માત્) તેથી (યે લિજ્જકૃતાગ્રહાઃ) જે લિંગના જ આગ્રહી છે. (તે પુરુષાઃ) તે પુરુષો (ભવાત્) સંસારથી (ન મુચ્યન્તે) મુક્ત થતા નથી.

ટીકા : લિંગ એટલે જટાધારણ, નગ્નપશું, આદિ-તે દેહાશ્રિત દેખાય છે-અર્થાત્ શરીરના ધર્મરૂપે માનવામાં આવે છે. દેહ જ આત્માનો ભવ એટલે સંસાર છે; તેથી જે લિંગને વિષે આગ્રહ રાખે છે-અર્થાત્ લિંગ એ જ મુક્તિનો હેતુ છે એવા અભિનિવેશવાળા જે છે તે (લોક) મુક્ત થતા નથી. શાનાથી ? ભવથી (સંસારથી).

ભાવાર્થ : જે જીવ કેવળ લિંગ અથવા બાહ્ય વેષને જ મોક્ષનું કારણ માને છે તે દેહાત્મદૃષ્ટિ છે અર્થાત્ તે દેહને જ આત્મા માને છે, તેથી તે મુક્તિ પામતો નથી. લિંગ શરીરને આશ્રિત છે અને શરીર સાથેના સંબંધથી જ આત્માનો સંસાર છે. શરીરના અભાવમાં સંસાર હોતો નથી. માટે જે લિંગનો આગ્રહી છે અર્થાત્ જે લિંગને જ મુક્તિનું કારણ સમજે છે તે સંસારનો જ આગ્રહી છે; તે કદી સંસારથી છૂટી શકતો નથી.

યેઽપિ 'વર્ણનાં બ્રાહ્મણો ગુરુરતઃ સ એવ પરમપદયોગ્ય' ઇતિ વદન્તિ તેઽપિ ન મુક્તિયોગ્યા ઇત્યાહ--

જાતિર્દેહાશ્રિતા દષ્ટા દેહ એવાત્મનો ભવઃ ।

ન મુચ્યન્તે ભવાત્તસ્માત્તે યે જાતિકૃતાગ્રહાઃ ॥ ૮૮ ॥

ટીકા- જાતિર્બ્રાહ્મણાદિર્દેહાશ્રિતેત્યાદિ સુગમં ॥ ૮૮ ॥

વિશેષ

અંતરંગ વીતરાગસ્વરૂપ આત્માના ધર્મ વિના લિંગમાત્રથી-બાહ્ય વેષમાત્રથી ધર્મની સમ્પત્તિરૂપ સમ્યક્ત્વની પ્રાપ્તિ થતી નથી; માટે રાગદ્વેષરહિત આત્માનો શુદ્ધજ્ઞાન-દર્શનરૂપ સ્વભાવ જે અંતરંગ ભાવધર્મ છે તેને, હે ભવ્ય! તું જાણ. બાહ્ય લિંગ-વેષમાત્રથી તને શું પ્રયોજન છે? કોઈ પણ નહિ.^૧

શરીરની નણ અવસ્થા, અઠ્ઠાવીસ મૂલ ગુણોનું પાલનાદિ બાહ્યલિંગ એ મુનિ અવસ્થામાં નિયમા હોય છે; તેથી વિરુદ્ધ દશા હોય તો તે ભાવલિંગી મુનિ હોય નહિ, પરંતુ તે બાહ્યલિંગથી અથવા અઠ્ઠાવીસ મૂલ ગુણોના પાલનથી મોક્ષ થાય એવી જે શ્રદ્ધા કરે તે મિથ્યાદૃષ્ટિ છે. લિંગ સંબંધીનો વિકલ્પ પણ આત્મ-સાધનમાં બાધક છે. મુનિને બાહ્ય લિંગ ફરકોઈ હોય તો ચાલે એમ અહીં કહેવાનો હેતુ નથી. શ્રી કુન્દકુન્દાચાર્યે જે ત્રણ પ્રકારનાં લિંગ કહ્યા છે તે તે તે ગુણસ્થાને નિયમા હોય છે ખરાં, પણ તેના લક્ષે મોક્ષ થતો નથી, પણ તેના લક્ષે રાગ થાય છે, તેથી તે તરફનો ઝુકાવ અને વિકલ્પ છોડી આત્મામાં લીન થવા માટે આ શ્લોક કહ્યો છે. ૮૭.

'વર્ણોમાં બ્રાહ્મણ ગુરુ છે, તેથી તે જ પરમપદને યોગ્ય છે' એવું જે બોલે છે તેઓ પણ મુક્તિ યોગ્ય નથી, તે કહે છે:-

શ્લોક ૮૮

અન્યથાર્થ : (જાતિઃ) જાતિ (દેહાશ્રિતા દષ્ટાઃ) શરીરને આશ્રિત જોવામાં આવે છે અને (દેહઃ એવ) દેહ જ (દેહમાં આત્મબુદ્ધિ જ) (આત્મનઃ ભવઃ) આત્માનો ભવ (સંસાર) છે; (તસ્માત્) તેથી (યે) જેમને (જાતિકૃતાગ્રહાઃ) મુક્તિની પ્રાપ્તિ માટે જાતિનો હઠાગ્રહ છે (તે અપિ) તેઓ પણ (ભવાત્ ન મુચ્યન્તે) સંસારથી મુક્ત થતા નથી.

ટીકા : બ્રાહ્મણાદિ દેહાશ્રિત છે, ઇત્યાદિ અર્થ સુગમ છે (અર્થાત્ સમજવો સહેલો છે).

૧. ધર્મેણ ભવતિ લિંગં ન લિંગમાત્રેણ ધર્મસંપ્રાપ્તિઃ ।

જાનીહિ ભાવધર્મ કિં તે લિંગેન કર્તવ્યમ્ ॥ ૨ ॥

(લિંગ પાહુડ - ગા. ૨)

તર્હિં બ્રાહ્મણાદિજાતિવિશિષ્ટો નિર્વાણાદિદીક્ષયા દીક્ષિતો મુક્તિં પ્રાપ્નોતીતિ વદન્તં પ્રત્યાહ-

જાતિલિંગવિકલ્પેન યેષાં ચ સમયાગ્રહઃ ।

તેઽપિ ન પ્રાપ્નુવન્ત્યેવ પરમં પદમાત્મનઃ ॥ ૮૧ ॥

ટીકા- જાતિલિંગરૂપઃ વિકલ્પો ભેદસ્તેન યેષાં શૈવાદિનાં સમયાગ્રહઃ આગમાનુબંધઃ ઉત્તમજાતિવિશિષ્ટં હિ લિંગં મુક્તિહેતુરિત્યાગમે પ્રતિપાદિતમતસ્તાવન્માત્રેણૈવ મુક્તિરિત્યેવંરૂપો યેષામાગમાભિનિવેશઃ તેઽપિ ન પ્રાપ્નુવન્ત્યેવ પરમં પદમાત્મનઃ ॥ ૮૧ ॥

ભાવાર્થ : લિંગની માફક જાતિ પણ દેહાશ્રિત છે અને દેહમાં આત્મબુદ્ધિ તે સંસાર છે, તેથી જેઓ મુક્તિ માટે જાતિનો આગ્રહ રાખે છે અર્થાત્ જાતિને જ મુક્તિનું મૂળ માને છે તેઓ પણ સંસારથી છૂટતા નથી, કારણ કે તેઓ સંસારના આગ્રહી છે.

જાતિ પણ મુનિ અવસ્થામાં, જે પ્રકારની આગમમાં કહી છે તે પ્રમાણે, નિયમા હોય છે; તેનાથી વિરુદ્ધ જાતિ ભાવલિંગી મુનિને હોતી નથી. તે જાતિથી કે તે તરફના વલણ કે વિકલ્પથી મોક્ષ થતો નથી, કિન્તુ રાગ ઉત્પન્ન થાય છે. માટે તે તરફનું વલણ છોડી આત્મસન્મુખ થઈ તેમાં લીન થવાથી મોક્ષ થાય છે એમ આ શ્લોક ઉપરથી સમજવું. ૮૮.

ત્યારે તો બ્રાહ્મણાદિ જાતિવિશિષ્ટ નિર્વાણાદિની દીક્ષાથી દીક્ષિત થઈને મુક્તિ પ્રાપ્ત કરી શકે એવું બોલનાર પ્રતિ કહે છે :-

શ્લોક ૮૮

અન્વયાર્થ : (યેષાં) જેમને (જાતિલિંગવિકલ્પેન) જાતિ અને લિંગના વિકલ્પથી મુક્તિ થાય છે એવો (સમયાગ્રહઃ) આગમ સંબંધી આગ્રહ છે (તે અપિ) તેઓ પણ (આત્મનઃ પરં પદં) આત્માના પરમ પદને (ન પ્રાપ્નુવન્તિ એવ) પ્રાપ્ત કરી શકતા જ નથી.

ટીકા : જાતિ અને લિંગરૂપ વિકલ્પ એટલે ભેદ તેનાથી જે શૈવાદિને સમયનો આગ્રહ એટલે આગમનો આગ્રહ છે-અર્થાત્ ઉત્તમ જાતિવિશિષ્ટ લિંગ જ મુક્તિનું કારણ છે એવું આગમમાં પ્રતિપાદન કર્યું છે, તેથી તે માત્રથી જ મુક્તિ છે-એવો જેમને આગમનો અભિનિવેશ (આગ્રહ) છે, તેઓ પણ આત્માના પરમ પદને પ્રાપ્ત કરી શકતા જ નથી.

ભાવાર્થ : જાતિ અને લિંગ બંને દેહાશ્રિત છે. તેના તરફના વિકલ્પથી રાગ થાય છે, અને રાગ તે સંસાર છે. તેથી જે એવું માને છે કે આગમમાં જાતિ અને લિંગથી મોક્ષ થાય છે એમ પ્રતિપાદન કર્યું છે, તે હઠાગ્રહી છે અને આગમના સ્વરૂપથી તદ્દન અજ્ઞાત છે. વીતરાગી આગમ તો કહે છે કે વીતરાગતાથી જ મોક્ષની પ્રાપ્તિ થાય, અને વીતરાગતા થતાં બ્રાહ્મ લિંગાદિ હોય

તત્પદપ્રાપ્યર્થ જાત્યાદિવિશિષ્ટે શરીરે નિર્મમત્વસિદ્ધ્યર્થ ભોગેભ્યો વ્યાવૃત્ત્યાપિ પુનર્મોહવશાચ્છરીર એવાનુબન્ધં પ્રકુર્વન્તીત્યાહ-

યત્યાગાય નિવર્તન્તે ભોગેભ્યો યદવાપ્રાપ્તયે ।

પ્રીતિં તત્રૈવ કુર્વન્તિ દ્વેષમન્યત્ર મોહિનઃ ॥૧૦॥

ટીકા-- યસ્ય શરીરસ્ય ત્યાગાય નિર્મમત્વાય ભોગેભ્યઃ સ્વગ્વનિતાદિભ્યો નિવર્તન્તે । તથા યદવાપ્તયે યસ્ય પરમવીતરાગત્વસ્યાવાપ્તયે પ્રાપ્તિનિમિત્તં ભોગેભ્યો નિવર્તન્તે । પ્રીતિમનુબન્ધં તત્રૈવ શરીરે એવ કુર્વન્તિ દ્વેષં પુનરન્યત્ર પરમવીતરાગત્વે । કે તે ? મોહિનો મોહવન્તઃ ॥ ૧૦ ॥

ખરાં, પણ તેના આશ્રયે મોક્ષ ન થાય, તેના વિકલ્પથી પણ મોક્ષ ન થાય. જાતિ, લિંગ અને તે સંબંધી વિકલ્પથી મોક્ષ થાય એમ માનનારા સમયાગ્રહી છે-સમયના જાણકાર નથી.

વિશેષ

લિંગ એ મોક્ષનું સાચું કારણ નથી. તેનું પ્રતિપાદન કરતાં શ્રી કુન્દકુન્દાચાર્યે શ્રી સમયસારમાં કહ્યું છે કે-

“બહુ પ્રકારનાં મુનિ-લિંગોને અથવા ગૃહી-લિંગોને ગ્રહણ કરીને મૂઢ (અજ્ઞાની) જનો એમ કહે છે કે ‘આ (બાહ્ય) લિંગ મોક્ષમાર્ગ છે.’ પરંતુ લિંગ મોક્ષમાર્ગ નથી, કારણ કે અર્હતદેવો દેહ પ્રત્યે નિર્મમ વર્તતા થકા લિંગને છોડીને દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રને જ સેવે છે.

જેઓ બહુ પ્રકારનાં મુનિ-લિંગોમાં અથવા ગૃહસ્થ-લિંગોમાં મમતા કરે છે (અર્થાત્ દ્રવ્ય-લિંગ જ મોક્ષનું દેનાર છે એમ માને છે), તેમણે સમયસારને નથી જાણ્યો.

જેઓ ખરેખર ‘હું શ્રમણ છું, હું શ્રમણોપાસક (શ્રાવક) છું’ એમ દ્રવ્ય-લિંગમાં મમકાર વડે મિથ્યા અહંકાર કરે છે, તેઓ ‘અનાદિરૂઢ’ (અનાદિકાળથી ચાલ્યા આવેલા) વ્યવહારમાં મૂઢ (મોહી) વર્તતા થકા, પ્રૌઢ વિવેકવાળા નિશ્ચય (નિશ્ચયનય) પર અનારૂઢ વર્તતા થકા, પરમાર્થસત્ય (જે પરમાર્થ સત્યાર્થ છે એવા) ભગવાન સમયસારને દેખતા-અનુભવતા નથી.”^૧ ૮૯.

તે પદની પ્રાપ્તિ અર્થે જાતિ આદિ વિશિષ્ટ શરીરમાં નિર્મમત્વની સિદ્ધિ માટે ભોગોથી વ્યાવૃત્ત થઈને (પાછો હઠીને) પણ ફરીથી મોહવશ શરીરમાં જ અનુબંધ (અનુરાગ) કરે છે તે કહે છે :-

શ્લોક ૯૦

અન્વયાર્થ : (યત્યાગાય) જેના (શરીરના) ત્યાગ માટે અર્થાત્ જેનાથી મમત્વ હઠાવવા

તેષાં દેહે દર્શનવ્યાપારવિપર્યાસં દર્શયન્નાહ -

અનંતરજ્ઞઃ સંધત્તે દૃષ્ટિં પંગોર્યથાઽન્ધકે ।

સંયોગાત્ દૃષ્ટિમજ્ઞેઽપિ સંધત્તે તદ્વદાત્મનઃ ॥ ૧૧ ॥

ટીકા- અનંતરજ્ઞો ભેદાગ્રાહક પુરુષો યથા પજ્ઞોદૃષ્ટિમન્ધકે સન્ધત્તે આરોપયતિ । કસ્માત્ સંયોગાત્ પંગ્વન્ધયોઃ સમ્બન્ધમાશ્રિત્ય । તદ્વત્ તથા દેહાત્મનોઃ સંયોગાદાત્મનો દૃષ્ટિમંગેઽપિ સન્ધત્તે અંગં (ગઃ) પશ્યતીતિ [મન્યતે] મોહાભિભૂતો બહિરાત્મા ॥ ૧૧ ॥

માટે અને (યદ્ અવાપ્તયે) જેને (પરમ વીતરાગ પદને) પ્રાપ્ત કરવા માટે (ભોગેભ્યઃ) ઇન્દ્રિયોના ભોગોથી (નિવર્તન્તે) નિવૃત્તિ પામે છે, (તત્ર એવ) તેમાં જ એટલે શરીર અને ઇન્દ્રિયોના વિષયોમાં જ (મોહિનઃ) મોહી જીવો (પ્રીતિં કુર્વન્તિ) પ્રીતિ કરે છે અને (અન્યત્ર) બીજે એટલે વીતરાગ પદ ઉપર (દ્વેષં કુર્વન્તિ) દ્વેષ કરે છે.

ટીકા : શરીરના ત્યાગ માટે અર્થાત્ તેમાં નિર્મમત્વ માટે ભોગોથી એટલે માળા-વનિતાદિથી નિવૃત્ત થાય છે (પાછા હઠે છે) તથા જેની પ્રાપ્તિ માટે અર્થાત્ જે પરમ વીતરાગતા, તેની પ્રાપ્તિ માટે એટલે પ્રાપ્તિ નિમિત્તે ભોગોથી નિવૃત્ત થાય છે; તેમાં જ એટલે આ બદ્ધ શરીરમાં પ્રીતિ એટલે અનુબંધ કરે છે અને બીજે અર્થાત્ પરમ વીતરાગતા ઉપર દ્વેષ કરે છે. કોણ તેઓ ? મોહી-મોહાન્ધ જીવો.

ભાવાર્થ : શરીરાદિ પર પદાર્થોથી મમત્વ હઠાવવા માટે પરમ વીતરાગ પદની પ્રાપ્તિ માટે કેટલાક જીવો વિષય-ભોગોનો ત્યાગ કરી સંયમનાં સાધન અંગીકાર કરે છે, પરંતુ પાછળથી મોહવશ તેઓ તે જ શરીર અને વિષય-ભોગોમાં પ્રીતિ કરે છે અને સંયમનાં સાધનો ઉપર દ્વેષ કરે છે.

મોહની આવી વિચિત્ર લીલા છે; તેથી પુરુષાર્થ દઢ કરી જીવ મોહમાં ન ફસાય તે માટે આચાર્યનો આ શ્લોકદ્વારા ઉપદેશ છે. ૯૦.

તેમનો દેહમાં દર્શન-વ્યાપારનો વિપર્યાસ (વિપરીતતા) બતાવીને કહે છે :-

શ્લોક ૯૧

અન્વયાર્થ : (અનંતરજ્ઞઃ) તજ્ઞવતને-ભેદને નહિ જાણનાર પુરુષ (યથા) જેમ (સંયોગાત્) સંયોગના કારણે ભ્રમમાં પડી (પંગોઃ દૃષ્ટિં) લાંગડાની દૃષ્ટિને (અન્ધકે) અંધ પુરુષમાં (સંધત્તે) આરોપે છે, (તદ્વત્) તેમ (આત્મનઃ દૃષ્ટિં) આત્માની દૃષ્ટિને (અંજ્ઞે અપિ) શરીરમાં પણ (સંધત્તે) આરોપે છે.

ટીકા : અન્તરને (ભેદને) નહિ જાણનાર-ભેદને ગ્રહણ નહિ કરનાર પુરુષ, જેમ લાંગડાની દૃષ્ટિને અંધ પુરુષમાં જોડે છે-આરોપે છે, શાથી ? સંયોગથી અર્થાત્ લાંગડા અને અંધપુરુષના

અન્તરાત્મા કિં કરોતીત્યાહ -

દૃષ્ટભેદો યથા દૃષ્ટિં પઙ્ગોરન્ધ્રે ન યોજયેત્ ।

તથા ન યોજયેદ્દેહે દૃષ્ટાત્મા દૃષ્ટિમાત્મનઃ ॥ ૧૨ ॥

ટીકા- દૃષ્ટભેદઃ પંગ્બન્ધયોઃ પ્રતિપન્નભેદઃ પુરુષો યથા પંગોર્દૃષ્ટિમન્ધ્રે ન યોજયેત્ । તથા આત્મનો દૃષ્ટિં દેહે ન યોજયેત્ । કોઽસૌ ? દૃષ્ટાત્મા દેહાદ્ભેદેન પ્રતિપન્નાત્મા ॥ ૧૨ ॥

સંબંધનો આશ્રય કરીને, તેમ દેહ અને આત્માના સંયોગને લીધે, આત્માની દૃષ્ટિને શરીરમાં પણ આરોપે છે, અર્થાત્ મોહાભિભૂત બહિરાત્મા માને છે કે ‘શરીર દેખે છે.’

ભાવાર્થ : શરીર અને આત્માના સંયોગ-સંબંધને લીધે અજ્ઞાનીને ભ્રમ થાય છે કે શરીરની ક્રિયા જીવ કરે છે. આચાર્ય આ વાત દૃષ્ટાંતથી સમજાવે છે. અંધ, લંગડાને ખત્મા ઉપર બેસાડી રસ્તે જઈ રહ્યો છે. ઠીક રસ્તે જવા માટે લંગડો અંધાને ઇશારો કરે છે. લંગડા-આંધળાનું-બંનેનું સંયોગરૂપ જોડું છે. માર્ગે ચાલવામાં લંગડાની દૃષ્ટિ અને આંધળાના પગ કામ કરે છે. આ બંનેની સંયુક્ત ગતિનો ભેદ નહિ જાણનાર કોઈ મંદ દૃષ્ટિવાળો પુરુષ એમ સમજે છે કે આ અંધો જ સાવધાનીપૂર્વક જોઈને ચાલી રહ્યો છે, પણ તેનો એ ભ્રમ છે; તેવી રીતે આત્મા અને શરીરના સંયોગ સંબંધનો ભેદ નહિ જાણનાર બહિરાત્મા શરીરની ક્રિયાને આત્માની ક્રિયા સમજે છે અર્થાત્ શરીરને જ આત્મા માને છે. એ તેનો તેવો જ ભ્રમ છે.

વિશેષ

જેમ આંધળાની ગતિમાં લંગડાની દૃષ્ટિ નિમિત્તમાત્ર છે-અર્થાત્ જેમ એ ગતિ અને દૃષ્ટિ વચ્ચે કર્તાકર્મ સંબંધ નથી પણ માત્ર નિમિત્ત-નૈમિત્તિક સંબંધ છે-તેમ શરીરની ગતિનો આત્મા કર્તા નથી. બંને વચ્ચે કોઈ વખતે માત્ર નિમિત્ત-નૈમિત્તિક સંબંધ હોય છે, પરંતુ કર્તાકર્મ સંબંધ હોતો નથી. અજ્ઞાનીને સંયોગ-સંબંધને લીધે બંનેના એકપણાનો ભ્રમ થઈ જાય છે અને તેથી તે શરીર અને આત્માને એક ગણી શરીરની ક્રિયા જીવ કરે છે એમ માને છે.

નિમિત્ત હોવા છતાં, નિમિત્તથી નિરપેક્ષ ઉપાદાનનું પરિણમન હોય છે.^૧ ૯૧.

અન્તરાત્મા શું કરે છે તે કહે છે :-

શ્લોક ૯૨

અન્વયાર્થ : (દૃષ્ટભેદઃ) જે ભેદ જાણે છે તે (યથા) જેમ (પંગોઃ દૃષ્ટિં) લંગડાની દૃષ્ટિને

૧. વજ્જ કારણ નિરપેક્ષો વથ્થુ પરિણામો ।

વસ્તુનું પરિણમન બાહ્ય કારણથી નિરપેક્ષ હોય છે.

(જુઓ-જયધવલ-પેરા ૨૪૪, પૃ. ૧૧૭, પુસ્તક ૭.)

બહિરન્તરાત્મનો: કાઽવસ્થા ભ્રાન્તિ: કા વાઽભ્રાન્તિરિત્યાહ-

સુષ્ણોન્મત્તાદ્યવસ્થૈવ વિભ્રમોઽનાત્મદર્શિનામ્ ।

વિભ્રમોઽક્ષીણદોષસ્ય સર્વાવસ્થાઽઽત્મદર્શિન: ॥ ૧૩ ॥

ટીકા- સુષ્ણોન્મત્તાદ્યવસ્થૈવ વિભ્રમ: પ્રતિભાસતે । કેષામ્ ? અનાત્મદર્શિનાં

(અંધે) અંધ પુરુષમાં (ન યોજયેત્) યોજતો નથી-આરોપતો નથી (તથા) તેમ (દૃષ્ટાત્મા) આત્માને શરીરાદિથી ભિન્ન અનુભવનાર અન્તરાત્મા (આત્મન: દૃષ્ટિ) આત્માની દૃષ્ટિને-તેના જ્ઞાન-દર્શન સ્વભાવને-(વેહે) દેહમાં (ન યોજયેત્) આરોપતો નથી-અર્થાત્ દેહ સાથે એકરૂપ કરતો નથી.

ટીકા : ભેદ જાણનાર અર્થાત્ લંગડા અને અંધનો ભેદ (તફાવત) જાણનાર પુરુષ, જેમ લંગડાની દૃષ્ટિને અંધમાં યોજતો (આરોપતો) નથી, તેમ તે આત્માની દૃષ્ટિને દેહમાં આરોપતો નથી. કોણ તે ? દૃષ્ટાત્મા-અર્થાત્ જેણે દેહથી ભેદ કરીને આત્મા જાણ્યો છે તે (અંતરાત્મા).

ભાવાર્થ : જે આંધળા અને લંગડાનો ભેદ બરાબર જાણે છે, તે બંનેના સંયોગના કારણે ભ્રમમાં પડી લંગડાની દૃષ્ટિને આંધળામાં આરોપતો નથી-અર્થાત્ આંધળાને દૃષ્ટિહીન અને લંગડાને દૃષ્ટિવાન સમજે છે; તેવી રીતે ભેદજ્ઞાની અન્તરાત્મા, આત્મા અને શરીરના સંયોગ-સંબંધથી ભ્રમમાં પડી કદી પણ શરીરમાં આત્માની કલ્પના કરતો નથી, અર્થાત્ તે શરીરને ચેતનારહિત જડ અને આત્માને જ્ઞાન-દર્શનસ્વરૂપ જ સમજે છે.

વિશેષ

આત્મા અને શરીરનો એકક્ષેત્રાવગાહ સંબંધ હોવા છતાં ઉપયોગરૂપ લક્ષણથી આત્મા પરબાય છે; જેમ સોના-રૂપાનો એકપણારૂપ સંબંધ હોવા છતાં, તેમના વર્ણાદિ દ્વારા તે બંને ભિન્ન ભિન્ન પારખી શકાય છે તેમ.^૧

અન્તરાત્માને શરીર અને આત્માનાં લક્ષણોનું બરાબર જ્ઞાન છે, તેથી તે બંનેને એકરૂપ અથવા એકને બીજારૂપ માનતો નથી. ૯૨.

બહિરાત્મા અને અન્તરાત્માની અવસ્થા ભ્રાન્તિરૂપ છે અને કઈ અભ્રાન્તિરૂપ છે તે કહે છે:-

શ્લોક ૯૩

અન્વયાર્થ : (અનાત્મદર્શિનામ્) જેમને આત્મસ્વરૂપનું વાસ્તવિક જ્ઞાન નથી તેવા બહિરાત્માઓને, (સુષ્ણોન્મત્તાદિ અવસ્થા એવ) સુષ્ણ અવસ્થા અને ઉન્મત્તાદિ અવસ્થા જ

૧. સર્વાર્થસિદ્ધિ-અ. ૨/સૂત્ર ૮ ની સં. ટીકા.

... તેન બન્ધં પ્રત્યેકત્વે સત્યપ્યાત્મા લક્ષ્યતે ।

સુવર્ણરજતયો બન્ધં પ્રત્યેકત્વે સત્યપિ વર્ણાદિર્ભેદવત્ ॥

યથા-વદાત્મસ્વરૂપપરિજ્ઞાનરહિતાનાં બહિરાત્મનામ્ । આત્મદર્શિનોઽન્તરાત્મનઃ પુનરક્ષીણ-
દોષસ્ય મોહાક્રાન્તસ્ય બહિરાત્મનઃ સમ્બંધિન્યઃ સર્વાવસ્થાઃ સુષોન્મતાઘવસ્થાવત્ જાગ્રત્પ્રબુદ્ધા-
નુન્મતાઘવસ્થાઽપિ વિભ્રમઃ પ્રતિભાસતે યથાવદ્વસ્તુપ્રતિભાસાભાવાત્ । અથવાસુષોન્મતા-
ઘવસ્થૈવ એવાકારોઽપિશબ્દાર્થે તેન સુષોન્મતાઘવસ્થાઽપિ ન વિભ્રમઃ । કેષામ્ ? આત્મદર્શિનાં
દૃઢતરાભ્યાસાત્તદવસ્થાયામપિ આત્મનિ તેષામવિપર્યાસાત્ । સ્વરૂપસંવિત્તિવૈકલ્યાસમ્ભવાચ્ચ ।
યદિ સુષાઘવસ્થાયામપ્યાત્મદર્શનં સ્યાત્તદા જાગ્રદવસ્થાવત્તત્રાપ્યાત્મનઃ કથં સુષાદિવ્યપદેશ
ઇત્યપ્યુક્તમ્ । યતસ્તત્રેન્દ્રિયાણાં

(વિભ્રમઃ) વિભ્રમરૂપ લાગે છે, પરંતુ (આત્મદર્શિનઃ) આત્માનુભવી અન્તરાત્માને,
(અક્ષીણદોષસ્ય) મિથ્યાત્વાદિ દોષો જેના ક્ષીણ થયા નથી તેવા બહિરાત્માની (સર્વાવસ્થાઃ)
બધીય અવસ્થાઓ (વિભ્રમઃ) વિભ્રમરૂપ લાગે છે.

ટીકા : સુષુ અને ઉન્મતાદિ અવસ્થા જ વિભ્રમરૂપ પ્રતિભાસે છે. કોને? આત્મસ્વરૂપ
નહિ જાણનારાઓને-અર્થાત્ આત્મસ્વરૂપના યથાર્થ પરિજ્ઞાનથી રહિત બહિરાત્માઓને.
આત્મદર્શિને એટલે અન્તરાત્માને, અક્ષીણ દોષવાળા એટલે જેના દોષ ક્ષીણ થયા નથી તેવા
મોહથી ઘેરાએલા બહિરાત્મા સંબંધીની સર્વ અવસ્થાઓ-જાગ્રત, પ્રબુદ્ધ, અનુન્મતાદિ અવસ્થા
પણ, સુષુ, ઉન્મતાદિ અવસ્થાની જેમ, વિભ્રમરૂપ પ્રતિભાસે છે; કારણ કે તેને (બહિરાત્માને)
યથાર્થપણે વસ્તુના પ્રતિભાસનો અભાવ છે;

અથવા

સુષુ ઉન્મતાદિ અવસ્થા પણ (અહીં એવ શબ્દ અપિ ના અર્થમાં છે) વિભ્રમરૂપ (ભાસતી
નથી). કોની? આત્મદર્શિઓની, કારણ કે દૃઢતર અભ્યાસને લીધે તે અવસ્થામાં પણ તેમને
આત્મા વિષે અવિપર્યાસ (અવિપરીતતા) હોય છે અને સ્વરૂપ-સંવેદનમાં વૈકલ્યનો (ચ્યુતિનો)
અભાવ હોય છે.

જો સુષુદિ અવસ્થામાં પણ આત્મદર્શન હોય તો જાગ્રત અવસ્થાની જેમ, તેમાં પણ
આત્માને સુષુદિનો વ્યપદેશ (કથન) કેવી રીતે ઘટે? માટે તે પણ અયોગ્ય છે.

(સમાધાન)-ત્યાં ઈન્દ્રિયોને સ્વવિષયમાં નિદ્રાને લીધે પ્રતિબંધ છે, પરંતુ ત્યાં
આત્મદર્શનનો પ્રતિબંધ નથી, માટે તેનો વ્યપદેશ ઘટે છે.

ત્યારે કોની તે વિભ્રમરૂપ લાગે છે? અક્ષીણ દોષવાળા બહિરાત્માની. કેવા
(બહિરાત્માની)? સર્વ અવસ્થાઓમાં આત્મા માનનારની-અર્થાત્ બાલકુમારાદિરૂપ અને સુષુ-
ઉન્મતાદિરૂપ સર્વ અવસ્થાને જે આત્મા માને છે તેવા સ્વભાવવાળાની (બહિરાત્માની).

ભાવાર્થ : સંસ્કૃત ટીકાકારે પ્રસ્તુત શ્લોકને નીચેના રૂપમાં સમજી બીજો અર્થ પણ કર્યો છે :-

સુષોન્મતાઘવસ્થાપિ વિભ્રમો નાત્મદર્શિનામ્ ।

વિભ્રમોઽક્ષીણદોષસ્ય સર્વાવસ્થાત્મદર્શિનઃ ॥ ૧૩ ॥

૧૩૮]

સમાધિતંત્ર

સ્વવિષયે નિદ્રયા પ્રતિબન્ધાત્તદવ્યપદેશો ન પુનરાત્મદર્શનપ્રતિબન્ધાદિતિ । તર્હિ કસ્યાઽસૌ વિભ્રમો ભવતિ ? અક્ષીણદોષસ્ય બહિરાત્મનઃ । કથમ્મૂતસ્ય ? સર્વાવસ્થાત્મદર્શિનઃ સર્વાવસ્થાં બાલકુમારાદિલક્ષણાં સુષ્ણોન્મત્તાદિરૂપાં ચાત્મેતિ પશ્યત્યેવં શીલસ્ય ॥ ૧૩ ॥

નનુ સર્વાવસ્થાત્મદર્શિનોઽપ્યશેષશાસ્ત્રપરિજ્ઞાનાન્નિદ્રારહિતસ્ય મુક્તિર્ભવિષ્યતીતિ વદન્તં પ્રત્યાહ-

વિદિતાશેષશાસ્ત્રોઽપિ ન જાગ્રદપિ મુચ્યતે ।

દેહાત્મદૃષ્ટિર્જ્ઞાતાત્મા સુષ્ણોન્મત્તોઽપિ મુચ્યતે ॥ ૧૪ ॥

અર્થ : આત્મદર્શી પુરુષોની નિદ્રાવસ્થા અને ઉન્મત્તાવસ્થા પણ વિભ્રમરૂપ હોતી નથી અને સર્વ અવસ્થાઓમાં આત્મા માનનારની (બહિરાત્માની)-જેના મિથ્યાત્વાદિ દોષો ક્ષીણ થયા નથી તેવાની-તે (નિદ્રાવસ્થા અને જાગ્રતાવસ્થાદિ સર્વ અવસ્થાઓ) વિભ્રમરૂપ છે.

જે આત્મદર્શી અન્તરાત્મા છે તેને સુષ્ણાદિ અવસ્થા વિભ્રમ નથી, તો જાગ્રતાદિ અવસ્થાઓ તો વિભ્રમરૂપ કેમ જ હોય ? ન જ હોય, કારણ કે આત્મસ્વરૂપના દૃઢતર અભ્યાસના કારણે તેનું જ્ઞાન તે અવસ્થાઓમાં આત્મસ્વરૂપથી ચ્યુત થતું નથી. ઇન્દ્રિયોની શિથિલતા અને રોગાદિવશ ક્ષયિત્ તેને ઉન્મત્તતા પણ આવી જાય, તો પણ તેના આત્માનુભવરૂપ સંસ્કાર છૂટતા નથી-બરાબર કાયમ જ રહે છે; પરંતુ અજ્ઞાની બહિરાત્માને બાલ, કુમારાદિરૂપ તથા સુષ્ણ-ઉન્મત્તાદિરૂપ સર્વ અવસ્થાઓમાં દેહાધ્યાસ-આત્મબુદ્ધિ હોવાથી તેની બધી ક્રિયાઓ વિભ્રમરૂપ-મિથ્યા છે.

અંતરાત્માને નિરંતર જ્ઞાનચેતનાનું પરિણમન હોવાથી બધી અવસ્થાઓમાં-સુષ્ણ કે જાગ્રત, ઉન્મત્ત કે અનુન્મત્ત અવસ્થામાં-તેની ક્રિયાઓ વિભ્રમરૂપ હોતી નથી, પરંતુ બહિરાત્માને સર્વ અવસ્થાઓમાં નિરંતર અજ્ઞાન ચેતનાનું પરિણમન હોવાથી તેની બધી ક્રિયાઓ વિભ્રમરૂપ-મિથ્યા હોય છે.

આ રીતે બહિરાત્મા અને અંતરાત્માની અવસ્થામાં મોટો ફેર છે. અંતરાત્મા આત્મસ્વરૂપમાં સદા જાગૃત રહે છે અને બહિરાત્માની એનાથી વિપરીત દશા હોય છે. ૯૩.

સર્વ અવસ્થાઓમાં આત્મા માનનારની પણ, અશેષ (સંપૂર્ણ) શાસ્ત્રોના પરિજ્ઞાનને લીધે નિદ્રારહિત (જાગૃત) થએલાની મુક્તિ થશે ? એવું બોલનાર પ્રતિ કહે છે :-

શ્લોક ૯૪

અન્વયાર્થ : (દેહાત્મદૃષ્ટિઃ) શરીરમાં આત્મબુદ્ધિ રાખનાર બહિરાત્મા (વિદિતાશેષશાસ્ત્રઃ અપિ) સંપૂર્ણ શાસ્ત્રોનો જાણકાર હોવા છતાં તથા (જાગત્ અપિ) જાગતો હોવા છતાં (ન

ટીકા- ન મુચ્યતે ન કર્મરહિતો ભવતિ। કોડસૌ? દેહાત્મદષ્ટિર્બહિરાત્મા। કથમ્ભૂતોડપિ? વિદિતાશેષશાસ્ત્રોડપિ પરિજ્ઞાતાશેષશાસ્ત્રોડપિ દેહાત્મદષ્ટિર્યતઃ દેહાત્મનોર્ભેદ-રુચિરહિતો યતઃ। પુનરપિ કથમ્ભૂતોડપિ? જાગ્રદપિ નિદ્રયાડનભિભૂતોડપિ। યસ્તુ જ્ઞાતાત્મા પરિજ્ઞાતાત્મસ્વરૂપઃ સ સુષોન્મત્તોડપિ મુચ્યતે વિશિષ્ટાં કર્મનિર્જરાં કરોતિ દઢતરાભ્યાસા-ત્સુસાદ્યવસ્થાયામપ્યાત્મસ્વરૂપસંવિત્યવૈકલ્યાત્।। ૧૪।।

મુચ્યતે) કર્મબંધનથી છૂટતો નથી; કિન્તુ (જ્ઞાતાત્મા) ભેદજ્ઞાની-અન્તરાત્મા (સુષોન્મત્તઃ અપિ) નિદ્રાવસ્થામાં યા ઉન્મત્તાવસ્થામાં હોવા છતાં (મુચ્યતે) કર્મબંધનથી મુક્ત થાય છે-વિશિષ્ટ રૂપથી કર્મોની નિર્જરા કરે છે.

ટીકા : મુક્ત થતો નથી-કર્મરહિત થતો નથી. કોણ તે? શરીરમાં આત્મબુદ્ધિ રાખનાર-બહિરાત્મા. કેવો હોવા છતાં? સર્વ શાસ્ત્રોનો જાણકાર હોવા છતાં સર્વ શાસ્ત્રોના પરિજ્ઞાનવાળો હોવા છતાં-, કારણ કે તે દેહાત્મદષ્ટિ છે અર્થાત્ દેહ અને આત્માના ભેદની રુચિ વિનાનો છે. વળી તે કેવો (હોવા છતાં) છે? જાગૃત હોવા છતાં-નિદ્રાથી અભિભૂત (ઘેરાયેલો) નહિ હોવા છતાં.

જે જ્ઞાતાત્મા છે અર્થાત્ જેણે આત્મસ્વરૂપ જાણ્યું છે (અનુભવ્યું છે) તે સુષ અને ઉન્મત્ત હોવા છતાં મુક્ત થાય છે-વિશિષ્ટ કર્મ-નિર્જરા કરે છે, કારણ કે તેને દઢતર અભ્યાસને લીધે સુસાદિ અવસ્થામાં પણ આત્મસ્વરૂપના સંવેદનમાં વૈકલ્ય (ચ્યુતિ) હોતું નથી.

ભાવાર્થ : જેને શરીરમાં આત્મબુદ્ધિ છે-જે શરીરને જ આત્મા માને છે એટલે કે શરીરની ક્રિયા આત્મા કરે છે એવું માને છે-તે ભલે સર્વ શાસ્ત્રોનો જાણકાર હોય અને જાગૃતાવસ્થામાં (સમાન અવસ્થામાં) હોય, તો પણ ભેદવિજ્ઞાનના અભાવે તેને મુક્તિની પ્રાપ્તિ થતી નથી, પરંતુ જેને શરીર અને આત્માનું ભેદજ્ઞાન છે અને આત્મસ્વરૂપના અનુભવનો દઢતર અભ્યાસ છે તેવો અન્તરાત્મા, નિદ્રાવસ્થામાં યા ઉન્મત્તાવસ્થામાં હોવા છતાં વિશિષ્ટ પ્રકારે કર્મોની નિર્જરા કરે છે કારણ કે તેને નિરંતર જ્ઞાન ચેતનાનું પરિણમન છે. આ કર્મનિર્જરા તેની મુક્તિના કારણરૂપ બને છે.

વિશેષ

અજ્ઞાની જીવને અગિયાર અંગ અને નવ પૂર્વનું જ્ઞાન હોય, પોતાના શાસ્ત્રજ્ઞાનથી બીજાઓને મુગ્ધ કરે, પ્રશંસાને પાત્ર બને, પણ જો તે આત્મજ્ઞાનશૂન્ય હોય તો તેનું બધું જ્ઞાન આત્મહિત માટે કાર્યકારી નથી-બાધક છે. ગદ્યેડા ઉપર લાટેલાં શાસ્ત્રોના બોજા સમાન તે જ્ઞાન તેને બોજારૂપ છે. ૯૪.

કુતસ્તદા તદવૈકલ્યમિત્યાહ -

યત્રૈવાહિતધીઃ પુંસઃ શ્રદ્ધા તત્રૈવ જાયતે ।

યત્રૈવ જાયતે શ્રદ્ધા ચિત્તં તત્રૈવ લીયતે ॥૧૫॥

ટીકા- યત્રૈવ યસ્મિન્નેવ વિષયે આહિતધીઃ દત્તાવધાના બુદ્ધિઃ । “ યત્રાત્મહિતધીરિતિ ચ પાઠઃ યત્રાત્મનો હિતમુપકારસ્તત્રાહિતધીર્બુદ્ધિરિતિ ” સ હિતમુપકારક ઇતિ બુદ્ધિઃ । કસ્ય ? પુંસઃ । શ્રદ્ધા રુચિસ્તસ્ય તત્રૈવ તસ્મિન્નેવ વિષયે જાયતે । યત્રૈવ જાયતે શ્રદ્ધા ચિત્તં તત્રૈવ લીયતે આસક્તં ભવતિ ॥ ૧૫ ॥

(સુસાદિ અવસ્થાઓમાં પણ) તે અવૈકલ્ય (અચ્યુતિ) શા કારણે હોય છે ? તે કહે છે:-

શ્લોક ૯૫

અન્વયાર્થ : (યત્ર એવ) જ્યાં જ એટલે જે કોઈ વિષયમાં જ (પુંસઃ) પુરુષની (આહિતધીઃ) દત્તાવધાનરૂપ બુદ્ધિ હોય છે, (તત્ર એવ) ત્યાં જ એટલે તે વિષયમાં જ તેને (શ્રદ્ધા જાયતે) શ્રદ્ધા ઉત્પન્ન થાય છે અને (યત્ર એવ) જ્યાં જ એટલે જે વિષયમાં જ (શ્રદ્ધા જાયતે) શ્રદ્ધા ઉત્પન્ન થાય છે (તત્ર એવ) ત્યાં જ એટલે તે વિષયમાં જ (ચિત્તં લીયતે) તેનું ચિત્ત લીન (તન્મય) થઈ જાય છે.

ટીકા : જ્યાં જ એટલે જે વિષયમાં જ બુદ્ધિ લાગે છે અર્થાત્ બુદ્ધિ દત્તાવધાનરૂપ (લગ્ન) હોય છે-“ યત્રાત્મહિતધીરિતિ ” એવો પણ પાઠ છે, (તેનો અર્થ એ છે કે) જ્યાં આત્મહિતની બુદ્ધિ છે અર્થાત્ જ્યાં આત્માનું હિત-ઉપકાર હોય છે એટલે જ્યાં ‘ તે હિતકર-ઉપકારક છે ’ એવી બુદ્ધિ હોય છે ત્યાં ધી એટલે બુદ્ધિ (લાગે છે.) કોની ? પુરુષની. તેની શ્રદ્ધા-રુચિ ત્યાં જ એટલે તે વિષયમાં જ ઉત્પન્ન થાય છે. જ્યાં જ શ્રદ્ધા ઉત્પન્ન થાય છે ત્યાં જ ચિત્ત લીન થાય છે-આસક્ત થાય છે.

ભાવાર્થ : જે વિષયમાં કોઈ પુરુષની બુદ્ધિ સાવધાનપૂર્વક લાગી રહે છે, અર્થાત્ જે વિષય તેને હિતકર કે ઉપકારક લાગે છે, તેમાં તેને શ્રદ્ધા ઉત્પન્ન થાય છે અને જ્યાં શ્રદ્ધા ઉત્પન્ન થાય છે ત્યાં ચિત્ત લીન થઈ જાય છે. ચિત્તની આ લીનતા જ સુસ-ઉન્મત્ત અવસ્થામાં પણ પુરુષને તે વિષયથી હઠાવી શકતી નથી, અર્થાત્ તે પુરુષ તે વિષયથી ચ્યુત થતો નથી, તેમાં લીન રહે છે.

વિશેષ

ભેદ-વિજ્ઞાનદ્વારા શ્રદ્ધાપૂર્વક આત્મસ્વરૂપના જે સંસ્કારો જામ્યા છે તેનું બળ કોઈ પણ અવસ્થામાં-જાગૃત, સુસ કે ઉન્મત્ત અવસ્થામાં ચાલુ રહ્યા વિના રહેતું નથી; તેથી આત્માર્થીએ ભેદવિજ્ઞાનદ્વારા આત્મસ્વરૂપના સંવેદન માટે આત્મરુચિપૂર્વક એવો અવિરત પ્રયત્ન કરવો જોઈએ.

ક્વ પુનરનાસક્તં ચિત્તં ભવતીત્યાહ-

યત્રાનાહિતધીઃ પુંસઃ શ્રદ્ધા તસ્માન્નિવર્તતે ।

યસ્માન્નિવર્તતે શ્રદ્ધા કુતશ્ચિત્તસ્ય તલ્લયઃ ॥ ૧૬ ॥

ટીકા- યત્ર યસ્મિન્વિષયે અનાહિતધીરદત્તાવધાના બુદ્ધિઃ । “ યત્રૈવાહિતધીરિતિ ચ પાઠઃ યત્ર ચ અહિતધીરનુપકારકબુદ્ધિઃ । ” કસ્ય ? પુંસઃ । તસ્માદ્વિષયાત્સકાશાત્ શ્રદ્ધા નિવર્તતે । યસ્માન્નિવર્તતે શ્રદ્ધા કુતશ્ચિત્તસ્ય તલ્લયઃ તસ્મિન્ વિષયે લય આસક્તિસ્તલ્લયઃ કુતો નૈવ કુતશ્ચિદપિ ॥ ૧૬ ॥

કે જેથી આત્મશ્રદ્ધામાં બાહ્ય કોઈપણ પરિસ્થિતિ વિદ્યરૂપ થાય નહિ કે ચ્યુત કરે નહિ.

જેમ-જેમ સ્વ-પર પદાર્થોના ભેદવિજ્ઞાનદ્વારા આત્માનું ઉત્તમ સ્વરૂપ, સંવેદનમાં વિકસિત થતું જાય છે, તેમ તેમ સહજ પ્રાપ્ત રમણીય પંચેન્દ્રિયના વિષયો પણ રુચતા નથી, અર્થાત્ તેમના પ્રતિ ઉપેક્ષા અને ઉદાસીનતા ઉત્પન્ન થાય છે.^૧ ૮૫.

વળી ચિત્ત ક્યાં અનાસક્ત હોય છે તે કહે છે-

શ્લોક ૮૬

અન્વયાર્થ : (યત્ર) જ્યાં એટલે જે વિષયમાં (પુંસઃ) પુરુષની (અનાહિત ધીઃ) બુદ્ધિ સાવધાનરૂપ હોતી નથી, (તસ્માત્) તેનાથી (શ્રદ્ધા) શ્રદ્ધા, (નિવર્તતે) હઠી જાય છે-ઊઠી જાય છે; અને (યસ્માત્) જેનાથી (શ્રદ્ધા) શ્રદ્ધા (નિવર્તતે) હઠી જાય છે તે વિષયમાં (ચિત્તસ્ય) ચિત્તની (તલ્લયઃ કુતઃ) લીનતા કેવી રીતે હોઈ શકે ? અર્થાત્ હોઈ શકે નહિ.

ટીકા : જ્યાં એટલે જે વિષયમાં બુદ્ધિ સંલગ્ન હોતી નથી અર્થાત્ બુદ્ધિ દત્તાવધાનરૂપ હોતી નથી,-“ યત્રૈવાહિતધીરિતિ ” એવો પણ પાઠ છે, તેનો અર્થ એ છે કે-જ્યાં અહિત બુદ્ધિ એટલે અનુપકારક બુદ્ધિ હોય છે-કોની ? પુરુષની, તે વિષયથી શ્રદ્ધા પાછી ફરે છે. જેનાથી શ્રદ્ધા પાછી ફરે, તે વિષયમાં ચિત્તની લીનતા કેમ હોઈ શકે ? તે વિષયમાં ચિત્તનો લય એટલે આસક્તિ ક્યાંથી થાય ? ક્યાંથીય પણ નહિ.

ભાવાર્થ : જે વસ્તુને પુરુષ હિતકારી સમજતો નથી તે વસ્તુમાં તેને રુચિ ઉત્પન્ન થતી નથી અને જે વસ્તુમાં રુચિ ન હોય તે વસ્તુમાં તેનું મન કેવી રીતે લાગે ? ન જ લાગે.

૧. યથા યથા સમાયાતિ સંવિત્તૌ તત્ત્વમુત્તમમ્ ।

તથા તથા ન રોચન્તે વિષયાઃ સુલભા અપિ ॥ ૩૭ ॥

(ઇષ્ટોપદેશ - શ્લોક ૩૭)

૧૪૨]

સમાધિતંત્ર

યત્ર ચ ચિત્તં વિલીયતે તદ્ધ્યેયં ભિન્નમભિન્નં ચ ભવતિ, તત્ર ભિન્નાત્માનિ ધ્યેયે ફલમુપદર્શયન્નાહ-

ભિન્નાત્માનમુપાસ્યાત્મા પરો ભવતિ તાદૃશઃ ।

વર્તિર્દીપં યથોપાસ્ય ભિન્ના ભવતિ તાદૃશી ॥ ૧૭ ॥

ટીકા- ભિન્નાત્માનમારાધકાત્ પૃથક્ભૂતમાત્માનમર્હત્સિદ્ધરૂપં ઉપાસ્યારાધ્ય આત્મા આરાધકઃ પુરુષઃ પરઃ પરમાત્મા ભવતિ તાદૃશોઽર્હત્સિદ્ધસ્વરૂપસદૃશઃ । અત્રૈવાર્થે દૃષ્ટાન્તમાહ વર્તિરિત્યાદિ । દીપાદ્ભિન્ના વર્તિર્યથા દીપમુપાસ્ય પ્રાપ્ય તાદૃશી ભવતિ દીપરૂપા ભવતિ ॥ ૧૭ ॥

અજ્ઞાની જીવોને ઇન્દ્રિયોના વિષયો ઇષ્ટ લાગે છે-હિતકારી લાગે છે, તેથી તેમની રુચિ તેમાં ઉત્પન્ન થાય છે અને મન તેમાં લાગે છે; જ્ઞાનીને તે વિષયો અનિષ્ટ લાગતા નથી, પણ તે પ્રત્યેનો રાગ અનિષ્ટ-અહિતકારી લાગે છે, તેથી તેની રુચિ તે તરફથી હઠે છે અને તેમાં મન લાગતું નથી. તે વિષયો પ્રત્યે ઉદાસીન રહે છે.

વિશેષ

જેમ જેમ સહજ પ્રાપ્ત ઇન્દ્રિયોના વિષયોથી રુચિ હઠતી જાય છે-ઘટતી જાય છે, તેમ તેમ શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપ સ્વાનુભવમાં આવતું જાય છે-સ્વસંવેદનનો વિષય બનતો જાય છે.^૧ ૯૬.

જેમાં ચિત્ત લીન થાય છે, તે ધ્યેય ભિન્ન તથા અભિન્ન (એમ બે પ્રકારે) હોય છે; ત્યાં ભિન્નાત્મરૂપ ધ્યેયનું ફલ દર્શાવી કહે છે :-

શ્લોક ૯૭

અન્વયાર્થ : (આત્મા) આત્મા (ભિન્નાત્માનં) પોતાનાથી ભિન્ન આત્માની (ઉપાસ્ય) ઉપાસના કરીને (તાદૃશઃ) તેના સમાન (પરઃ ભવતિ) પરમાત્મા થાય છે. (યથા) જેમ (ભિન્ના વર્તિઃ) દીપકથી ભિન્ન બત્તી (વાટ) (દીપં ઉપાસ્ય) દીપકની ઉપાસના કરીને (તેને પામીને) (તાદૃશી) તેના જેવી-દીપકસ્વરૂપ (ભવતિ) થઈ જાય છે તેમ.

ટીકા : ભિન્ન આત્માની એટલે આરાધકથી પૃથક્ભૂત અર્હત્ સિદ્ધરૂપ આત્માની ઉપાસના કરી-આરાધના કરી, આત્મા એટલે આરાધક પુરુષ, તેવો એટલે અર્હત્-સિદ્ધસ્વરૂપ સમાન, પર એટલે પરમાત્મા થાય છે. અહીં તે જ અર્થનું દૃષ્ટાન્ત કહે છે-વાટ ઇત્યાદિ-જેમ દીપથી ભિન્ન વાટ (દીવેટ) દીપને ઉપાસી એટલે પામી તાદૃશ (તેના જેવી) થાય છે-અર્થાત્ દીપરૂપ થાય છે તેમ.

૧. યથા યથા ન રોચન્તે વિષયાઃ સુલભા અપિ ।

તથા તથા સમાયાતિ સંવિત્તૌ તત્ત્વમુત્તમમ્ ॥ ૩૮ ॥

(ઇષ્ટોપદેશ-શ્લોક ૩૮)

इदानीमभिन्नात्मनोपासने फलमाह-

उपास्यात्मानमेवात्मा जायते परमोऽथवा ।

मथित्वाऽऽत्मानमात्मैव जायतेऽग्निर्यथा तरुः ॥ ૧૮ ॥

ભાવાર્થ : જેમ વાટ દીપકની ઉપાસના કરી (દીપકનો ગાઢ નજીક સંબંધ સાધી) તદ્દૂપ (દીપકરૂપ) થઈ જાય છે, તેમ આ આત્મા પોતાનાથી ભિન્ન આત્માની (અર્હન્ત-સિદ્ધરૂપ પરમાત્માની) ઉપાસના કરીને સ્વયં તેમના સમાન પરમાત્મા થઈ જાય છે.

વિશેષ

અર્હતાદિ ભિન્ન સાધ્યની ઉપાસનાદ્વારા અર્થાત્ તેમના દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાયના સત્ય જ્ઞાનદ્વારા જો જીવ પોતાના દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાયને સમ્યક્પણે જાણે અને તેની પ્રતીતિ કરે તથા ત્યારબાદ અર્હતાદિ પર તરફનું પણ વલણ હઠાવી સ્વસન્મુખ થઈ સમ્યક્ શ્રદ્ધા-જ્ઞાનપૂર્વક પોતાના ચૈતન્યસ્વરૂપમાં સ્થિરતા કરે તો તેનો મોહ નાશ પામે છે અને તે પરમાત્મા થાય છે. ^૧

આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિરતા તે નિશ્ચય ઉપાસના અર્થાત્ અભિન્ન સાધ્યની ઉપાસના છે અને અર્હતાદિ ભિન્ન સાધ્યની ઉપાસના તે વ્યવહાર ઉપાસના છે.

સાધક દશામાં સમ્યક્દષ્ટિ જીવને અસ્થિરતાના કારણે ભગવાનની પૂજા-ભક્તિ આદિરૂપ પુણ્યબંધની સંપ્રાપ્તિના હેતુભૂત શુભ રાગ ભૂમિકાનુસાર આવે છે, પણ તે તેને આત્મહિત માટે ભલો માનતો નથી. તે રાગને રોગ સમાન ગણે છે, તેથી તેને તે હેયબુદ્ધિએ વર્તે છે-અર્થાત્ તેને રાગનો રાગ નથી-તેનું તેને સ્વામીત્વ નથી. તેનો આ શુભ રાગ સવારની લાલ સંધ્યા જેવો છે. જેમ સવારની લાલ સંધ્યાનો અભાવ થતાં તુરત જ સૂર્યના તેજસ્વી પ્રકાશનો આવિર્ભાવ થાય છે, તેમ સમ્યક્દષ્ટિના હેયબુદ્ધિએ વર્તતા શુભ રાગનો અભાવ થતાં-તેનો અતિક્રમ થતાં આત્માના નિર્મળ પ્રયંડ પ્રકાશનો આવિર્ભાવ થાય છે. રાગરૂપ સવિકલ્પ દશાનો (વ્યવહારનો) અભાવ થતાં વીતરાગરૂપ નિર્વિકલ્પ દશા પ્રગટ થાય છે. આ દશામાં જીવને વચનાતીત અપૂર્વ આનંદનો અનુભવ થાય છે. એ રીતે સમ્યક્દષ્ટિના ભિન્નાત્માની ઉપાસનારૂપ શુભ રાગનો અભાવ તે મોક્ષનું-પરમાત્મપદનું સાક્ષાત્ કારણ છે. ૮૭.

હવે અભિન્ન આત્માની ઉપાસનાનું ફલ કહે છે :-

શ્લોક ૯૮

અન્યયાર્થ : (અથવા) અથવા (આત્મા) આત્મા (આત્માનં એવ) પોતાના આત્માની જ (ઉપાસ્ય) ઉપાસના કરી (પરમઃ) પરમાત્મા (જાયતે) થઈ જાય છે; (યથા) જેમ (તરુઃ) વાંસનું ઝાડ (આત્માનં) પોતાને (આત્મા એવ) પોતે જ (મથિત્વા) મથીને-રગડીને (અગ્નિઃ) અગ્નિરૂપ (જાયતે) થઈ જાય છે તેમ.

૧. જુઓ-શ્રી પ્રવચનસાર ગાથા-૮૦.

ટીકા-- અથવા આત્માનમેવ ચિત્સ્વરૂપમેવ ચિદાનન્દમયમુપાસ્ય આત્મા પરમઃ પરમાત્મા જાયતે। અમુમેવાર્થ દષ્ટાન્તદ્વારેણ સમર્થયમાનઃ પ્રાહ-મથિત્વેત્યાદિ। યથાઽઽત્માનમેવ મથિત્વા ઘર્ષયિત્વા તરુરાત્માં (?) તરુરુષઃ સ્વભાવઃ સ્વત ઇવાગ્નિર્જાયતે।। ૧૮।।

ટીકા : અથવા આત્માની જ એટલે ચિદાનન્દમય ચિત્સ્વરૂપની જ ઉપાસના કરીને આત્મા પરમ એટલે પરમાત્મા થાય છે. આ જ અર્થનું દષ્ટાંત દ્વારા સમર્થન કરી કહે છે-મથીને ઇત્યાદિ-જેમ પોતે પોતાને જ મથીને (રગડીને)-ઘસીને, વૃક્ષ અર્થાત્ વૃક્ષરૂપ સ્વભાવ સ્વતઃ જ અગ્નિરૂપ થાય છે, તેમ (આત્મા આત્માને જ મથીને-ઉપાસીને-પરમાત્મારૂપ થાય છે).

ભાવાર્થ : જેમ વાંસનું વૃક્ષ વાંસ સાથે રગડી (મથી) સ્વયં અગ્નિરૂપ થઈ જાય છે, તેમ આત્મા પણ પોતાના ચિદાનન્દમય ચિત્સ્વરૂપની ઉપાસના કરીને સ્વયં પરમાત્મારૂપ થઈ જાય છે.

જેમ વાંસના વૃક્ષમાં અગ્નિ શક્તિરૂપે વિદ્યમાન છે અને તે ઘર્ષણથી પ્રગટ થાય છે, તેમ આત્મામાં પણ પૂર્ણ જ્ઞાનાદિ ગુણો શક્તિરૂપે વિદ્યમાન છે અને તે આત્માની આત્મા સાથે એકરૂપતા થતાં પ્રગટ થાય છે-અર્થાત્ આત્મા અન્ય બાહ્યાભ્યંતર સંકલ્પ-વિકલ્પરૂપ વ્યાપારોથી પોતાના ઉપયોગને હઠાવી સ્વરૂપમાં એકાગ્ર કરી દે છે ત્યારે તેના તે ગુણ (શુદ્ધ પર્યાયો) પ્રગટ થાય છે. આત્માના આત્મા સાથેના સંઘર્ષથી ધ્યાનરૂપી અગ્નિ પ્રગટ થાય છે. તેના નિમિત્તે જ્યારે કર્મરૂપી ઇન્ધન સર્વથા બળી જાય છે. ત્યારે તે આત્મા પરમાત્મા થઈ જાય છે.

વિશેષ

સમ્યગ્દષ્ટિ જ્યારે આત્મધ્યાનમાં મગ્ન થઈ જાય છે, ત્યારે ધ્યાન, ધ્યાતા અને ધ્યેય-એવો ભેદ રહેતો નથી, વચન કે અન્ય વિકલ્પ હોતા નથી. ત્યાં (આત્મધ્યાનમાં) તો આત્મા જ કર્મ, આત્મા જ કર્તા અને આત્માનો ભાવ તે ક્રિયા હોય છે-અર્થાત્ કર્તા, કર્મ અને ક્રિયા તે-ત્રણે તદ્દન અખંડ અભિન્ન થઈ જાય છે; શુદ્ધોપયોગની નિશ્ચલ દશા પ્રગટ થાય છે અને સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર પણ એકસાથે એકરૂપ થઈને પ્રકાશે છે.^૧

આ શ્લોકમાં આચાર્યદેવે એ બતાવ્યું છે કે-પોતાના આત્માનું શુદ્ધ ચૈતન્યસ્વરૂપ સમજી, અર્હતાદિની ઉપાસનાના રાગથી પરાઙ્મુખ થઈ, સ્વસન્મુખ થઈ જીવ જો પોતાના શુદ્ધાત્માની-પરમ પારિણામિક કારણ પરમાત્માની-જ ઉપાસના કરે તો તે સ્વયં પરમાત્મા થઈ શકે છે. દરેક જીવમાં દ્રવ્યદષ્ટિએ પરમાત્મા થવાની શક્તિ છે. જો તે જિનોપદેશાનુસાર પુરુષાર્થપૂર્વક

૧. જહાં ધ્યાન ધ્યાતા ધ્યેય કો ન વિકલ્પ વચ ભેદ ન જહાં,
ચિદ્ભાવ કર્મ, ચિદેશ કર્તા, ચેતના કિરિયા તહાં;
તીનો અભિન્ન અભિન્ન સુઘ ઉપયોગ કી નિશ્ચલ દસા,
પ્રગટી જહાં દગ-જ્ઞાન-વ્રત યે તીનઘા એકૈ લસા.

(પં. શ્રી દૌલતરામજી કૃત છહ્હાલા - ૬/૯)

Please inform us of any errors on rajesh@AtmaDharma.com

ઉક્તમર્થમુપસંહૃત્ય ફલમુપદર્શયન્નાહ-

इतीदं भावयेन्नित्यमवाचां गोचरं पदम् ।

स्वत एव तदाप्नोति यतो नावर्तते पुनः ॥ ૧૧ ॥

इति एवमुक्तप्रकारेण इदं भिन्नमभिन्नं चात्मस्वरूपं भावयेत् नित्यं सर्वदा । ततः किं भवति ? आप्नोति । किं ? तत्पदं मोक्षस्थानं कथम्भूतं ?

ઉધમ કરે, તો તે શક્તિને સંપૂર્ણપણે વ્યક્ત કરી પરમાત્મા થઈ શકે. ૯૮.

ઉક્ત અર્થનો ઉપસંહાર કરીને ફલ દર્શાવી કહે છે :-

શ્લોક ૯૯

અન્વયાર્થ : (इति) ઉક્ત પ્રકારે (इदं) ભેદ-અભેદરૂપ આત્મસ્વરૂપની (नित्यं) નિરન્તર (भावयेत्) ભાવના ભાવવી. એમ કરવાથી (तत्) તે (आवाचां गोचरं पदं) અનિર્વચનીય પરમાત્મપદને (स्वतः एव) સ્વતઃ જ-પોતાની મેળે જ આ જીવ (आप्नोति) પ્રાપ્ત કરે છે, (यतः) જે પદથી (पुनः) ફરીથી તે (न आवर्तते) પાછો આવતો નથી.

ટીકા : આ પ્રમાણે એટલે ઉક્ત પ્રકારે આ ભિન્ન ને અભિન્ન આત્મસ્વરૂપની, નિત્ય એટલે સર્વદા, ભાવના કરવી. તેથી શું થાય છે? તે પદ-મોક્ષસ્થાન (પ્રાપ્ત થાય છે). તે (પદ) કેવું છે? વાણીને અગોચર એટલે વચનોદ્વારા કહી શકાય નહિ તેવું (અનિર્વચનીય) છે. તે કેવી રીતે પ્રાપ્ત કરે છે? પરમાર્થે સ્વતઃ જ (પોતાની મેળે જ)-આત્માથી જ (પ્રાપ્ત કરે છે) પણ ગુરુ આદિ બાહ્ય નિમિત્ત વડે નહિ; જ્યાંથી એટલે પ્રાપ્ત થએલા તે પદથી (મોક્ષસ્થાનેથી) તે પાછો આવતો નથી-અર્થાત્ ફરીથી સંસારમાં ભમતો નથી.

ભાવાર્થ : સાધકને નિર્વિકલ્પ દશામાં પોતાના આત્માનો આશ્રય અને સવિકલ્પ દશામાં અર્હતાદિની ઉપાસનાદિ હોય છે. ક્રમે ક્રમે આત્માનો આશ્રય વધતો જાય છે અને ભગવાનની ઉપાસનાદિરૂપ વ્યવહાર ઘટતો જાય છે. પોતાના આત્માની ઉપાસના પૂર્ણ થતાં ભગવાનની ઉપાસનારૂપ વિકલ્પનો પણ અભાવ થાય છે. તેનું નામ ભિન્ન ને અભિન્ન આત્મસ્વરૂપની નિત્ય ભાવના કરવી એમ કહેવામાં આવે છે. તે પ્રમાણે વીતરાગતા પૂર્ણ થતાં કેવળજ્ઞાન પામી જીવ મોક્ષ પ્રાપ્ત કરે છે અને મોક્ષસ્થાન પામ્યા પછી જીવ કદી સંસારમાં પાછો આવતો નથી; કેમકે તેને રાગનો સર્વથા અભાવ વર્તે છે. રાગ વિના સંસાર અર્થાત્ ભવભ્રમણ-જન્મ-મરણ હોય નહિ.

વિશેષ

આત્મસ્વરૂપની પ્રાપ્તિ માટે જેમણે આત્માનો પૂર્ણ વિકાસ સાધ્યો છે તેવા અર્હન્ત અને સિદ્ધ પરમાત્માના સ્વરૂપને યથાર્થપણે જાણી તદ્દરૂપ થવાની ભાવનામાં મગ્ન રહેવું, અને પછી પોતાના

૧૪૬]

સમાધિતંત્ર

અવાચાં ગોચરં વચનૈરનિર્દેશ્યં । કથં તત્પ્રાપ્નોતિ ? સ્વતઃ એવ આત્મનૈવ પરમાર્થતો ન પુનર્ગુર્વાદિબાહ્યનિમિત્તાત્ । યતઃ પ્રાપ્તાત્ તત્પદાન્નાવર્તતે સંસારે પુનર્ન ભ્રમતિ ॥ ૧૧ ॥

નનુ આત્મનિ સિદ્ધે તસ્ય તત્પદપ્રાપ્તિઃ સ્યાત્ ન ચાસૌ તત્ત્વચતુષ્ટયાત્મ-
કાચ્છરીરાત્તત્વાન્તરભૂતઃ સિદ્ધ ઇતિ ચાર્વાકાઃ । સદૈવાત્મા મુક્તઃ સર્વદા
સ્વરૂપોપલમ્બસમ્ભવાદિતિ સાંખ્યાસ્તાન્ પ્રત્યાહ--

અયત્નસાધ્યં નિર્વાણં ચિત્તત્ત્વં ભૂતજં યદિ ।

અન્યથા યોગતસ્તસ્માન્ન દુઃખં યોગિનાં ક્વચિત્ ॥ ૧૦૦ ॥

આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિર થવાનો સદા દઢ અભ્યાસ કરવો. એમ કરવાથી વચનાતીત અતીન્દ્રિય પરમાત્મપદની પ્રાપ્તિ થાય છે. તે પદ પ્રાપ્ત કર્યા પછી સંસારમાં ફરીથી જન્મ લેવો પડતો નથી. સદાને માટે સંસારનાં સર્વ પ્રકારનાં દુઃખોથી જીવનો છૂટકારો થાય છે અને તે સદા જ્ઞાનાનન્દમાં મગ્ન રહે છે.

પ્રસ્તુત શ્લોકમાં 'સ્વતઃ એવ' શબ્દો ઘણા અર્થસૂચક છે. તે બતાવે છે કે પરમાત્મપદની પ્રાપ્તિ પોતાનામાંથી જ પોતાના પુરુષાર્થથી જ થાય છે. તેમાં તીર્થંકર ભગવાન આદિની ઉપાસના, દિવ્ય-ધ્વનિ, ગુરુના ઉપદેશાદિ બાહ્ય નિમિત્તો હોવા છતાં નિમિત્તોથી નિરપેક્ષપણે પરમપદની પ્રાપ્તિ થાય છે. નિમિત્તથી કદી થતી નથી, કેમકે જ્યાં સુધી નિમિત્ત તરફ લક્ષ હોય ત્યાં સુધી આત્મા તરફ લક્ષ વળતું નથી.

પરમાત્મા થવાની શક્તિ પોતાનામાં મોજૂદ છે. તે શક્તિનું સમ્યક્ પ્રકારે શ્રદ્ધાન-જ્ઞાન કરી, આત્મસન્મુખ થઈ તેને પ્રગટ કરવાનો અવિરત પ્રયત્ન કરવામાં આવે તો પરમપદની પ્રાપ્તિ અવશ્ય થાય. ૯૯.

આત્મા છે એવું સિદ્ધ હોય, તો તેને તે પદની પ્રાપ્તિ સંભવે, પણ તે (આત્મા) ચાર તત્ત્વોના સમૂહરૂપ શરીરથી ભિન્ન અન્ય તત્ત્વરૂપ સિદ્ધ થતો નથી એવું ચાર્વાકો માને છે; અને સર્વદા સ્વરૂપની ઉપલબ્ધિનો સંભવ હોવાથી આત્મા સદાય મુક્ત છે-એવો સાંખ્યમત છે. તેમના પ્રતિ કહે છે:-

શ્લોક ૧૦૦

અન્વયાર્થ : (ચિત્તત્ત્વં) ચેતના લક્ષણવાળો આ જીવ (યદિ ભૂતજમ્) જો ભૂત-ચતુષ્ટયથી ઉત્પન્ન થયેલા હોય, તો (નિર્વાણં) મોક્ષ (અયત્નસાધ્યં) યત્ન સાધવા યોગ્ય રહે નહિ, (અન્યથા) અથવા (યોગતઃ) યોગથી એટલે શારીરિક યોગક્રિયાથી (નિર્વાણં) નિર્વાણની પ્રાપ્તિ થાય, તો (તસ્માત્) તેનાથી (યોગિનાં) યોગીઓને (ક્વચિત્) કોઈ પણ અવસ્થામાં (દુઃખં ન) દુઃખ હોય નહિ.

ટીકા- ચિત્તત્ત્વં ચેતનાલક્ષણં તત્ત્વં યદિ ભૂતજં પૃથિવ્યક્ષેજોવાયુલક્ષણભૂતેભ્યો જાતં યદ્યમ્બુપગમ્યતે તદાઽયત્નસાધ્યં નિર્વાણં યત્નેન તાત્પર્યેણ સાધ્યં નિર્વાણં ન ભવતિ। એતચ્છરીરપરિત્યાગેન વિશિષ્ટાવસ્થાપ્રાપ્તિયોગ્યસ્યાત્મન એવ તન્મતે અભાવાદિત્યાત્મનો મરણરૂપવિનાશાદુત્તરકાલમભાવઃ। સાંખ્યમતે તુ ભૂતજં સહજં ભવનં ભૂતં શુદ્ધાત્મતત્ત્વં તત્ર જાતં તત્સ્વરૂપસંવેદકત્વેન લઘ્વાત્મલાભં એવંવિધં ચિત્તત્ત્વં યદિ તદાઽયત્નસાધ્યં નિર્વાણં યત્નેન ધ્યાનાનુષ્ઠાનાદિના સાધ્યં ન ભવતિ નિર્વાણં। સદા શુદ્ધાત્મસ્વરૂપાનુભવે સર્વદૈવાત્મનો નિરૂપાયમુક્તિપ્રસિદ્ધેઃ। અથવા

ટીકા : ચિત્તત્ત્વ એટલે ચેતનાસ્વરૂપ તત્ત્વ જો ભૂતજ હોય અર્થાત્ પૃથ્વી, પાણી, તેજ અને વાયુરૂપ ભૂતોમાંથી ઉત્પન્ન થયેલું માનવામાં આવે, તો નિર્વાણ અયત્નસાધ્ય રહે અથવા યત્નથી નિર્વાણ સાધવા યોગ્ય ન રહે. આ શરીરના પરિત્યાગથી વિશિષ્ટ અવસ્થાની પ્રાપ્તિ યોગ્ય આત્માનો તેના મતમાં (ચાર્વાકના મતમાં) અભાવ છે, કેમ કે (તેઓ) મરણરૂપ (શરીરના) વિનાશથી ઉત્તરકાલે આત્માનો અભાવ (માને છે).

‘સાંખ્યમત’ માં ભૂતજ એટલે સહજ ભવન તે ભૂત અર્થાત્ શુદ્ધાત્મતત્ત્વ-તેમાં ઉત્પન્ન થયેલું તે. તેના સ્વરૂપના સંવેદકપણાથી જેનો આત્મલાભ પ્રાપ્ત થયો છે એવા પ્રકારનું ચિત્તત્ત્વ જો હોય, તો નિર્વાણ અયત્નસાધ્ય થાય અર્થાત્ યત્નથી એટલે ધ્યાનના અનુષ્ઠાનાદિથી નિર્વાણ સાધવા યોગ્ય રહેતો નથી, કારણ કે નિત્ય શુદ્ધાત્મસ્વરૂપના અનુભવમાં સર્વદા જ આત્માની નિરૂપાય (અયત્નસાધ્ય) મુક્તિ પ્રસિદ્ધ છે.

અથવા (આ શ્લોકમાં) અયત્ન ઇત્યાદિ વચન છે તે નિષ્પન્ન ઇતર યોગીની અપેક્ષાએ છે. ત્યાં નિષ્પન્ન યોગીની અપેક્ષાએ ચિત્તત્ત્વ જો ભૂત જ એટલે સ્વભાવ જ હોય, [ભૂત શબ્દને અહીં સ્વભાવના અર્થમાં સમજવો]-અર્થાત્ મન, વાણી, કાયા, ઇન્દ્રિયો, આદિથી અવિક્ષિત આત્મસ્વરૂપ ભૂત એટલે તેમાં ઉત્પન્ન થયેલું હોય અર્થાત્ તેના સ્વરૂપના સંવેદકપણાથી જેનો આત્મલાભ પ્રાપ્ત થયો છે એવા પ્રકારનું ચિત્તત્ત્વ જો હોય, તો નિર્વાણ અયત્નસાધ્ય છે, કારણ કે તેવા પ્રકારના આત્મસ્વરૂપનો અનુભવ કરનારને કર્મબંધનો અભાવ હોવાથી નિર્વાણ વગર પ્રયાસે સિદ્ધ છે.

અથવા-અન્ય પ્રકારે પ્રારબ્ધ યોગીની અપેક્ષાએ ભૂતજ ચિત્તત્ત્વ ન હોય, તો યોગદ્વારા સ્વરૂપસંવેદનાત્મક ચિત્તવૃત્તિના નિરોધના પ્રકર્ષ અભ્યાસથી નિર્વાણ થાય, તેથી ક્વચિત્ પણ અવસ્થાવિશેષમાં અર્થાત્ દુર્ધર અનુષ્ઠાનમાં કે છેદન-ભેદનાદિમાં યોગીઓને દુઃખ ન હોય, કારણ કે આનંદાત્મક સ્વરૂપના સંવેદનમાં તેમને તેનાથી ઉત્પન્ન થતાં દુઃખના વેદનનો અભાવ છે.

ભાવાર્થ : ‘ચાર્વાકમત’ અનુસાર જીવતત્ત્વ ભૂતજ છે-અર્થાત્ પૃથ્વી, જલ, અગ્નિ અને વાયુ-એ ભૂતચતુષ્ટયથી ઉત્પન્ન થાય છે. જો ભૂતચતુષ્ટયથી ઉત્પન્ન થએલા શરીરને જ આત્મા

૧૪૮]

સમાધિતંત્ર

નિષ્પન્નેતરયોગ્યપેક્ષયા અયત્નેત્યાદિવચનમ્। તત્ર નિષ્પન્નયોગ્યપેક્ષયા ચિત્તત્ત્વં ભૂતજં સ્વભાવજં। ભૂતશબ્દોઽત્ર સ્વભાવવાચી। મનોવાક્કાયેન્દ્રિયૈરવિક્ષિપ્તમાત્મસ્વરૂપં ભૂતં તસ્મિન્ જાતં તત્સ્વરૂપસંવેદકત્વેન લઘ્વાત્મલાભં એવંવિધં ચિત્તત્ત્વં યદિ તદાઽયત્નસાધ્યં નિર્વાણં તથાવિઘ્નમાત્મસ્વરૂપમનુભવતઃ કર્મબંધાભાવતો નિર્વાણસ્યાપ્રયાસસિદ્ધત્વાત્ અથવા અન્યથા પ્રારબ્ધયોગ્યપેક્ષયા ભૂતજં ચિત્તત્ત્વં ન ભવતિ। તદા યોગતઃ સ્વરૂપસંવેદનાત્મ-કચિત્તવૃત્તિનિરોધાભ્યાસપ્રકર્ષાન્નિર્વાણં। યત્ એવં તસ્માત્કવચિદપ્યવસ્થાવિશેષે દુર્ધરાનુષ્ઠાને છેદનભેદનાદૌ વા યોગિનાં દુઃખં ન ભવતિ। આનન્દાત્મકસ્વરૂપસંવિતૌ તેષાં તત્પ્રભવદુઃખ-સંવેદનાસમ્ભવાત્।। ૧૦૦।।

માનવામાં આવે, તો શરીરના નાશને જ મોક્ષ માનવાનો પ્રસંગ આવે અને તેથી મોક્ષ અયત્નસાધ્ય રહે; નિર્વાણ માટે અન્ય કોઈ પુરુષાર્થની જરૂર રહે નહિ. માટે શરીરનો નાશ થતાં આત્માનો અભાવ માનવો અને આત્માના અભાવને મોક્ષ માનવો-એવી ચાર્વાકોની જીવાત્મા સંબંધી કલ્પના ભ્રમમૂલક-મિથ્યા છે.

‘સાંખ્યમતાનુસાર’ આત્મા ભૂતજ અર્થાત્ સર્વથા સ્વભાવસિદ્ધ શુદ્ધસ્વરૂપ જ છે. તેને સર્વ અવસ્થાઓમાં શુદ્ધ જ માને છે. નિર્વાણ માટે સમ્યગ્જ્ઞાન, ધ્યાન, તપાદિરૂપ પુરુષાર્થની તેમને આવશ્યકતા નહિ જણાતી હોવાથી, તેમના મતે મોક્ષ અયત્નસાધ્ય છે. માટે સાંખ્યની કલ્પના પણ યુક્તિસંગત નથી.

“જૈનમતાનુસાર’ સ્વરૂપ-સંવેદનાત્મક ચિત્તવૃત્તિના નિરોધના દૃઢ અભ્યાસદ્વારા સર્વ વિભાવ પરિણતિને હઠાવી શુદ્ધાત્મસ્વરૂપમાં સ્થિરતારૂપ નિર્વાણ ‘યત્નસાધ્ય’ છે. અને તેવા પ્રકારના આત્મસ્વરૂપનો અનુભવ કરનારને કર્મનો અભાવ સ્વયં થવાથી નિર્વાણની સિદ્ધિ કર્મ અપેક્ષાએ પ્રયત્ન વિના અર્થાત્ ‘અયત્નસાધ્ય’ થાય છે, કેમ કે કર્મ પુદ્ગલ છે. તેની અવસ્થા જીવ કરી શકતો નથી; તેથી તેના અભાવ માટે જીવને કોઈ પ્રયત્ન કરવો પડતો નથી.

યોગીજનોને, અતિ ઉગ્ર તપ યા ધ્યાનાદિ કરતી વખતે કોઈ પણ પ્રકારનો ખેદ કે દુઃખ થતું નથી, પરંતુ પોતાના લક્ષ્યની સિદ્ધિ થતી જોઈ તપ-ધ્યાનાદિ કરવામાં આનંદ માને છે. તેઓ શરીરને આત્માથી ભિન્ન સમજે છે, તેથી શરીર કૃશ થતાં તેઓ ખેદ ભિન્ન થતા નથી તથા ઉપસર્ગ સમયે પોતાના સામ્યભાવની સ્થિરતાને છોડતા નથી.

“જેમ સુવર્ણ, અગ્નિથી તપાવા છતાં તેના સુવર્ણપણાને છોડતું નથી, તેમ જ્ઞાની કર્મના ઉદયે તસ હોવા છતાં તે પોતાના જ્ઞાનીપણાને છોડતો નથી”^૧ ૧૦૦.

મરણરૂપ વિનાશથી ઉત્તરકાલમાં (વિનાશ પછી) આત્માનો અભાવ સિદ્ધ હોય તો તેનું

૧. જ્યમ અગ્નિતસ સુવર્ણ પણ નિજ સ્વર્ણભાવ નહિ તજે.

ત્યમ કર્મ - ઉદયે તસ પણ જ્ઞાની ન જ્ઞાનીપણું તજે. (૧૮૪)

(શ્રી સમયસાર ગુ. ગાથા-૧૮૪)

નન્વાત્મના મરણરૂપવિનાશાદુત્તરકાલમભાવસિદ્ધેઃ કથં સર્વદાઽસ્તિત્વં સિધ્ધેદિતિ વદન્તં પ્રત્યાહ-

સ્વપ્નેદૃષ્ટે વિનષ્ટેઽપિ ન નાશોઽસ્તિ યથાત્મનઃ ।

તથા જાગરદૃષ્ટેઽપિ વિપર્યાસાવિશેષતઃ ॥ ૧૦૧ ॥

ટીકા- સ્વપ્ને સ્વપ્નાવસ્થાયાં દૃષ્ટે વિનષ્ટેઽપિ શરીરાદૌ આત્મનો યથા નાશો નાસ્તિ તથા જાગરદૃષ્ટેઽપિ જાગરે જાગ્રદવસ્થાયાં દૃષ્ટે વિનષ્ટેઽપિ શરીરાદૌ આત્મનો નાશો નાસ્તિ । નનુ સ્વપ્નાવસ્થાયાં ભ્રાંતિવશાદાત્મનો વિનાશઃ પ્રતિભાતીતિ ચેત્તદેતદન્યત્રાપિ સમાનં । ન ખલુ શરીરવિનાશે આત્મનો વિનાશમભ્રાન્તિ મન્યતે । તસ્માદુભયત્રાપ્યાત્મનો વિનાશોઽનુપપન્નો વિપર્યાસાવિશેષાત્ । યથૈવ હિ સ્વપ્નાવસ્થાયામવિદ્યમાનેઽપ્યાત્મનો વિનાશે વિનાશઃ પ્રતિભાસત ઇતિ વિપર્યાસઃ તથા જાગ્રદવસ્થાયામપિ ॥ ૧૦૧ ॥

સર્વદા અસ્તિત્વ કેવી રીતે સિદ્ધ થાય ? એવું બોલનાર પ્રતિ કહે છે :-

શ્લોક ૧૦૧

અન્વયાર્થ : (સ્વપ્ને) સ્વપ્ન-અવસ્થામાં (દૃષ્ટે વિનષ્ટે અપિ) પ્રત્યક્ષ જોવામાં આવેલા શરીરાદિકનો નાશ થવા છતાં (યથા) જેમ (આત્મનઃ) આત્માનો (નાશઃ ન અસ્તિ) નાશ થતો નથી (યથા) તેમ (જાગરદૃષ્ટે અપિ) જાગ્રત અવસ્થામાં પણ દેખેલા શરીરાદિકનો નાશ થવા છતાં, આત્માનો નાશ થતો નથી; (વિપર્યાસાવિશેષતઃ) કારણ કે બંને અવસ્થાઓમાં વિપરીત પ્રતિભાસમાં કાંઈ ફેર નથી.

ટીકા : સ્વપ્નમાં એટલે સ્વપ્ન-અવસ્થામાં દેખવામાં આવેલા શરીરાદિકનો નાશ થવા છતાં જેમ આત્માનો નાશ થતો નથી, તેમ જાગ્રત અવસ્થામાં પણ દેખવામાં આવેલા શરીરાદિકનો નાશ થવા છતાં, આત્માનો નાશ થતો નથી.

સ્વપ્ન-અવસ્થામાં ભ્રાન્તિને લીધે આત્માનો વિનાશ પ્રતિભાસે છે એમ શંકા કરવામાં આવે, તો અન્યત્ર પણ (જાગ્રત અવસ્થામાં પણ) તે સમાન છે. ભ્રાન્તિ વિનાનો માણસ, શરીરનો વિનાશ થતાં આત્માનો વિનાશ ખરેખર માનતો નથી. તેથી બંનેમાં (સ્વપ્ન અવસ્થામાં અને જાગ્રત અવસ્થામાં) પણ વિપર્યાસમાં (ભ્રાન્તિમાં) ફેર નહિ હોવાથી (ભ્રાન્તિ સમાન હોવાથી) આત્માનો વિનાશ નહિ હોવા છતાં (તેનો) વિનાશ પ્રતિભાસે છે, તેમ એવી ભ્રાન્તિ જાગ્રતઅવસ્થામાં પણ થાય છે.

ભાવાર્થ : સ્વપ્નમાં શરીરનો નાશ જોવા છતાં આત્માનો નાશ થતો નથી તો પણ આત્માના નાશનો ભ્રમ (વિપરીત પ્રતિભાસ) થાય છે; તેમ જાગ્રત-અવસ્થામાં પણ શરીરનો નાશ જોવા

૧૫૦]

સમાધિતંત્ર

નન્વેવ પ્રસિદ્ધસ્યાપ્યનાદ્યનિધનસ્યાત્મનો મુક્ત્યર્થ દુર્ધરાનુષ્ઠાનક્લેશો વ્યર્થો જ્ઞાનભાવનામાત્રૈૈવ મુક્તિસિદ્ધેરિત્યાશઙ્કયાહ-

* અદુઃખભાવિતં જ્ઞાનં ક્ષીયતે દુઃખસન્નિઘૌ ।

તસ્માદ્દયાબલં દુઃખૈરાત્માનં ભાવયેન્મુનિઃ ॥ ૧૦૨ ॥

છતાં આત્માના વિનાશનો ભ્રમ થાય છે. બંને અવસ્થાઓમાં જે ભ્રમ થાય છે તે સમાન છે. તેમાં કાંઈ તફાવત નથી.

પરમાર્થ દષ્ટિએ જોવામાં આવે તો સ્વપ્નમાં મનુષ્યના શરીરનો અને તેના આત્માનો નાશ થયો નથી; તેમ જાગ્રત અવસ્થામાં પણ મરણથી મનુષ્યના શરીરનો અને તેમાં રહેલા આત્માનો નાશ થતો નથી, કારણ કે દરેક દ્રવ્ય સત્ છે. સત્નો કદી નાશ થતો નથી, ફક્ત તેની પર્યાયમાં ફેરફાર થાય છે. એક પર્યાયનો વ્યય, બીજી પર્યાયનો ઉત્પાદ અને તે બંનેમાં દ્રવ્યનું ધ્રોવ્યરૂપે કાયમ રહેવું-એવી વસ્તુસ્થિતિ છે.

વિશેષ

આત્મા એક ચેતન, અમૂર્તિક, અવિનાશી પદાર્થ છે. તેના વિનાશની કલ્પના કરવી એ નિતાન્ત ભ્રમ છે. સંસાર-અવસ્થામાં શરીર સાથે આત્માનો પરસ્પર એકક્ષેત્રાવગાહરૂપ સંયોગ સંબંધ છે, પણ અજ્ઞાનીને તે બંનેનું ભેદવિજ્ઞાન નહિ હોવાથી બંનેને એકરૂપ માને છે; તેથી શરીરરૂપ પુદ્ગલ-પર્યાયનો વ્યય જોઈ તેમાં સંયોગરૂપે રહેલા આત્માનો પણ ભ્રમથી વિનાશ માને છે; પરંતુ ઝૂંપડી બળી જતાં તેમાં રહેલું આકાશ બળી જતું નથી, તેમ શરીરનો નાશ થતાં તેમાં રહેલા આત્માનો નાશ થતો નથી. ૧૦૧.

અનાદિનિધન આત્મા પ્રસિદ્ધ હોવા છતાં તેની મુક્તિ માટે દુર્ધર તપશ્ચરણરૂપ કલેશ કરવો વ્યર્થ છે, કારણ કે જ્ઞાનભાવનામાત્રથી જ મુક્તિની સિદ્ધિ છે એવી આશંકા કરી કહે છે :-

શ્લોક ૧૦૨

અન્વયાર્થ : (અદુઃખભાવિતં જ્ઞાનં) જે જ્ઞાન દુઃખ વિના ભાવવામાં આવે છે, તે (દુઃખસન્નિઘૌ) ઉપસર્ગાદિ દુઃખો આવી પડતાં (ક્ષીયતે) નાશ પામે છે, (તસ્માત્) માટે (મુનિઃ) મુનિએ-અન્તરાત્મા યોગીએ-(યથાબલં) પોતાની શરીરાદિથી ભિન્ન ભાવના ભાવવી.

❁ સુહેણ ભાવિદં ણાણં દુહે જાદે વિણસ્સદિ ।

તમ્હા જહાબલ જોઈ કપ્પા દુક્ખેહિં ભાવણ ॥ ૬૨ ॥

- મોક્ષપ્રાપ્તે, કુન્દકુન્દઃ ।

ટીકા- અદુઃખેન કાયક્લેશાદિકષ્ટં વિના સુકુમારોપક્રમેણ ભાવિતમેકાગ્રતયા ચેતસિ પુનઃ પુનઃ સંચિન્તિતં જ્ઞાનં શરીરાદિભ્યો ભેદેનાત્મસ્વરૂપપરિજ્ઞાનં ક્ષીયતે અપકૃષ્યતે । કસ્મિન્ ? દુઃખસન્નિધૌ દુઃખોપનિપાતે સતિ । યત એવં તસ્માત્કારણાત્ યથાબલં સ્વશક્ત્યનતિક્રમેણ મુનિર્યોગી આત્માનં દુઃખૈર્ભાવયેત્ કાયક્લેશાદિકષ્ટેઃ સહાઽઽત્મસ્વરૂપં ભાવયેત્ । કષ્ટસહો-ભવન્સદાઽઽત્મસ્વરૂપં ચિન્તયેદિત્યર્થઃ ॥ ૧૦૨ ॥

નનુ યદ્યાત્મા શરીરાત્સર્વથાભિન્નસ્તદા કથમાત્મનિ ચલતિ નિયમેન તચ્ચલમ્ તિષ્ઠતિ નિયમેન તિષ્ઠેદિતિ વદન્તં પ્રત્યાહ-

પ્રયત્નાદાત્મનો વાયુરિચ્છાદ્વેષપ્રવર્તિતાત્ ।

વાયોઃ શરીરયંત્રાણિ વર્તન્તે સ્વેષુ કર્મસુ ॥ ૧૦૩ ॥

ટીકા : દુઃખ વિના એટલે કાયક્લેશાદિના કષ્ટ વિના સુકુમાર ઉપક્રમથી ભાવવામાં આવેલું અર્થાત્ એકાગ્રતાથી મનમાં વારંવાર ચિંતવેલું જ્ઞાન એટલે શરીરાદિથી ભિન્ન આત્મસ્વરૂપનું પરિજ્ઞાન ક્ષય પામે છે-ક્ષીણ થાય છે. ક્યારે? દુઃખની સન્નિધિમાં (ઉપસ્થિતિમાં) -દુઃખો આવી પડતાં. તેટલા માટે યથાશક્તિ એટલે પોતાની શક્તિનું ઉદ્ધવન કર્યા સિવાય મુનિએ-યોગીએ દુઃખથી આત્માની ભાવના ભાવવી અર્થાત્ કાયક્લેશાદિરૂપ કષ્ટોથી આત્મસ્વરૂપની ભાવના કરવી-કષ્ટ સહીને સદા આત્મસ્વરૂપનું ચિંતવન કરવું-એવો અર્થ છે.

ભાવાર્થ : જેમને શરીરાદિની અનુકૂળતામાં યા સાતાશીલપણામાં જ્ઞાન-ભાવના કરવાની આદત પડી છે, તેમને ઉપસર્ગાદિ આવતાં જ્ઞાન-ભાવના અચલ રહી શક્તી નથી, કારણ કે તેઓ ભૂખ, તરસ, ગરમી, ઠંડી, વગેરેની થોડી પણ બાધા સહી શક્તા નથી. તેઓ નજીવું સંકટ આવી પડતાં ગભરાઈ જાય છે અને જ્ઞાન-ભાવનાથી ચલિત થઈ જાય છે; તેથી આચાર્યદેવે આ શ્લોકમાં કહ્યું છે કે જ્ઞાન-ભાવનાના અભ્યાસીને ઉચિત છે કે તે અનેક કષ્ટો સહન કરવાની એવી ટેવ પાડે કે કષ્ટો આવી પડે તો પણ તે જ્ઞાન-ભાવનાથી ચલાયમાન થાય નહિ. ૧૦૨.

જો આત્મા શરીરથી સર્વથા ભિન્ન હોય તો તેના ચાલવાથી શરીર નિયમથી કેમ ચાલે અને તેના ઊભા રહેવાથી તે (શરીર) નિયમથી કેમ ઊભું રહે છે? એમ શંકા કરનાર પ્રતિ કહે છે :-

શ્લોક ૧૦૩

અન્યાર્થ : (ઇચ્છાદ્વેષપ્રવર્તિતાત્) ઈચ્છા (રાગ)-દ્વેષની પ્રવૃત્તિથી થતાં (આત્મનઃ પ્રયત્નાત્) આત્માના પ્રયત્નના નિમિત્તે (વાયુઃ) વાયુ ઉત્પન્ન થાય છે-વાયુનો સંચાર થાય છે. (વાયોઃ)

૧૫૨]

સમાધિતંત્ર

ટીકા- આત્મનઃ સમ્બંધિનઃ પ્રયત્નાદ્વાયુઃ શરીરે સમુચ્ચલતિ કથમ્ભૂતાત્ પ્રયત્નાત્ ? ઇચ્છાદ્વેષપ્રવર્તિતાત્ રાગદ્વેષાભ્યાં જનિતાત્ । તત્ર સમુચ્ચલિતાચ્ચ વાયોઃ શરીરયંત્રાણિ શરીરાણ્યેવ યંત્રાણિ શરીરયંત્રાણિ । કિં પુનઃ શરીરાણાં યંત્રૈઃ સાધર્મ્યયતસ્તાનિ યન્ત્રાણીત્યુચ્યન્તે ? इति चेत् उच्यते-यथा यंत्राणि काष्ठादिविनिर्मितसिंहव्याघ्रादीनि स्वसाध्यविविधक्रियायां परપ्रेरितानि प्रवर्तन्ते तथा शरीराण्यपीत्युभयोस्तुल्यतां । तानि शरीरयंत्राणि वાયोः सकाशाद्वर्तन्ते । केषु ? कर्मसु क्रियासु । कथम्भूतेषु ? स्वेषु स्वसाध्येषु ।। ૧૦૩ ।।

વાયુના સંચારથી (શરીર યંત્રાણિ) શરીર યંત્રો (સ્વેષુ કર્મસુ) પોત પોતાનાં કાર્યોમાં (વર્તન્તે) પ્રવર્તે છે.

ટીકા : આત્માના પ્રયત્નથી વાયુનો શરીરમાં સંચાર થાય છે. કેવા પ્રયત્નથી ? ઇચ્છાદ્વેષથી પ્રવર્તેલા-રાગ-દ્વેષથી ઉત્પન્ન થએલા (પ્રયત્નથી), તેમાં (શરીરમાં) સંચારિત વાયુથી શરીર યંત્રો-શરીરો એ જ યંત્રો તે શરીરયંત્રો-(સ્વકાર્યમાં પ્રવર્તે છે).

શું શરીરોને યંત્રો સાથે સમાન ધર્મ છે કે જેથી તેઓ (શરીરો) યંત્રો કહેવાય છે ? એમ પૂછો તો કહેવાનું કે જેમ લાકડા વગેરેનાં બનેલાં સિંહ-વ્યાઘ્રાદિયંત્રો પરપ્રેરિત થઈને પોતપોતાને સાધવા યોગ્ય વિવિધ ક્રિયાઓમાં પ્રવર્તે છે, તેમ શરીરો પણ (પ્રવર્તે છે). એમ બંનેમાં (શરીર અને યંત્રોમાં) સમાનતા છે. તે શરીરયંત્રો વાયુદ્વારા પ્રવર્તે છે. શામાં ? કાર્યોમાં-ક્રિયાઓમાં. કેવા (કાર્યોમાં) ? પોતપોતાને સાધવા યોગ્ય (કાર્યોમાં).

ભાવાર્થ : જીવને જ્યારે શરીરની ક્રિયા કરવાની ઇચ્છા થાય છે, ત્યારે તેના (ઇચ્છાના) નિમિત્તે વાયુ પોતાની યોગ્યતાથી શરીરમાં ઉત્પન્ન થાય છે. તે વાયુના સંચાર નિમિત્તે શરીરયંત્રો અર્થાત્ શરીરની ક્રિયાઓ પોતપોતાની યોગ્યતાથી પોતાનું કામ કરે છે.

આમ જીવની ઇચ્છા અને શરીરની ક્રિયાને સીધો નિમિત્ત-નૈમિત્તિક સંબંધ નથી, પરંતુ જીવની ઇચ્છા અને વાયુને નિમિત્ત-નૈમિત્તિક સંબંધ છે અને વાયુ તથા શરીરની ક્રિયાને નિમિત્ત-નૈમિત્તિક સંબંધ છે.

વિશેષ

સ્થૂલદૃષ્ટિએ (વ્યવહાર નયે) જીવની ઇચ્છાથી શરીર ચાલે છે એમ કહેવામાં આવે છે તેનો અર્થ એ છે કે જીવની ઇચ્છાથી કે વાયુથી શરીરની ક્રિયાઓ ખરેખર થતી નથી, પણ નિમિત્તનું જ્ઞાન કરાવવા માટે ઉપચારથી તેમ કહેવામાં આવે છે.^૧

યોગ (અર્થાત્ મન-વચન-કાયના નિમિત્તે આત્મ-પ્રદેશોનું ચલન) અને ઉપયોગ (અશુદ્ધ ઉપયોગ-જ્ઞાનનું કષાયો સાથે જોડાવું)-એ બંનેનો કર્તા, આત્મા કદાચિત્ ભલે હો, તથાપિ પર

૧. જીઓ-મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક-ગુ. આવૃત્તિ પૃ. ૨૫૬.

દ્રવ્ય-સ્વરૂપ કર્મનો કર્તા તો તે નિમિત્તપણે પણ કદી નથી. અજ્ઞાન અવસ્થામાં જ આત્માને યોગ-ઉપયોગનો કર્તા કહી શકાય, પણ શરીરોદિ પર દ્રવ્યોનો કર્તા તો તે નિમિત્તપણે પણ કદી નથી.

આ ઉપરથી એમ સમજવું કે જો જીવ, પુદ્ગલ-કર્મનો ખરેખર કર્તા નથી, તો શરીરની કોઈ ક્રિયાનો કર્તા તે કેમ હોઈ શકે? જરા પણ નહિ; પરંતુ અજ્ઞાન દશામાં જીવનો યોગ અને ઉપયોગ, શરીરની ક્રિયામાં નિમિત્ત થાય છે.

દ્રવ્યદૃષ્ટિથી તો ‘કોઈ દ્રવ્ય કોઈ દ્રવ્યનો કર્તા નથી,’ પરંતુ પર્યાયદૃષ્ટિથી કોઈ દ્રવ્યનો પર્યાય કોઈ વખતે કોઈ અન્ય દ્રવ્યના પર્યાયને નિમિત્ત થાય છે, તેથી આ અપેક્ષાએ એક દ્રવ્યના પરિણામ અન્ય દ્રવ્યના પરિણામના નિમિત્ત-કર્તા કહેવાય છે. પરમાર્થે દ્રવ્ય પોતાના જ પરિણામનો (શુદ્ધ-અશુદ્ધ પરિણામનો) કર્તા છે, તે અન્ય દ્રવ્યના પરિણામનો કર્તા નથી. ^૧

“ અન્ય દ્રવ્યથી અન્ય દ્રવ્યને ગુણની (પર્યાયની) ઉત્પત્તિ કરી શકાતી નથી; તેથી (એ સિદ્ધાંત છે કે) ‘ સર્વ દ્રવ્યો પોતપોતાના સ્વભાવથી જ ઊપજે છે. ” ^૨

“સર્વ દ્રવ્યો, નિમિત્તભૂત અન્ય દ્રવ્યોના સ્વભાવથી ઊપજતાં નથી, પરંતુ પોતાના સ્વભાવથી જ ઊપજે છે, કારણ કે (દ્રવ્યના) પોતાના સ્વભાવે દ્રવ્યના પરિણામનો ઉત્પાદ જોવામાં આવે છે. આમ હોવાથી સર્વ દ્રવ્યોને, નિમિત્તભૂત અન્ય દ્રવ્યો પોતાના (અર્થાત્ સર્વ દ્રવ્યોના) પરિણામના ઉત્પાદક છે જ નહિ..... ” ^૩

“વળી પર્યાયમાં જીવ-પુદ્ગલના પરસ્પર નિમિત્તથી અનેક ક્રિયાઓ થાય છે; તે સર્વને બે દ્રવ્યોના મેળાપથી નીપજી માને છે, પણ આ જીવની ક્રિયા છે તેમાં પુદ્ગલ નિમિત્ત છે તથા આ પુદ્ગલની ક્રિયા છે તેમાં જીવ નિમિત્ત છે, એમ (અજ્ઞાનીને) ભિન્ન ભિન્ન ભાવ ભાસતો નથી..... ” ^૪

માટે જીવની ક્રિયાથી શરીરની ચાલવાની તથા ઊભા રહેવાની વગેરે ક્રિયા થતી માનવી તે ભ્રમ છે. ૧૦.

તે શરીરચંત્રોનો આત્મામાં આરોપ અને અનારોપ કરીને જડ (અજ્ઞાની) અને વિવેકી પુરુષો શું કરે છે? તે કહે છે :-

૧. જીવો-શ્રી સમયસાર ગુ. આવૃત્તિ-ગા. ૧૦૦ અને તેનો ભાવાર્થ.
૨. કો દ્રવ્ય બીજા દ્રવ્યને ઉત્પાદ નહિ ગુણનો કરે,
તેથી બધાંયે દ્રવ્ય નિજ સ્વભાવથી ઊપજે ખરે.
(શ્રી સમયસાર ગુ. આવૃત્તિ ગા. ૩૭૨)
૩. શ્રી સમયસાર ગુ. આવૃત્તિ-ગા. ૩૭૨ ટીકા.
૪. મોક્ષમાર્ગ પ્રકાશક-ગુ. આવૃત્તિ પૃ. ૨૨૮.

૧૫૪]

સમાધિતંત્ર

તેષા શરીરયંત્રાણામાત્મન્યારોપાઽનારોપૌ કૃત્વા જહવિવેકિનૌ કિં કુર્વત ઇત્યાહ-

તાન્યાત્મનિ સમારોપ્ય સાક્ષાણ્યાસ્તેઽસુખં જહઃ ।

ત્યક્ત્વાઽરોપં પુનર્વિદ્વાન્ પ્રાપ્નોતિ પરમં પદમ્ ॥ ૧૦૪ ॥

ટીકા- તાનિ શરીરયંત્રાણિ સાક્ષાણિ ઇન્દ્રિયસહિતાનિ આત્મનિ સમારોપ્ય ગૌરોઽહં સુલોચનોઽહં સ્થૂલોઽહંમિત્યાદ્યભેદરૂપતયા આત્મન્યધ્યારોપ્ય જહો બહિરાત્મા અસુખં સુખં વા યથા ભવત્યેવમાસ્તે । વિદ્વાનન્તરાત્મા પુનઃ પ્રાપ્નોતિ કિં ? તત્પરમં પદં મોક્ષં । કિં કૃત્વા ? ત્યક્ત્વા । કં ? આરોપં શરીરાદિનામાત્મન્યધ્યવસાયમ્ ॥ ૧૦૪ ॥

શ્લોક ૧૦૪

અન્વયાર્થ : (જહઃ) અજ્ઞાની બહિરાત્મા (સાક્ષાણિ) ઇન્દ્રિયો સહિત (તાનિ) તે શરીરયંત્રોને (આત્મનિ સમારોપ્ય) આત્મામાં આરોપી (અસુખં આસ્તે) દુઃખી થાય છે. (પુનઃ) કિન્તુ (વિદ્વાન્) જ્ઞાની અંતરાત્મા (આરોપં ત્યક્ત્વા) શરીરાદિકમાં આત્માનો આરોપ (આત્માની કલ્પના) છોડી (પરમં પદં) પરમ પદને-મોક્ષને (પ્રાપ્નોતિ) પ્રાપ્ત કરે છે.

ટીકા : તે અક્ષ સહિત એટલે ઇન્દ્રિયો સહિત શરીરયંત્રોને આત્મામાં આરોપીને (શરીરાદિને આત્મા કલ્પી)-અર્થાત્ હું ગોરો, હું સુંદર આંખવાળો, હું જાડો ઇત્યાદિ અભેદરૂપપણે (એકતાબુદ્ધિએ) આત્મામાં આરોપીને, જડ-બહિરાત્મા જેમ અસુખ-સુખ થાય તેમ વર્તે છે, પરંતુ વિદ્વાન-અન્તરાત્મા પ્રાપ્ત કરે છે. શું ? તે પરમપદને-મોક્ષને. શું કરીને ? ત્યજીને, શું (ત્યજીને) ? શરીરાદિનો આત્મા વિષે જે આરોપ છે-અધ્યવસાય છે તેને (ત્યજીને).

ભાવાર્થ : હું ગોરો, હું સુંદર, હું જાડો, ઇત્યાદિરૂપ, શરીરાદિમાં આત્માની અભેદ કલ્પના કરી (આત્મબુદ્ધિ કરી) અજ્ઞાની બહિરાત્મા સુખ-દુઃખ માને છે, પરંતુ જ્ઞાની અંતરાત્મા આત્મામાં શરીરાદિનો મિથ્યા અભેદ-અધ્યવસાયનો ત્યાગ કરી પરમપદને-મોક્ષને પ્રાપ્ત કરે છે.

વિશેષ

અનાદિથી શરીર અને આત્માને સંયોગસંબંધ છે. આ સંબંધને લીધે શરીરનાં અંગોપાંગની ક્રિયા જોઈ અજ્ઞાનીને ભ્રમ થાય છે કે એ બધી ક્રિયાઓ આત્માની છે, પણ વાસ્તવમાં આત્મા અને શરીર લક્ષણે એકબીજાથી તદ્દન ભિન્ન છે. એક ચેતન અને અરૂપી છે અને બીજું અચેતન-જડ અને રૂપી છે. બંને વચ્ચે માત્ર નિમિત્ત-નૈમિત્તિક સંબંધ છે, પણ અજ્ઞાની ભ્રમથી નિમિત્ત-

કથમસૌ તં ત્યજતીત્યાહ-અથવા સ્વકૃતગ્રન્થાર્થમુપસંહત્ય ફલમુપદર્શયન્મુક્ત્વેત્યાહ-

મુક્ત્વા પરત્ર પરબુદ્ધિમહંધિયં ચ,
સંસારદુઃખજનનીં જનનાદ્વિમુક્તઃ ।
જ્યોતિર્મયં સુખમુપૈતિ પરાત્મનિષ્ઠ-
સ્તન્માર્ગમેતદધિગમ્ય સમાધિતંત્રમ્ ॥ ૧૦૫ ॥

ટીકા- ઉપૈતિ પ્રાપ્નોતિ । કિં તત્ ? સુખં । કથમ્ભૂતં ? જ્યોતિર્મયં જ્ઞાનાત્મકં । કિંવિશિષ્ટઃ સન્નસૌ તદુપૈતિ ? જનનાદ્વિમુક્તઃ સંસારાદ્વિશેષેણ મુક્તઃ । તતો મુક્તોઽપ્યસૌ કથમ્ભૂતઃ સમ્ભવતિ ? પરમાત્માત્મનિષ્ઠઃ પરમાત્મસ્વરૂપસંવેદકઃ । કિં કૃત્વાઽસૌ તન્નિષ્ઠઃ સ્યાત્ । મુક્ત્વા । કાં ? પરબુદ્ધિં અહંધિયં ચ સ્વાત્મબુદ્ધિં ચ । ક્વ ? પરત્ર શરીરાદૌ । કથમ્ભૂતાં તાં ?

નૈમિત્તિક સંબંધને બદલે કર્તા-કર્મ સંબંધ સમજી પોતાને સુખી-દુઃખી કલ્પે છે.

જ્ઞાનીને શરીર અને આત્માનું ભેદજ્ઞાન છે. તે શરીરની ક્રિયાઓને આત્માની ક્રિયા માનતો નથી. તેને શરીરમાં આત્મબુદ્ધિ-એકતાબુદ્ધિ નથી, તેથી શરીરની ક્રિયામાં તેને કર્તા-બુદ્ધિ નથી. શરીરાદિમાં કર્તા-બુદ્ધિ નહિ હોવાથી તેને હર્ષ-શોક કે રાગ-દ્વેષ પણ નથી. તેના અભાવમાં જ્ઞાનીને કર્મનો નવો બંધ થતો નથી. ભેદવિજ્ઞાનના બળે જેમ જેમ વીતરાગતા વધતી જાય છે, તેમ તેમ જૂનાં કર્મ પણ ઉદયમાં આવી નિર્જરી જાય છે. અંતે કર્મોનો સંપૂર્ણપણે અભાવ થતાં પરમ વીતરાગપદની પ્રાપ્તિ થાય છે. ૧૦૪.

તે તેને કેવી રીતે ત્યજે છે તે કહે છે-અથવા પોતાના રચેલા ગ્રન્થના અર્થનો ઉપસંહાર કરીને ફલ દર્શાવતાં. 'મુક્ત્વા' એમ કહીને, કહે છે :-

શ્લોક ૧૦૫

અન્યાર્થ : (તન્માર્ગ) તે પરમપદની પ્રાપ્તિનો ઉપાય બતાવનાર (એતત્ સમાધિતંત્રં) આ 'સમાધિતંત્ર' શાસ્ત્રનું (અધિગમ્ય) અધ્યયન કરીને-અનુભવ કરીને (સંસારદુઃખજનનીં) સંસારનાં દુઃખોને ઉત્પન્ન કરવાવાળી, (પરત્ર) શરીરાદિ પદાર્થોમાં (અહંધિયં પરબુદ્ધિં ચ) અહંબુદ્ધિને તથા પરબુદ્ધિને (પર તે હું છું એવી બુદ્ધિને) (મુક્ત્વા) છોડીને (પરાત્મનિષ્ઠઃ) પરમાત્માની ભાવનામાં સ્થિર ચિત્તવાળો અન્તરાત્મા (જનનાત્ વિમુક્તઃ) સંસારથી મુક્ત થઈને (જ્યોતિર્મયં સુખં) જ્ઞાનમય સુખને (ઉપૈતિ) પ્રાપ્ત કરે છે.

સંસારદુઃખજનનીં ચાતુર્ગતિકદુઃખોત્પત્તિહેતુભૂતાં। યતસ્તથાભૂતાં તાં ત્યજેત્। કિં કૃત્વા? અધિગમ્ય। કિં તત્? સમાધિતંત્રં સમાધેઃ પરમાત્મસ્વરૂપસંવેદનૈકાગ્રતાયાઃ પરમોદાસીનતાયા વા તન્ત્રં પ્રતિપાદકં શાસ્ત્રં। કથમ્ભૂતં તત્? તન્માર્ગ તસ્ય જ્યોતિર્મયસુખસ્ય માર્ગમુપાયમિતિ।।૧૦૫।।

ટીકા : પામે છે એટલે પ્રાપ્ત કરે છે. શું તે? સુખ. કેવું (સુખ)? જ્યોતિર્મય એટલે જ્ઞાનાત્મક (સુખ). કેવા પ્રકારનો થઈ તે તે (સુખ) પ્રાપ્ત કરે છે? જન્મથી મુક્ત એટલે ખાસ કરીને સંસારથી મુક્ત થઈને (સુખ પ્રાપ્ત કરે છે). તેનાથી (સંસારથી) મુક્ત થયેલો છતાં તે કેવો સંભવે છે? (તે) પરમાત્મનિષ્ઠ-પરમાત્મસ્વરૂપનો સંવેદક (થાય છે). શું કરીને તે તનિષ્ઠ (એટલે પરમાત્મનિષ્ઠ) બને? છોડીને. શું (છોડીને)? પરબુદ્ધિ અને અહંબુદ્ધિ એટલે સ્વાત્મબુદ્ધિ (છોડીને). શામાં (છોડીને)? પરમાં-શરીરાદિમાં. કેવી તે (બુદ્ધિને)? સંસારનાં દુઃખોને ઉત્પન્ન કરનારી-ચતુર્ગતિનાં દુઃખોની ઉત્પત્તિના કારણભૂત (બુદ્ધિને). તેથી તેવા પ્રકારની તે (બુદ્ધિ) નો ત્યાગ કરવો. શું કરીને? જાણીને. શું (જાણીને)? સમાધિતંત્રને-સમાધિના એટલે પરમાત્મસ્વરૂપના સંવેદનમાં એકાગ્રતાના અથવા પરમ ઉદાસીનતાના તંત્રને એટલે પ્રતિપાદક શાસ્ત્રને. તે કેવું છે? તેના માર્ગરૂપ છે, તેના એટલે જ્યોતિર્મય સુખના માર્ગરૂપ એટલે ઉપાયરૂપ (શાસ્ત્ર) છે.

ભાવાર્થ : શ્રી પૂજ્યપાદાર્યાય-વિરચિત આ 'સમાધિતંત્ર' શાસ્ત્ર, પરમાત્મસ્વરૂપના સંવેદનમાં એકાગ્રતા જે સમાધિ છે-અર્થાત્ પરમપદની પ્રાપ્તિનો ઉપાય છે-તેનું પ્રતિપાદન કરે છે.

આ 'સમાધિતંત્ર' નો સારી રીતે અભ્યાસ કરીને, શરીરાદિ પર પદાર્થોમાં જે અંતરાત્મા અહંબુદ્ધિ અને પરબુદ્ધિનો ત્યાગ કરે છે અને પરમાત્માની ભાવનામાં ચિત્ત સ્થિર કરે છે તે સંસારના દુઃખોથી મુક્ત થઈ કેવળજ્ઞાનમય પરમ સુખને પ્રાપ્ત કરે છે.

એ રીતે આચાર્યદેવે પ્રસ્તુત 'સમાધિતંત્ર' ની અગત્યતા દર્શાવી પરમ પદની પ્રાપ્તિનો ઉપાય બતાવ્યો છે.

જ્યાં સુધી સ્વ-પરનું ભેદજ્ઞાન થાય નહિ, ત્યાં સુધી જીવ અજ્ઞાની રહે છે અને અજ્ઞાનજનિત ભ્રમને લીધે તે શરીરાદિ પરપદાર્થોમાં અહંબુદ્ધિ-આત્મબુદ્ધિ કરે છે, અર્થાત્ તેમાં પોતાના આત્માની કલ્પના કરી કર્તા-બુદ્ધિ સેવે છે. તે શરીરની ક્રિયા અથવા પરનાં કાર્યો હું કરું છું-એમ માને છે. વળી તેને શરીર અને પરપદાર્થો પ્રત્યે મમકારબુદ્ધિ હોય છે, અર્થાત્ શરીર મારું, સ્ત્રી-પુત્ર-મકાનાદિ મારાં-એવી ભ્રમજનિત માન્યતા તે કરે છે. આ અજ્ઞાનમૂલક માન્યતાના કારણે જીવને રાગ-દ્વેષાદિ કષાયભાવ થાય છે જે ચતુર્ગતિરૂપ સંસાર-ભ્રમણનું મૂલ કારણ છે. સ્વસન્મુખ થઈ આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિર થવાની ભાવના કરવી તે જ સંસારનાં દુઃખોથી મુક્તિનો અને પરમ પદની પ્રાપ્તિનો ઉપાય છે. ૧૦૫.

ટીકા-પ્રશસ્તિ:

येनात्मा बहिरन्तरुत्तमभिदा त्रेधा विवृत्योदितो,
मोक्षोऽनन्तचतुष्टयाऽमलवपुः सदध्यानतः कीर्तितः ।
जीयात्सोऽत्रजिनः समस्तविषयः श्रीपूज्यपादोऽमलो,
भव्यानन्दकरः समाधिशतकश्रीमत्प्रभेन्दुः प्रभुः ॥१॥

इति श्रीपण्डितप्रभाचन्द्रविरचिता समाधिशतकटीका समाप्ता ॥

ટીકા - પ્રશસ્તિ

જેમણે આત્માને બહિર, અંતર ને ઉત્તમ-એમ ત્રણ પ્રકારે વર્ણવી બતાવ્યો છે, જેમણે સદ્ધ્યાનથી અનંત-ચતુષ્ટયમય અમલ શરીરરૂપ મોક્ષ છે એમ પ્રસિદ્ધ કર્યું છે, તે પૂજ્યપાદ પ્રભુ અહીં જય પામો! તે કેવા છે? તે જિન છે, તેમના (ઇન્દ્રિય) વિષયો બધા અસ્ત થઈ ગયા છે, તે અમલ છે, ભવ્ય જીવોને આનંદકર છે, સમાધિશતકરૂપ શ્રીથી યુક્ત છે અને પ્રભામાં ચંદ્ર સમાન છે.

આ શ્લોકમાં સમાધિતંત્રના (અપર નામ સમાધિશતકના) રચયિતા શ્રી પૂજ્યપાદાચાર્ય પ્રતિ પ્રશસ્તિદ્વારા પૂજ્યભાવ પ્રગટ કરી તેના ટીકાકાર શ્રી પ્રભાચન્દ્રે ગર્ભિતપણે 'શ્રીમત્ પ્રભેન્દુ' શબ્દો દ્વારા સમાધિશતકના ટીકાકાર તરીકે પોતાના નામનો પણ ઉલ્લેખ કર્યો છે.

ઇતિ શ્રી પંડિત પ્રભાચંદ્રવિરચિત સમાધિશતકની ટીકા

સમાપ્ત

સમાપ્તોઽયં ગ્રન્થઃ

१५८]

समाधितंत्र

समाधितंत्रनी पद्यानुक्रमसूची

	श्लोक	पृष्ठ		श्लोक	पृष्ठ
अ			घ		
अचेतनमिदं दृश्य	४६	७३	घने वस्त्रे यथात्मानं	६३	८८
अज्ञापितं न जानन्ति	५८	८०			
अदुःखभावितं ज्ञानं	१०२	१५०	चिरं सुषुप्तास्तमसि	५६	८७
अनंतरज्ञः संधते	८८	१४५			
अपमानादयस्तस्य	३८	६१	जगदेहात्मदृष्टीनां	४८	७७
अपुण्यमव्रतैः पुण्यं	८३	१२४	जनेभ्यो वाक्	७२	१०८
अयत्नसाध्यं निर्वाणं	१००	१४६	जयन्ति यस्यावदतो	२	५
अविक्षिप्तं मनस्तत्त्वं	३६	५८	जातिर्देहाश्रिता	८८	१३१
अविद्याभ्याससंस्कारैः	३७	५८	जातिलिंगविकल्पेन	८८	१३२
अविद्यासंज्ञितस्तस्मात्	१२	२५	जानन्नप्यात्मन	४५	७१
अव्रतानि परित्यज्य	८४	१२५	जीर्णं वस्त्रे यथात्मानं	६४	८८
अव्रती व्रतमादाय	८६	१२७			
आ			त		
आत्मज्ञानात्	५०	७८	तथैव भावयेदेहाद्	८२	१२२
आत्मदेहान्तर—	३४	५५	तद्ब्रूयात् तत् परान्	५३	८२
आत्मन्येवात्मधी—	७७	११५	तान्यात्मनि समारोप्य	१०४	१५४
आत्मविभ्रमजं—	४१	६५	त्यक्तैवं बहिरात्मान	२७	४६
आत्मानमन्तरे	७८	११८	त्यागादाने बहिर्मुढ	४७	७४
इ			द		
इतीदं भावयेन्नित्य—	८८	१४५	दृढात्मबुद्धि	७५	११२
उ			दृश्यमानमिदं	४४	७०
उत्पन्नपुरुषभ्रान्ते	२१	३८	दृष्टिभेदो यथा दृष्टिं	८२	१३५
उपास्यात्मानमेवात्मा	८८	१४३	देहान्तरगतेर्बीजं	७४	१११
एवं त्यक्त्वा बहिर्वाचं	१७	३२	देहे स्वबुद्धिरात्मानं	१३	२६
क			देहे स्वात्मधिया	१४	२८
क्षीयन्तेऽचैव	२५	४४	न		
ग			न जानन्ति शरीराणि	६१	८५
गौरः स्थूलः	७०	१०७	न तदस्तीन्द्रियार्थेषु	५५	८५
ग्रामोऽरण्यमिति	७३	११०	नयत्यात्मानमात्मैव	७५	११२
			नरदेहस्थमा—	८	२०

समाधितंत्र

[१५८]

	श्लोक	पृष्ठ		श्लोक	पृष्ठ
नष्टे वस्त्रे यथात्मनं	६५	१००	यत्र काये मुनेः	४०	६४
नारकं नारकांगस्थं	८	२०	यदा मोहात् प्रजायेते	३८	६३
निर्मलः केवलः शुद्ध	६	१७	यद् बोधयितुमिच्छामि	५८	८२
प			यन्मया दृश्यते रूपं	१८	३४
परत्राहंमतिः	४३	६८	यस्य सम्पन्दमाभाति	६७	१०२
पश्येन्निरतरं	५७	८८	युंजीत मनसा	४८	७५
पूर्वस्य दृष्टात्मतत्त्वस्य	८०	११८	येनात्मनानुभूये	२३	४१
प्रचाव्य विषयेभ्यो	३२	५३	येनात्माऽबुध्यतात्मव	१	१
प्रयत्नादात्मनो—	१०३	१५१	यो न वेत्ति परं	३३	५४
प्रविशदगलतां	६८	१०५	यः परमात्मा स एवाहं	३१	५१
ब			र		
बहिरत्नः परश्चेति	८	२०	रक्ते वस्त्रे यथात्मानं	६३	८८
बहिरात्मा शरीरादौ	५	१४	रागद्वेषादिकल्लोलैः	३५	५७
बहिरात्मेन्द्रियद्वारैः	७	१८	ल		
बहिस्तुष्यति मूढात्मा	६०	८३	लिंगं देहाश्रितं	८७	१३०
भ			व		
भिन्नात्मानमुपास्य—	८७	१४३	विदिताशेशशास्त्रो	८४	१३८
म			व्यवहारे सुषुप्तो यः	७८	११६
मत्तश्चयुत्वेन्द्रिय	१६	३१	श		
मामपश्यन्नयं	२६	४५	शरीरकंचुकेनात्मा	१८	३४
मुक्तिरेकान्तिकी	७२	१०८	शरीरे वाचि चात्मानं	५४	८४
मुक्त्वा परत्र परबुद्धि	१०५	१५५	शुभं शरीरं दिव्यांश्च	४२	६७
मूढात्मा यत्र विश्वस्त	२०	३७	शुण्वन्नप्यन्यतः	८१	१२१
मूलं संसारदुःखत्य	१५	२८	श्रुतेन लिंगेन	३	८
य			स		
यत्यागाय निवर्तन्ते	८०	१३३	सवेन्द्रियाणि संयम्य	३०	५०
यत्परैः प्रतिपाद्यो	१८	३५	सुखमारब्धयोगस्य	२७	४६
यत्पश्यामीन्द्रियै—	५१	७८	सुप्तोन्मत्ताद्य	८३	१३६
यत्रावाहितधीः	८५	१४०	सोऽहमित्यात्त	२८	४७
यथासौ चेष्टते	२२	४०	स्वदेहसदृशे दृष्ट्वा	१०	२३
यदग्राह्यं न गृह्णाति	२०	३७	स्वपराध्यवसायेन	११	२४
यदन्तर्जल्पसंपृक्त	८५	१२६	स्वप्ने दृष्टे विनष्टे	१०१	१४८
यदभावे सुषुप्तो—	२४	४३	स्वबुद्ध्या यावद्	६२	८६